

Karma-Ro

Ordet

Bog 4

Og ordet lyste i mørket

*Fortællingen om to menneskers kærlighed i deres livs
efterår.*

”Når kærligheden kalder jer, følg den.

Er dens vej end stejl og stenet.

Og favnes i af dens vinger, da giv jer hen til den, skulle i end såres af det sværd, som er skjult i dens svingfjer.

Og når den taler til jer, tro den, om end dens røst skulle sønderrive jeres drømme, som nordenvinden forøder havens blomster.

Thi ligesom kærligheden kroner jer, skal den også korsfæste jer.

Ligesom den øger jeres vækst, skal den også sørge for jeres beskæring.

Ligesom den hæver sig til jeres højeste og kærtegner jeres spædeste kviste, der sitrende strækker sig mod solen, således skal den også nedstige til jeres rod og ruske dens klamrende fæste i dybet.

Som markens neg sanker den jer til sig.

Den tærsker jer for at gøre jer nøgne.

Den sigter jer for at rense jer for agner.

Den kværner jer til hvidhed.

Den ælter jer, til i er smidige;

Og da overlader den jer til sin hellige ild, at I kan blive helligt brød til Guds hellige gæstebud.

Alt dette skal kærligheden gøre mod jer, at I må kende hjertets hemmeligheder og ved dette kendskab blive en del af livets hjerte.

Men dersom i af angst kun vil søge kærlighedens fred og kærlighedens glæder, da er det bedre for jer, om I dækker jeres nøgenhed og begiver jer bort fra kærlighedens tærskel lo,

Til den uomskiftelighedens verden, hvor I skal le, men ikke al jeres latter, og græde men ikke alle jeres tårer.

Kærligheden giver intet andet end sig selv og tager kun fra sig selv.

Kærligheden besidder ikke og vil ikke besiddes;

Thi for kærligheden er kærligheden alt.

Når i er opfyldt af kærlighed, sig da ikke: ”Gud har taget bolig i vort hjerte”;

Men snarere skal i sige: ”Vi dvæler i Guds hjerte”.
Og tro ikke, I kan bestemme kærlighedens kurs;
thi dersom kærligheden finder jer værdige, skal den bestemme jeres kurs.

Kærligheden har intet andet begær end at opfylde sig selv.
Men dersom i elsker og må begære, lad da jeres begær være disse:
At opløses og blive som en rislende bæk, der synger sin sang om natten;
At kende den alt for store følsomheds smerte;
At såres af jeres egen indsigt i kærligheden;
Og at udgyde jert blod modstandsløst og med fryd.
At vågne ved morgengry, med et bevinget hjerte og med taksigelse for en ny dag at leve
i kærlighed.
At hvile i middagstimen og åbne sindet mod kærlighedens højder;
At vende hjem ved aften opfyldt af taknemmelighed;
Og da at overgive jer til søvnen med en lovsang på læberne og en bøn for den elskede i
hertet.”

Kahlil Gibran

Forord

Bog 4 ”OG ORDET LYST I MØRKET”, fortæller om de trængsler der begynder at dukke op, efter at Niels har erklæret at han vil ”skilles” fra sin samlever, gennem over 10 år.

Bogen beskriver i vores fortsatte brevveksling/E-mails, foruden vores møder, dels Nielses fremadskridende dårlige helbred, og hans forsøg på at hemmeligholde min eksistens, indtil Hanne har forstået det er endegyldigt, men med tanke på så gnidningsfrit som muligt at købe Hanne ud af huset.

Det er en balancegang for mig og for Niels i særdeleshed. Vi kan ikke mere ses ret ofte, da Niels ønsker det sådan fordi han først prøver at få mig træde ind i Hannes tilværelse, som en han først efter bruddet er begyndt at interessere sig for. Denne løgn er i en slags misforstået hensyn og ængstelse for, ikke at kunne overtage huset og købe Hanne ud.

Ordet

Bog 4

Og ordet lyste i mørket.

Indholdsfortegnelse

1. kapitel: Der hvor usikkerheden gør sin entre.	side 6
2. kapitel: Der opstår eftervirkninger	side 28
3. kapitel: At finde balancen	side 47
4. kapitel: Noget i gære	side 79
5. kapitel: Krisespor eller et hår i suppen	side 107
6. kapitel: Vores følelser søger tryghed	side 134
7. kapitel: Livet går videre	side 159
8. kapitel: Alt det vigtige i livet	side 181
9. kapitel: Rejsetiden	side 207
10. kapitel: Hjemme igen	side 230
11. kapitel: For meget at se til?	side 265
12. kapitel: Ting tager tid	side 283
13. kapitel: Det går ned ad bakke	side 303

Kapitel 1

Der hvor usikkerheden gør sin entre

Opsummering.

Niels havde endelig fortalt sin samlever at han ikke ville fortsætte dette samliv.

M.d.n.:

Jeg blev enormt ked af, at Niels ikke svarede ærligt på Hannes spørgsmål om der var en anden.

Vi mennesker undervurderer i den grad de udtalte energistrukturer, der er en del af hele klodens svøb og som giver åndenød. Jeg var ekstremt skuffet, men forstod udmærket hans bevæggrunde om, at ”skåne” Hanne.

Spørgsmålet for mig er; om fortielsen vil kunne skåne Hanne, og skåner han sig selv bedre på den måde?

Gør han sig klart hvad han udsætter sig selv for, når der ikke er en endegyldig grund til et brud. De fleste mennesker ønsker en klar begrundelse.

Jeg afskyr løgner og fortielsen. Det sidder ekstremt dybt i mig. Jeg er ikke vokset op med andet end sandhed, bortset fra min mors fatale løgn om at mennesket fik børn i maven af at kysse. Alligevel ligger der en slet skjult forargelse i, at alle der ikke kunne forholde sig til den, men ville lave en anden form for ”sandhed”, ikke var min respekt værdig.

Men jeg elskede Niels og at elske er jo en form for dyb indre edstilstand. En tilstand hvor du lover dig selv at elske hele manden eller kvinden, selvfølgelig fordi din hjerne ikke er herrer over dit hjerte, selv om den ihærdigt forsøger gennem tonstunge moralske overbevisninger. Et eller andet sted i biblen står der nedskrevet at Kristus skulle have sagt at det er bedre at rive sit øje ud end forarges, eller hvordan det nu er formuleret.

Lørdag d. 20.05

Tak for i går

Min kære Karen.

Først vil jeg sige, tak for i går, jeg synes det var så dejligt at have dig med i mit miljø. Jeg kan godt forstå din forvirring, jeg føler lidt det samme, men jeg tror at det er fordi vores forhold stadig er så nyt, at det er svært at være sammen, hvis vi ikke kan røre ordentligt ved hinanden.

Et behov vi vist begge har.

Men ellers har jeg lidt svært ved at se sammenhængen i dine små breve fra i går, men det er jo nok den forvirring, du selv henviser til, min eneste forklaring er, at det er fordi vores forhold stadig er nyt og vi ikke er sammen så tit.

Hvad tror du?

Men jeg syntes at det, som altid, var dejligt bare at mærke dit nærvær. Og have dig ved siden af mig. Men lidt abrupt var det jo, det må vi vist begge erkende.

Jeg synes dog stadig, at det vigtigste var, at vi var sammen og jeg fik vist dig noget af min verden og mine venner.

Det bliver ikke et særlig langt brev, du får i dag, for det er jo i dag vi har vores stævne, som jeg om lidt er på vej til. Jeg glæder mig meget til det, selv om vi nok sportsligt ikke har en chance – undtagen mod vores eget andet hold.

Men du får et lille referat i morgen.

Du får ingen krønike i dag, men de kærligste tanker og så vil jeg igen sige, at jeg elsker dig og tænker meget på dig.

De kærligste hilsner og tanker fra

Din Niels

Søndag d. 21.05

En slags forklaring og næsten historie om en forvirret dag.

Min elskede Niels

Tak for dit meget ærlige brev fra i går og for brevet i dag.

Håber stævnet gik godt og var sjovt.

Det efterfølgende er en forklarende oplysning om min situation og "forvirring".

Jeg kan godt se at forvirringen kan have noget med at forholdet er af nyere dato. Og jeg vil lige forklare dig at jeg ikke forventer vi skal holde i hånd i et væk offentligt, det var nok mere hele situationen der forvirrede mig.

Jeg havde jo lovet Krista at hjælpe hende i forbindelse med "Kunstrunden" i går, og vi var på vej med bussen da din mail ankom. Først og fremmest med den væsentlige oplysning, at du havde fået snakket med Hanne. Det blev jeg så glad for, det er jo også noget af min skæbne eller fremtid det handler om.

Jeg skulle dog også lige have tænkt mere over løsningen, bofællesskab, for hvorfor nu endnu en periode, som jo i min forestilling kunne fortsætte rigtig længe. Men jeg tror du faktisk gør det rigtige og det klogeste og jeg er dig meget taknemmelig for din ærlighed over for mig. Det er fantastisk vigtigt.

Samtidig med du skrev om jeres snak, inviterede du mig så til Vesthuset, hvilket jeg blev utrolig glad for, men også lige måtte forhøre mig om hos Krista, for svigte hende, ville jeg ikke.

Selve turen ned til Sorø tog 2 timer alt i alt, inkl. to tog, et fra Frederiksværk til Gørlose, hvorfra jeg så skulle med bussen til Roskilde, som du jo allerede ved var en ret svedig menneskefuld affære, på lidt over en time. Derfra at finde det rigtige tog til Sorø. Glad over at se dig, lidt ør efter turen, ville jeg gerne mærke dig mere, men jeg var virkelig glad for nu at vide hvordan bl.a. Peter Vest er. Men også de to modsætninger Jens og Axel.

Oveni fik jeg så en sms fra Krista da vi sad udenfor, og kunne se hun havde ringet flere gange. Så hun skrev i stedet en sms om at Jeppe mente det med skilsmisse, hvilket berører mig meget.

Lige da du skulle til at køre mig til Borup, opdagede jeg at nogen havde lagt en besked på tlf. svareren hvilket var fra Lilas SFO, hvor de forsøgte at kontakte mormoderen, idet de ikke havde kunnet få fat i Miriam. En fuldstændig usædvanlig situation, at de forsøgte at ringe til mig. Miriam kunne berolige mig, da jeg ringede til hende i toget. På det tidspunkt hvor jeg hørte tlf. svareren var kl. 18.30 og SFO'en for længst lukket. Måske fornemmede jeg at gårsdagen og samtalen med Hanne fyldte meget. Det tror jeg i alt fald den ville have gjort, hvis det var mig der skulle det. Og som rosinen i pølseenden, havde jeg faktisk ud over Coca colaen og kaffen, ikke fået noget mad siden

om morgenen, dette siger jeg bestemt ikke, for at mene du på nogen måde har andel i denne omstændighed, for først da jeg stod ved toget kunne jeg dels mærke en hul mave, og dels erindre at den mave heller ikke havde fået noget indenbords.

Jeg var hjemme hos mig selv kl. 21,30. Og Krista kom kl.22. Meget fortvivlet.

Min sms var en slags forsøg på at få en gestalt rundet bedre af. Simpelthen fordi, det hele var gået vældig hurtigt, og jeg derfor havde brug for at få et kys mere via sms.

I dag har jeg igen været i Frederiksværk, hvor Krista forinden havde hentet Ellis, og taget hende med på det udstillende værksted, hvor de er ca. 6 forskellige kunstnere i huset.

Det handler om begge parter fokus på barnet Ellis og deres opstartede kamp om hvor hun skal have adresse.

Og nu sidder jeg så oppe ved Hundested og har aflyst min rejse til Jylland for at hjælpe Krista, der også har vagter, som handicaphjælper, nogle af aftnerne i næste uge. Det passer mig fint, for jeg skal også føle lidt ro og jeg mangler helt at male Mettes to 4årige tvillinger, som jeg havde lovet at give dem som fødselsdagsgave. Mette er min eks datter.

Jeg håber virkelig vi snart ses, som vi allerede var inde på, ved Borup station.

Jeg elsker dig og er stolt over den måde du forsøger at gøre det bedste.

De kærligste og ømmeste tanker kys og drømme om nærhed, fra

Din Karen

Temaet og floorball

Min kære Karen.

Tak for dit brev og forklaring. Der er ikke så meget at give respons på, men jeg vil da fortsætte i det samme spor.

Så til temaet

Jeg ved stadig godt, at det var med kort varsel, jeg inviterede dig og at du måske for hurtigt sagde, ja. Om ikke andet sagde du ja, for at vi kunne ses – og det var også rigtig godt – ligesom jeg er glad for at du kom med i Vesthuset.

Jeg tror ikke, jeg behøver at vade mere i det, for vores forhold og kærlighed kan sagtens bære, at der kommer lidt gråt ind uden varsel.

Jeg håber, du vil med i Vesthuset en anden gang og at det så bliver lidt lettere med transporten.

Det er helt i orden, hvis du ikke når at skrive til mig i de dage, hvor Krista har brug for dig. Bare et par ord, så jeg mærker, du er der.

Det er vigtigt, at du er der for Krista, så skal vi nok indhente det forsømte senere.

Hvis du har brug for at tage til Jylland i næste uge, er det også OK – ellers vil jeg satse på, at vi kan ses søndag eller mandag og så et par dage frem.

Ang. situationen med Hanne er det meget svært at forklare i et brev, som mangler den anden kommunikationslinje, samt det visuelle udtryk og de enkelte ords betoning og dermed værdi i sætningerne. Men vi skal selvfølgelig tale videre om det, både lidt på skrift, men især, når vi ses.

Det er f.eks. svært at forklare, at jeg kommer til at føle mig lidt i klemme mellem dig og Hanne, hvilket jo slet ikke var meningen. Men det kan jo ske, da i har modsatrettede interesser.

Hele den fornemmelse er svær at beskrive, men en ting kan jeg sige bestemt, og det er da fremskridt, Hanne har opgivet håbet, om at hun og jeg skulle blive et par igen – og det er vigtigt.

Det du skriver ”løsningen, bofællesskab, for hvorfor endnu en periode, som jo i min forestilling, kunne fortsætte rigtig længe”

Her bliver alternativet, at sætte huset til salg gennem en mægler, det er jo det eneste krav, jeg i virkeligheden kan stille.

Så ville der nemt kunne gå op til et halvt år og så skulle jeg for alvor til at finde ud af, hvor jeg kunne flytte hen. Jeg ved ikke umiddelbart hvor?

En lejlighed for resten af mit liv, kan jeg bestemt ikke forestille mig.

I selve Ringsted ville det være for dyrt med et hus, hvis det skal være noget ordentligt – og det skal det.

Jeg kunne nok ende et sted langt ude på landet. Mine væsentligste tilknytninger

Ringsted, Jystrup og Sorø, giver jo et vist område, hvor landhuse ikke er så dyre, men hver gang jeg når til det, så vågner jeg og tænker, at så vil jeg helst blive boende i huset i Lyng.

Tanken piner mig lidt, at skulle sælge og købe, så er der to ejendomsmæglere, som hver har tjent ca. 80.000 på, at jeg bare flytter adresse – sådan 5 – 20 km.

At starte op i et andet hus ville i sig selv være OK og meget gerne sammen med dig, men ulemperne og de økonomiske tab ved det, ville ikke være positive.

Jeg kunne nok godt klare det også i et hus til mere end en million. Jeg er jo ikke færdig og det er ikke slut med at kunne have en rimelig indtægt.

Selv om jeg de seneste år har brugt penge på at rejse, så har det meget været Hannes ønske og jeg synes da, det er OK at rejse, men jeg er ikke den type, der altid skal være på farten og ud at se nye lande og byer. Der er da steder, jeg gerne vil hen og der er steder, jeg gerne vil invitere dig med til, men det kræver jo først, at det med at bo i hverdagen er faldet på plads.

Amager er blevet for dyrt til at der også er råd til det sjove, så mit højeste ønske er nok at købe Hanne ud af huset her på Lyng Vænge. Jeg tror også det er muligt, men det bliver hverken i morgen eller i næste måned.

Det vil kræve lidt tålmodighed.

Men en god ting, synes jeg, vi er nået frem til og det er, at hvis det skal dreje sig om fortsat bofællesskab i en længere periode, så skal vi have delt lidt mere af huset.

F.eks. ved du, at Hanne og jeg sagtens kan sove sammen (dog ikke som os under samme dyne i en smallere seng) men forstå det ret.

Ideen er dog, at hvis det bliver en længere periode, så skal vi have delt og defineret de sidste to værelser.

Det bliver heller ikke noget problem. Det har vi snakket om at gøre, også for kortere tid, men du må ikke stille det spørgsmål, som sikkert trænger sig på "Hvad er kortere og hvad er længere tid?" for jeg ved det ikke.

Umiddelbart er længere tid i mit hoved alt over to måneder.

Det skal også være sådan, at hvis en af os, pludselig eller hen ad vejen, "finder" en kæreste, så skal man kunne tage vedkommende med på besøg i bofællesskabet, hvilket hidtil har været udelukket, officielt. Men umiddelbart skal det jo nok ikke være, når vi begge er hjemme.

Der er for mig at se, kun det problem, at Hanne selvfølgelig vil gøre det helt officielt, at vi er venner, der bare bor sammen i bofællesskab eller kollektiv, men hun er lidt bange for at fortælle det til sine børn, så der kan gå lidt tid, inden hun er klar til det.

Her er desværre igen alternativet: At jeg ønsker huset solgt, så jeg kan komme videre.

Jeg må desværre se i øjnene, at det kommer til at trække lidt ud, men vi er da kommet i gang med det på nogenlunde anstændig måde. Jeg ved ikke, hvad du havde forestillet dig af tidshorisont? Jeg må indrømme, at jeg slet ikke har tænkt i tid, for min koncentration er blevet brugt til at finde det rette tidspunkt og agenda til at snakke med Hanne.

Floorball

Turneringen gik godt. Først og fremmest var det hyggeligt og nogle gode kampe, selv om vi ikke vandt så meget, blev det dog til en bronzemedalje. Der var bl.a. to hold, som havde spillet sammen i fire år. De var ret gode.

Du får lige et par billeder fra den store dag.

Det bliver ikke til mere i dag, men jeg vil da sige, at jeg elsker dig så højt, jeg savner din nærhed og din udstråling.

De kærligste hilsner fra

Din Niels.

Min kære Niels

Tak for dit forklarende brev og billederne af dig og selve kampfolket.

Jeg skriver ikke et langt brev da jeg er nærmest flad af træthed, efter en lang dag på Kristas værksted, hvor jeg tog mig af Ellis.

Jeg er fuldstændig sikker på at vores kærlighed kan bære utrolig meget, som du også skriver.

Jeg ønsker af hele mit hjerte at klare de ting der dukker op.

Det er dog også en kendsgerning at, vores liv ikke er så lange som de engang var, og det er nok det, jeg kan tænke mest i.

Men der er meget der skal passe ind i hinanden, for at kabalen skal gå op.

Jeg er generelt et modigt men utrygt menneske, nok fordi livet har været ret barskt over for mig, hvorfor jeg da også blev målløs over at jeg, helt uden forbehold, åbnede så meget op for dig, Ja egentlig viste, jeg elskede dig, næsten før vi havde set hinanden. Det var for mig en meget stærk tilstand og vil altid være det. Og tilmed efter en stilhed omkring parforhold i 4 år eller mere, en stilhed der ikke kaldte på længsler syntes jeg.

Men det vil jeg gerne forklare nærmere, når vi ses og da jeg ikke skal til Jylland tror jeg godt du kan regne med muligheden næste søndag d. 28 samt mandag og tirsdag d. 29 - 30/ maj.

Det vil jeg glæde mig helt utroligt til. Jeg savner dig rigtig meget i disse dage. Kunne godt bruge at sidde i fred og ro og snakke med dig, og i fred og ro kunne ligge og sove ind i dine arme og vågne op sammen med dig.

Du skal vide at jeg elsker dig højt og utrolig gerne vil dig, utrolig gerne vil dele resten af mit liv med dig.

De kærligste hilsner

Fra din Karen

Mandag d. 22.05

En anelse refleksion og et besøg i Farum

Min kære Karen.

Der er ikke så meget nyt at skrive, men jeg vil da lige sende dig et brev, inden jeg tager af sted til floorball.

Floorball

Det er sæsonens sidste træning, som afsluttes med kaffe og ost i cafeteriet, så det kan blive en hyggelig eftermiddag. Efterårssæsonen starter en gang i september. Da jeg nærmest har besluttet ikke at spille tennis i år af flere grunde, er der så golf tilbage i sommeren. Det er ikke den voldsomme motion, men som regel hyggeligt. Jeg spiller en del med Angela og vi får os som regel en god søskendesnak på vej rundt mellem hullerne.

Inliners er lidt sværere, der er ikke så meget ved at løbe alene, så jeg må se at få et eller flere af børnene med – ellers er det svært at komme i gang. <nu må vi se, jeg kunne jo også forsøgsvis cykle en tur.

Respons og refleksioner

Der er ikke noget lige pt.

Jeg synes, det er den samme usikkerhed, vi begge giver udtryk for i de seneste breve. Vi kan nok ikke lige komme det nærmere med det samme.

Det svære, for mig, er omkring min boligsituation, hvor jeg egentligt føler mig lidt i klemme mellem Hanne, som ikke har tænkt sig at flytte lige med det samme, hvis det

skal gå anstændigt til (og det skulle det gerne) og dig, min elskede, hvor vi jo håber på at flytte sammen, inden alt for længe.

Det ser svært ud, men når vi ses, må vi snakke lidt om forskellige løsninger, der kunne være på problemet.

Jeg skal nok have nogle forslag med, når vi ses.

Besøg

Vi bliver desværre nødt til at rykke mit besøg et par dage, hvis du kan være med til det.

Jeg skrev jo oprindeligt og foreslog på søndag eller mandag, men et tjek i kalenderen viser, at det er på mandag, at jeg skal til Slagelse til kontrol, Remikade og lægesamtale vedr. MR-skanningen.

Så jeg vil først kunne køre til Farum tirsdag.

Det håber jeg, er i orden ellers må vi justere yderligere, hvis du er optaget tirsdag til torsdag.

Under alle omstændigheder glæder jeg mig meget til at se dig og være sammen med dig under helt afslappede former, hvor vi bare kan koncentrere os om hinanden – i hvert fald noget af tiden. Nu ved jeg jo ikke om Krista bor hos dig for tiden, men det vil ikke være noget problem for mig, skal du bare vide.

Jeg vil under alle omstændigheder gerne se dig så snart, det er muligt.

Det bliver også dejligt, hvis jeg har fået en afklaring fra sygehuset. Jeg har det pt. helt fint med maven og tyktarmen, og genere ikke synderligt lige i øjeblikket, men det kan jo også være psykisk, fordi der nu ikke er så lang tid til lægesamtalen. Det er vel lidt ligesom, man siger at tandpinen forsvinder i tandlægens venteværelse.

Det bliver et kort brev denne gang, jeg vil satse på, at kunne skrive noget krønike til dig i morgen og komme lidt tilbage til de normale breve.

Du skal bare skrive så meget, som dine omgivelser pt. giver dig mulighed for. Bare at høre lidt fra dig, giver mig så stor glæde.

De kærligste hilsner og tanker

Din Niels.

PS. Der er ikke et PS om vedhæftede billeder, men medfølgende kærlige tanker og et velovervejet og sikkert: Jeg elsker dig.

Noget respons og andet, samt lidt krønike igen

Min elskede Niels.

Tak for dit brev, det gjorde mig meget glad.

Det glæder mig virkelig, at du p.t. har det godt med din mave og tyktarm, for det er noget der godt kan trække livsenergien en anelse ud af facon, syntes jeg, ud fra erfaringen med at erkende min diabetes, og Grøn stær, som dog ikke virker helt så dramatisk på mig, selv om de øjendråber jeg er i gang med, ikke har gjort det helt store, endnu.

Jeg vil i øvrigt lige svare på et spørgsmål du sendte mig i forrige brev. Ja selvfølgelig vil jeg virkelig gerne med en anden gang til Vesthuset. Jeg var meget glad for at opleve huset, med den ekstreme julecharme og generelle hygge og nærvær.

Og så lige en kommentar om dine muligheder for de forskellige sportsgrene, for når du spekulerer i Inliners får jeg virkelig lyst til at løbe igen. For kan du, kan jeg vel også, det er godt nok 10 år siden jeg sidst løb af sted og jeg har slet ikke udstyret mere, men følelsen af at løbe blødt og sikkert ud ad små asfalterede stier, vækker mange gode erindringer. Nå det bliver nok ikke lige i morgen jeg får mig sådan et par, men tilbage til muligheder, at cykle er en god form for motion, fordi det normalt ikke gør noget, hvis man har lidt bøvl med et knæ eller lign. Og tempoet og stedet man cykler, kan jo afvejes, og man behøver jo ikke pulse af sted. Eller hvad med en elcykel?

Med hensyn til besøget så har jeg jo lovet at hente Lila de fleste onsdage og derfor også onsdag den 31.05. så derfor blev mit næste tjek hos øjenlægen også lagt den onsdag kl. 13, da det er i København øjenlægen har til huse.

Så der er kun tirsdag til onsdag formiddag og så er der selvfølgelig torsdag d. 1 og helt til søndag, hvor jeg kan. Men lidt længere nede i brevet har jeg også skrevet om en mulighed snart.

Krista vil sikkert ikke være her på næste tirsdag, men lige nu er hun hos mig med Ellis. I morgen passer jeg så Ellis, mens Krista mødes i København med nogle veninder.

Fra onsdag skal jeg ikke mere noget alligevel. Det ser ud som om, jeg også har dage jeg kan bruge til mig selv og dermed dig, hvis du har en bedre mulighed der. Det drejer sig altså om datoerne 24-25-26-27-og 28. selvfølgelig forventer jeg ikke alle dagene kan lade sig gøre, men meget gerne 2 sammenhængende nætter?

Jyllands turen orker jeg ikke og har meldt fra til vennerne, hvilket er en lettelse lige nu. I stedet vil jeg se, om jeg kan komme derover engang i midten af juni. Jeg vil elske at vi kunne ses over nogle dage, det giver en god ro at vide der er tid til at snakke og mærke hinanden, for der er jo sket nogle ting siden vores dejlige Samsø tur. Jeg vover mig lige ud i lidt krønike igen.

KRØNIKEN

Da jeg blev skruk og hvad deraf følger

Hidtil havde jeg egentlig ikke været inde på noget med familieopbygning eller lignende, jeg syntes det liv jeg havde med Georg var rigtig fint og fredeligt. Engang imellem blev vi uvenner over et eller andet, jeg går ud fra, har været bedøvende ligegyldigt, og sikkert ofte har handlet om hans klan af en familie, og hvis jeg blev lettere fortvivlet og ophidset havde jeg en besynderlig vane med at rive bøgerne ud af en bestemt bogreol, hvilket dog kun forekom i ganske få situationer. Så kom Georg hen og holdt fast om mig og mine aktive arme, så jeg måtte opgive foretagendet, så måske var det bare sådan en god måde at afslutte et besværligt skænderi på.

Men mod juletid år 1977, begyndte jeg at få sære tanker om små spædbørn og den gode sammentømrede familie. Det skyldtes til dels at jeg betaget havde læst Dea Trier Mørks bog "Vinterbørn", som var så fint udført og smukt og ærligt fortalt, at det pludselig gik op for mig, at jeg gik glip af en hel masse i livet, hvis jeg ikke fik et barn.

Georg syntes det var en vældig god ide, og jeg fik spiralen ud og regnede med, at det at blive gravid, ville tage adskillige måneder. Men nej. Jeg konstaterede en graviditet tidligt i februar og begyndte at pløje mig igennem alle mulige bøger om graviditeter og fødsler, og blev mere og mere videnskabelig i mit forsøg på indsigt.

Det bundede i en stor nagende usikkerhed omkring, hvordan jeg skulle kunne blive en god nok mor.

Jeg syntes også det var virkelig underligt, at der var et helt andet væsen der begyndte at vokse indeni mig, virkelig besynderligt.

Jeg fortsatte troligt med at tage knallerten ind til Århus og job eller akademi, indtil jeg begyndte at få plukveer. Det er ikke rigtige veer, men gør nas, fordi maven bare bliver fuldstændig hård som en oppustet fodbold. Helt stram.

Det gav jo så et irriterende problem med transporten.

Nu var jeg jo så heldig, at holdet i erhvervs tegning, sluttede i begyndelsen af juni, ligesom Århus kunstakademi gjorde.

Til gengæld mente jordemoderen at barnet (Miriam) måske var deformt. Hovedet var ifølge hende alt for stort.

Det er ikke noget der er let at forholde sig til, og værre blev det, da jeg kom til undersøgelse på fødselsafdelingens specialafdeling på kommunehospitalet. Dengang fandtes ikke noget der hed scanning af fostre.

Det foregik ved, at man gik ind i en lille snæver boks med en dør for enden, som førte ind til lægen.

Forinden var formålet med boksen at smide alt nedre tøj, således at man gik ind og hilste på lægen i bar røv og viklers.

Og derinde stod så ikke bare lægen, men også 3 unge studerende af hankøn. Jeg følte det uhyre ydmygende og var virkelig vred, uden at kunne sig fra.

Jeg nægtede at blive kontrolleret af sådan et menageri, og kom ikke til andre af den slags tåbelige undersøgelser igen.

Der var en fødselslæge der hed Ingerslev, (det har jeg vist været inde på, for det var ham jeg i fuldt dagslys drømte om at slå ihjel, fordi han nægtede at have mænd med til fødsler, og jeg ville have Georg med). I det hele taget ødelagde det virkelig meget at de altså fandt barnet i risikofeltet.

Midt i dette, ville min mor så afholde sin 60-års fødselsdag, på et tidspunkt, hvor Georg var forholdsvis tæt på en semesteropgave. Han var ked af at jeg valgte at tage over og fejre min mor, og jeg var ked af at han mente han ikke bestod, dersom jeg tog to dage af sted.

Det skabte højst sandsynligt det resultat, at han ikke havde lavet noget særligt, og mente jeg bar ansvaret for, om han fik opgaven godkendt. Det gjorde han ikke.

Jeg begyndte at erkende at jeg ikke kunne gabe over to børn, hvoraf den ene var voksen og selv havde valgt sit studie, ligesom jeg skulle holde nalderne fra at yde sådan en bjørnetjeneste.

I 8. måned overgav jeg mig så til Gunnars ønske om et smut på rådhuset, for at give ham de rettigheder, han ellers ikke havde. Det bryllup tog 5 min. og afstedkom en mindre middag for Gunnars forældre og min Moster.

Elskede Niels, jeg er så glad for den måde vi prøver at gebærde os på og forsøge at skrive om, i denne tid, og jeg glæder mig med en meget stor længsel efter at være sammen med dig snart.

Jeg må bare udtrykke ord, der fortæller dig dybet af den kærlighed jeg hver time på alle dage mærker jeg bærer til dig.

Jeg elsker dig

De kærligste hilsner og tanker fra

Din Karen

Tirsdag d. 23.05

Gensyn med forhindringer og Krønike

Min kære Karen.

Tak for dine dejlige breve, som jeg lige vil tage fat i og tage et udgangspunkt i.

Respons

Det kunne da være sjovt at løbe på inliners en gang sammen. Løbe er måske så meget sagt, vi kan da sige lunte. Men jeg er sikker på, at jeg stadig både kan løbe baglæns og på to hjul, men ikke løbe stærkt. Den tid er forbi. Angela har altid kunnet løbe fra mig. Hun drillede mig altid med, at jeg var mere til rulleskøjtedans – og det var ikke helt forkert.

Jeg var og er mere til sjove små trick end til at okse derudaf. Det er der ikke noget sjovt ved.

Lidt mere respons i epilogen.

Gensyn

Jeg er ked af, at mit hospitalsbesøg vælter vores plan for gensyn, men vi må bare rykke det så meget, at det kommer til at passe os begge to.

Jeg havde en ide om weekenden efter mit hospitalsbesøg, men der er det Pinse. Og vi skulle da gerne ses inden.

Der er en del gamle aftaler, der griber ind forskellige steder for mit vedkommende, men det kan jo være, vi så kan ses med en enkelt overnatning, så der ikke går for lang tid.

Så det vil nok ende med, at jeg kommer med et eller andet forslag med ret kort varsel også af den nedenstående grund.

Selv om jeg jo bare kan tage af sted, så er vi jo egentligt der i forhold til Hanne, at jeg skal have introduceret dig i mit liv. Du skal ”komme ind i mit liv” officielt. Og det er nødvendigt fordi hun har en svag mistanke, som det dog hidtil er lykkedes mig at afvise. Selv om hun strengt taget ikke bør have noget med det at gøre, vil jeg helst ikke sår hende, da hun er lidt ked af det, mildt sagt.

Men hun er absolut til at tale med, både om den aktuelle hverdag, såvel som en overtagelse af huset. Jeg må indrømme, at jeg godt kan se problemet, hun ved ikke, hvor hun skal flytte hen – det er jo også hendes hus, så jeg kan ikke bare kræve, at hun flytter – hvilket jeg heller ikke kunne drømme om at gøre.

Jeg ser det jo tydeligt fra hendes side, idet jeg jo også tænker på, at hvis hun bliver rigtig sur og bare vil sælge gennem en mægler, så aner jeg ikke, hvor jeg skal flytte hen. Selvfølgelig kunne jeg finde noget midlertidigt, men det vil jeg helst ikke, for så skal jeg flytte to gange og jeg hader at flytte.

Når først du er kommet ind i mit liv og ”jeg har truffet dig” kan vi ses som vi vil, men jeg har som sagt nogle gamle aftaler og de skal holdes. Du skal ved lejlighed have datoerne for, når jeg er optaget.

Men lad os håbe, vi snart ses, selv om det kan blive med lidt kort varsel. Jeg vil gerne satse på noget omkring fredag den 26. men kan lige nu ikke love noget.

KRØNIKEN

Foråret 73

Regitze og jeg boede nu sammen i cigarforretningen med tilhørende tre (små)værrelses lejlighed i Oehlenschlägersgade og var blevet sikre på, at vi ville have et barn sammen. Vi boede dog ikke i et kvarter, hvor vi syntes et barn kunne vokse op, under fornuftige forhold.

Jeg var i mellemtiden begyndt at arbejde på Roskilde Lilleskole og havde mange andre arbejdspladser, så jeg var absolut afhængig af en bil. Den jeg havde, var gammel og jeg havde så småt sparet op til udbetalingen på en ny brugt bil.

Man kan sige, at vi havde en lille smule penge, men ikke noget der lignede udbetalingen til et hus. Vi vidste heller ikke, om vi turde købe et hus. Regitze var studerende og jeg var freelance, selv om jeg lige på dette tidspunkt, havde masser at lave.

Der blev en fast musiklærerstilling på seminariet på Linde Alle, hvor jeg ellers var timelærer – den søgte jeg, men fik den ikke.

Ingen lagde skjul på, at når jeg ikke fik stillingen skyldtes det først og fremmest, at jeg ikke som barn, havde gået på Bernadotte skolen.

Så skete der noget, der vendte op og ned på vores liv.

Jeg blev tilbudt fast job hele tre steder, samtidigt. Alle med start 1. august 73.

De tre steder, jeg pludselig kunne vælge og vrage mellem var Hvidovre Ungdomsskole, Roskilde

Lilleskole og

Seminariet

på Tæbyvej.

En lille

pudsighed

var, at

ledelsen

omkring

Roskilde

Lilleskole

også havde

rod i

Bernadotte skolen, men her var det ikke et ufravigeligt krav, at være gammel elev.

Nå, men jeg var ikke i tvivl, jeg valgte seminariet. Det var fest og farver.

Da alt det administrative var i orden, var der overskud til at begynde at se efter

Huset i Hvidovre

hus. Det skulle bestemt ikke være i den dyre ende af skalaen og i øvrigt havde vi kun de cirka 12.000 jeg havde sparet op til en bil.

Vi regnede ud, at hvis huset bare lå i ikke for lang afstand af seminariet, blev jeg mindre afhængig af en bil og vi kunne udskyde købet af en ny brugt bil.

Men de fleste huse krævede en udbetaling på mindst 25.000 kr.

Vi kiggede alligevel efter hus.

Vi fandt et hus i Hvidovre med en udbetaling på kun 12.500 og blev meget interesseret i det. Den eneste grund til, at vi fik det meget gode tilbud var, at vi havde set forkert i

annoncen og troede, at der var "Åbent hus" om lørdagen. Så da vi tog derud fortalte beboerne, at det først var om søndagen, men at vi da kunne køre over til mægleren, hvis vi var interesserede.

Det gjorde vi og et par timer efter, var jeg husejer for første gang i mit liv.

Beliggenheden kunne ikke være bedre. Ved Vigerslevparken i Hvidovre, kun få km. fra Seminariet i Rødovre og meget tæt på Hvidovre Ungdomsskole, hvor jeg gerne ville fortsætte med et fritidsarbejde, idet jeg både havde nogle hold med pragtfulde elever, og jeg havde nogle timer om ugen, som pædagogisk medhjælper for inspektøren.

Det tegnede godt, selv om huset ikke var stort. 60 m², i hvert plan, for der var en høj kælder, som var rimelig tør.

Epilog

Jeg har med stor interesse læst krøniken omkring din graviditet. Det var atter nogle voldsomme oplevelser, du var ude for. Det gør mig ondt og jeg vil gerne være den der kommer og giver dig tryghed og et smukt liv

Jeg har så meget lyst til at være rigtig sød og nærværende for dig. Der er desværre en situation omkring mig, der griber lidt ind i de næste par måneder, men det svækker på ingen måde min kærlighed til dig og mine varme følelser for dig, mit begær og min lyst til bare at sidde sammen med dig og snakke med dig eller være tavse sammen.

Jeg elsker dig så meget, at jeg ikke kan sammenligne det med noget, jeg kender.

De kærligste hilsner og tanker fra

Din Niels.

En del respons og forståelse om hensynet, og en dramatisk krønike

Min kære Niels

Endnu en stor tak for dit brev med en dejlig ærlig åbenhed, som for mig er det, der skaber en så stor og vedvarende voksende hengivenhed og kærlighed til dig.

I den ånd vil jeg gerne sige at det er essensen og ikke som mange tror, det at være så fejlfri som muligt, der er det væsentlige.

Og tak for billedet af Regitze, jeg kan godt se at typemæssigt er vi vist lidt lig hinanden.

Om ikke andet så på det tidspunkt.

Jeg kan virkelig godt fornemme hvor svært det er for dig, og hvor svært det er, at se Hanne gå med denne følelse af at være rigtig ked af det. Jeg genkender fortvivlelsen fra Kristas situation, og ser også den nænsomhed du forsøger dig ud i, over for hende. Sådan en nænsomhed har Jeppe desværre slet ikke, og her er emotionerne jo helt i top, nok også fordi de er 35 år yngre.

Det jeg så også kan se er, at Krista har brug for lidt tid, til at vænne sig til tanken og allerede nu efter de første ugers nidkære fastholdelse af, at det nok ikke kunne være hans mening, er hun begyndt, som sagt, at se sig selv uden ham og hus. Hun vakler også noget rundt i hvor hun skal bo. Især efter at have snakket med veninderne i dag, der gerne ser hende tættere på København.

Ergo forstår jeg godt at Hanne skal have nogen tid at sunde sig i. Det er jeg helt klar over. Derfor kan jeg godt se hvor vigtigt det nu er, at hun ikke opdager eller erkender du har mig, og jeg kan ikke lade være med at tænke, at det bedste ville være at vi begge gjorde det så tæt på den måde, du også har lagt op til. Det ville være dejligt lige at få vendt det og få slukket noget af det savn der godt nok forstyrrer min sjæl. Mildt sagt. Men jeg har jo oplevet at vi ikke kunne ses så tit og jeg tænker at hvis du nu inviterede mig på bakken engang godt inde i juni, så kunne du jo sige at du har taget dette initiativ til det emne du har tænkt på, op. At jeg har et lidt traumatisk forhold til at være gemt væk, er jo ikke dit ansvar, men mine forældres og egentlig også til dels moster, der gik med til det, noget jeg som voksen og specielt i denne situation godt kan takle, bare jeg føler at du elsker mig og vil det her.

Jeg er selvfølgelig ikke så begejstret for at være medskyldig og komme med gode råd, men føler det bestemt ikke må være rart at være dig i denne tid og jeg vil til hver en tid være loyal uanset hvad, for jeg ved jo godt at du kæmper for at kunne beholde huset og på et tidspunkt åbne for at vi kan bo sammen der. Min kærlighed skal ikke have betingelser, selv om jeg kunne ønske at det var i morgen, så er det jo slet ikke sådan det skal takles. Og i øvrigt ville det selv for mig, være en umulighed. Jeg har jo reelt 3 måneders opsigelse. Bliver lejligheden udlejet før, så er kravet selvfølgelig det mindre. En mulighed er i øvrigt at vi ses en gang imellem bare ved at du besøger mig fra formiddag til aften og tager hjem igen. Det er virkelig vigtigt hun ikke fatter mistanke nu, hvor du har sagt og gjort som du har.

For mig bekendt, er en kvinde og for den sags skyld en mand, der afslører sådan en løgn, som en atombombe i en vred Trumps hænder.

I eftermiddag er Krista taget hjem med Ellis. Jeg håber det går at Krista og Jeppe er under samme tag.

Dette afsnit af min krønike er nok en kende mere dramatisk end forrige, men jeg vil alligevel bebyrde dig en smule med den og minde dig på at det snart er 39 år siden det skete.

Jeg ved godt det er lidt specielt måske at fortælle om denne begivenhed, men den fik en afgørende indflydelse på nogle rigtig svære betingelser i den fremtid der skulle have været båret af en koncentration omkring et nyt lille menneske.

KRØNIKEN

Lidt mere fødselsdrama

Om det var angst eller hvad, der gjorde at jeg gik mindst 14 dage over tiden ved jeg ikke, men da min læge konstaterede den 23. oktober 1978 at jeg var så utryg ved Århus og denne fødselslæge Ingerslev, sendte hun papirerne til Skanderborg, for at åbne for, at jeg kunne føde der og så gik fødslen i gang natten mellem den 24 og 25. oktober.

Gennem en del af graviditeten havde jeg fået påtalt og var kommet under observation med henvisning til et barn, der måske havde for stort hoved. Alligevel fik jeg oppe hos min læge at vide, at hun mente barnet var normalt og muligvis stort.

Med ambulance kørte Georg og jeg til Skanderborg sygehus og nåede dårligt indenfor, før de konstaterede at fostervandet var grønt. Det betød at barnet havde haft afføring og måske led af iltmangel. Ikke desto mindre gav de mig en afslappende indsprøjtning selv om jeg ikke udviste noget specielt behov for sådan en sprøjte. Da vi ankom tidligt på morgenen, virkede det specielt. Måske var der for mange fødende. For med grønt fostervand burde de ikke hæmme fødslen.

Kl. 12 fik jeg ve drops og så gik der totalt ged i det hele. Jeg ved ikke om man som person kan påvirke den slags, for jeg forsvandt op i et lettere luftlag som en fugl, befriet for al smerte, og lægerne konstaterede at veerne, som jo skulle blive mere voldsomme, forsvandt. Ergo skruede de op for molevitten. Georg var mest optaget af maskinen der viste hvor højt et tal for en ve var, og jeg forsvandt som sagt fortsat.

Smerterne var uudholdelige. Kl. 20 om aftenen besluttede en purung læge at give kejsersnit. Og kl. 21. d. 25. oktober kom Miriam til verden. En lille kæmpe på 4650 g og 53 cm. Det er meget, ikke mindst fordi jeg jo ikke hører til de høje.

Jeg blev vækket af bedøvelsen, inden Georg tog hjem, men så kun et mærkværdigt spædbarn hænge højt over mit hoved. Først kl. 5 om morgenen kom jeg lidt til mig selv og forsøgte forgæves i, forekom det mig, ret lang tid, at få noget personale til at komme. Langt om længe kom en og sagde at de var midt i et vagtskifte så jeg måtte lige vente lidt. Jeg græd fortvivlet efter mit barn, indtil endnu en forbarmede sig over mig og kørte Miriam ind til mig. der lå hun så, en lille fremmed pige. Jeg ville have givet millioner, for at få hende op til mig, for jeg kunne nærmest ikke rokke mig ud af stedet med det stadig friske kejsersnit. Det var jo ikke som normalt et bikinisnit, men et snit der var lagt fra navlen og ned til venusbjerget. Jeg følte jeg måtte være en plage for personalet, da jeg igen ringede efter en, som heldigvis var vældig sød og virkede lidt chokeret over, at nogen bare havde kørt barnet ind, uden at tænke på at, jeg var komplet hjælpeløs og i øvrigt led af utrolig mange smerter efterhånden som bedøvelsen jo ophørte.

Endelig sad jeg med Miriam i min favn og forsøgte uvidende at få hende til at sutte. Måske havde hendes store størrelse en vis indflydelse, for hun sugede nærmest hjernen ud af mig og jeg var nok en af de få, der hurtigt fik gang i den del af moderligheden.

Vel placeret på en fødestue med 6 andre kvinder med forskellig psyke, forsøgte jeg at få alt det i gang, der åbenbart var ekstremt vigtigt. Jeg har egentlig aldrig haft den helt store tillid til lægestanden og efter at have pløjet et utal af videnskabelige beretninger om læger og fødsler igennem, var jeg absolut ikke imponeret.

Det værste var at vi ikke måtte have vores nyfødte inde om natten. Jeg kunne simpelthen ikke sove uden at have hende hos mig, og det gjaldt flere end mig.

Det resulterede i afbrudte søvnsituationer og max 4 timers søvn de første 3 døgn.

I løbet af de næste dage måtte jeg erkende at jeg var totalt i kløerne på naturens dominante orden. På

3. dagen var mine bryster som to hårde jernbolde med mælkeknerderne helt synligt spændt ud.

Det betød at Miriam tog pænt på, i det hun som sagt var kæmpen, der åd sig endnu større. Ingen ville passe hende, når jeg vaklede i bad med plastik på maven, kun en sygehjælper forbarmede sig over hende. Grunden var at hun havde et stemmeleje som en 2-årig når hun åbnede sin lille mund og

forsøgte at påkalde sig opmærksomhed, når sult eller andet krævede det.

Allerede da jeg skulle hjem havde kejsersnitsåret et påfaldende rødt flammeskær i syningen, men ingen fandt det åbenbart unaturligt, så jeg kom hjem til Skibby, uden viden om ret meget der angik kejsersnittet.

Bl.a. er det i dag sådan at kvinden med et bikinisnit, slet ikke må bære sit barn i adskillige uger, og et vertikalt snit er noget mere belastende.

Jeg prøvede at bede Georg om hjælp til at bære Miriam fra min favn over i vuggen, og fra min favn op på puslebordet, men der var en underlig modvilje i ham, som fik noget i mig til at krakelere en smule.

Miriam sov til gengæld fra 9 aften til 8 morgen de første uger. Det burde jo have fået en træt moder til at slappe lidt af, men ofte troede jeg at hun nærmest var død, når der ikke kom nok lyde fra vuggen.

Hospitalsindlæggelsen

17 dage efter fødslen var betændelsen så voldsom i kejsersnittet og en byld på størrelse med et hønsecæg og papirtynd nær skridtet en realitet. Jeg havde haft en læge ude nogle dage før, der var så gammel at, da han forsøgte at pudre såret med antibiotisk pudder, eller lign. rystede han som et espeløv. Feberen nåede op omkring 41 om aftenen og jeg bad Georg om han ikke nok ville ringe til lægen.

I stedet for at gøre det, hentede han telefonen og satte ekstra ledning på, så jeg selv kunne ringe til lægevagten. At jeg fik forklaret bare en brøkdal, gav heldigvis det resultat at jeg og lille Miriam omgående blev hentet i ambulance.

Her startede så også min stigende foragt for Georg og hans totale uansvarlighed.

Jeg blev sat til operation kl. ni om morgenen, selv om bylden nærmest gjorde mig lettere bælgøjet. Jeg havde ikke fået hverken vådt eller tørt siden kl. 19 om aftenen og det blev pålagt mig absolut ikke at indtage spor inden operationen. Da jeg også ammede Miriam røg der jo noget væske fra.

Kl. 10.30 var jeg stadig ikke blevet hentet. Nærmest ligeglad, erkendte jeg den overskredne tid og fik mig taget sammen til at ringe efter en. Det viste sig at de havde glemt mig.

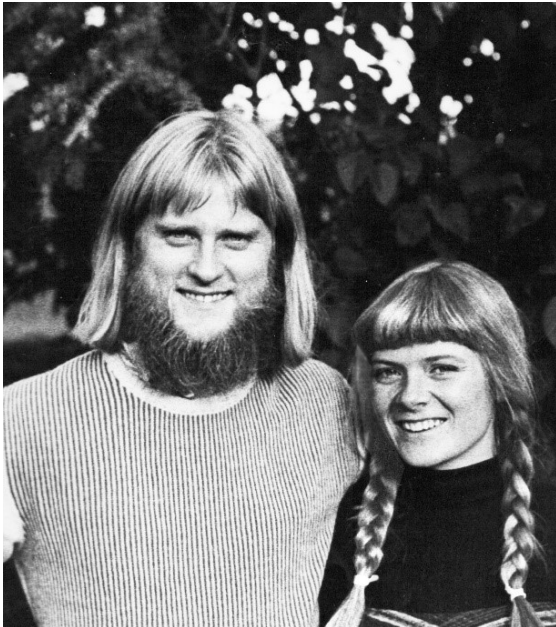
Det betød at jeg skulle vente i endnu adskillige timer, og stadig ingen væske måtte indtage. Miriam var efterhånden ret frustreret over at der ikke rigtig kom noget ud af den madkasse hun havde sin lid til, mine bryster, og langsomt forvandlede min hud sig til en slags rynket gammelkone hud. Jeg så i vildelser en masse lækre flasker fyldt med væske af snart den ene som den anden slags, komme forbi mig, som et bedre samleband. Jeg kan i sandhed tale med om tørst og havde Miriam kunnet formulere sig, tror jeg hun ville have kunnet tilsvarende.

Georg kom ud på eftermiddagen og blev noget overrasket over, jeg stadig ikke var kommet på operationsbordet, trods den kendsgerning og lettelse, at bylden for længst var sprunget og resten må du gætte dig til, for der kom bare ingen og hjalp til, og jeg evnede ikke at sige noget.

Jo Georg fik indigneret spurgt personalet, hvad i hede hule helvede de havde tænkt sig. Og om de systematisk ville aflive mig og Miriam. Så kom der skub i foretagendet og jeg kom til operation, og fik senere forklaret at der havde været flere afmeldinger på både sygehjælper og læge, så alt var gået i hårdknude.

Men jeg følte mig så svigtet, så glemt endnu en gang, at der psykisk højst sandsynligt startede en slags fødselsdepression på det tidspunkt. For det ramte jo ind i det mest smertende svigt et menneske kan udsættes for, når ens mor forsøger sig ud i aflivning og efterfølgende forlanger en nærmest identitetsløs tilværelse for sit barn, der strakte sig i flere år.

Du forstår måske virkelig efterhånden hvilken guds velsignelse moster har været i den tid hun dels tog sig af mig og dels senere betød for mig.

Jeg er lidt ked af du skal pløje dig igennem dette, men det havde store konsekvenser for mit senere liv og færd. Og selv om det lyder vildt dramatisk, så havde det også den proces i sig, at min indsigt i mennesker og problemer, voksede tilsvarende og jeg derfor mener, at der måske var mening i vanviddet, set oppefra. For nogle gange kan svaghed blive en stor styrke, og det tror jeg nok det faktisk blev for mig, senere.

Jeg sender det her brev tidligere end normalt, fordi jeg har en fornemmelse af at du har brug for specielt den første del af brevet.

Som de kys og kærtegn jeg ikke kan give dig på anden vis, end lige nu over nettet, sender jeg dig al min varme og kærlighed. Du betyder alt for mig og jeg elsker dig højt og stærkt.

De kærligste hilsner fra

Din Karen

Ps. Billedet er nok taget efter det beskedne bryllup, vi havde dengang i august 1978.

Kapitel 2

Der opstår eftervirkninger

Onsdag d. 24.05

Mere om flytning og gensyn

Min kære Karen.

Tak for dit brev med den dramatiske historie fra fødegangen. Jeg bliver til stadighed forbløffet over de dramaer, du har oplevet i dit liv.

Jeg må indrømme, at jeg mest har haft sjove og almindeligt spændende oplevelser og meget få dramaer, så des mere bliver jeg jo påvirket af de dramatiske historier, du fortæller. Det er først og fremmest din rolle i disse dramatiske oplevelser, der påvirker mig, men også at du fortæller det så levende.

Men det er fantastisk og et dejligt bevis på, at vi vil fortælle åbent og ærligt til hinanden. Det kan jeg virkelig godt lide.

Flytning

Inspireret af dine forslag og dit lille causeri, har jeg nu fortalt Hanne, at jeg i morgen besøger en gammel veninde, som jeg er en del interesseret i.

Besøget er om dagen og jeg vil være hjemme i Lynge til aftensmad.

Jeg kan forestille mig, at jeg ser denne veninde et par gange mere, uden overnatning, hvilket så naturligt kommer ind i billedet efterhånden.

Det er jo egentligt ikke fordi, det er nødvendigt med den komedie, men det vil være svært for Hanne, hvis hun opdager at vi har set hinanden flere gange og ikke mindst, at vi har været på Samsø sammen.

I praksis er det kort sagt sådan, at efter jeg har lagt op til det endelige brud med Hanne, har jeg helt bevidst planlagt at besøge en veninde, som jeg kender noget til og har planlagt at se nærmere på.

Jeg er i øvrigt helt enig med Hanne om, at vi er gledet fra hinanden på det emotionelle plan. Vi er ikke helt enige om, hvorfor, men her er det min oplevelse af de manglende følelser, der tæller for mig.

Vi er dog kommet dertil, at vi er enige om, at der ikke skal placeres skyld, hvilket ingen af os vil kunne bruge til noget.

Vi har ikke fundet det nødvendigt at lave om på noget af husets indretning, da vi skal flytte fra hinanden på sigt.

Det ser ud til at Hanne gerne vil flytte uden ejendomsmægler, men spørgsmålet er stadig, hvornår.

Helt ærligt synes jeg hun antyder noget omkring 1. september eller 1. oktober.

Hun skal have ordentlig tid til at finde en anden bolig, og stadig væk er alternativet jo, at jeg også skulle finde en anden bolig – hvilket jeg har svært ved at forstille mig, men det har jeg skrevet så mange gange. I stedet vil jeg gå i gang med at skaffe de 500.000 måske lidt mere, som hun skal have.

Alle de hensyn, der er, både til hende og os selv, er jo det, der gør at der vil gå noget tid. Men når der er sat terminer på, vil der også være skrevet de nødvendige papirer, skøder mm, så på det tidspunkt kan vi jo sagtens begynde at planlægge vores flytning og du vil kunne sige din lejlighed op.

Kalender

Ud over, at der er diverse endagsarrangementer. Er der også to ugeprojekter, som er planlagt.

Da jeg tror Hanne vil blive i Ringsted eller meget tæt på, er jeg dybt interesseret i at holde det gode venskabsforhold til hende. Og vi kan som venner foretage os mange ting sammen, derfor skal vi jo heller ikke droppe alle aftaler, som er med venner omkring os, selv om de fleste er nogen, som blot vil fortsætte, som Hannes venner.

Men du kan da godt få at vide, at det ene af de to ugeprojekter omfatter et sprogkursus i Italien, som vi har købt for længst. Det er fra den 26. juni til den 4. juli.

Det andet er en hundepasning, som jeg har lovet Rasmus (Hannes ældste søn) og det er fra den 14. juli til den 23. juli.

Når jeg skriver disse datoer så præcist er det fordi, jeg også gerne vil på rigtig ferie, men det skal være sammen med dig og jeg vil have lov til at invitere dig på en rigtig ferie et eller andet sted.

Jeg kunne enormt godt tænke mig at komme på et krydstogt sammen med dig, men lad os tale nærmere om en ferie sammen.

Besøg

Vi har meget at tale om i morgen. Så jeg stopper causeriet, inden det bliver alt for rodet.

Jeg har forestillet mig, at jeg kunne være hos dig ved 11-tiden, hvis det kan passe og så blive til sidst på eftermiddagen.

Vi kan da godt nå både at hygge os sammen, få talt, gå en tur og ikke mindst nyde hinanden.

Jeg glæder mig vildt meget til at se dig, mærke dig og kysse dig – i det hele taget at være tæt på dig.

Jeg synes, du er så smuk og klog – kombineret vil jeg kalde det, lækker. Jeg elsker dig og vil ikke sky nogen midler og små komedier for at vi kan gøre det her helt rigtigt.

Først og fremmest for os selv, men også for vores omgivelser.

De kærligste hilsner

Din Niels.

PS. Du får ingen krønike denne gang

M.d.n.:

Jeg har mange forskelligartede kvaler over at skulle være medspiller i dette bedrag, som Niels har lagt frem som et fakta, i og med at han benægtede sandheden over for sin samlever.

Noget skuffer mig og noget ængster mig, på en urolig måde. Det er jo dette at denne fortællelse så er en del af Nielsens karakter. For vi laver jo konklusioner og danner vores karakter derved.

At Niels har været mere, om man så må sige, fedtet ind i fortællelsens kunst over for bl.a. sin mors konsekvente magtforhold, er jo en prægning som børn slæber med sig i skjul af en slags afmægtighed og efterhånden automatisk reaktionsmønster, som man jo kan sige, jeg var blevet forskånet for, hvorimod jeg ikke var blevet forskånet for, hvilken virkning fortællelser og løgne kunne afstedkomme. Dem havde jeg måttet leve med, i adskillige år, og derved helt uden besvær erkendt, var alt andet end at foretrække. Sådan får vi jo forskellige erfaringer med os, der kan være diametralt modsatte.

Jeg havde en lærdom med mig, der handlede en del om ærlighed, både etisk og religiøst. Dette med at i lyset er Gud og Gud er sandhed.

Jeg vidste hvordan dæktilstande ofte kunne fordreje den virkelighed vi som mennesker med poleret forestillingsevne, gerne ville ses i.

Naturligvis accepterede og forstod jeg til fulde Nielses valg. Men jeg frygtede de mange konsekvenser, der kunne følge i løgnens og fordækthedens kølvand.

Jeg tænkte på om Niels ikke kunne forvalte lige så stor omsorg for Hannes ve og vel, igennem en ærlig fremstilling. Men ikke jeg kendte Hanne. Det gjorde han nok væsentlig bedre. Jeg kendte noget til mennesker, jeg kendte noget til indsigt og intuition. Jeg kendte til forviklinger, og til den skade fordækthed kan afstedkomme på psyke og krop. Ud over min egen senere opvækst hos moster, indsvøbt i fortællelser og hengemthed, handlede de fleste film om alle disse indviklede dramaer, der hvilede på et fundament af vådt sand og gav angst og spænding. Det handlede det psykologiske mønster om og det handlede vilkår, for et godt liv om. Disse menneskelige behov for løgn, fremfor sandhed, fortællelse frem for åbenhed osv. forekom mig, som en farefuld rejse. En for mig at se, bestemt ikke kun var Nielses problem, men hele menneskehedens store problem, for det gav vagtsomhed og mistro tilbage. Hvordan stole på et andet menneske, dersom man selv var tilbøjelig til at dække sig bag facader? Hvordan stole på en leder, hvis man havde fortællelser i sin egen rygsæk? Hvordan stole på statsmagter?

Jeg tænkte på dengang Niels i et syn stod inde bag døren til mit soveværelse, der lå hengemt i mørke. Var det denne viden om hans forsøg på udglatning, jeg havde tunet ind på?

Jeg anede også et behov for Niels, til at fremstå korrekt og ikke som en slags tølper, over for en måske mere dømmende instans, i form af Hanne og hendes store familie. Jeg fornemmede hans dom over sig selv, via denne form for valg. Sådan en dom er ikke ufarlig at bære på. At stå ved sig selv og sine handlinger og valg, er sværere end vi mennesker vil være ved. Jesu ord om at mennesket søger mørket og frygter lyset, netop fordi i lyset er sandheden, og at sandheden er Gud. Lyset er mere end ærlighed, det er også indsigt i sig selv og sine egne illusioner om sig selv. Jeg håbede han formåede at beskytte sig selv. Jeg var i al fald utrolig glad for hans åbenhed over for mig. Men indså også at han godt kunne være tilbøjelig til at gemme sig i sager, hvor han fornemmede modstand.

Alle disse indsigter forandrede ikke kærligheden til ham. Følelsen var dyb og rummende. Som om jeg havde kendt disse specielle sider af ham fra tidernes morgen. Jeg erkendte hans evne til indføling. Hans forsøg på at undgå at give Hanne unødigt smerte, der for ham let kunne blive noget, der gik direkte ind. I den tilstand beskyttede han sit indre, mod al for stor skyld, og måske en yderst sensitiv selvbeskyttelse, mod Hannes emotionelle udtryk.

Der kunne også ligge strategi bag. En strategi der handlede om at Kunne få Hanne købt ud. Det var ikke noget han havde skrevet om.

Et kortere brev med refleksion og kærlighed iblandet

Min Kære Niels.

Tak for dit forklarende og stadig dejligt ærlige brev. Det betyder virkelig meget for mig, jeg tror faktisk ikke et kærlighedsforhold kan bygges rigtigt trygt op, dersom man forstiller sig, fortier for meget osv., for hvem er det så, man egentlig tror man elsker? Jeg vil også takke for dine billeder.

Jeg glæder mig, som dig, vildt meget til at se dig igen, være tæt på dig og selvfølgelig også at snakke sammen. Heldigvis kan man jo sige vi allerede har et ret godt middel til at "snakke" sammen via vores breve. Brevene er yderligere, for mit vedkommende og nok også for dit, rigtig dejlige at læse flere gange. Især hvis jeg første gang ikke helt forstår et eller andet i dem. Så står de der og vidner om din kærlighed, din åbenhed og den ærlighed, du giver udtryk for. Det virker fantastisk.

Jeg skriver dette fordi, for mig vil det altid kunne benyttes (hvilket jeg må tilstå jeg aldrig rigtig har gjort, hverken i mit arbejde eller privat), ikke mindst tænker jeg nu, fordi man nogen gange i en almindelig samtale kan reagere for meget på evt. emotionelle udtryk eller mimik, som ofte ikke skal gøres til det helt store.

Jeg har været parterapeut i adskillige år, og det som dels jeg selv personligt, men i allerhøjeste grad også med to mennesker, oplevede, var, at de ikke gav sig ordentlig tid til at lytte. Ofte sad de begge to og havde hørt en smule og så gået i gang med en overproduktiv refleksion indeni, med en masse forsvar indbygget. Jeg kan sige at jeg brugte min rolle til at kræve, at først den ene snakkede, mens den anden havde forbud mod andet end at lytte, dernæst skulle partneren gentage det han/hun havde hørt, og

først derfra svare på det sagte. Det kunne jeg virkelig skrive mange morsomme, men selvfølgelig også tragiske fortællinger om. For ikke sjældent blev det nærmest lettere forvrænget, for at sige det mildt, når modparten skulle gengive indholdet i partnerens ord. Det der blev husket, var ofte kun det, som havde ramt et eller andet i den anden. F.eks. en forklaring, der pludselig blev til en anklage osv. akkurat som medierne også ofte flyver med en halv vind og puster et eller andet op og ud af dimension. Når vi er særlig utrygge eller har problemer med tillid generelt, så bliver ord ofte misforstået inden færdiggørelse. Der kunne jeg godt unde mange at de skrev breve til hinanden, især når særlige problemer opstod og ikke mindst, ikke måtte svare, før dagen efter. Men så sandelig også for at, udtrykke varme og kærlighed. De bliver jo som guldklumper at have.

Med hensyn til jeres rejse til Italien, har du jo fortalt mig, at i skulle på sådan et sprogkursus, så det er jeg indforstået med i gennemfører.

Og selvfølgelig er der jo ikke noget forgjort i pasningen af Hannes søns hunde, da jeg går ud fra Hanne ikke kan.

Det ville være super at du kommer ca. kl. 11, jeg vil elske at se dig, mærke dig og nyde dit selskab og det er jo godt vi på den måde kan ses, indtil du får mere håndfaste muligheder for at fortælle om dit "emne".

I aften har både Krista men også Eja taget noget af min tid, idet hun er på Hvidovre hospital i forbindelse med at Casper er blevet opereret. Han kommer så vidt vides hjem til lejligheden på Vesterbro i morgen, hvor Eja så er. Hun fik fri til at tage vare på ham et par dage, skønt hun jo lige er startet. I øvrigt fortæller hun at svenskerne nærmest intet dansk forstår, i forhold til os danskere, der godt kan forstå en del, som regel.

Derudover har jeg så også haft Krista i røret, idet hun har undret sig over at Jeppe, ved hendes og Ellis hjemkomst i går, var mere venlig stemt og ikke vidste helt, om han ville skilles og gerne ville i noget parsamtale, som man kan få gratis på statsforvaltningen, af yderst professionelle mennesker, siger min veninde Therese, som selv udfører lignende på sit job i Herning.

Jeg skriver derfor ikke krønike i dag, det venter jeg med til i morgen når du er vel hjemme i Lyng.

*Elskede Niels, om få timer, er du i min favn som jeg i din. Jeg elsker dig bare utroligt.
De kærligste hilsner og snarligt gensyn
Fra din Karen*

Torsdag d. 25.05

M.d.n.:

I dag besøgte Niels mig nogle timer, og når vi er sammen, føler jeg en stor glæde og en stor energi, strømme igennem os begge.

Jeg kunne dog mærke at den manipulation, som Niels har valgt at følge i forhold til Hanne, måske ikke er så nem at udleve konkret. At gøre sådan over for et andet menneske, som jeg måske noget firkantet opfatter det, kan give uanede spørgsmål og undren og kan til syvende og sidst skade Niels i hans selvopfattelse. Han står jo på den måde ikke ved sig selv, og undskyldningen om at, det drejer sig om, at dels få et godt forhold til Hanne og dels få købt Hanne ud, er ikke så smart som Niels selv mener. Men det er ikke mig der skal bebrejde ham hvad han tillader sig i sit liv, blot mener jeg, at han forråder sig selv specielt, og mig i periferien og til syvende og sidst også i den grad Hanne. Virkeligheden bliver fjernet og et teaterstykke sat op og fremvist, som om det er sandheden. Det gør mig noget utryg.

Jeg er på en måde tilskuer til en kringlet uærlig løsning.

Niels gør det for at tage hensyn til Hanne og i en dybere grad også for at tage hensyn til sig selv, vil jeg tro. Han er følsom, og indlevende, fornemmer jeg, dertil ærekær og nok også noget angstfuld for følgerne af ærlighed, idet jeg formoder han forestiller sig at Hannes sårethed kommer i højsædet. Det kan jeg ikke vide, men den løsning han har valgt er muligvis endnu vanskeligere, idet Hanne ikke rigtig har noget at begrunde Nielses umiddelbare beslutning med, andet end at hun må være degraderet til at være nær sagt umulig at leve med. Jeg ved godt at de begge er klar over, at der er bevæggrunde fra dem begge, til at Niels har fremlagt en "skilsmisse". Havde han turdet fortælle hvor glad han var for Hanne, men at han havde forelsket sig heftigt i en anden, havde hun måske, når alt kommer til alt, forstået noget mere. Nu flagrer det hele ud i meningsløshedens afgrunde.

Jeg ved godt vi mennesker frygter den rene sandhed, og gerne lapper løgn og forstillelse i os, for at undgå virkelighedens sorg og smerte. Men den gør os til løgnere alle

sammen, den tvinger os til at højne såkaldt hensyntagen som en dyd, og lukker helt af for at virkeligheden er udfordringerne i vores liv, ikke behageligheder.

Jeg kommer til at tænke på, hvordan børn kan opleve straf, hvis de har begået noget, som deres forældre eller lærere finder dårligt, og hvordan de højst sandsynligt mister evnen til at betro sig og lærer evnen til forstillelse og fortielse, så de undgår straf. Det kan meget let blive en løsningsmodel også som voksen. Det sidder jo så dybt, at handle ud fra dette gamle mønster. I øvrigt er alle børn gennem de sidste 200 år blevet grundigt oplært i bedrageriets kunst via indbildningen om den rare julemand. Vi har altså dette store kollektive julemandsbedrag, hvor vestlige lande, med stor fryd indbilder små åbne sjæle om den gode julemand, der sådan set er en erstatning for troens Gud, vel vidende at bedrageriet en dag bliver erkendt af barnet, der dermed kan træde ind i accepten til bedrag og løgn, og aflivningen af ”naiv tro”.

Efter en tæt, varm oplevelse af hinanden, og efter en beskeden frokost, satte vi os ud på altanen og snakkede videre om muligheder og planer. Niels foreslog at jeg fandt et eller andet beskeden billigt sted i nærheden af Lyngby proforma, men i realiteten boede hos ham. Den ide aflivede jeg prompte. Jeg ved godt den kære mand tænker rationelt på de økonomiske fordele ved en sådan ordning, hvor jeg tænker følelsespræget på de tunge tilstande ved skjulthed og udnyttelse af vores smukke velfærdssystem.

Niels føjede sig omgående. Sikkert fordi han fornemmede mit ubehag ved igen at skulle ind i løgn og forstillelse.

Jeg udtrykte det så enkelt som det kan siges, med et fyndigt:

”nej, det vil jeg ikke være med til”.

Og så var den ikke længere, og Niels byggede på ingen måde videre i et forsøg på overtalelse. Det satte jeg virkelig stor pris på.

Ergo fortsatte vi, med mulighederne på anden vis. Og jeg tror oprigtigt at Niels håber at kunne købe Hanne ud og blive fri for det meningsløse i, at brødføde to ejendomsmæglere yderligere.

Et kærligt udtryk en stille aften

Min Kæreste Niels.

Det var virkelig utrolig dejligt at se dig i dag, og snakke med dig, selv om det var kortere tid i forhold til mere rolige samlede dage.

Når du så går, bliver jeg faktisk mere ked af det, end når der har været den oplevelse af ro og tid, som vi normalt har haft, og så prøver jeg at finde en beskæftigelse, som jeg alligevel ikke kan koncentrere mig ordentligt om.

Jeg glæder mig meget til du inviterer mig på bakken og endnu mere glæder jeg mig til, at vi kan være sammen over en nat igen.

Jeg skriver alligevel ikke krøniken før i morgen, for jeg har ikke rigtigt kunnet vende blikket mod de fortidige begivenheder, men vil glæde mig til at skrive igen engang i morgen. Lige nu har jeg bare ikke det store overskud.

Jeg elsker dig.

De kærligste tanker og ømmeste følelser

Fra din Karen

Fredag d. 26.05

Et lille brev

Min kære Karen.

Det bliver kun et lille brev du får i Dag. Og jeg skriver det på min mobil så du når at få det.

Jeg håber ikke, der kommer for mange fejl.

Jeg vil egentligt lige sige dig mange tak for i går. Det var så dejligt at se dig igen. Jeg forstår godt hvor svært det er for dig, når jeg er taget af sted.

Normalt vil det jo være den, der har en at komme hjem til, der har det lettest. Jeg ved ikke om det helt er sådan her.

Det er jo svært at komme hjem til Hanne, men alligevel rart at der er en der hjemme.

Det bliver bare så dejligt, når den der venter hjemme, er dig, eller mig, hvis det er dig der er ude et eller andet sted.

Jeg tager i Vesthuset om lidt og når nok ikke at skrive mere til dig i dag, men du skal nok få et langt brev i morgen.

De kærligste hilsner fra

Din Niels.

Lørdag d. 27.05

Undskyldning, forklaring og krønike

Min kæreste Niels

Tak for dit lille brev i går, jeg lægger ikke skjul på, at jeg havde et beskedent håb om, at der måske kom en lille smule mere, da du på en måde skriver det, som en mulighed og det lille brev, ovenpå vores korte men dejlige samvær, virkede som om det krævede en lille smule mere.

Mit eget lille brev fra torsdag aften, var ikke langt, men til gengæld sørgmodigt. Jeg var trist og håbede på lidt hurtig respons fra dig.

Så natten mellem torsdag til fredag, var ikke en særlig god sove nat. Jeg tror, jeg sammenlagt fik et par timers søvn. Jeg savnede dig, og vores tilstand kørte rundt i hovedet på mig.

Da Jette inviterede til rejer og rose' vin i går, var det ikke sådan at jeg egentlig fik for meget at drikke, men udpræget træthed og vin, er nok en god sovemedicin, for da jeg kom hjem ved 21.30 tiden og lige fik en opringning fra Krista, satte jeg mig ind i soveværelset og efter endt samtale lagde jeg mobilen, som egentlig meldte den skulle lades op, men ikke blev det, og faldt i søvn, siddende i sofastilling. Naturligvis var hensigten, at det kun skulle være fem min. men det blev hele natten.

Det er jeg oprigtig ked af Niels.

Selv om det skete, håber jeg du stadig er i humør til at læse lidt krønike.

KRØNIKEN

Moster bliver nabo

I efteråret 1978, inden fødslen af Miriam, valgte moster at, opsige sit job som viseskoleinspektør på Sankt Annæ Skole.

Huset ved siden af Gunnars og mit, som også er et landarbejderhus mage til, var blevet udbudt til salg og moster købte det.

Jeg var selvfølgelig glad for det, men der var også nogen betænkelighed.

Jeg elskede den søde og hjælpsomme moster, men frygtede også en slags umyndiggørelse i forbindelse med moderskabet, sikkert fordi jeg af og til tænkte på, at min mor lige fra sin barndom, havde haft denne ubehjælpsomme identitet og altid kunnet regne med moster i tykt og tyndt. Moster selv så ud til at eksistere ud fra den

rolle. Først tog hun sig i 10 år meget af min mormor, derefter flyttede hun ind ved siden af mine forældre i Keplers gade 17, hvilket min far ikke just udtrykte begejstring for, forstod jeg, da jeg var blevet ældre.

Følggevirkningerne

Efter Miriam og jeg var kommet hjem til Skibby, jeg med en mulig Diabetes, og Miriam med en begyndende kolik, begyndte nogle lidt tunge måneder. Da jeg havde født lå min blodprocent på 49, og det er bestemt ikke et særligt godt udgangspunkt for en nybagt mor. Efter operationen blev min hjerterytme noget uregerlig, det slog alt for hurtigt, hele tiden, derudover kunne jeg ikke, eller turde ikke, falde i søvn, idet jeg begyndte at få mærkelige forvrængede oplevelser hver gang jeg faldt hen i en døs.

Når et menneske konstant vækkes, går den mere uvirkelige forestillingsverden i front.

Det er jo derfor det kan bruges som tortur, dette at vække en fange konstant.

Efter en uge skulle jeg ind på et laboratorium og drikke 1 liter sukkervand, mens de skulle måle om jeg havde diabetes. Resultatet var negativt, jeg befandt mig uden for den dengang vedtagne grænse. Men min læge henviste mig til en hjertespecialist, som jo hurtigt kunne konstatere at mit hjerte havde roterende fis i kasketten. Udsvingene blev nemlig bare ved i en uendelighed. Derfor fik jeg en recept på Stesolid, et ret brugt middel til at nedtone uro og nerver med. At jeg ammede mente han ikke var noget problem. I dag vil jeg mene at enhver læge med respekt for sig selv, næppe ville sige god for både amning og stesolid.

Men det hjalp.

Hjerterytmen blev gennem nogle uger mere normal og overskuddet ligeså.

Julen 1978

Julen 1978 blev for rigtig mange mennesker lidt af et koldt eventyr.

Det blev det også for moster, Georg og jeg.

Det hele startede jo fint med juletræsdynt og ved halvsektiden, at få anden i ovnen.

Sneen dalede hastigt ned udenfor, hvilket den havde gjort det meste af dagen, det var virkelig utroligt voldsomt med blæst af nær sagt orkanagtig styrke. Bortset fra vejret som jo var udenfor, tegnede alt til en rigtig stemningsfuld juleaften. Vores nyrehvervede pejs fra Gunnars brors fabrik, var tændt op, og vi ventede nu bare på, at moster skulle komme. Hun skulle jo blot gå nogle få meter og hun var altid præcis. Men der kom

ingen moster og hun svarede ikke på en opringning. Til sidst gik Georg ud for at tjekke hvad der var sket. Jeg gruede for alt og mest for at hun måske lå og havde fået et hjerteslag.

Men det der blev åbenbart for Georg var, at moster åbenbart var blevet fejlet til side af en sneplov og lå i hjælpeløs tilstand inde i en snedrive ude ved vejsiden.

Noget halv våd for mosters vedkommende, ankom de gudskelov begge to helskindet.

Moster var blevet kylet ind i en kæmpe snedrive af en sneplov, der kun havde haft fokus på sne mængden og ikke set moster.

Mens vi dækkede bord gik alt lys pludselig ud. Både moster og os selv havde elvarme og naturligvis elkomfur. En ny prop i relæet hjalp ikke. Først ved 22.30 tiden kom der igen gang i elektriciteten og ovnen. Vi havde for længst spist os mætte i risalamande og slik. Men anden fik da sin gyldne farve, de brune kartofler brunet og de hvide kogt. Rødkålen var ikke hjemmelavet så julemåltidet blev indviet omkring kl. 23.30.

Det blev en jul jeg aldrig vil glemme, og det viste sig at fænomenet med manglende el for f.eks. i Randers, blev et meget stort problem, idet de i flere dage ikke havde varme i store områder af byen. Miseren handlede om at der lagde sig en masse sne på elledningerne, så de faldt ned.

Jeg sender dig så dette brev som en tidlig morgenhilsen og håber at få et brev engang i dag. Jeg elsker dig så højt og savner dig og noget mere normalt. Du må jo huske, at selv om jeg forstår din adfærd nogenlunde, så kender jeg overhovedet ikke Hanne og oplever mere at jeg står i en ubehagelig klemte position, som får mange stressede tilstande til at dukke op.

Jeg vil så nødig være vanskelig, vil gerne gøre det så nemt for dig som muligt, men som sagt også bevare min selvrespekt.

De kærligste hilsner og længselsfulde tanker

Fra din Karen

Ps. Billedet er fra venstre: Miriam, Karen, Tante Astrid, Moster med hunden Bachtı, foran mosters hus i Skibby

Lidt opsamling og forslag

Min kære Karen

Du får lige et brev, som nok bliver længere end i går. Men problemet i går var, at jeg måtte skrive det på min smartphone. Og det er noget besværligt, mest med den stavekontrol, som ændrer ord og meninger – nærmest uden, jeg opdager det. Og så har mine tykke fingre også lidt svært ved at ramme helt præcist.

Nå, men nu sidder jeg ved computeren. Det er desværre lidt svært for mig at koncentrere mig om mere dybsindige tanker og refleksioner, da der kommer en del besøgende både i dag og i morgen.

Det er ikke fordi jeg har mange besøgende, men det er Hannes familie og de fleste af dem er meget søde. Jeg har også sagt, at jeg lige lukker mig inde på mit værelse og ikke vil forstyrres, men det er alligevel svært for mig at koncentrere mig.

Jeg vil lige supplere de sidste korte breve med nogle få tanker.

Jeg vil da også sige mange tak for sidst. Det var dejligt at være sammen med dig, selv om det var så kort tid.

Jeg kan vist ikke gøre mere for at fremskynde processen her på Lynge Vænge, så vi kan få ordnet boligsituationen. Men jeg prøver hver gang, der er lejlighed til det.

Hvis ikke Hanne snart vågner lidt op, må jeg altså foreslå, at vi sælger huset. Det kan hun jo lige så lidt som jeg, modsætte sig.

Jeg kunne nok byde hende lidt mere for hendes part, men det er vist ikke der problemet ligger. Hun ved lige så lidt som jeg, hvor hun så skal flytte hen.

Jeg kunne måske få en andelslejlighed et sted i Ringsted – det er nok det mest nærliggende.

Men vi prøver nok begge på at tage det roligt og ikke haste noget igennem, der ikke bliver tilfredsstillende. Jeg ved blot, at hvis jeg skal flytte, så må jeg sige til mig selv, at

det er til endestationen. Det sted jeg i givet fald flytter hen, vil jeg så ikke forlade.

Derfor ville jeg være ked af, hvis det skulle blive en forhastet løsning.

Hvad skal jeg ellers skrive om vores seneste gensyn.

Jeg ved det ikke, jeg kan jo kun gentage, at jeg syntes det var dejligt at se dig igen og mærke dig så tæt på mig.

Jeg kender godt den følelse af tomhed, som du skriver om. Den var måske endnu stærkere, da vi havde været i Vesthuset. Og det vil det nok også være, hvis vi tager et isoleret besøg på Bakken. Det ville så nok være bedre, at vi næste gang vi ses en enkelt dag, gentager det hos dig og så tager på Bakken om måske en måneds tid, når vi har flere dage sammen.

Hvad vil du synes om det?

Jeg må igen sige, at jeg har svært ved at koncentrere mig, under de her i huset herskende, forhold i dag.

Så jeg vil forsikre dig om, at jeg elsker dig og vil være sammen med dig, når vi har mulighed for det.

Jeg elsker at mærke dig og være tæt på dig, ligesom jeg holder så meget af bare at sidde og snakke med dig.

Jeg glæde rigtig meget til at se dig igen.

De kærligste hilsner og tanker fra

Din Niels.

PS. Der bliver ingen krønike i dag. Jeg skriver lidt til dig i morgen og så vil jeg prøve at skrive på smartphonen, når jeg er på sygehuset på mandag. Måske har jeg fred til at skrive lidt krønike der. Men du skal nok høre fra mig hver dag.

M.d.n.:

Jeg fornemmede denne sitren fra Niels igennem hans brev. Jeg opfangede det følelsesmæssige pres han åbenbart og måske ret naturligt befandt sig i.

Jeg kunne læse mellem linjerne at der var en slags kaos på Lynge Vænge nu og sikkert også i den kommende tid. Det gjorde mig ondt for ham. Det gjorde mig urolig.

Jeg vidste fra min ældste datter, hvor stor magt samlevende, gift eller ej, havde på partneren. Hun havde forelsket sig i en gift mand, som ikke havde klaret presset.

Kunne Niels klare presset? Han var jo ikke ung mere, ej heller midaldrende. Han hørte til i efterårets måneder. Hans helbred var bestemt ikke noget der gjorde det bedre. Jeg var bekymret. Han havde godt nok ikke børn med sin samlever, som min ældste datters kærligheds udvalgte havde, men han var knyttet til nogle af sin samlevers børnebørn. Det var måske for voldsomt at gøre op med et forhold, der havde gledet afsted i adskillige år. Men det var jo også udtryk for et livsmod at turde.

At blive kan udmærket ende med en tomhed der tangere at have lagt sig levende i graven, for at lulle sig selv ind i tv-udsendelser, lidt fis og fest engang imellem, men ingen følelse af at komme videre i livets skole.

Når Niels ”truer” med at så må han flytte i en lejlighed, og det vil ikke mere være muligt at finde andre løsninger, aner jeg provokationen. Ja næsten en barnlig trussel a la, kan du ikke vente (og det kan jeg da), så må jeg handle for sig selv. Så faktisk siger han gennem truslen, at så kan jeg lære det. Problemet er IKKE et spørgsmål om tid, men et spørgsmål om at være blevet en skygge i løgnens tjeneste. Det havde set helt anderledes ud hvis denne fortællelse, ikke havde trådt ind imellem Niels og mig. Det var det der nagede mig en del, gjorde mig rastløs og kort og godt ulykkelig på vegne af os alle tre.

Lidt rodet brev og åbenhed

Min elskede Niels.

Jeg vil i dette brev til dig, forsøge at være mere klar i mælet, og dermed hudløs ærlig. Jeg tror vi skriver med hver sit udgangspunkt, på den måde, at du tænker helt konkret i muligheden for at overtage huset eller ikke overtage huset og har i den forbindelse, lagt en bestemt strategi frem, og hvor jeg har udtrykt, at jeg har tillid til dig og følger dig på vejen. Men i forbindelse med denne vandring, tror jeg alligevel nogle forviklinger har sneget sig ind.

Dig og din samlever finder i jeres første samtale frem til, at nu skal jeres samvær kaldes bofællesskab, for at specielt hendes børn og børnebørn ikke skal få for store omvæltninger.

Her erkendte jeg så min frustration, idet jeg uanset, jeg stod på hovedet og uanset hvem jeg talte med om det, kun forstod det havde det formål, at trække tilstanden ud i et meget

blødt år eller sågar to, altså hive et plaster af, hår for hår i meget langsomt tempo. Det var der reelt mulighed for.

Nu er det åbenbart blevet pakket ned igen, for som du skriver det: ” Vi har ikke fundet det nødvendigt at lave om på noget af husets indretning, da vi skal flytte fra hinanden på sigt”.

Det tog noget af min mere angstprægede usikkerhed væk. Det gjorde det lettere, at bryde med mit eget livs princip om aldrig at lyve, et princip jeg har lært godt og grundigt om, og også må sande en vis realitet i, ud fra betragtningen, at jeg ikke er Vorherre og ikke reelt ved, hvad der er bedst for mine kære på lang sigt. Kun tror jeg på sætningen at ”i lyset er sandheden og sandheden er Gud”, det er Guds kraft der ligger der.

Jeg var også indforstået med det korte besøg, men tænker selvfølgelig også, at to ældre mennesker, der bliver lune i hinanden, næppe normalt kun ser hinanden over en frokost i op til tre gange, jeg kender i alt fald ingen som syntes rigtig godt om hinanden, der går bly tilbage til sig selv gang efter gang.

Så vil forklaringen jo nærmest være at dit ”emne” så nok heller ikke er fri, for ellers kan en 67-årig kvinde, da godt vove sig til en herlig skovtur omkring sin hjemegns sø, spise frokost sammen med ham hun allerede har stiftet bekendtskab med og syntes vældig godt om og så invitere den interessante mand hjem til sig, fordi kærligheden er der? Eller hvad?

Det er for mig en ret svær proces med at være en hemmelighed, som jeg troligt har levet i indtil nu og nok havde forestillet mig at du havde sagt mere reelt og klart hvordan og hvorfor.

Så meget desto mere vigtigt bliver alle de små søde breve, sms'er osv. du formidler lige for tiden, idet det nærmest er det eneste, der får mit urolige hjerte til at få lidt ro. Så kan du spørge, hvorfor så urolig? Men det er her, jeg er nødt til at fortælle dig om jeg vil eller ej, at jeg har slidt mit psykiske system noget ned, det kører så direkte ind i overproduktion af adrenalin, som dels giver mig en ubehagelig hjertebanken og dels blander sig i nattesøvnen. Det er baggrunden gennem mange år for, at min diabetes fik gode vilkår til at blomstre.

Det værste jeg gennem mit hidtidige liv har kunnet forestille mig er jo, at befinde mig i et trekantsdrama med ævl og kævl, som f.eks. Hannes børn og børnebørn, som det åbenbart er meget synd for og derfor helst skal udsættes så længe som muligt, og hvor man næsten skulle tro i var deres forældre og ikke ”bedsteforældre”. Når du får mig som officiel kæreste og Hanne da ikke indlysende samtidig, kan være din partner, løsner forhåbentlig denne næsten symbiotiske tilstand sig.

Jo jeg forstår godt din samvittighed, din trang til at få det hele til at glide, så du kan have et fornuftigt forhold til Hanne bagefter og i sær kunne købe din samlever ud på bedste vis, og selvfølgelig skal hun have tid til at finde sig et godt sted at bo (et par måneder eller 3, fra at finde, til at flytte går der så nok yderligere en til to måneder måske 3). Og selvfølgelig skal du af og til i al mindelighed skynde lidt på hende.

Men i mit univers er det mere blevet dette, at jeg gransker hvert eneste brev for overbevisninger om din kærlighed, spekulerer i om jeg går med til for meget, når det hele virker, som om, at du har en fyldig bred dagligdag med Hanne, skal acceptere jeres sprogrejse, hvilket jeg er nødt til at acceptere, men som naturligvis vil belaste angsten, som jeg egentlig finder ret urimelig at jeg kan få, men som jeg ikke kan slippe for og aldrig har kunnet. Jeg er egentlig ret ked af at skrive det her, og havde nok håbet at jeg kunne slippe for det, men det har fyldt for meget den sidste tid til at jeg kan fortie den skavank. Jeg blev vildt usikker, da jeg sad med dig i Vesthuset og du ikke en eneste gang rakte ud efter min hånd. Jeg gjorde nogle gange og følte mig sat under lup, og anede endnu mindre, da vi stod i Borup.

Jeg har derfor heller ikke villet ind i et forhold til en eller anden mand, gennem adskillige år.

Med dig fik jeg en klar, helt ren følelse, en følelse, der gjorde at jeg vovede mig ud af mit sikre liv. Og jeg gjorde det og gør det fortsat, for vores energi sammen er meget smuk, blid og kærlig og kan selvfølgelig ikke bare destrueres, men naturligvis er det vigtigt, hvordan vi får løst problemerne, og nej vi skal da ikke bo sammen i en lejlighed, selvfølgelig ikke. Men måske skal du nok ret snart tage skridtet med at få mig som kæreste.

Da jeg mødte Arthur i sin tid, rodede han noget rundt i det, idet han boede med sin kæreste gennem 6 år i deres fælles kollektiv oveni. Da jeg efter en uge sammen med ham, konstaterede dette, sagde jeg til ham at jeg ville vente på ham, men hoppede af

den vogn han lige nu sad i og stillede mig op ved vejkanten. Den beslutning tog jeg, kun fordi jeg kendte min utrolige angst. Og vidste jeg kunne virke ret speciel, med overproduceret hjertebanken, forkerte fortolkninger, mareridt og så videre. Også let en belastning, for et andet menneske, som så ville komme til at se mig i en tilstand, jeg normalt ikke behøvede have med i livet og som jeg fandt, ville ødelægge vores mulighed for at få et forhold til at fungere.

Arthur fik heldigvis fingeren ret hurtigt ud. Men han var ung, 32 år og kunne nemt flytte hen til en god kammerat, indtil hans samlever og kæreste fandt sig noget andet end kollektivet.

Det korte af noget temmelig rodet som det blev, trods intentionen om enkelhed er, at jeg syntes vi ikke skal vente mere end max et besøg mere, for derefter at kunne mere end blot at kigge hinanden i øjnene, den ene spadseretur efter den anden, for at Hanne ikke skal blive mistænkelig og ødelægge muligheden for at du får købt hende ud.

Du får købt hende ud. Jeg er ret sikker, og du skal regne med tidsfaktoren. Det gør jeg selv.

Der hvor jeg virkelig behøver din hjælpende hånd er, at du gør kontakten til mig omhyggelig, specielt den virtuelle. For den har jeg ind imellem fået uro ud af, og derfor længtes jeg så meget desto mere efter bare at have dine stærke arme om mig, bare ligge og turde være helt åben med dig, give slip på bekymringer og angst. Snakke i ro og afklarethed, fordi du er til at fornemme.

Fordi så er det til at mærke at du virkelig vil det her, som jeg, og så syntes jeg, at jeg kan klare alt.

Og det kan jeg også med virtuel omsorg, ingen tvivl heller om det.

Så det korte af det efterhånden ret lange brev er, at du selvfølgelig skal købe Hanne ud, og ikke tro du behøver alle mulige krumspring for at behage hende til det. Kun at spørge ind til, om hun har fundet noget interessant i ny og næ.

Det skal nok lykkes.

Og så håber jeg inderligt du kan gabe over mit ekstremt åbne og ærlige brev.

De kærligste håbefuldeste hilsner og tanker

Fra din Karen

Ps. Ekstra

Min kære Niels

Mit brev til dig i dag var selvfølgelig inspireret af dit brev til mig.

Jeg ville godt have sagt rigtig mange tak for det.

Derudover håber jeg du tænker mig ind i et evt. andet sted at bo. Jeg tror dog ikke, du som sagt, har grund til bekymring, for jeg tror du nok skal få Hanne købt ud. Derudover ville jeg ønske du ikke har en hel masse skyldfølelse. Den gavner ingen og kan få en til at gøre noget, der ikke er rimeligt eller nødvendigt.

Jeg elsker dig og glæder mig virkelig meget til at se dig igen, og som sagt utrolig meget til at jeg ikke føler anspændende stress mere, når vi endelig kan være ordentlig sammen.

Endnu engang de kærligste hilsner fra

Din Karen

Kapitel 3

At finde balancen

Søndag d. 28.05

De seneste reaktioner og terminer

Min kære Karen.

Nu har jeg lidt fred til at skrive til dig. Jeg sidder først og tænker på dig og glæder mig til at leve et liv sammen med dig.

Du får først svar og kommentarer til dine sidste breve og derefter sidste nyt her fra fronten i Lynge.

Jeg vil også takke for dine seneste breve og din store forståelse for min situation.

Respons

Jeg fandt i går ud af, at det ikke er for at trække tiden, at hun ikke ville sige noget til sine børn, men udelukkende pga. et lille håb og for at undgå unødigt sorg.

Det kommer jeg nærmere ind på i Nyhederne. Men lad mig allerede nu sige, at det ikke drejer sig om år.

Selv om det strengt taget ikke er nødvendigt at ændre indretning og brug af huset, er vi inde på, at få hver sit værelse. Så er der rene linjer, men det skal være, når vores børn, meget snart ved, hvad det handler om.

Ang. vores fremgangsmåde, så vil der ret hurtigt blive en overtoning mellem den rene sandhed og det lille fif i forhold til Hanne.

Jeg forestiller mig, at vi netop, som du også er inde på, ikke skal "ses ret mange gange", før der kommer overnatning med i billedet.

Jeg ønsker ikke, at vores forhold, og det problem, der er i det, skal slide på dit psykiske system. Så lad os hurtigt komme videre i vores lille plan, så den glider sammen med sandheden – alt bliver sandhed og du er ikke nogen hemmelighed.

Den eneste forskel i vores og den reelle sandhed er tidspunktet, hvor vi har genset hinanden. Selveftølgelig har vi i begge versioner skrevet en masse sammen siden januar

og ved derfor i modsætning til mange andre, som mødes i en sen alder, en masse om hinanden og hinandens liv.

Hanne og jeg har ikke, som du skriver, en fyldig bred hverdag, vi har en del berøringsflader, men det er vel naturligt efter mange år sammen og forsøget på et anstændigt brud.

Når jeg ikke rakte så meget ud efter dig i Vesthuset, var det fordi, jeg er ret sikker på, det ville tænde mig i en grad, som stedet ikke var velegnet til.

Det kan godt være, du var lidt "under lup" i Vesthuset, men det er vel ikke så sært. Jeg kommer med en ny pige efter at have boet sammen med Hanne i 10½ år. Og så ligger noget af løsningen også i de tilbagemeldinger, venner har givet mig. Især Peter, som i fredags kommenterede dig med ord om, at du ser fantastisk godt ud. Hvor er hun smuk og virker enormt sød, var nogle af hans kommentarer.

Jeg må indrømme, at jeg blev lidt stolt over at høre ham sige det.

Du har ret i, at vores energi sammen er meget smuk og gør, at vi bestemt nok skal klare det hele på bedste vis. Vores kærlighed har hidtil hæmmet lidt, idet den jo har gjort, at jeg var mere forsigtig i forhold til Hanne og synes, at jeg har overskud til at klare en flot og anstændig exit i det forhold.

Det tror jeg stadig kan lade sig gøre.

Seneste reaktioner

I aftes, ville Hanne for første gang, siden jeg meddelte hende, at det var uigenkaldeligt slut og det fortsat var et bofællesskab, indtil det snart ophører. Efter hun åbnede for både sluserne og ordstrømmen, ville hun sikre sig, at det var uigenkaldeligt slut.

Det har hun nu forstået. Herefter blev det meget mere praktisk.

Det er vigtigt for hende, at det ikke er en anden kvinde, som er skyld i den nuværende situation. Det kunne jeg helt ærligt garantere hende, da den "nuværende situation" har varet i næsten halvandet år.

Jeg har antydnet, at der er en veninde, som jeg er meget interesseret i og det kunne hun kun tage lidt spøgefuldt, men antydede, at det var fint for mig, og også for hende, så længe den kvinde ikke var skyld i vores endelige brud.

Og helt ærligt, så var det endelige brud kommet alligevel, hvis ikke vi bare var dalret videre i vores bofællesskab – som når alt kommer til alt, har fungeret meget godt, men

med nogle store savn. Savn for mit vedkommende efter den ægte kærlighed, som du giver mig og jeg gør alt for at gengælde.

Når hun tog det lidt spøgefuldt, var det også fordi, hun på en eller anden måde forestiller sig, at hun har gennemskuet, at jeg har set dig i torsdags og det er jo helt i orden.

Gensyn

Jeg vil foreslå, at vi mødes på torsdag. Jeg kunne komme til Farum ved 12-tiden og blive til sidste på eftermiddagen eller først på aftenen.

Om vi så skal ses endnu en gang uden overnatning, synes jeg vi skal afgøre efter at have oplevet, hvor meget Hanne kan gætte eller jeg fortæller hende.

Så er jeg ikke sikker på, at vi behøver flere gange uden overnatning. Det er ikke fordi, jeg synes, vi ikke kan være hurtige, men jeg er sikker på at succesen er hjemme, hvis Hanne selv er med til at "gennemskue" det.

På torsdag kan vi bare være sammen, mærke hinanden, tale sammen og gå en tur f.eks. ned til søen eller sådan noget.

Næste gang, som så gerne skulle blive med en eller helst to overnatninger, kan vi tage på Bakken en af dagene. Måske mødes der, den første dag eller jeg henter dig på en station, som er nem at komme til for dig.

Terminer

Til sidst vil jeg lige skrive lidt om, hvad vi snakkede om i forbindelse med flytning, salg mv.

Hanne mente ikke, hun ville bo alene i huset, som hun så syntes ville være alt for stort, men som hun sagde til mig "du flytter jo nok sammen med en eller anden".

Nu har hun haft tid til at sunde sig og skal selvfølgelig snakke med andre om mit tilbud på de 500.000. Hun vil også gerne tjekke med en ejendomsmægler. Det er naturligvis OK, men hun kan godt se, at der skal være tale om en væsentlig højere pris end 1,1 - 1,2 million for at det kan svare sig i forhold til de lettelser, det giver os begge to, hvis jeg køber hendes part uden mægler.

Men hvis en mægler, hvad jeg anser for ret usandsynligt, skulle kunne sælge huset for mere end det angivne beløb, må det da være OK, for jeg vil ikke give hende mere end højst 550.000. Og en højere salgspris vil jo også give mig bedre mulighed for at købe et nyt sted, hvor vi to kan bo sammen.

En hurtig eftertanke siger mig selvfølgelig, at det ikke skal være en lejlighed og ikke et hus helt isoleret ude på landet.

Meget gerne en byejendom, men helst et almindeligt gammelt hus, som det jeg bor i, i øjeblikket.

Hanne gav cirka de samme terminer, som du var inde på i dit brev, hvilket får os til at lande på omkring 1. oktober.

Det vil sige, at vi har tid til at få ordnet papirer, afhængig af, hvornår og hvad hun kan finde at bo i.

Du skal selvfølgelig først sige din lejlighed op, nå alle papirer her, er i orden – mon ikke vi så er i juli måned.

Hanne virkede meget målrettet i sine kommende bestræbelser på at finde et nyt hjem.

Hun har selvfølgelig præferencer og en negativliste.

Endelig har hun nu besluttet at fortælle forholdet til hendes børn. Det er nok det mest positive, for jeg vil meget gerne fortælle Morten det, men har lovet, at vi fortæller vores børn det nogenlunde samtidigt.

Angående børnebørnene; må det naturligvis være en forældreopgave at formidle den viden videre.

Afslutning

Der bliver ingen krønike i dag, men jeg vil takke for din dramatiske beretning angående juleaften i 78.

Jeg imponeres til stadighed over de dramatiske begivenheder i dit liv. Alle mennesker har jo nok oplevet noget dramatisk, men ikke så meget - og først og fremmest er du i stand til, levende og ærligt, at fortælle om det.

Og så tænker jeg stadig på dig og hvor højt, jeg elsker dig.

Jeg glæder mig til at se dig igen snart og sender min kærlighed til dig.

Mange kærlige hilsner og tanker fra

Din Niels.

Noget respons, krønike og lidt ekstra fortidskrønike

Min kære Niels

Tusind tak for et dejligt og også ret aktuelt og responderende brev.

Og selvfølgelig vil det bare være super dejligt at se dig på torsdag kl. 12. det vil jeg oprigtigt glæde mig til.

Jeg syntes da i kommer videre i processerne, dig og Hanne, lyder det til. Det glæder mig, hvis det også kan lette dig en del, at skue lyset for enden af projektet.

Især da Hanne har taget mere fat i det praktiske.

Derfor kan hun jo godt svinge lidt indtil sjælen er helt med.

Du kan jo bruge argumentet (hvilket du sikkert også har gjort), at du ikke ville ud og kigge på "emne" før du havde fået dit behov for at komme videre, snakket igennem med hende, og nej det er ikke nødvendigt med den "anden kvinde", for selvfølgelig må der jo have været grunde til at det er som det er. Men det kan så tænkes at det hele blot kørte videre, for vanens magt er stor, og vi mennesker vil sjældent gøre skridtene, hvis ikke der er en dybere grund til at gøre det.

Jeg kan tale med om den sag. For jeg havde ikke forestillet mig, at jeg ikke bare skulle leve det velindrettede liv jeg ligesom var kommet ind i, især fordi de foregående år havde været så svære på grund af 3 ikke specielt ønskede flytninger. Til gengæld er jeg glad for en meningsfuld flytning, når den tid kommer, for det erkender jeg nu, er noget ganske andet.

Jeg havde Krista, som jeg allerede har fortalt til dig, da hun havde været til polterabend og kom til mig kl. 05 i morges, mens jeg sov sødeligt. Hun har jo nøgle hertil. Så her i formiddags kunne jeg så høre på hende, at hun er begyndt at planlægge en fremtid uden Jeppe, på trods af at Jeppe svinger fra dag til dag, og dermed ikke rigtig ved hvad han selv vil. Bare for at sige at alting har en slags graviditet eller modning.

Og lige for at forklare begrebet at jeg "føjte jeg var under lup" så må jeg indrømme, at jeg egentlig ikke specielt havde tanke på, om jeg faldt heldigt ud hos dine venner og bekendte, måske regner jeg generelt med at hvis jeg bare kan lide dem, så kan de nok også lide mig. Det var nok mere ængstelsen for dig og din pludselige virkelighed omkring snakken med Hanne, der gav mig "lupfornemmelse" blot fordi det nu var en realitet og tænk hvis du så fortrød eller sådan noget lignende.

Og så behøver jeg ikke vade mere i den lille detalje. Den er jo så smukt responderet via, at du fortalte at Peter syntes om mig, og da jeg snakkede om Vesthuset og nævnte Peter Vesth for Jette, så kendte hun udmærket denne Peter, og syntes i øvrigt at vi to passede rigtig godt sammen.

KRØNIKEN

Fremtidsplaner og kvindesag

Efter jul, fremlagde jeg for Georg at jeg ville søge ind på "Det Jyske Kunstakademi". Kom jeg ikke ind, ville jeg samtidig også søge, via dispensation, om at komme på Uni i danskstudiet.

Grunden var vores gode venner Ove og Birthe. Birthe var meget begejstret for lige præcis dette studie, idet der var en hel masse om kvindefrigørelse osv.

I det hele taget var Birthe meget aktiv i dette felt og vi havde store "diskussioner", som jeg egentlig ikke ved om man kan kalde diskussioner, idet vi stort set var rørende enige.

Georg og Ove fortrak til sporten i fjernsynet, så ofte de havde mulighed. Men deltog pænt hvis der ikke rigtig var en god undskyldning, og så kunne det faktisk blive til en slags diskussion, og vældig sjovt.

Birthe og Ove havde også en lille pige Iben, som var 10 måneder ældre end Miriam, så der var allerede lagt op til at de to piger på sigt, kunne få glæde af hinanden.

Birthe trak mig desuden med ind i kvindehuset, der var blevet etableret i Havnegade i Århus. Jeg erkendte hurtigt at flokken af kvinder ind imellem, virkede nærmest skræmmende. Jeg mener ikke sådan nogen som Birthe og jeg, men alle de mange, der mente at den eneste måde at frigøre sig fra et mandsdomineret samfund på, var at smække lårene sammen og blive lesbisk. Vi så sigende på hinanden og vidste begge to, at den forestilling var nærmest umulig. Hvordan skulle vi undvære de dejlige mænd. Og hvordan i alverden skulle vi kunne ligge og hygge mellem bryster og "kusser/fisser". En vederstyggelig tanke.

At andre fandt det tiltrækkende var jo deres sag, men at det skulle proppes ind i ligeløn og retfærdig fordeling, forekom os noget sært.

Jeg fortæller dig det selvfølgelig, fordi det var områder med ret stor betydning for mig og også sidenhen til dels Georg.

Men tilbage til fremtidsplanerne.

Jeg knoklede som en gal med maleriet, med oplæg og skitser. At jeg stort set altid tegnede, og altid havde en skitseblok ved hånden, kan ses på nogle billeder som er fra vinteren 1976, men som jeg først faldt over i dag i anden forbindelse. De er godt nok noget små de billeder, idet vi selv fremkaldte alle billeder i vores ret store badeværelse,

som fungerede som mørkekammer. Størrelsen er altså fra negativer som jeg må kunne gøre bedre på en eller anden måde.

Nu ville skæbnen at jeg både blev optaget på dispensation på Uni og fik godkendt mine ting til Det Jyske Kunstakademi. Og selv var jeg ikke i tvivl. Men en smule smigret over at jeg sådan kunne gå fra en ikke færdiggjort realeksamen og ind på et universitetsstudie, det var jeg. At det var ret normalt i de år, havde mindre betydning. Det eneste det krævede var at jeg i løbet af de næste par år tog ekstra studie i bl.a. engelsk. Føj.

Moster talte godt for sin syge "moster". Birthe var mildest talt himmelfalden over jeg foretrak kunststudiet frem for universitetet, idet jeg derved afslørede en stor egoisme, mente hun. Den betragtning sagde mig nu ikke voldsomt meget. Jeg fik simpelthen en forelsket følelse i maven, bare jeg tænkte på Kunstakademiet. At det var egoistisk at ville uddanne mig til kunstner, fattede jeg ganske enkelt og heldigvis slet ikke, så det var der ingen grund til at diskutere.

Endnu en flytning

Moster havde taget vare på Miriam nogle timer hver dag, i forbindelse med at få udført kreative værker til optagelsen. Og ofte sad vi og snakkede om planer og muligheder.

*Det var tydeligt
at moster
hjertens gerne
ville passe
Miriam, mens
jeg var på skole.
Men tanken var
ikke det mest
ophidsende af en
eller anden mere
ubevidst grund.
Georg mente vi*

Holmstrup ved Hasle

skulle kigge på det nye meget attraktive boligbyggeri som Brabrand boligforening netop havde opført i Holmstrup ved Hasle.

Her var Birthe og Ove også flyttet ud og vi gik i gang med at undersøge muligheden.

Jeg havde forfærdelig dårlig samvittighed overfor moster, som varmt støttede os, selvudslettende som hun i bund og grund var.

Men d. 1. august 1979 flyttede vi alt vores habengut fra Skibby til Holmstrup. Inklusiv vores katte. Forinden havde vi deltaget i utallige møder i Holmstrup omkring kreative boligmuligheder, idet halvdelen af de daværende beboere var arkitektstuderende, Universitetsstuderende, pædagogstuderende og andet i samme dur.

Så egentlig havnede vi i en sand venstreorienteret politisk hønsegård, hvilket vi fandt enormt spændende begge to.

Og ikke mindst lærerigt.

Men det og andet vil jeg skrive om i næste krønike.

Lige en indskudt lille bid fortidig krønike

Jeg er i øvrigt lige blevet fuldstændig færdig med ”Thorødreng”, en pragtfuld og inspirerende bog for mig, ikke mindst da den gav skub til utrolig mange erindringer om både de faste Hørve unger, der altid kastede småsten og andet efter os, når vi var sendt alene op til den lille by, samt råbte alskens mærkværdigheder, som vi kun forstod ret lidt af, ligesom jeg også erindrede at den sidste forsommer hvor jeg var 11 år, klædte drengene sig ud som piger og pigerne ud som drenge, og en af drengene sagde, at det var lige før jeg ikke kunne smide undertrøjen da mine bryster var begyndt at vokse. Det blev jeg selvfølgelig ret pinlig berørt over og kunne gerne have langet den kære dreng et par flade for. Men jeg gjorde det ikke, for han sagde det faktisk i den bedste mening. Og var en god ven. Jeg smed så ikke mere min undertrøje. i øvrigt en ret besværet periode fordi de små hårde knolde af et par bryster gjorde vanvittig ondt, især hvis nogen eller noget tilfældigt ramte dem. Jeg går ud fra at smerten svarer lidt til når drenge uforvarende plumper ned på tværstangen af deres cykler.

Jeg husker også vi altid sang, når vi var færdige med at spise og hvilken sang det var, der var jo også masser af sange vi altid sang af hjertens lyst når vi var på tur. Og det forekommer mig, at det var vi tit.

Du min kære Niels, som har taget bolig i mig, lige midt i hjertet, jeg tænker rigtig meget på dig og glæder mig til at dele de sidste (forhåbentlig) mange år med dig. Glæder mig over det er muligt at kunne.

Og lige nu vil jeg bare glæde mig til på torsdag.

De kærligste hilsner og tanker

Fra din Karen

Ps. 2 små billeder af mig fra 1976, som tydeligt viser, at jeg altid havde en skitseblok med og meget ofte tegnede på livet løs, ude som hjemme.

Mandag d. 29.05

Aktuelt og lidt omkring

Min Kære Karen.

Mange tak for dit brev, som der her kommer nogle svar på – og sådan noget.

Gensyn

Lad os holde fast ved at jeg kommer hjem til dig på torsdag ved 12-tiden.

Jeg tager inliners og sikkerhedsudstyr med.

Har du for resten en hjelm, evt. cykelhjelm?

Du skrev nemlig ikke, at der var hjelm med. Men hvis du har en cykelhjelm, så er det jo fint.

Vi vil have forholdsvis god tid, men dog uden overnatning.

Den alm. udvikling

Når Hanne har spurgt til sidste torsdag og senest, at jeg har sagt, at jeg har fået en frokostinvitation til på torsdag, har jeg bevidst mumlet lidt. Resultatet udeblev da heller ikke. Hun forsøgte og det lykkedes hende meget hurtigt at gætte, at jeg skulle besøge en kvinde.

Ikke særlig hårdt presset, måtte jeg jo indrømme, at hun havde ”gættet rigtigt”.

Jeg vil ikke sige, hun blev lykkelig, men var dog ret glad og noget stolt over, at hun havde kunnet gætte det.

Du er nu ikke mere en hemmelighed, men vi er heller ikke helt rigtigt kærester endnu i Lyngby regi – men det kommer ret hurtigt. Det værste for A, kunne jeg se, var at hun ikke lige syntes at tidspunktet var inde til at spørge mere ind til dig.

Det var det jo heller ikke. Men hun skal nok spørge om ikke før, så på fredag.

Ganske aktuelt

I aften har A. fortalt sine børn, at hun og jeg ikke kun er ekskærester, men også er i gang med at flytte fra hinanden.

Anders, som bor i Havdrup, begyndte straks at kigge efter små huse i Havdrup og Roskilde.

Rasmus, som bor i Fjenneslev, mente at hans mor fremover kun ville kunne trives i Fjenneslev eller Ringsted.

Det skal de nok få meget sjov ud af, men jeg er ikke i tvivl om, at de seriøst vil hjælpe deres mor med at finde et passende sted at bo.

Selv om hun er top medlem i flere boligforeninger, vil det ikke hjælpe meget, da hun absolut (ligesom os andre) ikke vil bo i en lejlighed. Men måske en stuelejlighed med en lille have.

Hun kom hjem ved midnatstid, efter at have besøgt begge drengene og vi fik os, en næsten hyggelig, snak over et glas cognac. Det skal nok falde i hak – men nogen termin, tør jeg ikke give pt.

Vi fik snakket lidt om bodeling. Vi har trods alt, efter næsten 11 år anskaffet en del ting sammen. Umiddelbart var der ikke nogen af os, som havde nogen præferencer eller andre stærke ønsker om bestemte ting. Selvfølgelig kan et problem dukke op her, men det er alt sammen ting, som kan genanskaffes.

Angående luppen, så vil du jo nok blive set an nogen steder, det samme gælder vel også for mig. Kommentarerne fra Vesthuset, var nok mere mande snak, end resultatet af en videnskabelig undersøgelse under lup.

Peter er ret eftertragtet, selvfølgelig især af damerne i hans fanklub, men der er især en, som han har dyrket lidt gennem nogle år (men det er slut nu). Selv om der ikke er noget som helst flippet eller avantgarde over Peter, så synes han trods alt, at hun er for "konet". Derfor blev han jo lidt betaget af at se dig, som ikke havde en almindelig plisseret nederdel på eller two-way-stretch bukser på, som er en ret udbredt beklædning i hans fanklub.

Du har også ca. tyve gange så langt hår, som Peters kvindelige fans.

Nå, men kort sagt, syntes han rigtig godt om dig, hvilket pigerne i baren også gav udtryk for.

Jeg havde lovet A. ikke at fortælle Morten noget før, hun havde fortalt det til sine sønner – og den forhindring er nu ryddet af vejen.

I morgen har jeg lovet Morten og Kamma, at jeg vil tage med ud, at se på et hus, som de har tænkt sig at købe.

Og så fortæller, jeg om min nye kærlighed – om mit livs lys.

Beretninger til børnebørn bliver et forældreanliggende og er næsten overskueligt. Janus og Frode har ikke noget særligt forhold til Hanne.

A. har jo fire børnebørn Kristine (16) Tvillingerne (10) og Dagmar (8). Kristine var der i aftes, så hun ved det og hende har jeg ikke noget særligt forhold til.

Dagmar kender jeg noget bedre, men det bliver ikke noget problem.

Det eneste, der kan give lidt problemer er tvillingerne, som jeg har kendt og holdt i armene fra deres første dag her på jorden. Dem holder jeg virkelig af, som om de var mine egne og det går også den modsatte vej. Men det skal nok klares. Jeg er sikker på, at en del lettes, når jeg lover at komme og se dem spille fodbold en gang i mellem. De er egentligt meget dygtige fodboldspillere begge to.

Konklusionen her er, at jeg bare tænker frem til at fortælle Morten det – og det er der ikke noget problem i. Det bliver faktisk rigtig rart at skulle fortælle om dig til en, som står mig så nær.

Din krønike

Det var godt nok mange flytninger, men det havde jeg jo allerede set på din liste over de steder, du har boet.

Når jeg studerer min liste, så har jeg da også boet en del steder, men jeg kan vist ikke helt være med i forhold til dig.

Jeg tror egentligt, at det der afgør om en flytning er grim eller OK, må være spørgsmålet om man flytter FRA noget eller TIL noget. Sådan synes jeg det virker, når jeg ser tilbage på mine flytninger.

Sygehuset

I den tid, jeg har haft den sygdom i tyktarmen, har jeg haft 17 læger. Til min store glæde er antallet ikke blevet forøget her på det sidste – og i dag fik jeg igen en af dem, jeg sætter meget pris på.

Han hedder Poul – og jeg har, som det kan læses af det foregående, haft ham før.

Han fortalte et par væsentlige ting, bl.a. At mine problemer med ryggen/lænden ikke er en bivirkning af Remikaden, tværtimod. Det er en del af tarmbetændelsen, som Remikaden skulle virke mod.

Selv om Remikaden virker på meget langt sigt - på nogle af symptomerne, så virker den hurtigere på andre og da jeg rejste mig efter at have siddet ned i to timer, var der intet at mærke i ryggen. Jeg havde ellers noget ondt i ryggen til morgen, så nu håber jeg det holder.

Det er også underligt, at når jeg er i gang med noget, så mærker jeg ikke nogen problemer. Når jeg er til floorball, og har siddet et stykke tid på bænken og rejser mig, er det ikke så sjovt og jeg skal lige strække ryggen ud. Straks inde på banen er det væk og jeg mærker intet.

Jeg kan gennemføre mit vægttræningsprogram uden at mærke noget og bagefter går det endda lidt bedre.

Det var de ting, jeg fortalte Dr. Poul i dag, hvorefter jeg fik den ovennævnte forklaring. Forleden kom det ret kraftigt på golfbanen, men nu satser jeg på en langtidsvirkende Remikade.

Det er jo også vigtigt, rent psykisk, at vide hvad det kommer af. Det tror jeg, i sig selv, allerede starter helbredelsen.

Epilog

Der bliver heller ikke i dag nogen krønike og min fortid løber jo ingen vegne, men jeg er ikke lige så inspireret til at skrive om fortiden, som om nutiden og den nærmeste fremtid.

Det kommer bestemt igen. Men sådan er det lige i dag.

Tak for billederne af den unge smukke Karen m.m.

Til sidst, vil jeg fortælle dig, at jeg elsker dig meget højt og jeg glæder mig til at fortælle især Morten om det og om dig.

Jeg glæder mig også til at se dig på torsdag og håber vejret mm. bliver lige til at rulle ud i.

De kærligste hilsner og ømmeste tanker

Din Niels.

En hel masse som er udsprunget af dit brev og en lille krønike

Min kære dejlige Niels

Jeg kan lige fortsætte ovenstående. Jeg vil godt fortælle dig, at ved siden af Peter Vesth, ser du 10 gange bedre ud. Undskyld, jeg kan godt fornemme at Peter Vesth er både charmerende, dygtig og rar, jeg kunne også se på udvalget af både bøger og andre udgivelser, at det ikke er overraskende han kan have en god solid fanklub, men kommer det til udseendet, slår du ham med adskillige længder.

Bortset fra det, glæder jeg mig til at komme i det hyggelige sted igen, på et tidspunkt, og selvfølgelig lære nogle af dine venner bedre at kende, inkl. Peter. Der var i det hele taget en dejlig og meget hyggelig stemning. Blot ubehageligt at komme som en slags elskerinde. De fleste kender jo Hanne.

Nogle tanker og lidt præsentation ang. Familierne.

Jeg kan ikke beskrive hvilken lettelse der begynder at forme sig i mit indre. Jeg er så utrolig taknemmelig og glad og jeg håber, at dig og Hanne kan være gode venner og derved, at du selvfølgelig også kan have en god kontakt til tvillingerne. Det kunne være optimalt, hvis Hanne kunne acceptere mig på et tidspunkt ud i fremtiden, for så kunne tvillingerne jo blive inviteret, sammen med Hanne. Nå det kan jeg jo kun gisne om, men rart kunne det nu være, for hvorfor skal de bånd egentlig nødvendigvis nedtones?

Der er meget, der i tiden fremover, bliver at forholde sig til, men jeg må også ærligt erkende, at jeg glæder mig til en gang hen ad den vej vi går, at lære både Morten og

Kamma at kende, men i allerhøjeste grad også Janus og Frode. Vi har jo kun Frederik som repræsentant for hankønnet via Berit, Kirstens datter, og hermed hentyder jeg til, at det er lutter piger jeg har fået den ære at være mormor til.

Frederik kender jeg desværre kun sporadisk. Og i øvrigt kan du roligt sige til Morten, at du også er mit livs lys, det overvældende lys, der bare ikke kunne overses.

Du kommer til at lære Ellis at kende. Hun er på en måde for tiden høfligheden selv. Hun siger både mange tak for mad og det hele, og forældrene påstår, de ikke har skyld i det, men at de selv siger det til hinanden, og det er jo gennem eksemplet børn lærer mest.

Apropos eksempel, kommer jeg til at tænke på, da jeg var blevet skilt fra Arthur og vi, de store piger og jeg, sad og snakkede ude i spisekøkkenet en dejlig aftenstund og Eja så sagde et eller andet pudsigt, som de to store lo ad. Det blev den lille 3-årige noget fornærmet over og trampede demonstrativt ind på værelset ved siden af spisekøkkenet og smækkede døren ordentligt i, for to sekunder efter at liste døren på klem og råbe ud af en smal sprække. "for hævled"! For derefter at smække den i atter engang.

Jeg blev noget overrasket og udtrykte, at det måtte hun have hørt i børnehaven, for vi gik da ikke rundt og sagde "for helvede".

Da lo pigerne og forklarede mig, at lige præcis det ord, brugte jeg af og til om morgenen, når jeg smurte madpakker og f.eks. skar mig i en finger, eller på anden vis var klodset, og det var jeg desværre tit. Det blev jeg selvfølgelig nødt til at indrømme var sandt, efter en stunds spekulativ tavshed.

Du kommer også til at kende Lila, som snart er 9 år gammel og overfladisk Clara, som nærmer sig de 16 år. Mettes tvillinger i Vejle som lige er blevet 4 år, har jeg ikke meget kontakt med.

Faktisk har jeg kun ganske lidt med Mette (min bonusdatter) at gøre, efter hun fik disse to.

Krista og Mette har en del sammen, og Eja er jo Mettes lillesøster (de har begge Arthur som far), hvorimod Miriam ikke er særlig interesseret i at have kontakt til Mette. Mette er chefpsykolog på forskningscentret i Vejle, men meget psykolog har jeg ikke fornemmet.

Jeg håber du generelt får det bedre og bedre, både med tyktarmen og med ryggen. Der skrives jo en del om, at de kærlige følelser og den tætte berøring for især ældre

mennesker, giver forlænget liv og livskvalitet og rent faktisk er med til også at kunne få indflydelse på helbredet.

Og så lige det med cykelhjem, jo jeg har en gammel cykelhjem som jeg med skam må melde jeg aldrig bruger, men lige har fundet frem.

Jeg får sommerfugle i maven ved tanken om at bestige mine ny erhvervede inliners.

Spændende bliver det, efter så mange år.

I modsætning til dig, har jeg allerede skrevet noget krønike i formiddags, fordi det er forholdsvis let at gå til, frem for at gå i gang med et maleri, som jeg har tegnet op til. Så du får lige en omgang.

KRØNIKE

Et sjovt kursusophold

Inden vi flyttede fra Skibby havde mange gode folk udover familien været på besøg, bl.a. mine reklametegnerkollegaer, derudover Lisa (fra Århus Kunstakademi) med Lars Lilholt, som hun boede sammen med i nogle år, elever og også læreren Inge Larsen Ledet, som jeg giver et rids af længere henne i dette brev.

Og det var, husker jeg nu, i forbindelse med Lisas flytning fra Lars Lilholt, at vi blev introduceret til det utraditionelle byggeri Holmstrup. Det var altså ikke kun Birthe og Ove.

I sommeren 1979 dumpede Georg igen. Helt ærligt husker jeg ikke hvor mange gange det skete. Jeg hjalp ham jo ikke særlig meget mere og Georg skrev sort. Uforståeligt. Det gjorde han jo ikke med vilje, men han var ulykkelig over, at skulle springe fra studiet, følte det som et kæmpe nederlag, og havde i øvrigt stor fokus på de psykiske faktorer i livet. Inden han tog stilling til sin fremtidige beskæftigelse, tog han med mig til Kerteminde.

Jeg havde oveni optagelsen på Det Jyske Kunstakademi, fået den ide at jeg engang ville lave en kreativ skole hvor kvindefag som batik, knytning, billedvævning etc. skulle bruges i en ny kunstnerisk udtryksform.

På Århus Kunstakademi, havde jeg lært en ret imponerende underviser, en kvinde at kende, som hed Inge Larsen Ledet.

Hun var billedvæver og ret kendt i kunstnerkredse, og så var hun fuldstændig uafhængig af folks meninger.

Sådan opfattede jeg hende i alt fald. Hun levede af sin undervisning og sin kunst, som vist ikke udgjorde et fuldbyrdet levebrød.

Hendes mand var polak, så der var også interesse for de mere religiøse og spirituelle sider af livet.

Dette venskab varede i mange, mange år og hun var til dels skyld i både min lyst til at lave skole, samt at komme på Det Jyske Kunst akademi.

I dag arbejder hun stadig som underviser i Ikonmaleri efter den oprindelige gamle tradition, lige fra grunding til det færdige resultat med ilægning af bladguld etc. Hun må være ca. 75 år.

Men for at vende tilbage til indledningen i denne krønike, så tog jeg sammen med mand og barn på Kerteminde husflidshøjskole i Batik og knytning.

Vi lejede et lille billigt sommerhus og jeg drøede derhen i hver pause og ammede Miriam, som på det tidspunkt var lidt over 8 mdr. og meget ihærdig gymnast. Hun stod allerede op, og kæmpede inderligt med sine seriøse forsøg på at gå. Derudover var hendes hår begyndt at vokse så hun på det nærmeste kunne sammenlignes med en lille plysset boksertype. Det skal siges, at ingen af mine andre døtre forsøgte sig ud i at gå, før de var over et år.

De to kurser var sjove, det var dygtige lærere og der var mange dejlige kursister, naturligvis til overflod kvinder. Selv om det pudsigt nok var en mand der underviste i det at knytte.

Den sidste aften gik jeg i byen med en flok fra knyttekurset. På det tidspunkt havde jeg faktisk ikke været alene i byen siden nytårsaften 1974/75 og det var jo strengt taget heller ikke alene.

Skulle jeg i byen, var det altid sammen med Georg og rigtig ofte også med Birthe og Ove. Alt andet var privat.

Men det blev en rigtig sjov aften, hvor jeg blev lidt klogere på kvindelig psyke, selv om jeg måske burde have vidst en del via det faktum, at jeg selv var af dette køn. Men de her kvinder var, om man så må sige "almindelige", mange beskæftigede som husmødre, hvilket var nær sagt fremmed land for mig. Jeg antog almindelige husmødre for at være pæne og meget borgerlige. Men de her var alle godt majet ud og gik virkelig til den. Flere skulle transporteres af andre, for at komme helskindede hjem og adskillige

kastede sig gladelig i armene på en eller anden mand, for dagen efter bare at grine ad det og sætte en finger for munden. Jeg var virkelig overrasket, og mit moralske kodeks slog grangiveligt nogle kolbøtter.

Det er dejligt at vide vi snart ses igen, og at der er ved at danne sig en forhåbentlig god løsning på boligudfordringerne. Jeg er også ret spændt på hvordan Morten tager imod nyheden om både dit bekendtskab med mig, som din og Hannes beslutning.

Jeg må skrive endnu engang at det helt fysisk opleves, som en stor lettelse, jeg knuselsker dig, også for at du har formået at gelejde dig igennem de værste skær. Derudover længes jeg bare vildt efter at mærke dig, både fysisk som psykisk.

De kærligste inderligste hilsner

Fra din Karen

Ps. Det første billede er fra Kerteminde, og det sidste er et billede af Kirsten og nogle klassekammerater. Mon ikke taget til første kommunion. Du må kende dem, tænker jeg.

Tirsdag d. 30.05

Min kære Karen.

Mange tak for dit dejlige brev og de fire billeder.

Billedet fra skolen kan sagtens være fra første kommunion. Jeg kan se, at det er fra venstre: Inge Hansen (som allerede der ligner en voksen dame), Ingrid Plum Larsen, Kirsten, måske Lena Aas, men ellers kan jeg ikke kende hende og til sidst Bent Anker Nielsen.

Læg mærke til, hvordan Ingrids sokker hænger, jeg er sikker på, at hun har gjort det med vilje, for at provokere.

Hun var så forrygende god til at provokere. Det var hende, der på et tidspunkt gik med farvede, lange strømper. En dag havde hun knaldgrønne strømper på, men lærerne valgte blot at kommentere det. Da det tilsyneladende ikke var nok for Ingrid, tog hun næste dag en rød og en grøn strømpe på. Den gang var det vist den vildeste provokation, man kunne forestille sig på Sankt Annæ Skole.

Hun blev er klædt til en samtale, men jeg ved desværre ikke, hvad der blev talt om.

Øjebliksrapport

I dag skal jeg med Morten ud at se på det hus, de påtænker at købe. Jeg starter med at hente Janus fra skole og så være sammen med ham et par timer, til Morten og Kamma, som selv henter Frode, har fri.

Når vi har gennemgået huset, vil jeg fortæller dem om den aktuelle situation. Jeg tror egentligt ikke, de siger noget særligt, men er spændt på, hvad de så siger.

Den øjeblikkelige situation er nu også blevet formidlet til tvillingerne, som blot var mest bekymret over, om farmor ville flytte langt væk. Men det gør hun ret sikkert ikke.

Kristine, på næsten 16, mente helt bestemt at farmor skulle blive i Ringsted by, så kunne hun flytte ind til hende.

Der er ikke så meget mere at fortælle om øjeblikket, det er jo en periode med afventen.

Hanne skal til at se sig om efter en ny bolig – og finde noget, inden vi kan komme videre.

Hun er ret ked af det og selv føler jeg, at jeg er bremset lidt op i mine udfoldelser, men vi skal bare tage det roligt og ikke forcere noget, men hele tiden handle på anstændig vis. Det tror jeg vi kan klare.

Der bliver lige tid til lidt krønike.

KRØNIKEN

Huset i Hvidovre var en smal, men høj kasse, af røde mursten. Ganske gedigent bygget egentligt.

Naboerne fortalte, at ham, der havde bygget huset, oprindeligt havde tegnet det dobbelt så stort, men havde ikke flere penge, så det blev kun til de 60 m².

Bortset fra, at der ikke var en indvendig trappe fra stueetagen til kælderen, var det ret praktisk indrettet.

Bærende vægge hele vejen igennem, så der var præcis den samme indretning på begge etager.

En lille entre, med et endnu mindre toilet med håndbruser, hvor man skulle sidde på toilettet og bruse sig. Så var der et køkken (Vordingborg), en større stue og to små værelser.

Som sagt var der samme indretning i kælderen, men her fik vi senere lavet et rigtig badeværelse under køkkenet. Det var forholdsvis nemt, for alle vvs-installationer var jo lige der, under køkkenet.

Vi fik også, som noget af det første, lavet en kældertrappe, mellem to små værelser i hver etage.

Så troede vi, at vi kunne læne os lidt tilbage og nyde det, men så kom oliekrisen.

Den havde nær væltet hele budgettet, men vi aftalte, at når der blev råd til det, skulle vi have en brændeovn, og jeg lovede mig selv, at jeg ikke fremover, ville bo et sted uden brændeovn – det har næsten holdt lige siden.

Regitze holdt op med P-pillerne og sidst på vinteren 74, kunne hun fortælle, at der var en arving på vej. Jeg så mig omkring i stuen og syntes ikke rigtig, der var noget, som var værd at arve, men vi blev meget glade.

Det blev vores familier også.

Vi prøvede at gøre huset færdigt og indrettede børneværelse og sådan noget.

En dag i foråret blev vi så utålmodige i vores venten på barnet, at vi måtte finde et surrogat.

Det blev en hund.

Ja, vi ville have hund.

Regitze havde ellers haft kat, men efter den løb væk, ville hun ikke have en ny kat, da hun mente den ville hoppe op i vuggen, når barnet lå der.

Vi tog ud i et dyreinternat, for at finde en brugt hund.

Her var en gul hanhund. En labrador med en meget fin stamtavle. Da vi allermest ville have en labrador, kunne vi slet ikke stå for stamtavlen, da vi mente det var en slags garanti for, at hunden havde de rigtige egenskaber, som en labrador skulle have.

Det havde den også, men den havde desværre en del mere. Efter vi havde bygget diverse hegn og låger i haven, fandt vi ud af, at hunden var så indavlet, at den var rablende gal.

Vi kontaktede internatet og fik at vide, at den havde haft meget ringe kår i det hjem, den kom fra og de samtidigt forstod, hvis vi som første – gangs – hundeejere, ikke kunne klare den.

Vi havde nærmest opgivet, og leverede hunden tilbage næste dag.

Sikke en fred, vi fik.

Fra dette første år i Hvidovre er der ikke rigtigt nogen anekdoter, så lad mig slutte denne krønike med at fortælle, om Mortens fødsel.

I weekenden op til den 26. oktober 1974 var der fest på seminariet. Jeg ville gerne derud, men det var lige op over, med fødslen.

Regitze sagde dog, at der ikke skete noget de første dage og hun ville gerne se sine forældre, og hun tilføjede – ”og fra i morgen tager jeg ikke nogen steder hen”.

Da jeg kom hjem ud på natten, heldigvis i bil og ædru, lå der en seddel fra hendes far i entreen, at Regitze nok var ved at føde nu.

Jeg kørte over på fødeklinikken i Rødovre centret og her havde Regitze opfyldt min største drøm, idet hun havde skænket mig en søn.

Næste dag var der lidt mere ro på, og jeg kunne tage derover igen, for rigtigt at se ham og hænge boksehandskerne på hans vugge.

Slut for denne gang

Jeg vil bare til sidst sige, at jeg elsker dig og glæder mig meget til at se dig igen allerede om to dage.

De kærligste hilsner og tanker fra

Din Niels.

PS. På dagens billede er det Mortens første dag i hans nye hjem.

Nogle svar, nogle spørgsmål og en krønike mere

Min kære Niels.

Tak for dit brev med øjeblikks rapport og det hele, inklusiv krønike, og apropos, vil jeg lige spørge om Morten så lærte at bruge de boksehandsker?

Jeg håber det er gået godt med at åbenbare situationen for Morten. Men det får jeg nok hørt noget om i dit næste brev.

Og hvad jeg også håber på er, at du har fået det bedre med ryggen. Det er jo ikke just rart at få smerter, når man skal op af stolen.

Min egen rapport er beskeden idet jeg blot i morgen skal ind til København og have målt trykket i øjet og få oplyst om det skulle være blevet bedre, hvilket jeg ikke selv synes.

KRØNIKEN

Holmstrup og beboermøder

Den lejlighed Georg og jeg fik, var en fireværelses på 120 kvm, plus en kæmpe altan på 50 kvm.

Den bestod af et meget stort spisekøkken, en stor stue, begge med udgang til altanen, og derudover 3 værelser som blev soveværelse og et værelse hver. Miriam havde jo på ingen måde behov for et værelse. Alle hendes lege ting befandt sig i stuen sammen med min store billedvæv på 2 meter i længden og 180 i højden.

Ret hurtigt efter indflytningen var der beboermøde.

Det gik her op for mig at de meget venstreorienterede beboere, var opdelt i Socialistisk folkeparti og Venstresocialisterne. Den ene fløj blev åbenbart styret af Joacim, kaldet Ackme, hvis kone Keiko var japaner, den anden fløj af Keld Albrechtsen, begge med i afdelingsbestyrelsen.

Jeg forstod faktisk ikke den nidkære diskussion og kampgejst, de to herrer kørte derudad, på. Det virkede nærmest tåbeligt, at de ikke kunne enes. Men på den tid var der mange grupperinger indenfor den politiske agendas venstrefløj, som mest var det jeg omgav mig med.

Og stadig kan jeg ikke huske hvad de egentlig var så forrygende uenige om, at der slet ikke blev levnet plads til mere dagligdags og fornuftige ting.

Ikke desto mindre blev vi vældig gode venner med Ackme og Keiko som hans kone hed. Hun var på det tidspunkt højgravid og et ret snusfornuftigt men også beregnende individ, som udtænkte mangt og meget. Bl.a. fortalte hun mig, at da hun ønskede barn nr. 2 stoppede hun bare med at spise sine p-piller. Og det er jo nok nødvendigt, men det chokerende for mig var, at hun ikke fortalte sin mand Ackme om denne beslutning. Jeg spurgte undrende hvorfor hun dog ikke gjorde det? Nej det gjorde hun ikke, for han ville bare sige nej, og hun vidste, at når først han skulle til at være far, godkendt eller uvidende, så ville han sige tak. Hmm - det forekom mig ret lusket, ja nærmest som et overgreb. Men det viste sig, at hun hele vejen igennem havde "snydt" ham. Allerede på den internationale idrætshøjskole hvor de havde mødt hinanden.

Men de blev vores gode venner ligesom både Birthe og Ove også blev det med dem. Så nu var vi nogle flere, når vi lavede vores fælleshygge med mad, børn og mange politiske snakker, hvor også kvindernes frigørelse fra de oldnordiske kønsroller, stod højt. Ikke desto mindre, kunne man godt få indtryk af, at de venstreorienterede mænd mest vrøvlede med om kvindefrigørelse, for at få fri sex. Og det er måske ikke så underligt. Der blev også diskuteret muligheden under Brabrand boligforenings organisation, at oprette Kollektiver som boligform. Men selv om Georg og jeg gik til nogle af disse møder, var det bestemt ikke et ønske Georg havde, og jeg var heller ikke specielt tiltrukket, andet end det ret praktiske i at der var flere, der måske kunne passe ens barn i ny og næ.

Det Jyske Kunstakademi

Den 1. oktober 1979 29 år gammel, begyndte jeg på Det Jyske Kunstakademi. De fleste var dog oppe omkring min alder og flere også ældre.

Der var ret få elever i forhold til Århus kunstakademi, men på billedvæverafdelingen blev jeg hurtigt veninde med en norsk pige, Randi. Årsagen var også at de andre fire elever var meget husmoderlige der kun ankom når vi havde vores underviser Vibeke

Klint. Vibeke holdt sig til en utrolig streng linje og jeg havde utrolig svært ved at følge hendes råd, da jeg hellere ville ud i vilde projekter, end streng form. Alligevel gav det mig noget med denne ekstreme forenkling.

Tilbage til Randi som var en af den slags kvinder der overkom det utroligste. Ud over at gå på Det Jyske Kunstakademi læste hun også kunsthistorie på universitetet, havde en lille datter og en mand der læste til læge og de boede pudsigt nok i selvsamme boligkompleks som Georg og jeg i sin tid startede ud med i Trige.

Hun var ret optaget af kvindebevægelsen, samtidig med at hun var en absolut feminin type.

Der gik få måneder så startede jeg i en basisgruppe med denne Randi som drivkraft. Vi blev 6 piger, som endevendte vores navler mere end en gang. Vi læste og diskuterede også en masse bøger i romanform bl.a. Fay Weldon og danske Susanne Giese.

Den kære Georg blev syndebukken i en periode. Og måtte høre på mangt og meget om fortidige mænd og alle deres synder. Han tog det pænt, vil jeg dog sige. Men var absolut også af den flegmatiske type, som lod det meste gå ind ad det ene øre og ud ad det andet. På lang sigt og på denne tid i samfundsomvæltningerne, var det nok ikke så klogt, selv om noget, da lejrede sig.

Hans nære ven Ove gjorde jo til gengæld en dyd ud af sin rolle som forstående. Derved blev han jo også nærmest tilbedt af de kvinder som sang frihedens sange inkl. en pavestolt Birthe. Hele Holmstrups beboerflok, var jo sammenspiste venstreorienterede mænd og ditto kærester og koner, som meget gerne skulle være rødstrømper. At komme slæbende med en almindelig sød pige, var bestemt ikke attråværdigt.

Der var imidlertid også andre tiltag på akademiet, idet jeg pludselig følte jeg var kommet tilbage til lidt af samme stemning, som på Askov højskole, og samtidig forholdt jeg mig på et ret lavt blus, som da jeg var i KUK.

De mænd der var på akademiet, holdt sig absolut ikke tilbage, hverken for den ene som for den anden.

Flere af dem havde en lille skrue løs og resten var altid i en munter stemning.

Kvinderne var mere forskellige, men der var ikke så mange af dem det år.

Fester opstod ofte impulsivt, f.eks. ved at en havde solgt et billede, eller at der pludselig dumpede en flok ind på afdelingen med øl og satte sig snakkende, ved vores store arbejdsbord, hvor hovedsageligt Randi og jeg befandt os. Randi var for i øvrigt en

meget smuk norsk kvinde, der som jeg, stadig har sit lange hår intakt (jeg venner med hende over facebook).

Jeg følte en stor afslappet samhørighedsfølelse på dette sted og en slags frihed, som kunne være svær at finde i det almindelige pulserende liv.

Nu er der ikke mere end to nætter der skiller os og jeg glæder mig til at du er hos mig igen.

*Jeg elsker dig så meget Niels og vil med ordene gerne sende dig et varmt knus du kan sove ind på. At jeg savner dig, skal ikke være nogen hemmelighed
De kærligste hilsner og tanker
Fra din Karen*

Ps. Billedet er taget i Holmstrup 1979 og det ser ud til, at jeg vist har kort hår, selv om jeg ikke

mener det blev klippet før året efter. Lidt mystisk, måske er det samlet i nakken på en eller anden måde. Miriam er ca. 11 måneder.

Onsdag d. 31.05

Min kære, søde Karen.

Mange tak for brevet og det søde billede af dig og Miriam. Du havde som sædvanligt noget skønt tøj på. Når jeg besøger dig, er jeg altid spændt på, hvad du har på. Men du ser jo dejlig ud i alt, hvad du iklæder dig.

Jeg tror ganske bestemt, at dit hår er ret langt, da billedet blev taget. Det ser ud som om, det er samlet lidt i nakken, men er så kraftigt, at det ganske bestemt fortsætter langt ned ad ryggen.

Referat

Der er ikke så meget at kommentere eller spørge om, i dit brev denne gang, så jeg vil gå direkte til min dag i går.

Det kan selvfølgelig være lidt svært at forholde sig til, når du ikke en gang har mødt Morten, men du kommer jo med i historien om i går.

Så jeg fortæller og det er næsten som en helt ny krønike, men også for at fortælle om en dag i mit liv.

Jeg hentede Janus fra skole og efter et besøg i slikbutikken (som hedder "Baghaven") og ved pølsevognen gik vi hjem til deres hus, da vi først skulle være ved huset i Dragør kl. 16.30. Beretningen vil afsløre, at det nåede vi ikke.

Kamma kom hjem med Frode ved 15.40 tiden og skulle så hente Morten og de ville køre direkte til Dragør. Vi skulle så køre lidt efter, så det kom til at passe.

Inden vi kunne komme af sted vil jeg lige fortælle, at det tager en del tid at finde en seksårs dreng, som løber rundt på et løbehjul i en haveforening med mange gange og stier.

Endelig fandt jeg ham og vi kunne komme af sted. Jeg havde et kort og en viden fra Kamma om, at det ville tage cirka 20 minutter at køre til Dragør.

Det med de 20 minutter til Dragør stemte nogenlunde, det var i sidste øjeblik og der var myldretidstrafik.

Men så startede problemerne. I det store villakvarter i Dragør er næsten hver anden vej lukket et eller andet sted, som dem der laver kort ikke kender noget til.

Nogen vil så mene, at jeg fik set en god del af Dragør – det gjorde jeg ikke. Jeg var så dybt koncentreret om vejnavne og trafik, at jeg stort set ikke så andet.

Det eneste, jeg hørte, var Mortens stemme, hver gang han eller jeg ringede til hinanden. Denne monotone oplevelse blev dog afbrudt en gang imellem af Janus, som fra bagsædet, spurgte: "Er vi der snart" eller "Jeg keder mig".

Standardsvarene var her: "Ja vi er der om et øjeblik" samt "Jeg keder mig også".

Efter en halv time, nåede vi heldigvis frem og så på det hus, de påtænker at købe. Et udmærket hus, hvis man vil ofre 3,5 millioner samt ½ million til istandsættelser – det vil de vist godt.

Huset er dejligt, du vil elske den vildtvoksende have, som bare skal have en omgang med en le en gang imellem.

Efter at have kravlet rundt på lofter og stjernbrædder, tog vi ned til det gamle Dragør, som du sikkert kender, og spiste på deres "Kineser", som absolut ikke kan måle sig med

"kineseren" i Ringsted. Der manglede salat, frugt og fisk, men en udmærket sushi, som jeg faktisk havde lyst til at spise lidt af.

Respons

Nej Morten fik aldrig brugt boksehandskerne ud over til lidt posering for fotografen.

Han skulle have haft fodboldstøvler, men det syntes jeg var for ordinært.

Ja tak, jeg har det bedre med ryggen og har også fået lidt af en forklaring, som om ikke andet kan hjælpe, hvis jeg går til zoneterapeuten. Det kan jeg fortælle dig om, når vi ses.

Jeg vil også meget gerne høre om, hvordan det gik hos øjenlægen i dag. Jeg håber så meget, det går fremad.

Det lyder ellers som en pragtfuld lejlighed, du fik sammen med Georg.

Jeg kan sagtens huske Kjeld Albrechtsen. Meget tidligt i 70'erne havde jeg en god ven, Kaj Folkmar, som var med til at stifte VS. Vi, musikere fra Imikroskopet, blev ofte inviteret til fester i VS på Nørrebro. Jeg husker også, at det var om Kjeld A., at DKP'erne sagde: "Han ejer ikke tvivlens nådegave, men en masse norske trøjer".

Krønike

Ang. krøniken vil jeg lige lave en lille disposition. Jeg boede trods alt 15 år i Hvidovre og arbejdede flere forskellige steder, så jeg vil lige have styr på kronologien og memorere diverse anekdoter, så det ikke bliver en opremsning. Det var nemlig en meget sjov periode, hvor der skete en masse.

Epilog

Da vi var flyttet til Hvidovre fik vi en kat, inden hunden. Ja det har jeg vist skrevet, men du får et billede, hvor jeg sidder sammen med den lille killing – lige indflyttet på

Sydkærsvej. Min trøje var lyseblå og jeg var meget glad for den. Først, da den var totalt slidt op, blev den kasseret.

Jeg vil slutte for denne gang.

Du skal vide, at jeg elsker dig og glæder mig hver gang til at se dig og ikke mindst, til at vi indenfor en overskuelig tid, kan se meget mere til hinanden og være sammen i dagligdagen.

Vi ses i morgen min elskede.

De kærligste hilsner og tanker fra

Din Niels.

Respons, rapport, tanker og kronike

Min elskede Niels

Respons og et spørgsmål

Tak for dit spændende brev om turen til Dragør, og den lidt hektiske start. Spændt læste jeg om de små og store genvordigheder du var ude i, især sammen med Janus, en herlig beskrivelse, vil jeg lige indskyde, og nåede til at læse om sternbrædder og lofter, før du med den lille familie sad på det gamle Dragørs "kineser". Så var der desværre ikke mere for den femogtyveøre?

Jeg ved så ikke om det blev "glemt" i din iver for at skrive, eller der måske var nogle knaster i det, du ikke ville skrive om, eller du bare ville vente til i morgen med at fortælle.

Jeg håber dog du blev forstået af Morten, selv om det godt kan være svært for den "yngre befolkning", at forstå de stærke følelser der kan blomstre i vores efterår. Måske fordi de endnu ikke formår at leve sig ind i taknemmelighedens kunst, og egentlig heller ikke ved, hvilken kostelig gave det er at få ind, når vi for alvor ved, at livet ikke varer evigt.

Oveni har vi måske også haft en mere urolig form for partnerskaber, der selvfølgelig kan skabe undren, selv om man ikke just kan sige folk i dag, bare finder sig tilrette med en partner, der måske ikke rigtig passer helt.

Både Eja og Miriam syntes det er fint og godt at vi har forelsket os i hinanden, Krista derimod var i begyndelsen meget på dupperne. Især fordi hun blev bange for om du

mente det nok. Hun er den, der har været stærkest knyttet til mig, måske, men efter hun har hørt om dig og set dig på billeder og jeg har forklaret hende sammenhængen og min kærlighed til dig, er hun absolut varm og forstående.

Huse i Dragør må være møg dyre, men de mere velhavende kan jo virkelig komme ind i den rene idyl, hvis de ofrer lidt og da er 3,5 millioner nok ikke dyrt. Men det kan virkelig ryste en, at forskellen fra provins og opland er så store.

Jeg vil også lige takke for endnu et dejligt billede af dig.

Selv om jeg kun ser trøjen i grå toner ser den ud til at klæde dig og jeg kan sagtens forestille mig dig i lyseblå farve. Jeg mindes i øvrigt en farfarbluse, du ved dem med knapper foran i flaskegrøn, som jeg simpelthen havde i et utal af år og selv da den var ved at gå fra hinanden var den favoritten og meget svær at kassere.

Og her kommer så også en slags rapport over besøget hos øjenlægen

Jeg skulle heldigvis ikke vente særlig længe denne gang før øjenlægen Erik Bjørn Rose kaldte mig ind. Han er en ældre, meget selvsikker læge, der straks bad mig tage plads foran et andet apparat, der var anderledes end sidst.

Jeg skulle først og fremmest kigge ind i et felt med et rødt lys i midten, derefter skulle jeg så trykke på en knap jeg fik i hånden, hver gang der dukkede en grøn plet frem, og han afprøvede begge øjne.

Bagefter bedøvede han begge øjne og målte trykket i begge øjne. Det syge øje (højre) er nu nede på 20 (altså normalt) og det ”raske” er stadig kun på 18, men den skade der er sket på højre øje kan ikke forbedres og da jeg ikke formåede at trykke på alle de grønne prikker på venstre øje, bad han mig, for en sikkerheds skyld, om også at dryppe dette øje.

Jeg har en slags kikkert syn på det højre øje, med følelsen af, at der er noget a la blonder, der hænger og genere, eller som om der er et gråt gardin hvor der er klippet et hul i midten så man stadig kan se lidt ud.

Så det der med, at jeg troede at synet ville blive bedre, det bliver det ikke, men jeg kan nok regne med at bevare synet på venstre øje og bevare det som jeg nu har tilbage på højre.

Ærgerligt jeg ikke reagerede noget før omkring det underlige tågeslør, jeg bemærkede, allerede i januar. Det er så ikke helt sandt, at jeg ikke reagerede, det gjorde jeg faktisk fordi, i februar gik jeg lige ind til optikeren for at se om jeg skulle have nye briller, og dengang målte en ganske ung pige det højre øje til et tryk på 23, men da deres tal for normalitet er 25 så mente hun ikke der skete noget ved det.

Men det er så bare om, at passe de glugger nu, så jeg kan fortsætte med at male, skrive og udføre andet kreativt, og godt jeg er kommet under behandling, inden en alvorligere tilstand havde gjort højre øje værre endnu. Ja faktisk blind.

Jeg er så glad for at vi ved så meget i dag, så man kan holde denne sygdom i skak.

Lægen sagde at ingen endnu har fundet ud af, hvad der er den bagvedliggende årsag. Og ellers føler jeg mig jo ret frisk, må jeg tilstå.

Det er så sandt som det er sagt at denne Keld Albrechtsen må have ejet mange norske trøjer, for dem gik han altid i.

Til en julekomsammen i vores beboerhus sad jeg ved siden af ham og han virkede faktisk utrolig rar. Der fortalte han også om sin kone, eller kæreste gennem adskillige år som sloges med kræft.

KRØNIKEN

Rejsen til Athen i ny indpakning

Denne rejse med Akademiet har du fået fortalt tilbage i januar, eller februar. Alligevel vil jeg lige strejfe den, idet det var min første reelle udlandsrejse til et noget mere fremmed folkefærd. Jeg havde kun været i Sverige og Tyskland, og de to lande betragtede jeg jo ikke rigtig som anderledes bortset fra sproget.

I Athen i december 1979 var gaderne for det første stort set kun befolket af mænd, alle Cafeer ligeledes af disse mørklødede typer der ofte sad med en slags perlekæde (ikke en rosenkrans) og svingede den ophidset hvis vi som kvinder betrådte disse små steder. På mig virkede det faktisk ret skræmmende.

Det berørte mig dybt at der var så mange børn der tiggede, foruden et hav af især kvinder med et spædbarn, for det var der overhovedet ikke i Danmark på det tidspunkt. Jeg havde faktisk ikke oplevet det før.

Jeg så også to blinde mænd der gik med en lille transistorradio, og tiggede. Det gjorde mig nær sagt fortvivlet.

Det vrimlede også med herreløse hunde, der tiggede overalt, og så virkelig elendige ud, ligesom kattene.

Sikke en elendighed.

Alligevel virkede det ret utroligt at der på hvert andet gadehjørne var opstillet et bord med en bunke aviser og en lille skål til at lægge penge i hvis man ville købe en avis.

Jeg har på et tidspunkt fortalt dig at en af mændene fra Akademiet blev ved at skænke retsina op i mit glas uden jeg rigtig registrerede det. Randi, som jeg sad ved siden af, fik højst sandsynligt også en tår over tørsten, og fik mig involveret i et par græske mænd. Jeg fortalte dig at hun sad på bagsædet af en bil og kyssede på Randi. Hun ville også have dem med på hotellet, men dels kom der en fra hotellet og fejede dem væk, og dels ville jeg under ingen omstændigheder have nogen op på det værelse jeg delte med hende, så det blev ikke til noget. Til gengæld tog jeg nærmest ophold på toilettet den nat og så den største kakerlak man kan forestille sig.

Det var også den morgen jeg sagde nej til at komme med til Olympus som alle fra Akademiet skulle og hvor der holdt en bus til at transportere os. Det var den dag jeg opdagede jeg ingen pung havde og hen på en ædende sulten eftermiddag, uden andet end en gammel flaske sodavand, blev ringet op af portieren om at en ønskede at aflevere vigtige ting til mig. Det var den eftermiddag der sad en fyrig ung mand i hallen med åbenstående hvid skjorte og en sort måtte, der dansede ud. Han afleverede smilende min pung og en tegneblok med mange tegninger og spurgte, om han måtte invitere mig ud. Bare synet af den åbne skjorte og hans ravgule øjne fik mig til at klappe helt i. Måske berørte han virkelig noget, men jeg må indrømme at det var ligeså fremmed, som havde han inviteret mig til månen.

Den rejse udvidede i sandhed min horisont noget. Og dette at vide hvor mange der led i denne verden, blev noget jeg for alvor begyndte at sætte mig ind i.

Ny bolig igen, igen.

Georg havde opgivet sit psykologistudie og arbejdede som pædagogmedhjælper i en børnehave. Det var han faktisk ret glad for. Han virkede meget mere smilende end tidligere.

Men mit forhold til ham var ikke som inden fødslen af Miriam. Det sker for mange at et spædbarn tager opmærksomheden, men her handlede det om at jeg havde svært ved at

tilgive ham, dels den aften hvor jeg fik 41 i feber og han ikke selv ville ringe efter hjælp, dels den minimale hjælp han gav mig de første måneder efter Miriams fødsel. For jeg måtte i starten nærmest kravle over med hende til puslebordet, da jeg havde mange smerter efter kejsersnittet. Det skal siges at jeg aldrig tiggede om hjælp. Havde jeg spurgt en gang og han ikke rejste sig fra sofaen, gjorde jeg det som ovenfor, men kunne godt mærke at den hengivne følelse for ham blegnede adskillige grader. Ja blev næsten til foragt ind i mellem.

Da vi flyttede til Holmstrup blev det jo ikke lettere, idet jeg nu var kommet i selskab med hele oprørsbevægelsen, kaldet rødstrømper.

Men at forlade ham faldt mig dog slet ikke ind.

På et tidspunkt hvor moster besøgte os, snakkede vi om boformer. Georg udtrykte sin følelse af fremmedgjorthed i Holmstrup, nok mest fordi de fleste af vores omgangskreds var studerende, derudover var der lige kommet en ret kraftig huslejestigning, og så foreslog moster, vi måske kunne finde et større hus, som hun kunne betale udbetalingen på.

hun sad jo stadig ude i Skibby og hendes ønske var jo at være tæt på mig.

Georg kunne godt lide moster og moster kunne godt lide Georg og jeg fandt ideen helt fin.

Ergo begyndte vi i sommeren 1980 at se på huse. Og kort efter fandt vi så Langhuset i Tilst, som vi alle fandt, var perfekt idet der var to adskilte lejligheder, ja faktisk tre. Det var uforskammet billigt, et sandt "håndværkertilbud".

Jeg valgte at tage et halvt års orlov fra Akademiet og satse på, at istandsætte det hele på det halvår.

Det blev et ekstremt hårdt halvår, for ikke at tale om de kommende par år.

Men det får du mere om når vi endelig har været sammen igen.

Jeg glæder mig til at se dig igen. Dette at, have dig i en fysisk nærhed. Også jeg

Tilst huset urestaureret

håber og tror, det snart kan blive til mere end en dag ad gangen, for jeg drømmer om igen at sove ind ved din side, slynge armene om dig i søvne, og vågne op og vide der er du jo, lige til at kysse.

Tanken om en hverdag sammen er en stor drøm, som du har ret i vil komme ud i virkeligheden inden for en overskuelig fremtid

De kærligste hilsner og tanker

Fra din Karen

Tilshusets indgangsparti restaureret

Kapitel 4

Noget er i gære

Torsdag 01.06

M.d.n.

Niels kom på besøg hos mig og jeg nød som altid, hans varme pakket ind i begejstring og intense kys, inden vi ret hurtigt tog ud på bakken og spadserede rundt i solens varmende nærvær.

Denne gang vrimlede det med mennesker, og mange af aktiviteterne var i fuld gang. Men Niels havde ikke rigtig energi til rutsjebaner og virkede faktisk forpustet og bleg. Så i stedet for vilde afprøvninger i de forskellige forlystelser, valgte vi ret hurtigt at finde stedet, hvor vi kunne få en dejlig afslappende frokost.

Jeg spurgte, lettere nysgerrigt, mens vi fortærede frokosten, hvordan Morten og dermed også Kamma havde reageret på nyheden om, at dels var Hanne og hans samliv i opløsning og dels fremvisningen af min eksistens.

Nielses svar var en smule valent. Han havde fortalt dem om ”skilsmissen” men følt at det var en lidt stor bid for dem at sluge, at jeg var et væsen han gerne ville fortælle dem om. Men han havde gjort begge dele. Det kunne ikke undre mig. Begge dele var måske også en vel stor mundfuld at få ind. Jeg fornemmede en slags skuffelse i Niels, fordi han sikkert ikke, havde fået nogen anden respons tilbage, end stor overraskelse.

Jeg følte generelt en stor ængstelse for ham og tillagde denne udstråling, problemerne omkring Hanne og ham.

Til gengæld gik vi rundt med hinanden i hånden og så på de steder Niels havde optrådt, og endte et lille stykke ude ad skovvejen, før vi gik tilbage til bilen der var parkeret på Bakkens parkeringsplads.

Da vi kom hjem, fik vi tid til en ”middagslur”. Det samler os, healer og skaber helhed for os begge, føler jeg. Hans glæde og nærhed er ubeskrivelig smuk at gå ind i og i den sammenhæng virker han ikke uoplagt, endsige træt.

I mine kærlige hænders dansen hen over hans mave og ned mod lysken, mærkede jeg pludselig en slags knude på størrelse med et halvt hønseæg, og spurgte hvad det var, for den havde jeg ikke bemærket før.

Niels følte undrende efter, han havde heller ikke bemærket den og mente forklarende, at det måske kom fra de Remikade behandlinger han fik, på Slagelse sygehus.

Jeg blev endnu mere ængstelig på hans vegne, men kunne ikke gøre noget.

Han sov faktisk længere bagefter, end de forrige gange, så efter 1½ time måtte jeg til sidst ind og vække ham, selv om jeg nød, at han lå derinde i min seng. Da jeg forsigtigt kyssede ham på panden skete der intet. Han end ikke vendte sig i sengen. Så til sidst rykkede jeg i ham. langsomt åbnede han øjnene og så tåget ud af sprækkerne. Som om han blev overrasket over min tilstedeværelse, smilede han og sagde grinende: ”åh hvor skønt at blive vækket af dig”. Men fakta var, printede jeg mig ind, han havde haft virkelig svært ved at vågne.

Niels tog som aftalt hjem hen ad aften efter en lille bid brød. En meget lille bid brød, for Nielses vedkommende.

Jeg kunne godt mærke hvor svært det var at befinde mig i en følelsesmæssig tilstand af fængsel, fordi jeg døjer med at være trukket ind i en underlig tung virkelighed. Jeg stoler dog på, at ikke jeg, men Niels selv, må søge den bedste løsning, og også bedst ved, hvad der er godt for hele processen.

Men han virker stresset og næsten syg, jeg er ret bekymret for ham og hvordan han klarer sig i hverdagen.

Et lille brev med en stor kærlig godnat hilsen

Min elskede Niels

Jeg vil først og fremmest takke dig for atter en dejlig kærlig og intens dag sammen med dig.

Det bliver kun et lille brev, for det er klart at du fylder så meget omkring alt vores i fremtiden, så jeg hellere vil gemme krønikefortsættelsen og dermed fortidige hændelser til i morgen aften.

Måden jeg tit skriver breve til dig på er, at jeg ofte skriver lidt på krøniken inden du har sendt dit brev til mig, så krøniken bliver skrevet i små bidder i løbet af dagen, da det egentligt er en dejlig måde at tænke på dig mere koncentreret.

Niels Jeg elsker dig så utrolig højt, og jeg håber inderligt at vi kan få vores forhold til at manifestere sig på et tidspunkt i et helt åbent og smukt kærlighedsliv. Et forhold som alle godt må vide eksistere.

Jeg sender dig alle de mange kys og alle de mange berøringer og omfavnelser, suk og glæder, som jeg mindes fra i dag og kysser dig godnat med det alt sammen.

Du er altid i mit hjerte, og jeg er din af hele mit hjerte og krop og sind.

De kærligste længselsfulde tanker og hilsner

Fra din Karen

Fredag d. 02.06

Min kære Karen.

Det bliver nok lidt hektisk i dag, hvor jeg hjælper A. med at se på hus. Nu må vi så se om det bliver til noget.

Men du skal ikke snydes for et brev fra mig, så jeg vil skynde mig med at sige mange tak for sidst. Det var dejligt at besøge dig og gå tur sammen med dig på Bakken.

Jeg håber, vi næste gang kan komme på inliners sammen.

Jeg er også godt i gang med at sikre mig, at jeg har de penge, A. skal have, når hun forhåbentlig pludseligt, kommer og siger, at nu er det i orden. Hun vil vist have en ejendomsmægler til at vurdere huset først, men det er sikkert ikke noget problem, jeg kan jo til enhver tid trække mit tilbud om 500.000, så længe, vi ikke har lavet en fast aftale.

Men jeg tror stadig ikke, at hun er interesseret i at blive boende i Lynge. Det vil jeg til gengæld stadigvæk gerne.

Men den måde, hun taler om at se på hus på, tyder helt klart på, at hun vil bo i selve Ringsted og vist ikke andre byer.

Nå, den tid, den glæde.

Jeg elsker dig mere og mere, for hver gang, vi er sammen. Lad os love hinanden, at hvis der er den mindste kurre på tråden eller diverse uklarheder, så skal vi sige det, så hurtigt som muligt. Vi skal ikke på nogen områder misforstå hinanden.

Det vil være meget synd, hvis der kommer misforståelser, som kan ødelægge vores smukke forhold og den kærlighed, vi føler til hinanden.

Lidt om drømme

Når vi flytter sammen, er det jo ikke som to unge mennesker og den måde de drømmer om fremtiden. Altså den udvikling, man ønsker, skal ske.

Jeg ser det som, at vores drømme vil foregå i en verden sammen, hvor hver dag er en gave.

Jeg tror også, vi vil komme til at drømme i en tosomhed, hvilket jeg absolut ikke har noget imod.

Når jeg taler om at rejse på ferie, er det mest for at kunne være tæt sammen, imens vi stadig bor hver for sig.

Egentlig er jeg ikke en, der konstant drømmer om at komme ud. Jeg har ikke udlængsel og har vist aldrig haft det.

Jeg er vist det man vil kalde for en hjemmefødning. Én, der knytter sig til at bestemt sted og nogle ganske få mennesker. Og det er på den måde, jeg mener at vores drømme, vil gå på hverdagen og de ting, vi kan skabe i den.

Vi vil jo nok ikke have langtids drømme, selv om vi drømmer om lang tid sammen – og det tror jeg, vi får.

Er det for rodet?

Lige nu, har jeg ikke så meget andet at skrive om. Jeg tænker meget på dig, og hvor godt vi har det sammen. Vi elsker hinanden og er glade for, at det er så dejligt.

Så lad os tro, håbe og elske – det er på den måde, vi kommer videre sammen.

De kærligste hilsner og ømmeste tanker fra

Din Niels.

Nogle supplerende tanker og respons og kroniken

Min kære Niels

Tak for dit dejlige brev, som jeg gerne vil prøve at kommentere noget på.

Du sagde f.eks. det med kattene på køkkenbordet, med hjertet med i ytringen. Det var jeg meget glad for, for så er det meget nemmere at lave om på den adfærd. Jeg ved ikke om du måske tænker på vores problem med min rædsel for at blive en hemmelighed resten af mit liv, men Niels ideen ville måske være bekommet en anden end mig, noget bedre, og du kan jo ikke gøre for, at jeg har dette traume, det er bare et, jeg havde håbet var gået i sin grav for længst. Men det er det ikke.

Vi skal ikke have misforståelser, og jeg er meget sikker på, at vi i den grad formår at gøre vores forhold både varmt, ærligt og kærligt, og rydde en evt. misforståelse af vejen øjeblikkelig, og det helt til vores livs ende.

Det glæder mig også at vi hviler på så mange fælles grundlag, for jeg er altså også gladest når hverdagen er vores tosomhed, vores viden om at vi har det hele inden for rækkevidde. Og jeg har aldrig haft udlængsel, dertil har hverdagen måske også fyldt op i den grad, og er man en der har et stort behov for fred og ro, så er det jo ligesom lige i overkanten så at søge det modsatte.

Hvis begrebet hjemmefødning også kunne dække dette, at kunne have en glæde i bare at vide at mælken står i køleskabet, at tandbørsten er på badeværelset, at computeren er fast element i huset, at tøjet hænger hvor det skal og bøgerne etc. troner hvor de nu skal, så man altid har det hele lige ved hånden, så er jeg i sandhed sådan en. Og det bedste af det hele, at drømme jeg kan have dig lige ved mig, kunne give dig et lille kys, et knus, måske lægge mig ved din side når du skal have en lur, eller tusind andre små og store muligheder. At vide at selvom vi beskæftiger os med hvert sit, så er du der. Det værste jeg ved, er at skulle 100 sytten ting i løbet af en uge, altså f.eks. er jeg ikke vild med at farte fra, at hente Lila og putte hende, den ene dag og så til Hundested den næste, overnatte i Hundested for så at vide, jeg skal være hos en læge eller tandlæge tredje dag og hos Lisa den fjerde.

Men jeg siger dog meget sjældent nej, hvis der er brug for min hjælp.

Jeg knytter mig ikke særligt heftigt til et sted, som du måske gør, men meget til følelsen af at have det indenfor rækkevidde jeg mere eller mindre pludseligt får brug for. Jeg kan også godt lide en slags rytme i hverdagen, om morgenen gør jeg det, om formiddagen dette eller hint osv. men vanerne sidder ikke helt vildt dybt.

Der hvor der sker mest, er i mit indre, og jeg holder selvfølgelig af små afbræk i en uges planer. F.eks. at besøge nogen, eller andet. Og jeg nyder som vi gjorde i går, sådan en lille tur på bakken. Det er hyggeligt, og måske er den slags med til at give nye tanker. Men det behøver ikke være andet end en gang imellem.

Vi har, tror jeg også noget fælles grundlag i vores katolske prægning, vores tanker om Gud, eller vores interesse for dette område.

Jeg tror bestemt også vi deler musikinteresser sammen, selv om vi ikke behøver dele alt musik. Faktisk angående musik, så er det meget lidt jeg ikke bryder mig om. Jeg har dog forgæves forsøgt at lytte til opera, men det siger mig ikke rigtigt det store, andet end

lige et par sange, men noget avanceret musik, kan jeg godt begejstres over må jeg erkende (Ikke avanceret jazz).

Så det korte af det lange er måske at jeg kan lide roen, friheden til at tænke og gøre, lykken i at få lov at hvile i kærligheden til dig, som har taget mig, næsten som en flods understrøm, der fører os klukkende afsted, lidt vildt, til den sø. hvor den har sit rolige leje.

At vi også kan supplere hinanden, er jeg helt klar over. Ikke mindst fordi jeg tror at vi begge oplever vores tiltrækning fysisk ret kraftigt. Du er virkelig manden i mit liv. Der er en meget stærk kemi mellem os, som jeg vil kalde den supplerende ubekendte faktor. Jeg tror ikke, det kan blive bedre.

Med hensyn til langtidsdrømme ved jeg ikke hvad du helt mener. Selvfølgelig kan vi ikke drømme om en større børneflokk, store huse, gode job og penge. Men jeg har en slags drøm med dig, eller jeg tror vi kunne skabe noget sammen, uden jeg endnu ved hvad det er. Jeg fornemmer bare frugtbarheden til det. Men det er nok ikke sådan du mener.

Vi ved jo begge at vi har levet mere af livet, end det der står og venter foran os, så meget desto mere tror jeg vi vil glædes og nyde hver eneste dag sammen.

Det er der mange der slet ikke sanser at gøre.

Jeg vil i hvert fald utrolig gerne være med til at give dig nogle rigtig gode år, det ville glæde mig så meget, hvis jeg kunne det.

KRØNIKEN

Ombygningens uendelighed.

Vi overtog huset og enden på omkostningerne blev, at jeg stod for en halv udbetaling, og "huslejen" blev fordelt med en halvdel til hver og moster puttede nogle kontanter ind i ombygningen, hvor jeg også troede jeg, og til dels også Georg, betalte via vores arbejdskraft.

Det vigtigste var at få mosters lejlighed ordnet først. For hun havde solgt huset i Skibby til en flot pris, men også til ret hurtig overtagelse.

Jeg startede med at ville rive nogle lurvede gamle tapeter ned.

Det skulle jeg ikke have gjort. Eller det skulle jeg selvfølgelig, ikke mindst fordi elsystemet viste sig at sende elektriske stød via væggene. Når jeg gjorde det gamle lagdelte tapet a la forvandlingskugle, idet der var rigtig mange lag oven på hinanden, vådt og kom til at sætte hånden på den våde væg, fik jeg et heftigt stød. Og hev jeg i

lagene raslede pudset bagved ned, som et andet stenskred. Så jeg hamrede simpelthen alt puds væk, så strået og de smalle lægter eller rigler som de vist også kaldes, fremstod. Derefter måtte vi have en elektriker ud til at ordne de mange belastede vægge. Ydervæggene skulle have endnu et lægtesystem for at få isolering isat, da vi bestræbte os på at få varmeregningen, som var helt urimelig voldsom, ned til mindst det halve. I forbindelse med denne isolering, hjalp Georg til en weekend, mens moster passede lille Miriam.

Jeg forklarede ham omhyggeligt, at det var vigtigt at vi fik rockwoolen placeret uden lufthuller og at damp spærren ligeledes blev opsat tæt. Jeg vidste godt at Georg ikke just kunne kaldes perfektionist, så jeg tænkte, at hvis han bare vidste hvilke problemer med fugt det ville give, dersom rockwoolen ikke blev opsat tæt, så ville han selvfølgelig gøre det ordentligt.

Georg var hurtig. På et tidspunkt tog jeg en lille pause og kiggede over på ham, som var i fuld gang. Men det syn der mødte mig var ret katastrofalt. Der var "lommer" ved stort set alle samlinger. Afstande fra rockwoolen på ofte 10 – 15 cm.

Jeg blev faktisk vred. Og jeg prøvede at beherske denne vrede efter bedste evne.

Georg anså mig for en pernittengryn, og gjorde lidt grin med det. Altså, han var ikke typen der blev sur, i alt fald ikke noget han viste. Der skulle ret meget til. Jeg var omhyggelig, jeg vidste det kostede dyrt, hvis der blev lavet isoleringsfejl.

Det blev faktisk den berømte dråbe og ret afgørende for min respekt for ham.

Jeg måtte næste morgen i gang med at gøre væggen om. Og Georg trak sig stort set fra hele processen. Jeg snakkede selvfølgelig alvorligt med ham, men jeg kunne godt mærke, at jeg ikke rigtig kunne betro ansvaret for fortsat isolering, udgjort af denne mand.

Det var en skæv energi, som havde været 10 gange lettere at takle hvis, vi havde haft omvendte roller, men det gav sig udslag i, at jeg jo ikke bare kunne lade stå til. Huset skulle ordnes for at vi alle sammen kunne bebo det, uden elektriske stød og uden en varmeregning på 2000 kr. om måneden.

Alle mosters indervægge skulle mørtles op, dernæst skulle hele det store langhus, have isat nye flotte bondehusvinduer. Vi fik gennem nogle naboer, kontakt med en snedker, der dels lavede vinduerne, så de passede i mål og dels sendte en håndværker ud. Aftalen var at han sammen med en af os skulle isætte disse vinduer. Stor var håndværkerens

forbløffelse da han så, det var en kvinde der skulle gå til hånde. Det var han bestemt ikke meget for.

Jeg gik en runde med ham i mosters lejlighed, hvor de nypudsede vægge stod og de isolerede ydervægge ligeledes kunne fremvise noget kendskab til den slags.

Tøvende gik han med til at have mig som hjælper, og lykkelig blev jeg næsten, da vi færdige stod og så på adskillige dages knoklen og han udtrykte sin store ros over min dygtighed. Den eftermiddag var jeg ikke til at skyde igennem.

Men der skulle også laves badeværelse i det gamle ret store toilet og bagefter skulle hele Gunnars og min del af huset have samme eller næsten samme behandling.

Det føltes som at stå foran Mount Everest og skulle nå toppen i en vis fart.

Med vores egen side af huset, opstartede jeg allerede i midten af september, som vi havde opsagt vores store lejlighed 1. oktober.

Jeg fik med nød og hugtand det fine baderum færdigt og moster investerede i et nyt oliefyr, inden jeg måtte tage en pause og pakke vores lejlighed sammen.

Sikke meget vi fik smidt ud.

Jeg savnede Akademiet i en hel utrolig grad, og glædede mig til at komme tilbage efter nytåret.

Selvfølge! Jeg havde kontakt med Randi, men faktisk ikke andre.

Jeg håber vi snart ses igen, og jeg tror som dig at troen, håbet og kærligheden, som allerede har ført os til hvor vi nu står, vil føre os videre, for som du siger, det er den måde vi kommer videre på sammen. Jeg elsker dig og det er det eneste jeg kan sende dig som mit godnatkys.

De kærligste hilsner og tanker

Fra din Karen

Ps. Det første billede er fra tiden inden udskiftningen af vinduerne 2. billede er samme side med nye vinduer isat. Jeg tror nok jeg allerede har sendt dig et billede af samme side med udskiftningen af vinduerne. Men jeg er ikke sikker.

Lørdag d. 03.06

Min kære Karen.

Tak for dit brev og respons.

Jeg vil først fortælle, at jeg har fået noget at tage mig af, som er ret vigtigt. Det skal du lige have en forklaring på.

Min gode ven Peter Vesth er blevet meget syg. Han er heldigvis i gode hænder hos både den tidligere husbestyrerinde Linda samt lægekorpsset på Slagelse sygehus.

De ønsker i øvrigt ikke, at der skal komme noget ud om, at Peter Vesth er syg, for han regner med at være på benene og klare diverse jobs fra næste weekend. Heldigvis havde han ikke nogen aftaler her i pinsen.

Han har haft nogle symptomer på mavesår i noget tid, men i går blev han meget dårlig. Så dårlig at han ringede til Linda og bad om hjælp (der skal meget til). Linda tog til Sorø og var hos ham fra først på eftermiddagen.

Et par gange i løbet af eftermiddagen besvime han og Linda fik ham overtalt til, at hun ringede efter en ambulance. Det gik han med til ved 15-tiden. Han kunne selv gå ud til ambulancen, men blev kørt hurtigt til Slagelse,

Her blev han straks undersøgt og opereret. Efter det jeg konkluderer, blev han opereret i forbindelse med traumeafdelingen. For i løbet af natten, måtte det gøres om og denne gang, formodentligt af det beredskabsteam, som er på Slagelse sygehus. Hvis de ikke er kaldt ud til noget et sted i landet.

Hvad han helt nøjagtigt fejler ved jeg ikke endnu, men det er ikke noget omkring mavesåret eller mavesækken.

Min rolle i det, går mest ud på, at jeg selvfølgelig har tilbudt min hjælp, og det er først og fremmest omkring eventuelle problemer og arrangementer i Vesthhuset. Den helt personlige omsorg tager Linda sig jo af.

Jeg regner med, at han bliver udskrevet lige efter pinse, og så må vi jo få tæmmet ham lidt, så han kan slappe af og begynde at rekreere sig.

Respons

Lad mig understrege, at du ikke skal være en hemmelighed. Sådan var det overhovedet ikke ment og sådan vil det heller ikke blive.

Det eneste hemmelige, der vil blive tilbage inden for ret kort tid er, hvornår vi har set hinanden første gang – i 50 år. Og det er jo nærmest noget, som ikke er interessant for nogen. Når der er gået lidt mere tid er disse terminer glattet ud og vi mødtes i foråret 2017.

Når tingene ellers går hurtigt for os, er det jo nok især, fordi vi har skrevet så meget sammen, at der virkelig var noget at bygge på, efter vi mødtes på Farum Torv.

Alle må da gerne vide, hvordan, vi begyndte at skrive mere og mere til hinanden.

Jeg har da selv været en hemmelighed en gang. Da jeg boede sammen med Anne i Nansensgade, men det var så for myndighederne (og også lidt på Svanevej). Det var nogle gange ubehageligt, men ungdommens mod, var stærkere end den manglende økonomiske formåen – så det kunne lade sig gøre.

Det ville jeg ikke udsætte mig selv for i dag og slet ikke dig.

Jeg vil så gerne give dig al den tryghed, jeg formår, derfor er det vigtigt for mig, at kunne blive boende eller finde et tilsvarende hus, som jeg kan tilbyde dig et liv i. Og dermed kan vi blive en del af hinandens liv i en tryghed, som ingen skal kunne tage fra os.

Når jeg nævnte tosomhed er det også, set i bakspejlet, noget de fleste af os var bange for i vores ungdom. Det var et af rædselsbillederne, at to mennesker bare skulle være sig selv nok, selv om det vist ofte skete alligevel.

I hvert fald er jeg sikker på, at vi to kan trives sammen i tosomhed og i kærlighed, men selvfølgelig med åbne døre, når mennesker, som vi holder af, banker på.

Kort sagt, skal vi finde et sted, hvor vi kan trives sammen og det tror jeg godt vi kan her i Lyng.

Rytmer i dagligdagen, er vi vist også meget på linje i. Min morgentur hver dag, sætter mig så godt i gang med dagen, at jeg synes, jeg kan tillade mig alt, når jeg kommer hjem, efter en ofte ret kort tur.

Bare jeg lige kommer ud mindst et kvarter.

Om aftenen skal jeg også lige strække og bevæge benene, efter de har ligget på sofabordet, mens resten af kroppen har set TV.

For fuldstændighedens skyld, her i responsen, vil jeg ikke fodre dig med avanceret jazz og heller ikke hiphop og syrerock.

Drømme

Du skriver nogle drømme, som det ikke kan være. Jeg vil bare lige sige, at det er præcis, det jeg mener, at vi ikke skal drømme om, men gerne om at skabe noget sammen, når det kan vokse frem.

Vi skal jo netop ikke planlægge en karriere og drømme om børn og penge, blot for at nævne to ting.

Jeg er sikker på, at vi her er helt enige.

Mon ikke vi sammen kan synes, at det er en befrielse ikke at skulle drømme de drømme, der blev drømt for mange år siden. Udnytte tiden på de handlinger og tanker, der kan fungere og vokse her og nu.

Din krønike

Jeg så lige et hus, karakteriseret som håndværkertilbud, men blev så kun grebet ganske kortvarigt.

Jeg kan ikke forestille mig at skulle bruge tid på decideret bygning og ombygning, men gerne på indretning og dekoration.

Jeg vil også se frem til, at du kan blive inspireret til forskellige tiltag til den måde, vi skal bo sammen på.

Jeg kender godt flere af de følelser og oplevelser, du beskriver omkring jeres gamle hus. Det er også en af de ting, vi ikke skal drømme om. Vi er heldigvis lidt længere i vores udgangspunkt, vi er da allerede i gang med at skulle opbygge trygheden ikke mindst i hverdagen.

KRØNIKEN

Bent Samsøe

På hjørnet, lige overfor Sydkærsvej 19, boede Bent Samsøe med sin familie.

Bent var et af de mest, jeg ved ikke om jeg skal skrive, interessante eller spændende mennesker, jeg nogensinde har mødt.

Døm selv, for nu får du en masse at vide om ham.

Hans kone Grethe styrede huset, men virkede altid, som om hun ikke havde noget at skulle have sagt. Det skulle vise sig, at det havde hun vist alligevel.

De havde tre hjemmeboende børn. Ældst var den lidt mørke Monica, herefter fulgte de to lyshårede Rene og Manuela.

En vis rolle spillede også "hunden "Bamse", udtalt med et meget stramt "a" som i land eller spand.

Hildegard var Grethes mor og blev almindeligvis kaldt "Mormor Samsø", i hvert fald i omtale.

De var alle sammen Alsinger fra Sønderborg, men kun hos Bent afslørede en umiskendeligt sønderjysk dialekt, den rette sammenhæng.

Bent var den første af beboerne, vi mødte, da vi var flyttet ind. Han kom og hilste på få minutter efter, vi havde båret den første kasse ind.

Han sagde straks, at hvis vi behøvede hjælp, skulle vi bare sige til. Og han mente det. Bent havde været skiftevis heldig og uheldig i det her liv. Han var en ikke særligt høj mand, men meget muskuløs og sej. Han havde været Danmarks mester i brydning flere gange og ud over sit daglige arbejde, som i flere perioder var kirkegårdsgraver, optrådte han som stuntman.

Han havde været stand in for Ove Sprogø i Olsenbanden. Det er f.eks. Bent, der vader rundt i dykkerdragt i Olsenbanden i Jylland. Han var almindelig stuntman i Præriens Skrappe Dreng, mens han i Guld til Præriens Skrappe Dreng har en rigtig, men dog mindre rolle.

Hans hus var et om- og tilbygget hønsehus, som var gjort beboeligt og egentligt ret hyggeligt, hvis man lige ser bort fra en udpræget smag for syrebehandlede egetræsmøbler, blyindfattede ruder og spanske malerier af ole-dansere og tyrefægttere – alle i ildrøde kapper.

En nytårsaften, et par år før vi flyttede ind, havde han været i ret løftet stemning og nogle naboer havde klaget over larm fra hans hus, og politiet havde fundet det formålstjenligt, at tage ud og bede ham om at dæmpe festlighederne lidt ned.

Det var jo nytårsaften, og Bent mente at det i sig selv var en anledning til at feste, måske lidt højrøstet.

Da de to betjente bad ham dæmpe sig, mente han ikke, at de havde noget med det at gøre, så de ville tage ham med i politibilen. De var lige kommet uden for huset, da Bent kastede sig over dem og det resulterede i, at de måtte flygte.

De løb ud i deres bil og kørte lidt væk. Hvor de så formodentligt har anmodet om assistance, fordi der var en lille mand, som havde truet dem.

Lidt efter ankom endnu en patruljevogn og fire mand gik ind for at anholde ham.

Det skulle de nok ikke have gjort.

Bent kastede sig vildt frådende over dem og da to af dem var slået ud trak de sidste stavene og bankede ham – virkelig bankede ham.

De slog ham oven i hovedet, så han fik kraniebrud og så måtte de i stedet for arresthuset køre ham på skadestuen, hvor han blev indlagt og straks opereret.

Han fik indopereret et stykke plastik i stedet for det stykke hovedskal, der var blevet totalt splintret af kniplerne.

Hans helt store nummer herefter var, at han slog sig selv oveni hovedet med knoerne og han sagde: "Det er min hovedskal og resten er plastik".

Ved ordet plastik rykkede han knoerne ud til siden af kraniet og fortsatte med at slå.

Her lød det fuldstændigt, som om han slog med knoerne på et tomt plastikkrus.

Der kommer mere om Bent Samsøe næste gang.

Denne gang får du lige et billede af ham, men historien bag billedet kommer en anden gang. Den er i sig selv en hel krønike.

Du får ikke mere denne gang, andet end min stærke

og stabile kærlighed til dig.

De kærligste hilsner og tanker fra

Din Niels.

En del respons og refleksioner og noget mere krønike.

Min Kære søde Niels.

Tak for dit brev med flere dramatiske begivenheder.

Det gør mig ondt for Peter og for dig at Peter, som er din gode ven, er havnet i den situation. At blive opereret akut, lyder ret alvorligt, må jeg indrømme. Men det får du jo nok oplyst snart, hvad drejer sig om.

Du må ønske ham god bedring fra mig, hvis du får mulighed for det. Har han tendens til for meget om ørerne? Du skriver jo at ” så må vi jo få tæmmet ham lidt, så han kan slappe af og begynde at rekreere sig.”

Lidt fabuleringen videre om os og tosomhed

Det er lidt pudsigt at tænke tilbage på den angst jeg især tror vores generation havde for tosomheden. Og det handlede for mit eget vedkommende mest om ikke at sidde i den samme kedelige trummerum, som de ældre ægtepar virkede til at dyrke. Så slavebetinget og med nul seksuel virketrang, andet end et obligatorisk et hver lørdag måske. Så det kunne få en til at løbe skrigende væk.

Det var selvfølgelig den rene overtro, når jeg så troede, at bare man undlod at blive gift, så var man ikke i tosomhedens negative favn.

Og specielt på baggrund af p-pillen blev det jo for kvinder, lettere at drømme om andet, end kun dette, omkring mand og børn, som vore mødre gerne gjorde.

Som yngre havde jeg ikke så mange vaner at holde mig til, som jeg har i dag og det er jeg virkelig begyndt at sætte stor pris på, men vi har jo som et kendt slogan siger, ”kun det sjov vi selv skaber” og jeg syntes jeg er god til den form for dagligdag, også i selskab med mig selv, at jeg egentlig aldrig rigtig keder mig.

Jeg ved ikkem om jeg skal tage det som en ros og jeg ved slet ikke om du fanger pointen i det, men jeg tillader mig at tolke det som en ros, at til min 50-års fødselsdag, hvor jeg blev fejret med maner, rejste min daværende kæreste Peter sig op og skålede og råbte ud over det gennemspiste bord, "Skål for Karen, hende kommer man bestemt aldrig til at kede sig med". Det gjorde så, at både Arthur og Jeppe rejste sig og erklærede sig fuldstændig enige, hvilket jeg blev ret glad over.

Jeg tror nok det spændende blev opfattet noget forskelligt for dem alle tre. Den ene gætter jeg på, tænkte på de svære følelsesflagrende år (Jeppe), den anden på de aktive igangsættende og kreative, men også impulsive år (Arthur) og Peter tror jeg fandt det alt sammen vældig interessant.

Det skal du på ingen måde tage som en advarsel. Det er det ikke.

Måske er mange lidt kedelige i deres hverdag, fordi der mangler intensitet, og her tænker jeg ikke kun på fysisk, men i allerhøjeste grad også på den psykiske energi. Jeg er ret overbevist om, at vi to nok skal finde ud af at fordele både tosomhedens glæder, som dette at have åbne døre til de mennesker vi holder af.

De skal selvfølgelig også nyde godt af en god energi, os imellem.

Jeg ved dog at, det er mere vigtigt end jeg før har forstået, også at have roen i hverdagen. Den giver jo en følelse af en slags frihed. Og jeg er kisteglad for at jeg ikke skal på et eller andet arbejde. Ikke fordi jeg ikke godt vil tjene lidt ekstra, men ikke med noget andet end min egen kreativitet.

Jeg holder vældig meget af at tænke i indretning, når jeg skal et nyt sted hen. Jeg har dog været varsom med at tænke den slags med huset i Lynge, fordi jeg først vil tænke og kommunikere med dig omkring dette, når det er 100 % sikkert vi skal bo i det hus sammen.

Noget mere om kærligheden til dig

Den indlevelse jeg oplever jeg kender dig i, gør jo netop at jeg elsker dig og ved det ikke bare er en forelskelsens højtflyvende tilstand. Det er i dybet af noget jeg helt klart har oplevet som dig, at jeg så ærligt og helt kan sige dette. Og de responser, den nænsomhed du sender tilbage til mig, gøder jo hele tiden det smukke, tillidsfulde rum vi sammen er ved at opbygge. Jeg ser dig, jeg ser meget af dig, og det skyldes ikke mindst dine breve, din krønike, dine barndomsfortællinger, dine indtil nu, fortalte beretninger om din mor, din søster, de mænd der har været i dit barndomsregi, ud over din bedstefar, fordi de blev gift med din mor, dine venner, der betyder noget for dig, din omhu. Jeg læser også ofte det der står mellem linjerne.

Hertil kommer så den fysiske og psykiske varme og nærmest ubegribelige tiltrækning der eksisterer til dig, som om du passer til noget af nærmest guddommelig karakter, der engang blev mejslet ind, som en slags ukendt kode du evnede at kende. Det skal passes godt på, det smukke vi har. Og det er jeg parat til.

Og jeg kan kun blive enorm berørt, når du med understregning skriver, at jeg ikke skal være en hemmelighed. Det opleves som om du på en eller anden måde forstår dette. Og måske forstår hvilken angst det kan sætte i gang, dersom jeg skulle leve med dig og frygte at en eller anden pludselig afslører os. Her tænker jeg udelukkende på det med, at have et billigt sted og så bo hos dig reelt.

En sammenfaldende hændelse

Det var meget mærkeligt syntes jeg, at jeg i går blev ringet op af min tandlæge i forbindelse med omfordeling af kroner og øre fra både Danmark og helbredskorttilskud. Hun bad mig printe en regning ud og gå ned til vores kommunekontor og aflevere den der. (Dette gjorde for i øvrigt, at jeg måtte konstatere at min printer var totalt ubrugelig, hvilket jeg egentlig for længst havde konstateret, men lagt på hylden igen).

Jeg printede den ud nede på deres kontor.

Da jeg sad og ventede kom en ældre kvinde til skranken og klagede sin nød. Det jeg opfangede var, at hun ikke kunne få boligsikring, fordi hun havde boet i et ret billigt, men usselt hummer, som hun selv forklarede og gerne ville bo bedre, men kun havde råd, hvis hun kunne låne til indskuddet og få boligsikring. Men det kunne hun ikke, hun kunne kun få op til det beløb hun havde allerede, og det var meget lidt, kunne jeg forstå, fordi hun allerede havde en bolig, der var så billig at en kommune ikke fandt det, som andet end luksus, at hun ville bo bedre, jeg ved ikke om hun var folkepensionist eller yngre, for det kan være svært at bedømme. Men det lød bestemt ikke godt.

Lidt dagsrest og karneval 1983

I dag tog jeg så ind til København for at købe en billig printer. Jeg skal simpelthen kunne printe billeder ud til mine ideer i forbindelse med maleriet. Men i dag skulle jeg ikke have taget ind til København.

Det indre København var som en kogende heksekedel og jeg sad med jævne mellemrum fast i strømmen af festglade dansere der med fuld musik (specielt trommer), kom forbi ad libitum.

Jeg blev selv helt i festhumør og kom til at mindes de år hvor der var den slags karneval i Århus. Min veninde Therese var et år en af de festlige sambapiger og vi andre det tynde øl, der nærmest fulgte trop og dansede med, gennem gader og stræder, den halve nat. Et andet år tog jeg med Miriam der var 4½ år ind en eftermiddag, mens moster tog sig af Krista. Det var rigtig sjovt.

Desværre besluttede Århus kommune at de ikke orkede at lægge så mange penge i det, da hele det indre Århus lignede en svinesti dagen efter, og åbenbart var alt for omkostningsfuldt at rydde op bagefter.

Din krønike om Bent og hans rasende forsvar over for betjentene, fik mig til at erindre en situation, som jeg om ikke så lang tid, kommer til. At smadre skallen på en mand lyder fuldstændigt grotesk, jeg håber ved den søde grød ikke, min far har været med til den slags. Han udtrykte ofte at det var alt andet end morsomt, hvis de blev kaldt ud grundet ballade, især demonstrationer, fordi alle betjentene som regel var ret bange, samtidig med at de havde en slags magt. Stakkels Bent. Men han har åbenbart klaret det uden at hjernen tog skade.

KRØNIKEN

Et nogenlunde halvfærdigt hus og en ekstrem udkørt mig

Omkring juletid var det meste af vores egen lejlighed klar. Det allermest svære var at sætte bræddeløfter op overalt alene. Jeg manglede simpelthen en hjælper. Og Georg var åbenbart for træt når han kom hjem efter at have passet skrålende unger hele dagen.

Jeg brugte et tilskåret bræt til at holde den ene ende, mens jeg satte brættet ind i fer og not. Det var 3,25 cm lange i den ene side af huset hvor en bærende væg flugtede, brædderne var altså 3,25 cm lange og hver gang et skulle op, skulle det have et bræt under, for ikke at ryge ned og det krævede næsten et helt lofts øvelse, før den teknik var trænet op.

Jeg blev også ret ferm til at tapetsere, idet vi boltrede os i dejlige blomstrede tapeter, både hos moster, som hos os selv. Det så meget hyggeligt ud, og ikke mindst romantisk, med de søde bondehusvinduer og de lidt gammeldags småblomstrede tapeter.

Vi var alle ret fornøjede med den lidt anderledes udformning.

Inde i Gunnars og min lejlighed skulle gulvet også klodses en smule op, så det fik de bredeste planker vi kunne opstøve. Altså på genbrugspladserne. Ikke genbrugspladser som dem vi har i dag. De var private.

Men ved juletid var jeg ikke mange sure sild værd.

Og jeg var heller ikke hverken optimistisk eller lykkelig.

Mit forhold til Georg kunne ikke, som sådan kaldes dårligt, men det var en slags ligegyldig trummerum, fordi der foregik for meget, vi ikke snakkede om og for lidt der skabte nogen mulighed for, at vi kunne snakke om det.

Mellem jul og nytår fik jeg noget underlig feber, hvor den steg og steg om aftenen. Så det meste af de sidste uger inden starten på akademiet, sov jeg en del af tiden væk. Derudover tog mine mareridt til, hvilket de let gjorde, når jeg var under pres.

At komme tilbage til akademiet

At starte på Akademiet på ny var helt utroligt opkvikkende.

Grunden var at der var blevet optaget adskillige herlige kursister på billedvæveafdelingen, og i det hele taget vrimlede det med nye sjove folk.

På billedvæveafdelingen lærte jeg specielt en meget flippet pige Helle at kende, som betroede mig en komisk historie, at hun engang, da hendes kærestes mor skulle besøge dem, havde skyndt sig, at sætte opvasken ind i et skab de ikke brugte, for så flere år efter, at finde de noget ildelugtende tallerkner igen.

Der kom også en noget yngre pige Hanne, hvis baggrund var af indremissionsk oprindelse, hvilket fik hende til at skeje helt vildt ud til nogle af vores fester.

Vi startede i midten af januar og skulle mod slutningen af februar på studietur til Paris. Jeg følte en sær uro, som gjorde, at jeg egentlig helst ville blive hjemme.

Der var en særlig atmosfære som jeg ikke rigtig kunne greje. Jeg vil også lige erkende at jeg overhovedet ikke havde skænket en anden mand en tanke i den periode jeg indtil dato havde haft med Georg, og jeg ønskede bestemt ikke, der skulle ske noget af den slags.

Alligevel endte det med at jeg tog af sted med skolen til Paris i en hel uge.

Det vil jeg fortælle videre om i næste krønike.

Når jeg sådan når til brevets slutning, så får jeg denne store længsel efter dig, så vil jeg bare ønske du sad lige inde i det næste rum eller meget gerne lå derinde og så fjernsyn, så jeg lige kunne gå derind og give dig min varme og et par kærlige kys eller hvad som helst. Men det er selvfølgelig foreløbigt henvist til længslernes favn og drømmenes tilværelse, alligevel håber jeg du til stadighed, kan mærke den kærlighed jeg altid forsøger at sende til dig og aldrig tror, kan blive for meget. Og selvfølgelig ved du, at jeg elsker dig højt, men du kan nok tåle at læse det mange gange endnu.

De kærligste tanker og ømmeste følelser

Fra din Karen

Ps. De to første billeder er fra i dag inde på strøget. De næste er fra karnevallet i 1983 en eftermiddag i juni. Den dag kommer du til at høre meget mere om. Og som du kan se

var jeg begyndt at ryge. Det skete i foråret 1981, da var jeg 31 år. Så det var da idiotisk, men også det havde jo nok sin forklaring.

Søndag d. 04.06

Min Kære Karen.

Min søde elskede.

Tak for dit brev og de dejlige billeder fra karnevalet.

Respons

Det var spændende at læse om, dine renoveringer og ikke mindst om alt det du måtte klare selv. Jeg synes det var direkte ondt af Georg, at han ikke hjalp, han skulle da også bo der.

Jeg venter lige til krøniken starter, for det hører til der.

Ellers er der ikke andet end at fortsætte lidt omkring tosomheden.

Jeg synes du skriver en meget interessant detalje. Jeg udlægger det som, at vi nok som unge nærmest hånede tosomheden. Det var selvfølgelig fordi, vi syntes at vi så den hos forældregenerationen og vores noget mere satte venner.

Det var selvfølgelig lettere at tage afstand fra den, end at sætte sig ind i, hvad det i virkeligheden var. Mon ikke tosomheden blot er, at to mennesker hviler så trygt i hinanden og giver hinanden meget af overskuddet.

Det betyder jo også, at der stadig er noget overskud til andre mennesker, men først og fremmest er det de to, der vil give hinanden noget. Lyse op i hinandens hverdag. Og det kræver vel egentligt blot, at man er bevidst over for, at sådan er det.

Om hjemmefødsler, vil jeg bare supplere med, at jeg holder så meget af, at være i mit hjem, hvor det end er. Det er nok ikke så meget stedet som sådan, jeg knytter mig til, som tanken om, at her er mit hjem.

Jeg ved positivt, at det stammer tilbage fra da jeg blev flyttet fra mit hjem hos Bedste og Bedstefar på Samsø.

Jeg blev flyttet til noget, som min mor havde lovprist og planlagt de næste mange år.

Det skulle bare køre på skinner.

Der var i virkeligheden ikke plads til at vi små mennesker, også var individer med en fri vilje og voksende evner til at træffe valg for os selv.

Peter V.

Peter blev opereret igen om natten og lagt i kunstig koma. De har lige vækket ham af komaen og det er gået planmæssigt.

Jeg satser på at besøge ham i morgen.

KRØNIKEN

Træloft

Da du beskrev, hvordan du satte træ loft op, kom jeg til at tænke på, at jeg oplevede, ikke helt det samme, så var der jo ingen grund til at fortælle det, men med en interessant krølle, netop der, hvor jeg er nået til i krøniken.

I Hvidovre havde jeg en stue på 22 m². Loftet var isoleret med noget så grimt som Lega sten. Det isolerede ikke særlig godt. Selve loftsetagen var så lav, at man ikke kunne komme derind, så jeg ville sætte et træ skellet op i selve stuen, isolere med rockwool og beklæde med profilbrædder.

Efter at have lukket isoleringen godt af med alukraft, og tape og alt hvad dertil hørte, kom jeg til selve brædderne.

De var 4,5 m. lange og jeg stødte ind i præcis det samme problem, som du. Jeg havde netop fået lavet en holder bestående af to brædder som kunne forskydes og samles med en skruevinge.

Da jeg en halv time senere havde fået sat to brædder op, ringede det på døren og udenfor stod Bent Samsøe.

Han kom engang imellem for at se, hvad jeg lavede. Jeg fortalte ham det og nærmest inden, jeg havde snakket færdig, stod han inde i stuen og tog fat i et bræt.

Vi fik sammen sat det op ret hurtigt.

Og inden længe havde vi fået sat mange brædder op, men det mest interessante var, at uden det var aftalt, var jeg pludselig medhjælperen, der stod og holdt brættet i den en ende, mens Bent hurtigt sømmede det fast.

Næste bræt osv. Der gik ikke ret lang tid, så var de 22 m² sat op.

"Har du også brædder til værelserne?" spurgte Bent.

Det havde jeg egentligt ikke planlagt, men inden længe havde vi aftalt, at jeg købte mere træ og isolering og så skulle jeg bare hente ham, så ville han igen hjælpe.

Afløbet

Som jeg har nævnt, var der en udmærket kælder, hvor der var indrettet et dejligt værksted i det største rum. Dvs. Det rum som lå direkte under stuen og med de samme dimensioner.

Her stod også fyret og der var afløb i gulvet.

En dag kom jeg ned i kælderen og der var nærmest total oversvømmelse.

Fat i en svupper og pumpe i afløbet, uden at der skete noget som helst. Efter flere forgæves forsøg med rensesplit mm. gik jeg over til Bent og spurgte, om han havde et godt råd, måske en ide, om hvad der var galt.

Han gik med mig over og stoppede op lige før huset, hvor der var et stort birketræ.

Så sagde han bare "Det er birketræet, der har sendt rødder ind i kloaksystemet. Det birketræ er vokset flere meter, det sidste år".

"Du skal have gravet kloakrørene op og lagt nogen nye", fortsatte han.

Jeg takkede ham og syntes at det ville godt nok blive en ordentlig omgang. Desværre skulle jeg af sted på arbejde og kunne ikke lige komme videre med det. Jeg glemte næsten oversvømmelsen, indtil jeg kom hjem.

Da jeg kom ind i forhaven, så jeg en kæmpebunke jord og nede i bunden af et to meter dybt hul stod Bent, i vand til knæene og baksede med kloakrørene.

Tænk, så havde han ene mand gravet det store, dybe hul og fundet frem til, hvor birketræet havde sendt store rødder ind, som blokerede afløbet.

Taknemmelighed

Jeg takkede ham jo mange gange.

Betale ham for det, ville han ikke høre tale om, og jeg tænkte meget over, hvordan jeg kunne gengælde hans hjælpsomhed – gang på gang.

Endelig en dag oprandt min mulighed for at hjælpe ham. Han havde en masse sager kørende, både med politi, sygehus og kommune.

En dag, hvor jeg kom over til ham (det gjorde jeg nemlig også en gang imellem), sad han fortvivlet med nogle breve han skulle svare på.

For at gøre en lang historie lidt kortere her, så var det sådan, at han havde ret svært ved at formulere sig – ikke mindst i breve til offentlige myndigheder.

Jeg tilbød naturligvis, at hjælpe ham og inden længe var jeg nærmest hans sagsbehandler, når der var officielle breve.

Han var dybt taknemmelig, men jeg kunne jo kun hver gang sige, at jeg syntes, det var mig, der skyldte ham.

En lille krølle

Der var mange mennesker, som var direkte bange for ham, ikke mindst personalet på rådhuset. Jeg kendte en del af dem gennem den kommunale idrætsforening og en dag ringede en af dem til mig, for at spørge, om jeg vidste noget om, hvor farlig Bent Samsøe var. (De kunne jo se, han var min genbo).

De turde simpelthen ikke være alene med ham på et kontor, uden der var et par rådhusbetjente til stede og Bent ville ikke fremlægge sine personlige sager og detaljer, når der var vagtpersonale i sorte uniformer, til stede.

Det endte selvfølgelig med, at jeg tog med på rådhuset, de gange han havde møde med nogen derfra.

Jeg er ikke færdig med Bent endnu, men vil til at slutte dette brev.

Jeg vil bare sige, at jeg tænker meget på dig og prøver at abstrahere fra de besværligheder, der kan være omkring boligen, men jeg vil tage det helt roligt og lade Hanne finde et sted, hun gerne vil bo.

Hun satser jo ikke på at blive boende i Lynge.

Jeg har fundet ud af, at formue, tæller ikke med i beregningen af folkepensionens tillæg. Det ændrer jo mulighederne noget. Det ser ud til, at vi ved at flytte sammen, sådan som det ser ud nu, vil få et tillæg hver på lige godt 1000 kr. om måneden før skat.

Nå ikke mere fra den verden denne gang.

Jeg elsker dig og glæder mig til at se dig igen, jeg har ikke lige pt. nogle datoforslag, da der er lidt uro omkring mig i forbindelse med A.s boligsøgning, Peters sygdom og noget planlægning, jeg har overtaget omkring nogle efterårsarrangementer i Vesthuset.

De kærligste hilsner og tanker til min søde, elskede pige i Farum.

Din Niels.

Du får lige nogle billeder fra min 40-års fødselsdag i Hvidovre.

Musikeren jeg spiller med, er Bjarne Lisby.

På billede 2 er Bent S., Poul, Angelas mand. – Bernt, Regitzes mand og endelig min mor samt en jeg ikke kan genkende.

En del respons, kommentarer, krønike og spørgsmål.

Min elskede Niels

Tak for dit brev der varmede mig rigtig meget.

Respons

Du kan have ret i at Georg bestemt ikke var særlig kærlig i denne fase, med andre ord var hans svigt ondt, men Georg i sig selv var egentlig slet ikke ond, blot ret forkælet hjemmefra, som en ægte efternøler, idet der er 7 års forskel til hans mellemste bror, og 14 år til hans ældste.

Når man lever sammen, er det ikke dårligt at prøve at sætte sig ind i sådanne handlingers baggrund. Det er selvfølgelig ikke undskyldning for at dovne den, men når jeg lige tager emnet op, er det nok så meget for at sige hvor præget vi mennesker egentlig er og ubevidst går ud i livet med.

Min vurdering var og er, at han havde store mindreværdskomplekser, som jeg på en måde betalte en slags regning på, jeg var 3,5 år ældre, og jeg troede på, jeg kunne håndværket. De ældre brødre anså Georg for en uduelig fjumset lillebror, moderen havde nærmest spist ham og faderen, som prøvede at gøre noget ved hans hjælpeløshed, slog, når han ikke artede sig. Så alt i alt, sad denne mand fast i sin initiativløshed. Han ville det egentlig godt, men følte sig vist misforstået. Beskrivelsen af hans måde at isolere væggene på, gjorde mig jo ikke ligefrem tryk ved hans formåen, og gjorde sikkert at han skånsomt sneg sig udenom noget, der havde med ombygningen at gøre, idet han jo selv syntes, at han i stedet skaffede penge hjem og både håbede og troede, at jeg var mester for resten.

Kvindefrigørelsen spillede også ganske pænt ind, idet jeg tænkte, at havde jeg været manden og Georg kvinden, var der nok ikke så mange, der ville finde inaktiviteten speciel underlig, lige bortset fra, at det heller ikke var nemt at få ham til at lave mad og engang imellem købe ind. Det med maden fik han da ofte til opgave at udføre i weekenden, og nogen gange lykkedes det da også for ham at følge en slags vejledning. Det var han virkelig stolt af. I hverdagen lavede moster tit maden, for os alle i ombygningsperioden.

Men der kom større og større afstand imellem os, selv om jeg da på ovennævnte tidspunkt stadig holdt af ham og ikke mindst opfattede os som en lille familie, hvilket betød utrolig meget for mig.

En lille ekstra kommentar om tosomhed

Du udlægger det smukt når du skriver om tosomheden, hvor jeg selvfølgelig også læser det håb og den tro du har til vores kommende tosomhed.

Og selvfølgelig har du ret i, at mange har fået noget trygt og godt ud af sådan en. Lige præcis den betragtning af begrebet hjemmefødning er jeg totalt enig med dig i, det er at gøre, der hvor man befinder sig, til sit hjem.

Angående Peter

Hvad er egentlig grunden til at Peter skulle opereres, og nu igen har været under kniven?

Jeg må bare håbe det betyder noget positivt på lang sigt.

Jeg sidder jo her i Farum og kan nok ikke hjælpe dig lige nu, men ville ønske jeg havde mulighed for at kunne et eller andet i forbindelse med Vesthuset. Jeg kan jo godt se, der pludselig kommer noget mere ind, som du ikke lige havde forestillet dig ville komme, forstår jeg.

Alligevel håber jeg inderligt, at der bliver tid, på et tidspunkt, til at ses, inden du også skal på sprogkursus i Italien.

Jeg har så selv fået planlagt min Jyllands tur fra 1 – 3. juli. Da jeg jo ikke kom derover i slutningen af maj.

Med hensyn til Hanne og dette at finde det rigtige hus, så er der ikke andet at gøre end at tage det roligt. Vi må bare tro at det nok pludseligt dukker op en dag. Det plejer det jo, hvis man er begyndt at pejle sig ind på hvad ønsket og mulighederne er. Hvornår kan jo være lidt vanskeligt at sige?

De dejlige skæve eksistenser

Denne Bent lyder jo som en rigtig fantastisk og loyal ven og nabo. Bare super god, sådan en kunne jeg godt have brugt. Men hans forhold til rudekuverter og offentlige instanser, lyder nær sagt noget traumatisk, så i er da blevet et næsten uundværligt makkerpar. Den ene med energi til at klø på i en grad der overgår begrebet, en hjælpende hånd, den anden med energien rettet mod de vanskeligheder Bent jo absolut også havde brug for hjælp til.

Jeg holder utrolig meget af skæve eksistenser, dem mødte jeg til overflod på psykiatrisk hospital og blandt adskillige kursister senere hen.

Det er denne blottede facadeløse tilstand, som jeg måske også kender noget til indefra, som begejstrede mig og med stor glæde, mødte de omtalte steder.

KRØNIKEN

Pariserturen

Inden turen til Paris havde jeg klippet mit lange hår af og farvet det tilbageblevne nærmest drengeklippede hår, hennafarvet.

Halvdelen af alle rødstrømper var hennafarvede, og jeg gjorde det for at komme af med en slags engle identitet, som lyst langt hår let forveksles med. Det var helt klart i en slags trods jeg nok gjorde det.

I starten af februar 1981 drog jeg med flokken til byen over byer, Paris.

Det meste af tiden drønedes vi rundt på alverdens kunstudstillinger og jeg blev virkelig usædvanlig høj af det. Især et afrikansk museum i Lyon, begejstrede mig heftigt. Om aftenen mødtes vi i flokke på de små barer i latinerkvarteret og her skete det at jeg kom til at sidde over for en af de nye kursister Bjørn. Han røg en del, hvilket de fleste gjorde, altså cigaretter, forstås. Der var sådan et sammenhold omkring at rulle en, låne papir hos hinanden, låne tobak eller nasse en købesmøg, som jeg ikke var en del af og aldrig havde været. Men nu sad denne Bjørn og forsøgte at overtale mig til en prøve. Jeg hyggede mig rigtigt og sagde derfor ok. Det skulle jeg aldrig have gjort. Den smøg var som at få et beroligende middel med øjeblikkelig virkning. I løbet af et par dage måtte jeg købe min egen pakke, for ikke at belaste de mange fattige kunstnere jeg var omgivet af.

En sådan aften kom jeg til at sidde ved siden af en af lærerne.

Vi var placeret ved en lang bænk der stod helt op ad væggen med langbordet foran. Jeg havde godt mærket at han henvendte sig en del til mig i mange andre situationer, uden jeg tillagde det noget særligt og denne aften var ingen undtagelse. Pudsigt nok sad Bjørn lige over for mig. Denne lærer var muligvis beruset, i alt fald blev han pludselig meget kærlig, på en ikke særlig behagelig måde, og Bjørn råbte, at han da lige skulle holde sine naller for sig selv, eller sådan noget lign. Det gjorde han ikke og Bjørn som var en ret høj mand rejste sig og rakte mig hånden. "Nu må vi vist hellere se at få lidt frisk luft": sagde han og det lod jeg mig ikke sige to gange. Jeg nærmest sprang over bordet og havnede i hans arme. Der gik det der berømte stillestående sekund, inden jeg havnede hvor jeg skulle. På mine egne ben.

Sammen begyndte vi at gå ned mod Seinen, som virkede så stille og blød. Snakken gik indtil vi nåede hotellet. Bjørn tog mig om hovedet og kyssede mig ærbart på panden og

sagde godnat. Puha, den mand kunne jeg godt fornemme var lidt risikabel for mit fredelige liv. Det gik bare ikke at komme i karambolage med ham eller nogen anden. Fornøjet rendte jeg herefter konsekvent rundt med Randi, Helle og Hanne og ville nødig noget om aftenen uden dem.

Men både Randi og Hanne var ikke blege for at flirte, det bedste de havde lært og på en eller anden måde havnede jeg i selskab med både dem og nogle af de mandlige studerende, heriblandt også denne Bjørn.

At kysse ham blev helt uundgåeligt og hvad deraf følger. Og dagen inden hjemrejsen trampede jeg nu med ham i hånden rundt i Parises gader.

I seng med ham havde jeg forsvoret skulle ske, men det kan jo være noget som bare sker.

Vi lå sammen i en smal øverste køje i toget på vej hjem fra Paris til Hamburg. Her havde han for længst erklæret sine følelser for mig og jeg omvendt. Desværre brugte jeg halvdelen af tilbageturen på at smågræde over det rod der nu var kommet. Mens han til gengæld prøvede at trøste mig som en anden mor.

Da vi skiftede tog i Hamborg og fortsatte uden sovekupe, kom jeg i snak med Randi, der lattermildt og uden anger, fortalte om en romance med en af eleverne og havde åbenbart ingen skrupler over for sin mand, i at have gået i seng med ham, som vi kaldte King. Jeg hørte hende sige at hun på ingen måde havde tænkt sig at sige det til manden.

Men da jeg trådte ind over dørtærsklen til vores langhus i Tilst, brød jeg øjeblikkelig sammen over for Georg og fortalte ham grædende, at jeg havde været ham utro. For at forelske sig, uanset sengeliggende eller ej, utro var jeg jo blevet. Og jeg ville nødig at min mand ikke ville oplyse mig om sådan en situation, hvis det havde været ham. Men følelser er noget rigtig svært noget.

Georg græd med mig, ja vi sad i vores lille hyggelige stue og græd sørgeligt begge to. Men Georg mente, det nok var fordi han havde været en "satans bøj" som han pludselig kaldte sig selv, og det kunne min nyudklækkede skyldfølelse slet ikke stå for. Ergo lovede vi hinanden, at nu skulle alt forandres. Vi sad der i stuen med min pakke smøger og Georg røg også en i lutter fællesskabsfølelse, selv om heller ikke han normalt røg overhovedet. Han holdt sig til sine op til 6 øl om dagen.'

På den måde måtte jeg opgive den gode Bjørn, selv om det umiddelbart var ret svært.

Men ham kommer du nok lige til at høre lidt mere om, selv om forelskelsen for os begge forduftede ret hurtigt efter hjemkomsten, til gengæld viste han sig at være en rigtig god og loyal ven.

Jeg elsker dig og er altid i længslens greb. For hvor jeg savner dig, min kære Niels. Jeg trøster mig med at der snart vil komme bedre tider til at ses mere rigtigt. Og apropos dette så skrev du for et par breve siden ”Lad os love hinanden, at hvis der er den mindste kurre på tråden eller diverse uklarheder, så skal vi sige det, så hurtigt som muligt. Vi skal ikke på nogen områder misforstå hinanden”.

Også jeg syntes at det er det sidste jeg ønsker at komme ud i.

Derfor bliver jeg nødt til at spørge i al fortrolighed, da jeg kan blive urolig over hvornår du egentlig har tænkt dig at åbenbare eller give åbenhed for, at du indleder mere end bare en frokost på Bakken, med et emne for Hanne?

Hellere sige det åbent til mig, hvis du nu er i den forestilling at det skal trækkes mere, og hvis det skal, hvorfor det skulle være bedst sådan?

Det er mere skånsomt over for mig, at være helt klar i spyttet omkring dette.

Jeg vil også godt spørge dig om du tror Hanne også nu, skulle blive hævngherrig og så alligevel skulle forlange huset solgt, eller hvor er din utryghed i forhold til alt det, du prøver at få gennemført?

De kærligste hilsner og ømmeste tanker om nærvær og kys

Fra din Karen

Tirsdag d. 06.06

Et lille godmorgen kys

Min kære Niels

Du får lige et lille morgenkys og et virtuelt knus

Jeg elsker dig

De kærligste hilsner

fra din Karen

Kapitel 5

Krisespor, eller et hår i suppen

Min kære Karen.

Tak for dit brev og du skal selvfølgelig ikke føle dig forpligtet til at skrive både lange breve og krønike hver dag. Jeg ved da godt, hvor let der kan komme noget i vejen. Og det er jo vigtigt at pleje hele sin omgangskreds.

Det er nu ikke fordi, jeg har en særlig stor omgangskreds.

En stor del af dem, jeg omgås eller har omgået, er Hannes venner og familie – og de følger naturligt nok hende i den proces, der er i gang.

Peter er en af mine egentligt få nære venner. Det var dejligt, at jeg fik besøgt ham i går. Han havde jo været lagt i kunstig koma i et døgn tid og var nu helt vågen.

Han var åndsfrisk nok, men havde store smerter, og da han ikke kan tåle morfin skal de finde ud af noget, som han kan tåle. Problemet på sådan et sygehus er bare, at der ikke altid er en læge i nærheden.

Peter havde f.eks. ikke talt med en læge efter, han var opereret, derfor kunne han ikke få noget smertestillende, som han kunne tåle og desuden kunne han ikke få at vide, om det er tyndtarmen eller tyktarmen, han er opereret i.

Nå, men ellers var det jo hyggelig lige at snakke med ham i et kvarters tid. Og der var andre venner, som havde meldt deres ankomst senere på dagen.

Han må melde afbud til nogle jobs i næste weekend og måske de følgende par uger.

Men jeg håber da, han kommer i Vesthuset på fredag, hvilket han også selv satser på.

Vesthuset

For at vi kan følges ad i Vesthuset på fredag, kan jeg jo hente dig på Sorø station, hvis du forinden skriver, hvilket tog, du er med. Jeg tror, det vil være rart, at følges ad fra stationen og ned til Vesthuset.

Cafeen er åben cirka 15 – 17/18 stykker, så find bare et tog, der er inde mellem 14.30 og 15, sådan cirka, det kommer sig ikke så nøje. Men jeg vil gerne stå der, når toget kommer ind.

Jeg behøver ikke, vide det i forvejen, men du kan bare finde ud af, om du vil køres til Slagelse eller Borup bagefter.

Det bliver dejligt, vi lige kan foretage os noget sammen.

Besøg

Det er fint, at du som aftalt skriver, når der er noget, som hænger lidt. Jeg kan godt forstå, det du skriver, men når vi skal fortælle hinanden, når der er noget galt, så betyder det jo ikke nødvendigvis, at det bare kan ændres. Men vi har vel også aftalt det, fordi nogle handlinger og afgørelser kan kræve en forklaring. En forklaring, som ikke altid står lysende klar og lige for.

Jeg har i øjeblikket svært ved at planlægge på længere sigt – og længere sigt er i denne forbindelse inden for en måned. Det er nok den sværeste tid, jeg er trådt ind i nu og kommer let til at føle mig presset.

Jeg vil jo meget gerne se dig og foretage mig noget sammen med dig, men når jeg er hjemmefra længere tid, kommer jeg i øjeblikket nemt til at føle mig rastløs – det vil jeg godt fortælle lidt mere om.

Det jeg oplever i øjeblikket er, at Hanne er meget forvirret, egentligt forståeligt nok, over hvordan hun vil komme til at bo og hun vil så have en ejendomsmægler til at vurdere vores hus, her i Lyng.

Jeg tror ikke, det ændrer særligt meget, men det giver dog mig en vis utryghed. Hvis han mod forventning skulle sige en noget højere pris end vores egen beregning, så vil jeg måske ikke kunne købe Hanne ud. Men så må vi sælge huset her. Og så skal jeg til at finde noget andet – et andet hus et eller andet sted.

Men i så fald er der jo noget, vi skal have snakket om, for hvor skal det så være?

Sikkert Midtsjælland, hvor jeg har lidt tilhørsforhold.

Hvornår finder Hanne noget og hvad gør vi to så? Og hvornår?

Jeg kan heldigvis sagtens klare dobbelthusleje nogle måneder, så der vil ikke blive noget problem i forhold til flytteterminer.

Men Hanne kan ikke lige finde det rigtige hus, så det bliver nok noget meget pludseligt og det er jo fint nok, bortset fra at det presser mig. Jeg skal hele tiden have fingeren på pulsen – så jeg ved, hvad der sker.

Samtidigt vil jeg jo gerne have så tæt kontakt som muligt, med dig.

Hanne stopper med at arbejde efter den kommende weekend og dvs. hun snakker i dag eller i morgen med ejendomsmægleren om at komme straks efter weekenden. Dvs. mandag eller tirsdag. Derfor tør jeg ikke aftale noget på tirsdag.

Så jeg vil gerne ændre mit forslag til hvornår vi kan ses. Så lad os bare droppe taktikken i forhold til Hanne og ses med overnatning næste gang, jeg kommer til Farum. Det kunne evt. med lidt forbehold være den 18. – 19. eller den 19. – 20. juni. Måske, men jeg tør ikke sige det for lang tid i forvejen to overnatninger den 18. – 20. juni. Jeg har nok lige så svært, som du, ved at skrive de her ting omkring en planlægning, hvor vi ikke lige følger hinandens tanker.

Jeg tror, det bliver lettere, når vi kan tale om det overfor hinanden og det ikke bliver skiftende envejskommunikationer. (Hvis der egentligt er noget, der hedder det).

Men i mine tanker er du stadig og fylder meget. Jeg elsker dig og tænker så meget på dig. Jeg ville gerne, at jeg bare kunne sige, ja, men så ses vi bare og der er ikke andre hensyn at tage. Det er der desværre lige i øjeblikket, men det bliver bestemt fortid.

De kærligste hilsner fra

Din Niels.

Du får så lige lidt af

KRØNIKEN

En snefuld nytårsaften

Jeg kan ikke helt huske årstallet, men det var den jul og nytår sidst i 70'erne, hvor sneen pludselig væltede ned dagen før nytårsaften og det blev ved med at sne hele nytårsaftensdag.

Ved 18-tiden stilnede snevejret af, men da lå der over hele landet og ikke mindst i Hvidovre et tykt lag sne med driver mellem 1,5 og 2,5 meters højde.

Jeg var inviteret over til Bent Samsøe og skulle være der til spisning ved 18.30 tiden.

Det viste sig at være helt umuligt, at komme bare de 50 m. ud af mit hus og over vejen og det lille stykke ned til Bents hus.

Fra min stue kunne jeg se, hvor hyggeligt der så udovre hos Bent, men jeg kunne også se de kolossale snemængder, som forhindrede mig i at komme ud og endnu mere i at komme over til ham og hans familie.

Jeg måtte simpelthen ringe over til ham og melde afbud. Jeg kan ikke huske, om jeg så planlagde noget med en ostemad eller sådan noget, men jeg åbnede i hvert fald en

flaske rødvin og sad og tænkte på, at det var godt nok den mest specielle nytårsaften, jeg nogensinde havde oplevet.

Men i forhold til mine nytårsaftener som barn på Korsikavej, var det alligevel noget af en fest, der var i gang.

Jeg syntes, der var tid til tanke og sad vel en halv times tid, da det pludselig ringede på min dør.

I det vejr???

Udenfor stod Bent Samsøe med handsker, ørevarmere og en skovl.

"Kom med" sagde han "inden det sner eller flyger til"

Så havde han gravet en gang/tunnel fra sin egen hoveddør og over til min hoveddør.

Jeg vil slutte med at sige, at vi fik en af de festligste nytårsaftener i mands minde, og jeg kan ikke huske, hvor mange dage, det varede, men jeg sov i hvert fald ovre hos dem.

Angela nytårsaften

Jeg vil lige fortælle, hvordan Angela oplevede den samme nytårsaften.

Hun var på det tidspunkt gift med Keld fra Mc Ewans og de skulle også i byen, så de havde ikke selv noget mad i særligt omfang.

Aftenen før, havde de fået medisterpølse og havde et lille stykke til overs, det ville de spise til frokost, så var de klar til at være ordentligt sultne, når de skulle i byen om aftenen.

Da det op ad formiddagen gik op for dem, at de sikkert ikke kunne komme nogen steder, blev det omtalte stykke medister nærmest helligt.

Det skulle ikke spises til frokost, for det var alt, hvad de havde i huset ud over en kasse pilsnere, som Keld i øvrigt sagtens kunne leve af i længere tid.

Ved aftenstid fandt de ud af, som alle andre i dette land, at de ikke kunne komme nogen steder, så under iagttagelse af stor ærbødighed delte de deres lille stykke medister og alle bajerne.

Til sidst. Du har på et tidspunkt skrevet om en jul/nytår med masser af sne, mon ikke det er det samme år, vi har fat på. Kan du huske sådan en nytårsaften. Det var hele landet, der var gået i stå.

Noget respons og tanker og en dramatisk (endnu en) Krønike

Min elskede Niels

Virkelig tak for dit rigtig gode brev, din åbenhed omkring din situation og din forklaring. Det giver mig et rigtig godt billede af din situation lige nu.

Jeg håber du forstår at du 100 % kan regne med min forståelse og støtte.

Jeg elsker dig oprigtigt og jeg ved, hvor stor en proces dette er for dig, hvilket selvfølgelig ikke kan undgå at bekymre mig nogle gange.

Huset på Lynge Vænge

Jeg kan i forbindelse med huset, ikke lade være med at tænke på, at det nok er klogt at få mere end en ejendomsmægler til at bedømme huset, for nogle af dem, sætter jo gladelig prisen højere, for at få muligheden af at sælge i den konkurrence, der nu engang er imellem de forskellige ejendomsfirmaer.

I sin tid da jeg forsøgte at sælge mit hus i Ulstrup, havde de to ejendomsmæglere, der så på det, en forskel i pris på 75.000 kr. hvilket jo alligevel er noget, da huset jo ikke blev vurderet til mere end 895.000 kr. af den lavestbydende.

Jeg forstår godt den uro det får dig til at føle, for det havde været så rart, hvis det hele bare gled smertefrit af sted.

Men det lyder som om at det hele vil stå tydeligere, hvis i har fået vurderet huset af helst mindst to ejendomsmæglere.

Og selvfølgelig skal vi virkelig have snakket alt dette igennem, så godt vi nu kan.

Måske lidt pejling

Jeg læser ud af dit brev at der er flest spørgsmål om hvornår.

Jeg kan godt se der er rigtig mange ting, der skal på plads, men jeg ville ønske jeg kunne give dig mere tillid til situationen.

Jeg ved ikke om det hjælper dig på nogen måde, men når jeg kigger i dit horoskop, så ser det ud som om du får ret positive aspekter omkring boligsituationen i både september og oktober. Når de er så positive, skulle man jo ikke mene det betyder du skal til at pakke, så jeg tror snarere det er nye tilstande på anden og meget positiv vis. Der er allerede nu en slags opstart som så udløses i september og oktober.

Peter

Det glæder mig at Peter åbenbart er ved godt mod, så godt så han øjner en mulighed for måske at komme allerede på fredag. Selv om det i mine øjne lyder ret dristigt.

Men hvad gør lægerne, når han ikke tåler hverken morfin eller smertestillende, kunne han måske så få de udskældte Hashdråber?

Vesthuset og fredag

Og apropos Vesthuset, har jeg fået en aftale med min søster Kirsten om at besøge hende og Alex ud på aftenen og det glædede hun sig til.

Så jeg tjekkede lige tog tider og der er både en med ankomst til Sorø station kl. 14:18 og en kl. 14:47.

Respons på mere

Med hensyn til datoer for besøg, så har jeg ikke noget på tapetet den 18 – 19 eller 20. så jeg vil begynde at krydse fingre for, at bare en overnatning ville være virkelig dejligt, to nærmest vildt og alt andet lige, tror jeg også det kunne give de mange usikre tanketilstande, også hos dig en slags healing, ved at vi er sammen.

Du spørger om den jul/nytår var 1978/79 året, og det var det. Jeg sidder og spekulerer på om det var juleaften eller nytårsaften moster havnede i en kæmpe snedrive, det eneste jeg ikke helt forstår hvis det er nytårsaften, er hvorfor vi skulle have and Nytårsaften?

Måske er der noget der er blandet lidt sammen. Måske var det frost på elnettet der jo hang oppe, der gjorde at el i store dele af både Randers og vores område blev sat ud af spillet juleaften og at det var nytårsaften moster havnede i en snedrive.

Det kan nok tælles på fingrene de gange jeg har været til en nytårsfest. Normalt har jeg holdt den i familiens skød, altså da børnene var små, og i de sidste år har jeg holdt den med mig selv. Det er overvejende fordi jeg ikke vil gå fra kattene, og ikke har haft mulighed for at invitere nogen.

Ham Bent Samsøe er da utrolig. Sikke en gæv fyr må jeg sige og virkelig handlekraftig. Til gengæld kan man lære noget af Angelas nytårsaften, ”risiker aldrig at blive brødflov, dåserne er for længst opfundet, for ikke at tale om dybfryseren”.

KRØNIKEN

påskeudstillingen

Hvert år omkring påsketid afholdt Århus kunstbygning en, for nye kunstnere, særdeles vigtig udstilling kaldet ”Den censurerede Påskeudstilling”. Det var og er stadig vigtigt for kunstnere, at få værker med på censurerede udstillinger, især de yngre. Det handlede om at havde man været med på 5 stykker, fik man adgang til at søge legater og andet, f.eks. udlandsophold.

Jeg havde 1980 haft et meget smukt lille vævet billede med, udført i silke, med motiv af lille Miriam. Om sommeren havde jeg også været heldig og fået et med på den censurede sommerudstilling, men i år 1981 var jeg af gode grunde ikke med, derimod tog Georg og jeg ind for at se udstillingen.

Jeg blev meget betaget af et stykke grafik og ønskede, hvilket var yderst sjældent, at købe det. Jeg kan huske det kostede 400 kr. og det var lige i overkanten. Kunstneren hed Jeppe W. Jeg købte det ikke, men i dag hænger det i Kristas stue i Nøddebohuse. Han blev jo far til hende 1½ år senere.

Ødelæggelsen

Mellem Georg og mig virkede det, som om der var kommet lidt mere solidaritetsfølelse og energi ind i dagligdagen. Georg var mere opmærksom på dette, at være med om opgaverne, og alt gik fint.

Vi var begge to vildt optaget af drømmetydning og havde været det længe, da denne interesse allerede var dukket op, mens Georg stadig læste til Psykolog på universitetet. Her var der en mand, der havde holdt et foredrag om emnet og Georg havde derfor købt nogle af hans bøger.

Manden hed Jes Bertelsen. Derudover havde Georg været på et kursus med en, der på en måde var en forlængelse af det Jes Bertelsen snakkede om og i april 1981 skulle så kursus nr. 2 afholdes.

En dag før hjemkomsten af Georg, havnede et forlystelsesengagement næsten oven i vores store baghave. Jeg tog om eftermiddagen over med Miriam og prøvede de forskellige ting. Miriam ville vældig gerne prøve radiobilerne og jeg spurgte manden, der passede dem, om det gik an? Det bedyrede han var en daglig oplevelse for børn i hendes alder, så vi satte os ind i en af bilerne og kørte lidt rundt. Pludselig bumpede en af de andre radiobiler ind i vores og Miriam fik banket hovedet og specielt munden ind i kanten foran. Med blod, smertens skrig og forvirring, styrtede jeg med hende i favnen, over mod vores hus.

I den lille skrigende blodfyldte mund, som jeg stirrede ned i, så jeg et besynderligt syn af Georg med en kvinde i blåstribede overalls. Jeg rystede det ud af hovedet og kom hjem til moster, som ringede efter en taxa, så vi kunne få Miriam på skadestuen.

Hendes to fine fortænder i overmundten var banket ret løse. Men de lovede at hun nok skulle beholde dem, selv om der lige skulle passes lidt på med, at rokke på dem. Det gjorde Miriam heldigvis slet ikke, for tandkødet omkring dem var temmelig ømt.

Jeg snakkede med moster om mit syn, da jeg løb med Miriam i mine arme, og moster mente klart, at det blot var ren fantasi. Det var bestemt heller ikke Gunnars stil at flirte eller kigge på damer, så jeg affandt mig med forestillingen, selv om jeg ikke mente jeg just tænkte i de baner, men måske.

Dagen efter, hen på eftermiddagen kom Georg hjem.

Da han trådte ind i stuen sagde han som sin første hilsen, "så Karen nu står vi lige".

Og jeg vidste naturligvis med det samme, hvad han mente.

Der gik helt kage i den. Jeg faldt fuldstændig sammen i en slags fysisk smerte. Det der gjorde så usigeligt ondt, var ikke bare, at han havde været i cambolage med en anden kvinde, det der overskyggede den følelse var, at han ville hævne sig. At han havde båret på disse følelser fra februar og ladet som om, eller hvad han nu havde. Jeg vidste forholdet var uigenkaldeligt forbi, jeg vidste at min lille familie var smadret og jeg anklagede mig selv for at være årsagen.

Vi tog til Vesterlund for at "snakke" om det hele, ud fra mosters ide, idet hun kunne passe Miriam så længe.

Men jeg tog ikke til Vesterlund for at "snakke". Der var intet at snakke om, for jeg vidste det hele var slut. At jeg aldrig mere kunne være sammen med Georg, men jeg fik dog klart bekræftet at kvinden jeg havde set i mit syn havde haft blåstribede overalls på, det meste af tiden og specielt den aften Georg var sammen med hende.

Det sværeste var at jeg oplevede at det hele måtte være min skyld. Var jeg ikke kommet med på Paris turen, så havde jeg nok stadig bevaret min lille familie. Havde jeg ikke kysset Bjørn og ligget med ham, så havde jeg sikkert stadig haft min lille familie.

Selvbebrejdelserne ville ingen ende tage. At jeg, der var blevet mor og skulle tage vare på mit barn, havde været, ikke bare Georg, men også hende utro. At hun ville være bedre tjent med en anden mor en jeg, at jeg var ligeså dum, egoistisk og håbløs, som det jeg opfattede min mor var og havde været. Kort sagt jeg var nul og niks og nærmest det usleste på denne jord. Ordene og smerten var akkurat ligeså slem, som jeg kan forestille mig et menneske må lide under, der er blevet kørt over af en bil. Det eneste jeg kæmpede for, var at komme fri af smerten.

Da vi ankom til Vesterlund, gik jeg sporens streg ud på toilettet og slugte de stesolid piller, jeg stadig havde små 20 styk tilbage af og planmæssigt havde taget med, ikke fordi jeg overhovedet tog den slags mere, men fordi de havde ligget og samlet støv siden de måneder, hvor jeg ivrigt havde indtaget en tablet daglig.

Jeg snuppede kækt en af Gunnars medbragte øl og sagde at jeg ville lige gå en lille tur inden snakken. Det fandt Georg naturligvis helt i orden.

Jeg gik direkte ud i søen samtidig med jeg drak øllen. Og helt ærligt, så husker jeg ikke meget mere af den sø eller bunden af flasken.

I næste krønike vil jeg så vove mig videre.

Jeg bliver jo nok nødt til at fortælle dig, hvilken skæbne jeg bød mig selv og mine kære, men også hvilke muligheder der derved dukkede op, men det vil jeg fortælle om senere, når der bliver skrevet videre på krøniken.

Du skal vide, at det jeg prøver at fortælle dig, ikke er fortalt således, som historien faktisk er, før til dig. Jeg fortæller den til dig i fuld tillid og i hele sin udstrækning.

Jeg kan analytisk forstå denne handling med en åbenbart mærkelig trang til at fuldbyrde det, jeg var skyld i, at min mor ikke gjorde. Jeg tror i alt fald ubevidst, vi mennesker, deriblandt jeg, godt kunne lave den slags konklusioner. Og jeg ved, at når et menneske kommer derud, er det fuldstændig foldet ind i sin egen blindhed, fuldstændig lukket ude fra alle de mennesker, der dybest set betyder noget. Indeni er der blot en vild smerte.

Jeg kan kun sige så meget, at jeg heldigvis har kunnet bruge disse erfaringer til at forstå flere af de ulykkelige kursister og klienter jeg har haft berøring med. Derfor tror jeg også at det ofte er livets tilskikkelser der uddanner os langt mere, end lærebøger, især når det drejer sig om følelsestilstande.

Jeg glæder mig virkelig meget til at se dig igen, og selv om vi ikke kan så meget, vil jeg nyde at være til stede sammen med dig.

Jeg ønsker også at give dig alt det mod jeg formår, til at klare din almindelige dagligdag og ikke fokusere på spørgsmål, der vil blive afklaret efterhånden.

De kærligste hilsner og varmeste tanker

Fra din Karen

Onsdag d. 07.06

Nogle hurtige svar

Min kære Karen

Tak for dit brev med endnu en meget dramatisk krønike.

Det her bliver nok et kort brev, så jeg vil kaste mig ud i det vigtigste.

Vesthuset

Det vil passe rigtig godt med 14.18 på Sorø Station. Jeg har nemlig arrangeret det sådan, at jeg skal spille i Vesthuset på fredag og det skal Søren W. og Anders også.

Dem kender du ikke, men du kommer jo til at møde dem på fredag.

Da jeg skal have gjort lidt klar inden, den officielle åbningstid, vil det passe så fint, at vi følges ad derved fra stationen og er der så godt og vel kl. 14.30.

Søren og Anders er meget underholdende, Søren er vores årgang, mens Anders er en del yngre og kan lyde mere som Troels Trier, end Troels Trier himself.

Det er Søren, der har skrevet sangen om "Imikroskopet".

Besøg i Farum

Lad os bare holde fast ved, at vi ses på et eller andet tidspunkt omkring den 19. juni.

Om det bliver med en eller to overnatninger, må vi aftale, når det nærmer sig. Der kan jo opstå det, der hedder en situation, her i huset.

Vi har nu lavet en helt præcis aftale med en mægler på fredag, så må vi se, hvad der videre sker.

Du har ret i, at en er ikke nok. Det mener Hanne også og har lavet en halv aftale med en anden mægler.

Helbred

Den, der har det værst i øjeblikket er nok Peter, men han har det trods alt bedre og har været lidt oppe og forsøge på at gå. Jeg håber, han kommer på fredag, men er ikke sikker.

Jeg har talt med lægen i dag om den knude, jeg har i lysken, og skal derop senere i dag, så må jeg høre, hvad han mener det er.

Det er ærgerligt, det ikke var der (eller det var det måske nok), da jeg var i Slagelse forleden – eller måske tænkte jeg ikke over det – men hvorom alting er, så kan det jo også være en bivirkning fra den biologiske behandling. Lægen sagde, at der kan være

en del, mest harmløse bivirkninger, som det med ryggen, som heldigvis næsten er i orden nu.

Krønike og sådan noget

Der bliver ingen krønike i dag, men jeg er slet ikke færdig med Bent Samsøe. Der venter flere spændende tildragelser og anekdoter, inden jeg når til den dramatiske slutning på hans liv.

Jeg vil også lige studere årsskiftet 1978/79, for det må være det år, jeg har nogle billeder, som ikke er umiddelbart til at finde.

Jeg husker nemlig ikke, hvornår sneen startede, men det kan jo sagtens have omfattet julen også – og endelig kan det have været lidt forskel fra Jylland til Sjælland, selv om jeg er sikker på, at hele landet lå dækket af sne nytårsaften.

Det kan jo så sagtens have været hvid jul, måske også i hele landet.

Jeg vil studere det lidt. Det er interessant at finde ud af sådan nogen ting, synes jeg.

De seneste år, har vi bare holdt nytår her på Lyng Vænge og højst med to gæster, I flere år har Tony og hans kæreste Elsebeth været her. Måske et par naboer senere på aftenen, men det er niveauet nu om stunder.

Jeg har da vist fortalt om tidligere tiders nytårsaftener, hvor irere og skotter har kastet sig ud i vilde etniske kampe.

Det var dengang.

Din krønike er der ikke så meget for mig at uddybe, jeg vil bare endnu en gang sige, at du ikke lader irerne og skotterne meget efter i forbindelse med dramatikken.

Der bliver ikke mere nu, men jeg glæder mig til at se dig på fredag, så vi også kan ”øve os i” at være sammen andre steder. Det bliver dejligt under alle omstændigheder.

Jeg elsker dig, glæder mig og satser på et liv sammen med dig. Meget gerne på Lyng Vænge.

De kærligste hilsner

Din Niels.

M.d.n.

Her til aften blev jeg mere og mere urolig, jeg følte mig utrolig, forvirret og ængstelig over at skulle til Sorø på fredag og ikke foretage mig noget med Niels direkte. Jeg skulle blot se ham i sammenhæng med andre og mindedes den svære og for første gang

usikre situation jeg havde følt, sidst jeg, med en times varsel, susede af sted for at se og opleve Vestthuset og ikke mindst høre Niels fortælle om samtalen med Hanne. Efter den samtale var mulighederne for at ses skrumpet ind, til et beskedent besøg hos mig, nogle timer.

Jeg ved ikke hvad der skete inden i mig. Men en ubegribelig angst begyndte at melde sig. Højest sandsynligt var det skuffelse over at han intet skrev om f.eks. at spise sammen bagefter. Måske var det en slags forsøg på selvstændighed, og oveni måske tilkoblet en følelse af at hænge som et vedhæng på to menneskers inderlige optagethed af hinandens adskillelser procedure og dermed fornyet kontakt, også selv om denne havde negative undertoner og fordækthed i sit kølvand.

Jeg forsøgte så hensynsfuldt men ærligt jeg kunne, at skrive dette til ham.

Måske var det min egen private ”øvelse”, der mest handlede om at lære hans reaktionsmønster at kende i dybden.

Suk, en ændring af vores aftale og krønike

Min Elskede Niels

Først tak for dit brev. Jeg er virkelig så glad for, at der ikke er noget andet med lysken end en hævet kirtel. Det er virkelig med ordet gudskelov jeg siger det.

Suk!

jeg har gået lidt rundt om mig selv i dag i forbindelse med, at komme til Vestthuset på fredag. Du må ikke opfatte det jeg nu skriver, som andet end, at min længsel og kærlighed til dig, griber noget forstyrrende ind i denne aftale.

Jeg kan mærke at jeg ikke tror det er en god ide at besøge Vestthuset på fredag.

Det skyldes bestemt ikke at jeg ikke har lyst, generelt, at komme i Vestthuset, det vil jeg virkelig vældig gerne, men det skyldes den omstændighed, at i den situation vi netop er i, vil jeg føle det utrolig svært, at jeg drøner ned til Sorø, og vi ikke kan andet, end at være på en slags afstand i nogle timer, for derefter at blive kørt til min søster. Jeg oplever det bliver en stiv og kunstig situation for mig, og det skyldes udelukkende, at jeg er så utrolig glad for dig, samt også længes efter både at være ved dig, snakke mange af de ting igennem, som er så vigtige for os og sidder derinde i hjertet og skal snakkes mere om og en erkendelse af at Vestthuset og dette at ”øve” sig i at være sammen med andre”, ikke løber nogen vegne, det skulle vi da sagtens kunne, under normale

omstændigheder, som det jo ikke er lige nu, hvilket jeg har fuld forståelse for, og det skal lige siges, at jeg har svært ved at forestille mig at vi ikke sammen, vil elske at hygge sammen med andre mennesker i et regi så dejligt som Vesthuset, det skal bare ikke forceres i øjeblikket.

Har du mulighed for snart at besøge mig bare nogle timer, er du jo enormt velkommen til at komme, det ved du.

KRØNIKEN

En ny verden

Efter min opgivende tur i Vesterlunds sø, vågnede jeg op i en hvid seng af jern med et kig ind i et par meget alvorlige øjne i et lille spidst ansigt, der i grunden mest bestod af en stor strikhue.

Jeg mener jeg har fortalt dig om denne hændelse, men ridser lige det op igen.

Jeg blev virkelig bange. Jeg var stadig omtåget selv om jeg vistnok havde været forbi kommunehospitalet til udpumpning.

I forvildelsen og skrækken for et eller andet mystisk, løb jeg ud på en oplyst lang gang og råbte hjælp.

En plejerske kom ud fra det jeg senere erfarede var kontoret og bad mig gå ind i værelset, hvor jeg kom fra. Værelset bestod af 7 sengepladser og et stort langt skab inddelt med 7 døre.

Da jeg kom ind igen var kvinden væk, og jeg begyndte at lede alle vegne, specielt under sengene. Til sidst vendte jeg mig mod de 7 skabsdøre og lukkede dem op en efter en.

Ved den fjerde, lød der en angstfuld ”hjælp”, derinde sag den unge kvinde med sin store strikhue og stirrede i rædsel på mig. det faldt mig pludselig ind at hun kunne være lige så bange for mig som jeg for hende, så det spurgte jeg derfor om. Og hun nikkede bekræftende, hvilket jeg kom til at grine ad og kort efter fik vi begge to et grineflip.

Grethe var blevet indlagt på Psykiatrisk hospital afd. 43 stort set samtidig med mig.

Og vel var hun da lidt mærkelig idet hun for hvert andet ord stak tungen langt ud af munden. Selve tungen så ellers ikke ud til at fejle noget. Jeg spurgte derfor hvorfor hun hele tiden rakte tunge? Hvortil hun forundret svarede, ”Gud gør jeg virkelig det”!

Risskovs Psykiatriske hospital havde rundt regnet dengang i 1981 ca. 1200

sengepladser foruden igangværende terapeutiske grupper, hvor de fleste boede hjemme.

I dag er der 512 tilbage.

Jeg havnede i den første uge på afd. 43, som fungerede som en observationsafdeling og var lukket. Observationen gik ud på at tjekke patienternes tilstand inden de så blev overført til åbne afdelinger.

Jeg erindrer at jeg om formiddagen dagen efter mødte en ung lidt mørklødet kvinde, der stod ved kontorindgangen i en gul lang og ret spraglet kjole. Hun havde en lille dreng i hånden.

Smilende rakte hun mig sin hånd og præsenterede sig straks efter som Hanne. "Og ham her er min lille Mikkel".

Jeg spurgte hvad hun lavede og hun svarede kækt at hun var psykolog. Derfor spurgte jeg hende omgående ud om flere ting angående min indlæggelse, hvor hun bare drejede stille på hovedet og sagde, mens hun tog min hånd i sin. "Jeg er patient, men når jeg er rask underviser jeg på sygeplejeskolen". Hun mente også jeg var havnet på Risskov i en rigtig god periode, og det tror jeg oprigtigt hun havde ret i.

Hanne blev min bedste ven i de uger jeg var på afdeling 43.

Hun led af en mani-depressiv psykose, og da jeg jo gennem min indsigt i Gunnars mange bøger i Psykologi, vidste en del, var der meget at snakke om, sammen med Hanne.

Hun var utrolig aktiv, ja urolig, rastløs ud over det normale, en smule vild og meget humoristisk.

Hun boede på eneværelse, hvilket jeg egentlig aldrig undrede mig over, og her brugte vi sammen ret meget tid på at skrive, ryge smøger og drikke kaffe i spandavis.

Vi skrev digte, anekdoter og jeg gik i gang med et eventyr, der bestemt ikke var for børn. Det skal engang udgives. Når vi sådan sad og skrev sammen, dirrede Hannes ben så jeg kunne høre det, man kunne også sige de hoppede op og ned i et væk, selv om hun sad pænt og skrev hurtigere end en hest kan rende. Hun forklarede mig grinende, at det var trilafonben hun havde, grundet medicinen.

Det erfarede jeg at alle der led af en mani havde.

Ud over Hanne, kom jeg i snak med en ung pige der hed Susanne.

Susanne var virkelig ødelagt af opvækst og grovheder. Hun havde fået 12 elektrochok og skulle i den periode jeg var der snart til den 13. behandling. Der var noget betagende fint og meget følsomt over hende, samtidig med at hun kunne skælde ud, værre end 10 rejekællinger, når hun blev såret og dermed vred. Hun var blevet

voldtaget systematisk af en af sine større brødre (han var 16 på det tidspunkt hvor hun var 5 eller 6 år) og det skal lige siges at Susanne havde 5 brødre, de fleste endt som narkomaner. Hendes mor var alkoholiker og vistnok på et eller andet stof.

Jeg fik megen omsorg for hende. ikke som veninde, for Susanne var så menneskeligt ødelagt, at det ikke rigtig kunne lade sig gøre og hun betragtede mig nok nærmest som en slags plejer eller lignende.

Der er mange ret galgenhumoristiske historier at fortælle og jeg forsøger mig med nogle få af dem.

Egentlig ville jeg gerne skrive en bog eller lign. om de mange tildragelser jeg oplevede på denne tid, og det kan også være det sker på et tidspunkt

Hannes indlæggelse

Hanne fortalte mig en af de første dage, hvordan hun var blevet indlagt. Hendes mand, en psykolog, havde åbenbart gjort et eller andet og Hanne havde i en kraftig mani (hvor sygdommen jo også består i at overvurdere sig selv og sin formåen), besøgt en af deres venner og som den naturlige ting af verden bedt eller snarere kommanderet vennen til at slå hendes mand ihjel. Derfra havde hun i lettere nøgen tilstand rendt rundt på villavejene og var blevet hentet af politiet. De havde naturligvis afleveret hende på Risskov. En ung læge der sad i modtagelsen, spurgte hende (måske en smule tåbeligt) hvordan hun havde det, hvortil Hanne resolut hoppede op og hang på døren uden en trævl på kroppen, mens hun tog nogle langsomme armbøjninger og replicerede: "Åh sådan lidt op og ned".

Schhh

En eftermiddag sad nogle af os sammen og snakkede om livet ved et af spisebordene, som var opstillet ude på gangen, alt imens en kvinde i fyrrerne, blev ved med at gå frem og tilbage med den ene fod indhyllet i et pudevær. Til sidst spurgte en af os hvorfor hun vadede rundt med det om foden, hvortil hun løftede en finger op til munden og sagde: "Schhh, det er da for at de" (her pegede hun hen mod kontoret) "tror at jeg er tosset." Hanne og jeg opholdt os også en del i et terapirum eller hobbyrum, der var tilknyttet afdelingen. Her havde jeg bl.a. lejlighed til at modellere, male og tegne. For jeg havde altid en tegneblok og blyant ved hånden generelt og nu også ler.

Det at være på dette sted på den tid føltes lidt som at komme på rekreation. Jeg skulle ikke tage ansvar for noget som helst. Hver aften fik alle en sovepille der ville noget, og ved den mindste følelsesmæssige tilstand tilbød plejerne stesolid ad libitum.

Andet

Jeg savnede Miriam virkelig meget, og Georg besøgte mig også stædigt ca. hver anden dag, hvor jeg tiggede og bad ham tage hende med. Om han troede det var for risikabelt ved jeg ikke, men alle der fik besøg, havde mulighed for at trække sig til et lille besøgsrum, hvis man ville. Måske var det af hensyn til Miriams savn.

Søde gamle Karla som var 77, blev overdænget med stesolid, fordi hun græd så meget.

En dag havde hun formået at tage sit eget liv, og ingen anede præcist hvordan.

Min teori gik på at hun ikke havde spist hverken sine sovepiller eller stesoliderne, men gemt dem til der var nok til at træde ud af denne verden.

En meget smuk, men radmager ung kvinde Jette, var indlagt uden jeg helt forstod hvorfor.

Hun spiste dog snildt 10 – 12 frikadeller og en masse sovs og kartofler. Jeg var mildest talt målløs for hvor blev det hele dog af? Indtil Hanne forklarede mig, at hun led af bulimi. Den diagnose kendte jeg intet til. I løbet af ugen blev hun akut indlagt, da hun var så nedbrudt, at hun kunne risikere at dø grundet ineffektiv lever og nyrer. 34 kg vejede hun på det tidspunkt og var nok 170 cm. Høj.

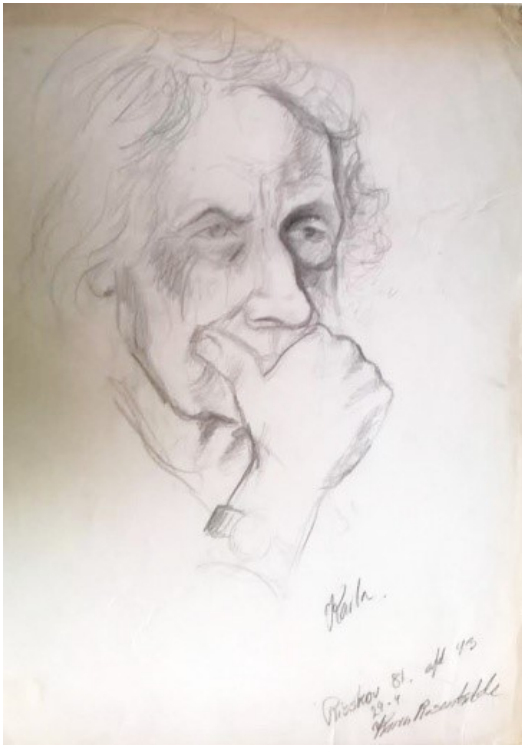
Der følger nok et par kapitler af krøniken før emnet Risskov psykiatriske hospital er udtømt.

Jeg håber inderligt du kan følge mig i mit fravalg, du ved jeg elsker dig så højt, at jeg ikke hverken vil eller må fortie disse ting. Vi to skal ikke

fortie så vigtige ting eller følelser, for derefter at forstille os i den hensigt at gøre den anden glad, det tror jeg simpelthen ødelægger vores smukke og stærke fremtid og selvfølgelig nutid. At jeg vil elske at sidde og se dig spille i Vesthuset i en atmosfære af åbenhed og tid sammen, skal du vide, for det vil jeg oprigtigt.

De kærligste og inderligste tanker og kys

Fra din Karen

Ps. Billede et er en gammel tegning af den elskelige Karla, Billede to er et lille hoved med hvid begitning. Beregnet til at fungere som en mulig marionetdukke. Det er en medpatient Susanne jeg har lavet i ler og siden lavet afstøbning af.

Torsdag d. 08.06

Et rodet svar på et nedslående brev

Kære Karen

Tak for dit brev. Selv om det bestemt ikke var opløftende nyt. Men det var da vigtigt, at det blev skrevet.

Det her brev bliver svært for mig at skrive, men det er også noget, der er nødvendigt at skrive.

Inden jeg fik dit brev med den indbyggede nedslående oplysning, havde jeg haft en rigtig god aften og glædede mig til at fortælle dig om det.

Men jeg kan jo godt fortælle det alligevel. Du skal bare være opmærksom på, at det var inden jeg fik dit brev.

Du ved jo godt, at jeg sammen med Søren Westerholm, fik planlagt noget musik til afslutnings matine i Vesthuset på fredag (nu er det i morgen).

Ud over at gøre det for Peter, var der jo også den lille bagtanke, at jeg gerne ville optræde på scenen, når du var der.

Der skulle laves en smule presse på arrangementet, men ellers tror jeg ikke der kommer så mange mennesker. Men min tanke, var jo at optræde for dig og dermed lave et lille sæt, med det jeg normalt optræder med.

Ellers er fredagsmusikken ofte lidt improviseret.

Videre med i går

Hanne og jeg har for meget længe siden købt billetter og transport mm til Cirkusrevyen og det var altså i går til eftermiddagsforestillingen. Vi havde en god tur og hyggede os som gode venner. Det hele er blevet meget mere afslappet efter, vi har delt huset mere op mellem os.

Da vi kom hjem kom vi, som ofte før, til at snakke om vores situation – og det blev en rigtig god snak, hvor vi enedes ret godt om økonomi og deling og muligheder i det hele taget. Detaljer blev så udskudt til vi får svar fra ejendomsmægler nummer 1. Han kommer her i morgen formiddag, men kan først give endeligt svar efter 1 – 2 arbejdsdage. Dvs. på mandag eller tirsdag. Det kommer vel med mail, så selve forsendelsen tager ikke mange sekunder, når han først har regnet på det.

Herefter vil vi så se, om vi stadig er enige, eller skal have den næste ejendomsmægler med i billedet.

Kort sagt har vi i vores hoveder opstillet en tabel, der siger, hvis han kan sælge for x kr. så gør vi sådan, hvis han kan sælge for $x + 100.000$, så gør vi sådan osv.

Vi er ret enige, men kan selvfølgelig først begynde at sige noget bindende, når vi kender beløbet og mæglerens argumenter.

Vi kom til at snakke videre om, hvad vi ellers ville hver især. Og på et tidspunkt begyndte Hanne at spørge lidt ind til dig. Det endte med, at hun ville se, hvordan du ser ud og det fik hun da lov til. Jeg mente, det kunne hjælpe på hendes accept af dig og det tror jeg, det gjorde.

Pludselig var du i hvert fald ikke så fremmed for hende.

Det håber jeg er i orden, set fra din side.

Brevet

Lidt efter gik jeg i seng og læste dit brev. Det var ikke en rar oplevelse.

Lad mig straks sige, at jeg selvfølgelig har accepteret din ændring af aftalen, selv om det piner mig noget.

Det her bliver nok svært at forklare og i hvert fald nok lidt rodet.

Det handler vel dybest set om, at jeg gerne ville have dig med i min verden, for at vise, at det er os to der er sammen nu og ikke mig og Hanne.

Den måde, at ændre en aftale på, minder mig desværre om oplevelser, jeg tidligere har haft, men da jeg er så forelsket i dig, kan jeg godt vænne mig til, at det er en pris, der skal betales for at få dig. Men det kan godt tage tid for mig at vænne mig til.

Det kan jeg også godt, tror jeg, men vi har det handicap i øjeblikket, at jeg ikke bare kan sige, ja, men så tager vi hjem til mig bagefter.

Hanne har i øvrigt også i går accepteret, at jeg inviterer dig hjem på Lyng Vænge, men naturligvis ikke, når hun er hjemme.

Min næste tanke var at foreslå, at vi så kunne køre til Farum efter Vesthuset, men jeg skal i gang fra morgenstunden lørdag, hvor vi skal gøre klar til vejfest på Lyng Vænge og jeg har lovet at komme og hjælpe med at sætte teltet op og gøre klar til noget underholdning om aftenen – i øvrigt sammen med den ret store Morten, som vi hørte til koncerten i Lyng Kirke.

Så det er ikke rigtig muligt.

Vores mulighed for at ses er så enten omkring den 19. juni, som vi tidligere har skrevet om eller, at jeg ser på, hvordan mine muligheder er for at besøge dig inden. Som du skriver i nogle timer – dvs. at det så bliver uden overnatning.

Min konklusion på det her, som jeg nok har fået rodet lidt sammen, er på sigt, at vi er nødt til at ses mere under almindelige omstændigheder, inden vi taler mere om at flytte sammen og med almindelige omstændigheder, mener jeg: Når jeg bor alene.

Når jeg bor alene, vil jeg jo være i stand til at invitere dig til at komme her på Lyng Vænge i nogle sammenhængende dage og vi kan så se, om vi fungerer sammen i noget, der kan ligne en dagligdag.

Der håber jeg, du vil være i stand til at slappe af, mere end jeg er, når jeg besøger dig i dit hjem, hvor jeg kan føle mig lidt presset og tenderer rastløshed.

Nu tror jeg, at jeg har været omkring essensen i dit brev og vil skynde mig at sende det til dig. Jeg vil til sidst endnu en gang understrege, at jeg har accepteret, at du ikke vil med til Sorø i morgen

*De kærligste hilsner og tanker
fra Niels.*

PS. Mange tak for billederne af tegningen og skulpturen. Jeg er ikke lige inspireret til at skrive videre på krøniken i dag.

M.d.n.:

Da jeg havde læst Nielses triste og noget afstandtagende brev, blev jeg ret ulykkelig. Den forståelse jeg havde til hans situation, begyndte næsten at se komisk ud, i forhold til hans forståelse af min. Jeg er klar over at det pinefulde var, at han havde fortiet virkeligheden, ligesom han øjeblikkelig foldede en slags trussel, ud når han blev såret. Det måtte være det han kaldte skemetoden, vil jeg tro. Det var en magtanvendelse jeg blev noget angst over, for det mindede mig pludselig om Erik, fra min fortid. En mand jeg anså for lettere psykopatagtig.

Jeg skrev dog straks en lille sms og bad ham ringe til mig.

Det gjorde han heldigvis øjeblikkelig efter og jeg forklarede ham roligt og imødekommende, at jeg gerne ville komme i Vesthuset, men at jeg var anspændt og syntes det var ærgerligt vi ikke kunne være sammen efter arrangementet.

Niels foreslog straks at vi kunne tage på hotel bagefter. Det var klart sagt med en slags ærgrelse, fornemmede jeg, idet han forklarede at vi så skulle ud af hotellet før fanden havde fået sko på.

Jeg forklarede ham, at det slet ikke var det jeg ville, det jeg mente var, at det kunne være rart at spise lidt mad på en restaurant og snakke lidt, inden han kørte mig til min søster. At jeg manglede hans engagement, men naturligvis ikke ville alt muligt.

Niels var lettet, tror jeg. Han havde dog på ingen måde lydt irriteret eller sur, og sagde glad ja til ideen.

Jeg kunne jo blot bagefter konstatere, at jeg var ret skuffet over at Niels ikke selv var kommet med sådan et forslag, og jeg var pludselig i en ret usikker position, i og med truslen om at vi ikke kunne flytte sammen sådan lige pædivums.

Det blev så aftalen.

Troen, håbet og kærligheden

Min kære Niels

I dag skriver jeg ikke særlig meget, for vi fik jo afklaret emnet om i morgen, og jeg glæder mig oprigtigt til at se dig igen, og selvfølgelig opleve dig på slap line. Og gemmer krøniken til efter i morgen.

Det glædede mig at du var så åben på det jeg var noget trist over, nemlig bare at blive kørt til min søster direkte bagefter. Nu glæder jeg mig til at sidde og få en bid brød med dig efter Vesthuset i stedet. Og jeg håber så du stadig vil transportere mig til min søster i Slagelse bagefter.

Det var dejligt du havde mulighed for at ringe, så der kom noget mere konstruktivt ud af det.

Jeg vil gøre så meget som muligt for at vi to får et trygt, smukt og varmt kærlighedsliv, hvor vi hver især bevarer den integritet, vi nu engang er i besiddelse af og som jeg ikke er i tvivl om også er med til at klare evt. misforståelser og forvirrede emotioner, for inde bag ved, skuer jeg i alt fald en klar tilstand, en rolig flamme.

Vil vi den flamme, må vi respektere hinandens forskellige livstilstande, og ikke insistere på, at der ikke kan tilvælges andet, end det absolut kendte. Vi vil sikkert gerne begge to elskes for det vi er.

Jeg vil godt bruge billedet af en sejlbåd på havet. Nogen gange går bølgerne pludselig højt, andre gange er der skønt og blikstille, det vigtigste er at sidde inde på land og betragte denne båd, men ikke identificere vores kærlighed, med dens ustadige tilstand. For vi er ikke båden og vores inderste kærlighed til hinanden er heller ikke båden, vi er langt mere end de svingninger som er overalt. Det gælder om at bevare sit indre i lyset. Vi ved, tror jeg begge, at følelser der er forbundet med maven og det emotionelle kaos, kan skifte fra dag til dag og fra time til time. At stole på dem er som at stole på, at det aldrig bliver regnvejr, eller solskin, for den sags skyld. Selvfølgelig er det jo også et valg, for vi kan godt vælge at mene vi er båden, og sejle op og ned, som så mange jo gør, ofte uden at føle der overhovedet er et valg.

Du kære Niels, jeg føler mig så forbundet med dig, og der skal virkelig ekstremt meget grimt og negativt til, for at jeg kunne lade være med at frydes over dig og din eksistens. Og som jeg tror du godt kan tåle at vide, så elsker jeg dig.
De kærligste tanker med glædeligt gensyn
Fra din Karen

Fredag d. 09.06

M.d.n.

Så blev det fredag.

Jeg tog fra Farum så det passede med tiden og ankom til Sorø 1½ time senere. Jeg gik selv op til Vesthuset og mødtes med Niels, der stod ved baren og dermed indgangsdøren. Peter var ikke tilstede, altså endnu ikke rask nok til at vise sig. Men mange ældre mennesker var ankommet og havde indtaget stolene i den hyggelige lille stue med sofa, lænestole et stort bord til 12 – 14 mennesker samt nogle små Caféborde ved den ene væg. For enden stod en lille scene med et kunstigt juletræ, ligesom det lange vitrineskab var fyldt med juleting.

Forklaringen var at Peter Vesth elskede juleting uanset årstider.

Vi satte os ved et af de små caféborde og holdt lidt i hånd, mens de to festlige fyre Søren og Anders foldede sig ud på den lille scene, hvilket de var ret vant til at gøre. Derefter gik Niels op og optrådte med denne blanding af lidt spil og sjove små vits til at krydre hans hensigt med. Han er god til den form for underholdning, som jeg selvfølgelig havde stiftet rimelig godt kendskab til via YouTube.

Jeg tog nogle billeder af ham.

Senere satte vi os udenfor, hvor der var opstillet nogle stole omkring et bord, hvor også både Søren og Anders satte sig og fyrede den ene vittighed af efter den anden, samt indimellem roste mig for både hår og påklædning. Niels sad blot smilende ved min side, og sagde ikke mange ord. Jeg til gengæld lo ind imellem så tårerne trillede.

Da vi efter det hele gik ved sekstiden, kørte vi ned til den indre by Sorø og gik i gang med at udse os et madsted. Det var faktisk ikke helt nemt, da de fleste små cafeer havde lukket for i dag, og restauranter var svære at finde. Men endelig fandt vi et ok sted, der i det mindste havde en af Nielses foretrukne ret.

Vel inde tog jeg Nielses hånd og sagde at hvis han gerne ville vente med at jeg flyttede sammen med ham, var det helt ok for mig, men jeg spurgte også om han helst så det sådan. På den måde sagde jeg indirekte at hvis det ikke passede Niels at vi flyttede forholdsvis hurtigt sammen, så var det ikke livsvigtigt for mig. Han så alvorligt på mig og tog begge mine hænder og omfavnede dem, tog dem op til munden og bad mig fuldstændig glemme hvad han havde skrevet. Det skulle bare slettes.

Jeg var virkelig lettet, for jeg følte at denne situation havde delt os op i afstand og projektioner, og jeg glædede mig over vi faktisk havde haft denne problematik, fordi vi skulle jo finde ud af hvordan den slags kunne takles.

Niels spiste under halvdelen af sine revelsben.

Lørdag d.10.06

Kort hilsen

Min kære Karen

Du får desværre ikke et langt brev i dag. Men jeg vil da lige sige dig tak for i går.

Det er altid dejligt at være tæt på dig. Det var jo ret kort tid, men det må vi så indhente på søndag.

Jeg elsker dig og tænker på dig.

De kærligste hilsner fra

Din Niels

Lidt kærlighed og en fortsat krønike

Min kære Niels

Jeg vil da lige takke for din lille, men kærlige besked.

Jeg havde en dejlig aften med Kirsten og Alex efter vi to havde kysset hinanden farvel.

Alex er kommet sig en del ovenpå operationen, som var lige ved at gå i u du, da Kirsten og han en uges tid senere, kom ud for et grimt biluheld, som heldigvis ikke afstedkom andet end en forstuvning af svangen på Kirstens ene fod.

I dag tog jeg så hjem og var i Farum ved firetiden.

Jeg tænkte meget på oplevelsen sammen med dig fredag, og ligeledes vores samværs mulighed, næste søndag den 18.

Det glæder jeg mig gevaldigt til.

Da der ikke er så meget at kommentere, vil jeg kaste mig dristigt ud i endnu en speciel krønike, og lige sige at vi vel næppe kan gøre for alt, der sker i vores liv og derfor, for mit vedkommende, heller ikke.

KRØNIKEN

Det psykotiske sprog

En eftermiddag sad jeg inde i soverummet og skrev flittigt på mit eventyr, hvor jeg nu efter to nætter på syvmandsstuen, lå på en firemandsstue.

Pludselig kom en kvinde i starten af fyrrende ind. Hun var klædt i sort og selv om hun var ganske smuk, så hun noget forpjusket ud.

Hun kiggede overhovedet ikke til den side sengene stod og dermed heller ikke på mig. Derimod stilede hun direkte over mod klædeskabene og begyndte, med rystende hænder, at tegne kors på hver eneste dør. Jeg betragtede hende med en blanding af irritation over forstyrrelsen og undren over hendes foretagende, selv om jeg allerede havde erfaret at der var mange meget specielle eksistenser herinde.

Et øjeblik efter vendte hun sig mod mig og tegnede de samme korslignende symboler på sine håndflader for derefter at hive en seddel op af en plasticpose som hun havde med sig.

Sedlen rakte hun til mig og jeg stirrede forundret på den, for der var skrevet nogle tal og ord hele vejen ned: F.eks. startede første linje med nogle tal i en lang række.

Nedenunder var ligeledes 6 tal optegnet og under stod ur, så svin og andre ord jeg desværre har glemt.

Jeg kiggede på det og spurgte hvad hun mente med det. Hun gav et lille ryk i sedlen og holdt den tættere mod mig.

Jeg tog den og pludselig slog der noget ned i mig som et klart lys, og jeg spurgte om øverste talrække var et personnummer. Hun nikkede ivrigt, og jeg fortsatte og spurgte om det næste var et telefonnummer og om uret betød at tiden var løbet fra hende og om det var hendes kæreste eller mand hun beskrev. Hun smilede begejstret og nikkede ivrigt med hovedet.

Det blev en lang oversættelse af en slags symbolsk udtryk, som desværre afstedkom at det ulykkelige kvindemenneske vadede efter mig i lige lovlig mange timer herefter.

Men for mig begyndte noget at dæmre. Hen ad aften hvor jeg sad med flere andre i vores opholdsstue, begyndte en ung kvinde at gå fra dør til dør, og det skal siges at dem

var der nogle stykker af, og hver gang hun stod foran en af dørene, bankede hun fortvivlet på den og råbte ”luk mig ind, luk mig ind”.

Risikoen for at personalet ville tvinge hende ind og give hende en beroligende sprøjte var nær, så jeg gik efter en pludselig indskydelse hen til hende og spurgte om der var nogen hun kendte der lukkede hende ude. Det var som om noget havde åbnet sig i mig, som havde Vorherre strejft et bestemt område i min hjerne med en fin berøring. Den unge kvinde begyndte at græde, og der kom en slags, noget brudpræget, samtale ud af det. En af plejerne som havde gjort sig parat til at få kvinden lempet ind til behandling, fulgte i stedet nysgerrigt forløbet og kaldte senere på mig, da den unge ulykkelige pige, var faldet helt til ro igen.

Hun var meget overrasket over, hvordan jeg kunne finde på at få en så speciel form for samtale i gang, via at fortolke denne form for sprog, som rigtig mange Psykoseramte gebærdede sig i og stort set aldrig blev forstået i, viste det sig.

Næste formiddag kaldte de på mig fra kontoret, hvor tre plejere sad sammen med en forholdsvis ung afdelingssygeplejerske.

De var alle vældig optaget af det som plejeren, fra aftenens samtale havde fortalt dem, om oversættelsen af det meget stramme symbolsprog.

Jeg var ret taknemmelig og nærmest stolt over den iver de spurgte mig ud med.

Det skal måske bemærkes at jeg blev ret gode venner med denne afdelingssygeplejerske som hed Inger. Hende kendte jeg i mange år efter. Adskillige måneder efter afsluttet ophold, spurgte hun mig, om jeg var i stand til at holde et lille foredrag om dette symbolsprog på Risskov, idet adskillige af hendes kollegaer var nysgerrige, især hvis jeg kunne lave eksempler og en slags system i det.

livet er et mirakel

Kort efter kom jeg på en åben afdeling.

Det var reglen dengang, at man efter en uges observation på modtagerafdelingen, blev overført til en åben afdeling. Dvs. at man kunne gå ud og spadserere i den smukke have, vandre over til ergoterapien, med alskens kreative tiltag, og efter 6 dage komme hjem på weekend. Den form for omsorg hersker der bestemt ikke mere.

Nu bliver patienter der har gjort som jeg, for mange år siden, sendt hjem efter et par dage. Og selvmordsprocenterne er steget gevaldigt.

Jeg kom på afdeling 6 der var en blandet afdeling for både mænd og kvinder. Der var faktisk ikke så sjovt og sært, som på afdeling 43, syntes jeg, da de fleste var blevet proppet ret meget, gennem længere tid, med stesolid. Jeg havde dog bedt om kun at få en halv sovepille og ingen stesolid, og det var heldigvis ikke noget problem.

På afdelingen var der også en ganske ung mand, ja nærmest en dreng på 18 år. Han led i den grad af en manisk/depressiv psykose, i dag kaldet bipolar 1, og han var ifølge plejerne i fuldt flor med manien.

Hver gang han så mig råbte han op og stampede hysterisk med fødderne og jeg syntes det var lidt underligt at han havde fået lov til at være på afdeling 6.

Samtidig blev jeg faktisk lidt forkælet af et sødt plejepersonale, som ryddede et lille rum til mig så jeg kunne sidde og arbejde med mine skulpturer, eller hoveder i ler.

En sen aften sad jeg således og forsøgte med en bred lommekniv at glatte leret helt fint ud, da Michael som den unge mand hed, pludselig kom ind i det lille lokale og lukkede døren efter sig. Han hev kniven ud af min hånd, satte sig lige skråt over for mig og satte kniven for min strube.

Af en eller anden grund, som jeg igen tillægger strejft af en slags guddommelig kraft, blev jeg ikke bange. Jeg tror nok jeg tænkte at skulle jeg dø, så ville jeg dø og jeg følte selv om det måske lyder sært, en stor medfølelse med denne forvildede sjæl, samtidig. Han sad vel med kniven foran mig i måske 10 min. måske længere. I alt fald begyndte han pludselig at le hysterisk, og til sidst brød han hulkende sammen.

Det lyder lidt voldsomt men det endte med at jeg faktisk trøstede ham, for han var fuldstændig opløst af gråd.

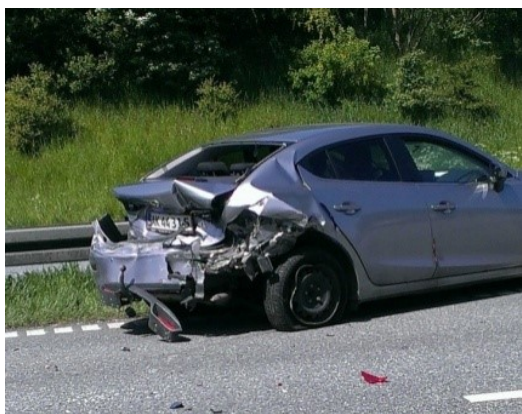
Jeg fik ham gelejdet ud til en plejer, men jeg fortalte ikke, hvad der var sket.

Herefter opfattede denne Michael mig, som et sendebud fra de højere magter og det var lige før jeg i min usikkerhed omkring min egen identitet, gerne ville have iført mig så fornem en tilstand. Men noget sagde mig, at den nok ikke holdt i dagligdagen.

Jeg skal ikke kunne sige, om det kun var nogle få afdelinger, der ikke havde fokus på det område der handlede om Psykotiske menneskers verbale formåen, eller det egentlig var et større uinteressant område indenfor det danske psykiatrivæsen, men det lagde afgjort grunden til min videre interesse for mennesker og deres psyker, for symboler og drømme og skabte på den baggrund mit fremtidige jobområde.

Jeg håber du har haft en god dag og går ud fra at du har været til vejfest.

Nu er der bare at sende dig en masse af min kærlighed, mine virtuelle kys og knus og glædes over der snart er mulighed for at være sammen i lidt længere tid igen. For hver

*gang vi to har været sammen og især hvor vi også har lejlighed for at sove ind og vågne op sammen, syntes jeg at stemningen er usædvanlig blid og kærlig. Jeg elsker dig
De kærligste hilsner og tanker
Fra din Karen*

*Ps. 1. billede er Kirsten og Alex påkørte bil,
2. og 3. billede er en skulptur af Michael fra afdeling 6.*

Kapitel 6

Vores følelser, søger tryghed

Søndag d. 11.06

Lidt om at ses og krønike

Min kære Karen.

Tak for dit brev og billederne. Jeg havde godt nok set Kirstens bil på facebook. Det var virkelig godt, det ikke gik værre til.

Skulpturerne af Michael synes jeg ser lidt uhyggelige ud.

Respons

Det var en spændende krønike. Den er også fortalt så præcist, at jeg ikke har nogen spørgsmål.

Det var dog fantastisk, som altid, at læse om dine oplevelser.

Lyng

I går var der, som du ved, vejfest.

Det var egentligt ret hyggeligt, men det bedste ved sådan et arrangement er dog, at jeg får lært mere om de mennesker, jeg bor næsten dør om dør med. Møder de nye, der er flyttet ind siden sidst.

Når jeg så samtidigt sidder ved siden af Torben (min næsten genbo) får jeg også en masse ny viden, om de beboere, som ikke er til stede.

Det tenderer måske sladder, men jeg anser det nærmest som orientering. Det er ikke fra Torbens side ondt ment, men han vil da gerne vise, at han ved besked.

KRØNIKEN

Inden Bent flyttede til Hvidovre, boede han i Sønderborg på Als. Her var han og hans bror ret kendte – Bent for sine evner som bryder og sine utrolige stunts. Broren som en kvindebedårer.

(Jeg husker ikke brorens navn, men kommer måske på det – inden han får en fremtrædende rolle i slutningen af krøniken om Bent Samsø).

De to brødre Samsø lignede overhovedet ikke hinanden. Bent var nærmest lille og mørk og meget udfarende. Broren var høj, lys og ret stilfærdig.

Bent optrådte med sine stunts til markeder og byfester. Efterhånden, som han blev kendt rejste han rundt omkring i landet med sine stuntshows.

Det var her Erik Balling fik øje på ham og antog ham som stuntman på Nordisk Film.

Han var dengang lige flyttet til Hvidovre med sin familie, da han en dag fik tilbud om at vende tilbage til Als for at optræde ved en stor byfest.

Det sagde han naturligvis ja til, selv om han nu ikke mere havde sin egen trup dernede.

I showet skulle han springe fra en bil til en anden, mens de kørte i rasende fart.

Desværre havde en af ørerne ikke helt forstået opgaven, i hvert fald drejede det sig om, at der ikke var den præcise afstand mellem bilerne, så da Bent sprang, var der få centimeter, som gjorde, at han ikke ramte den bil, han skulle lande på. Med meget langt over 100 km. i timen, trillede han ned og rullede mange meter hen ad asfalten og brækkede næsten alt, hvad der var at brække.

Han blev naturligvis straks kørt på sygehuset og opereret, jeg ved ikke hvor mange gange. Han rekreerede sig i nogle måneder og så viste det sig, at noget af operationen var slået fejl. Lægerne var ikke i stand til at rette fejlen helt, så en af de sager, han kørte resten af sit liv, var en erstatningssag mod de læger, der havde fejlopereret ham.

En overgang var jeg lidt involveret i dette, da jeg som tidligere nævnt, hjælp ham med at skrive breve. Vi fik absolut intet ud af det, da lægerne stod last og brast.

Hver gang en ny læge havde stillet en diagnose, så det ret lyst ud, men hver gang gik det så op for den pågældende læge, at det var en kollega, han var ved at kritisere – så blev diagnosen blødt så meget op, at der ikke var noget at komme efter for Bent.

Han var indlagt flere gange i de følgende år og hver gang tabte han sig og blev skind og ben.

Når han var udskrevet gik han straks i gang med træning og på få måneder fik han hele sin muskelstyrke tilbage og var klar til at arbejde igen.

Han opfandt nye projekter.

Et af dem var, at han, for at gøre opmærksom på sin situation, ville cykle fra Hvidovre til Als på den campingcykel, han havde bygget til formålet.

Du har fået et billede af ham på cyklen.

Han ville så overnatte en masse steder undervejs og gerne skabe noget presse omkring det.

*Jeg tog en serie billeder af ham, som han også kunne dele ud undervejs.
Desværre fik han pludselig et tilbagefald og kom aldrig af sted.
Jeg husker ikke om tilbagefaldet var forårsaget af styrtet på Als, eller da han blev
overfaldet af politiet hin nytårsaften.
I forbindelse med det, kørte der også en erstatningssag, som konstant blev udskudt af
myndighederne.
Da han blev udskrevet, gik han igen i træning og havde et nyt projekt klar: Han ville
springe ud fra Rundetårn i et stuntspring og lande i en stabel papkasser.
Det er et stunt, som godt kan lade sig gøre, hvis man tør og kan teknikken.
Organisationen, eller hvad det var, som stod bag Rundetårn, syntes det var en god ide,
men da han skulle søge polititilladelse til at bruge Købmagergade som landingsbane,
fik han blankt afslag.
Så det blev heller ikke til noget.
Dybt deprimeret blev han igen indlagt og da han denne gang kom hjem, var hans
projekt af noget mere beskedent karakter. Han ville på en charterrejse til Mallorca.
Han bestilte en rejse hos Tjæreborg, som bød ham hjerteligt velkommen. Det har
Tjæreborg fortrudt lige siden, men den historie kommer næste gang.*

Epilog

*Jeg kan kun slutte med at sige, at jeg elsker dig og glæder mig til at se dig igen og det
bliver da heldigvis om kun en uge. En overnatning er helt bestemt, men jeg satser gerne
på to.
Måske kan vi komme på inliners, måske kan vi tage den omtalte tur til Sverige eller et
helt tredje sted.
Måske kan vi nå det alt sammen.
Jeg glæder mig under alle omstændigheder til at få lidt mere tid sammen med dig.
De kærligste hilsner og tanker fra
Din Niels.*

Nogle kommentarer og en kronike

Min Kære Niels

*Tak for dit brev med især beskrivelsen af en fuldstændig udødelig type, som næsten
minder mig om tegnefilmsfigurerne fra de tidligste tider, der simpelthen aldrig kunne*

lægge sig til at dø, uanset de både blev mast, kørt over af biler og toge etc. Både i Anders and film, som i Tom og Jerry filmene.

Fantastisk han overlevede. Men nu venter jeg spændt på Mallorca rejsen og Tjæreborg. Jeg selv har i dag været nede på vores ugentlige store loppemarked og fandt en noget mere uhyggelig figur fra en af legetøjsbunkerne end hovedet af Michael. Jeg tror mere det er fotograferingen der gør ansigtet sådan, end virkelighedens lerfigur. Jeg sender dig lige et billede af figuren, som jeg har fundet en god plads til.

Apropos vejfesten og din snak med genboen Torben, så tror jeg altid vi mennesker gerne vil høre lidt om andre, som er i vores nærhed, uanset om vi kender dem eller ej. Og pressen og medieverdenen, var aldrig blevet til noget som helst, hvis ikke vi havde det behov.

KRØNIKEN

Psykiatere, plejere og vennerne

Jeg samler lige op på et par begivenheder mere på modtagerafdeling 43.

På et psykiatrisk hospital hersker der, som de fleste andre steder, en vis lov og orden, som patienterne mere eller mindre har en oprørstrang imod. Det er lidt ligesom skolebørn i puberteten.

Det der blev gjort mest grin med indbyrdes, uanset om man var stemplet tosset eller nervebelastet, var de forgangenværende "psykiatere" (det var oftest studerende, som skulle have de obligatoriske timer). Mange af dem havde deres første erfaring med Risikov på speciel modtagerafdeling 43, hvilket jeg stadig undres over.

Og ikke alle "psykiatere" fattede at de fleste patienter godt kunne tænke og ikke var debile.

Som regel startede disse usikre lægestuderende deres samtale med patienten med spørgsmålet: "kan du sige mig hvad dag vi har i dag, og kan du sige datoen på den dag vi har i dag, og kan du lige rette blikket op mod det fine ur der hænger på væggen og fortælle mig hvad klokken er?"

Det var jo på en måde en glimrende måde at få lavet en kortere samtale på, og det var tydeligt noget, der stod i deres lektie bog at de skulle gøre.

Derfor aftalte dem der skulle ind til "Psykiateren" en dag, at vende det hele om og begynde at bede "psykiateren" besvare selvsamme spørgsmål. Nu skal jo indskydes at mange af disse lægestuderende, selvfølgelig nok aldrig havde tænkt sig at havne som psykiater, så der var helt sikkert en pæn klump aversion mod både patienterne, som hele stedet.

Men de dage, hvor en patient grinende, kom ud af psykiaterdøren, endte altid i højt humør, for stort set alle patienter, for lægen blev jo altid noget befippet, når en patient kom ind og straks spurgte ham, hvad dag det var den dag og om han kunne huske datoen etc.

De bedste behandlere, der dengang tog sig tid til at snakke med en patient var faktisk plejerne, som havde den korteste uddannelse.

Mange af disse gode mennesker, havde stor sans for støtte og indlevelse og det gode var tillige, at de næsten altid stod parat til en god snak. Det var sådan en, der en dag tog fat i mig og hjalp mig, hen over nogle dage, med at samle noget af min historiske baggrund og perspektivet omkring noget af årsagen, til nutidens besværligheder.

Der var dog også en af de yngre plejere som nærmest troede at kvinderne på afd. 43 var et tag selv-bord, hvor han kunne sleske sig ind og derefter få mange af de forvildede patienter med til mere end en snak, det gjorde jo absolut ikke en eneste godt, at blive udnyttet på denne måde. Jeg fandt ham træls, for at bruge mit jyske udtryk, at han pludselig stod ude i baderummet og nedstirrede mig morgen efter morgen, hvor jeg var i brusebad og, såvel som over for mange andre, også forsøgte at få mig i snak med smiger.

Da jeg havde fået en ret god veninde i afdelingssygeplejersken Inger, påpegede jeg denne uheldige plejer og hans opførsel. Han stoppede som plejer kort efter.

Men frem igen til afdeling 6, en åben afdeling, beregnet til at kunne sluse patienterne tilbage til dagliglivet, udenfor murene.

Her var derfor også ""ægte psykiatere" tilknyttet, og daglige gruppemøder for hele afdelingen. Ligeså lå jeg nu på to mands stue. Og som sagt havde jeg mit helt private hobbyrum, hvor Michael nogle aftener efter den barske oplevelse, ydmygt spurgte mig, om han måtte sidde og se mig arbejde. Det fik han lov til, mod at jeg måtte modellere ham. Han var til gengæld ret underholdende, hvilket mange med manier faktisk kan være, ikke mindst fordi Michael ligesom Hanne var lynende intelligente mennesker.

Der kom også ekstra gang i besøgende, efter jeg var kommet på den åbne afdeling. I de 8 – 10 dage jeg opholdt mig på afd. 43 var besøget overvejende Georg og Bjørn, og Helle og Hanne. På dette tidspunkt havde jeg ikke den store kontakt til Lisa, der havde en noget turbulent periode, samtidig med mig, dog på en lidt anden måde.

Men efter at være kommet på afd. 6 myldrede det nærmest med besøgende dagligt. Nu sluttede kredsen af venner fra akademiet op, ud over de 3 nævnte, og selv Ove og Birthe dukkede uventet op en eftermiddag. Selvfølgelig besøgte møster mig også. Det med møster var ikke helt let, for det var, som at få vredet sig selv af led, at se hendes bekymring, og dermed lidelser.

Hun kunne sagtens nå at ryge adskillige cigaretter, og bælle 2 – 4 kopper kaffe i sig, før hun bedrøvet sagde farvel. Kaffe og småkager stod altid fremme til fri afbenyttelse fra morgen til aften.

Patienterne på afdelingen bestod bl.a. af en homoseksuel mand, der var blevet hjælpeløst forelsket i en gift heteroseksuel mand. Han fortalte meget levende om sin mor, der fuldstændigt, havde bestemt over ham og nærmest kørt et incestlignende forhold til ham.

Der var Ingerlise der var en lille meget kantet type og mor til to børn. Hun led af depression og endte med, på en weekendtur, at tage livet af sig.

Der var alkoholikeren Henrik, der i sine deliriumske psykoser, så både elefanter, slanger og meget andet.

Og så var der Kurt, en mand omkring de 40 år, der var endt på Risskov fordi, mente han selv, tvangspræget, kun kørte efter røde og grønne biler, når han skulle hjem fra arbejde, og var rædselsslagen for blå og gule biler.

På et tidspunkt havde han nær slået sin kone halvt ihjel, fordi hun havde en gul trøje på. Denne mand, havde dog nu fri udgang, og drog derfor glad af sted på en bar i Århus for at få sig nogle øl.

Kombinationen af nervepiller og alkohol kunne ikke just siges at være en særlig smart cocktail, hvilket resulterede i, at han en sen aften kom ind på afd. 6 gelejdet af to politifolk. Han så noget medtaget ud og blødte livligt fra højre hånd.

Fortsættelse følger i næste krønike

Vi kan da sagtens både tage til Sverige og løbe på inliners, kunne jeg forestille mig, men vi får se, det vigtigste er for mig, at være sammen med dig igen, for jeg savner dig generelt. Det er jo fordi jeg elsker dig, syntes du er et dejligt menneske i sjælen, og føler længslen på alle de planer der nu engang eksisterer.

De kærligste hilsner og tanker

Fra din Karen

Mandag d. 12.06

Respons og krønike, en sang på vej

Min Kære Karen

Tak for dit brev med kommentarer og krønike.

Også billedet, hvor jeg bemærker en utrolig lighed med de figurer mit barnebarn Janus leger med.

Hvor høj er den? Omkring 30 cm.?

Det var dog en af de mest rammende beskrivelser af Bent Samsø, jeg nogensinde er stødt på. Det er rigtigt, han var som en slags tegneseriefigur i hele sin fremtræden.

Han var Anders And:

Venlig men med meget kort lunte.

Opfarende og hidsig, når han følte sig den mindste smule generet.

Noget ubehjælpssom.

Ikke den skarpeste kniv i skuffen.

osv. nævn noget Anders And kunne finde på og Bent har allerede gjort det.

Nå, men om lidt kommer charterrejsen.

Du har ret i den måde, at beskrive nyheder om andre mennesker. Og Torben render ikke med sladder, han vil bare godt lige demonstrere, at han ved besked. Der er måske lidt Bent Samsø over ham, bortset fra at Bent aldrig var en kylling.

Din krønike var som sædvanligt spændende og indholdsrig. Jeg hæftede mig især ved skuespillet over for kandidaterne.

Jeg ser frem til fortsættelsen.

I dag

I dag er ikke til nogen form for filosofiske betragtninger eller andre teorier. Jeg tager det så roligt, jeg kan og ser frem til det møde, som finder sted hos ejendomsmægleren kl. 14.

Med "roligt" mener jeg bare, at der ikke er plads til drømme om boligforhold eller anden fremtid. Der står bare en fremtid med dig på programmet.

Tættere på de praktiske muligheder vil nok komme efter kl. 14.

Da kan tankerne i det mindste blive mere realistiske.

Det er ret spændende.

Vi ses

Ja, vi kan nok nå meget, men under alle omstændigheder, nå at nyde hinanden og lave nogen ting sammen, hvad så end det danske sommervejr vil tillade os.

KRØNIKEN

Bent havde besluttet, at han og hans kone Grethe skulle på en charterrejse. Og når Bent besluttede noget, så gik det som regel stærkt. Det var ikke altid det lykkedes, men projektet blev altid sat på skinner og så måtte det køre, som det kunne. Lige så med charterrejsen.

Jeg skal lige nå at indføje, at Grethe var en meget rar dame, stærk og ret sikker i sin fremtræden.

Naboerne talte ofte om, at det var utroligt, at hun kunne holde ham ud og at hun måtte være noget underkuet af den dominerende mand osv.

Jeg vidste heldigvis bedre, men historiens gang, når vi endelig, når hen mod afslutningen, skulle vise, at hun var endnu stærkere og sikrere, end selv jeg i min vildeste fantasi havde forestillet mig.

Og jeg bilder mig ind, at jeg kendte dem ret godt.

Egentligt er der et par små historier, som går forud for charterrejsen, men her er kronologien ligegyldig, så jeg fortsætter i sporet, der hedder "Turen til Mallorca".

Han havde hørt fra kolleger og andre, hvor sjovt, det var at tage på sådan en tur og der var som altid ikke langt fra tanke til handling.

De havde været i forskellige rejsebureauer, hvoraf Tjæreborg passede dem bedst. Der var mest med fest og farver og det var lige Bent.

Nu var jeg jo (heldigvis) ikke med, så det følgende er genfortalt efter Bents og ikke mindst Grethes beretninger.

Det var dengang, altså før EU- restriktioner på toldfri spiritus, så allerede i flyet kunne Bent ikke stå for de billige drinks og efter et have underholdt hele Karavellen i en god halv times tid, var han bare færdig som gårdsanger.

Jeg kan da røbe, at han måtte bæres fra borde i Palma.

Han vågnede op på hotellet og havde glemt, hvor pinligt det endte i flyet, så han fortsatte i samme spor. Han kunne tre vittigheder, og dem fortalte han konstant. Jeg vil ikke skrive dem, men kan fortælle dig dem ved lejlighed, for jeg kan dem til hudløshed. Han blev også frygtet, når der var busudflugter, Han forsøgte at underholde hele bussen, først og fremmest med sine tre vittigheder, men også med rundesang og skålsange.

En dag skulle de besøge et højt bjerg, hvor man skulle gå det sidste stykke. Deltagerne blev advaret om, at hvis man ikke var i topform, var det bedre at vente på den nærliggende cafe, end at gå det sidste stykke op.

Bent, der jo normalt var i topform, ville naturligvis gå helt op. Han havde bare glemt, at det ikke lige var den dag hans formkurve toppede, efter at have drukket en ordentlig promille til i bussen. Det endte med at han besvimed halvvejs oppe og måtte bæres ned på en rekvireret bære.

For at gøre en lang historie kort, men stadig sjov, så var han jo også både til grisefest, enkebal og alt, hvad en charterturist kan begære.

Da jeg havde fået historien af Bent, suppleret og uddybet af Grethe, skrev jeg en sang om ham.

Den skal du altså læse, så jeg vil lige finde ud af, om jeg kan overføre den til brevet her ellers får du den som bilag.

Jeg har også en gammel indspilning af sangen. Den skal du nok også få, jeg ved ikke, om den kan sendes, men finder ud af det.

Ved du hvad, søde Karen, nu sender jeg det her, så har du da fået det og så finder jeg ud af, hvordan jeg ellers kan sende sangen til dig. Den blev anset for ret morsom, selv om der ikke var mange, som vidste at den handlede om Bent Samsøe.

Den beskriver, om ikke ordret, så ganske godt, hvad han oplevede.

Epilog

*Jeg vil slutte med at fortælle dig, at jeg elsker dig og glæder mig til at se dig om 6 dage.
De kærligste hilsner og tanker fra
Din Niels.*

2.brev:

Årets charterturist

Kære Karen.

*Det lykkedes mig ret hurtigt at finde et OCR-program, der virker ret godt, så her er
"Årets Charterturist".*

Jeg prøver på et tidspunkt, om jeg kan sende indspilningen.

Kærlige knus fra Niels.

ÅRETS CHARTERTURIST

*Han starter så snart, han har sat sig i flyet,
han skal forsvare sin titel og ryet,
så "dessen" blir klappet
og konen bli'r nappet.
Og stadigvæk kræver han drinken fornyet.*

*SÅ DRØMMER HAN OM DET VIL GÅ LISOM SIDST,
SÅ HAN IGEN BLIR VALGT TIL ÅRETS CHARTERTURIST:
JA, SÅ DRØMMER HAN OM, DET VIL GÅ LISOM SIDST,
SÅ HAN IGEN BLIR VALGT TIL ÅRETS CHARTERTURIST.*

*Når flyveren lander dernede i varmen
bæres han ud med et greb under armen
af fire bersærker -
mens hovedet værker
Og konen endnu krummer tæerne sammen.
Så drømmer han om...*

*Senere toner han frem på hotellet
sir en vits der er noget forældet*

han råber og griner -
der'r nogen det piner,
De ønsker han sad velforvaret i spjældet.
Så drømmer han om...

Han udreder, hvor man bør la' sig betjene
der er barer han ik' finder pæne
"Se her kan man drikke -
Og der får man hikke."
Og mindst et par steder har han karantæne.
Så drømmer han om...

Han lærte sig sprog hele vint'ren gud fri-os
blander danke med please og a-dios.
Han køber acryllos og
her om alhyllos
Og synger så navigar op ad el rios.
Så drømmer han om...

Se ham til grisefest på Mallorca
vin og svin og musik er der nok a'
Han æder sit. flæsk og
han udlover tæsk og
han jagter en steg og det får han et gok a'.
Så drømmer han om...

Han har på en bustur, der står i brochuren,
men kulturturen keder snart fyren,
han ta'r mikrofonen,
så anslår han tonen,
Og starter en rundesang. Det'r proceduren,
Så drømmer han om...

*Han skriver et kort, det er til svigerfaren.
"Ved det kryds der, der har jeg med Maren.
Hun svømmer på ryggen,
Jeg ligger i skyggen.
Og sidste nat stod jeg på hænder i baren."
Så drømmer han om...*

*Og rædsler i plastik, i glimmer og blik sølv
Gør hans kuffert så tung som af kviksølv.
Han køber i blinde
al: det han kan finde.
Jeg håber han finder en kølig musikøl.
Så drømmer han om...*

*Og efter en uge er flyveren hjemme.
Han står parat og har blyanten fremme.
Der bli'r inviteret,
der bli'r adresseret,
Men pludselig hører han tolderens stemme.*

*SÅ HÅBER HAN IKKE DET GÅR LISOM SIDST,
FOR DA BLEV HAN TOLDERNES YNDLINGSTURIST.
NEJ, SÅ HÅBER HAN IKKE DET GÅR LISOM SIDST
FOR DA BLEV HAN TOLDERNES YNDLXNGSTUR IST.*

Min kære Niels

*Sikke en herlig sang om Bent Samsøe.
Den glæder jeg mig til at høre dig synge.
Jeg har fået Krista hjem til mig i dag, men havde oveni lovet at hente Lila.
Derfor får du lige en sms. Men jeg sender også lidt i aften.
Er ret spændt på resultatet af besøget hos ejendomsmægleren.*

De kærligste hilsner fra din Karen

2. Brev:

Den uundgåelige respons og en krønike

Min kære dejlige Niels

Tusind tak for både 1. og 2. brev med beretningen om Bent og den herlige sang.

Figuren jeg købte til en tyver i går er ca. 24 cm høj.

Den kære Bent, må have haft nogle sider, der har gjort at hans viv Grethe, alt andet lige, kunne bære over med ham, tror jeg. Det må dog have krævet nogle beslutninger, dersom de også havde børn sammen.

Som jeg allerede har skrevet til dig er Krista kommet til mig i dag. Hun kunne ikke holde ud at være hjemme lige nu, så derfor er det altid en god ide at komme ud og få en større snak, som næsten altid giver hende fornyet mod til at komme videre i processen med skilsmissen, salget af huset, igangsættelsen af hendes firma og den søgende fase mod andre tilstande.

Det er også dejligt at læse at jeg står på programmet fremtid, jeg kan kun sige at også du står på mit fremtidsprogram og lyser op.

KRØNIKEN

En fortsættelse af Kurts besøg på en bar

Efter at Kurt havde sat sig i baren, tænker jeg, der har været et eller andet der har forskrækket ham, i alt fald greb han hårdt om ølglasset og fik det derved knust.

Bar personalet havde omgående ringet efter politiet, der straks havde lagt ham ned og sat sig oven på ham og slæbt ham ud i salatfadet. Kurt var blevet ekstrem rædselsslagen over den behandling, og da han ankom, til Psykiatrisk Hospital, var han totalt fra den.

Om det var for lidt personale, eller observationen af vores samtaler i de to foregående eftermiddage, der gjorde udslaget, ved jeg ikke, men en af plejerne spurgte Gud hjælpe mig, om jeg ikke kunne prøve at få en fornuftig beroligende snak med ham. For hun havde lagt mærke til at jeg havde en god måde at snakke med både Kurt og andre på.

Og det forsøgte jeg så, selv om jeg egentlig værgede mig ved det. Jeg brød mig ikke om at skulle prøve at snakke beroligende til en, der var så påvirket af både stesolid og druk.

Jeg havde selv den aften en mere trist indre tilstand, men det lykkedes mig at få Kurt til at falde ned og gøre ham forståelig at han var tilbage i trygge rammer igen.

Om natten fik jeg en drøm, som var en gentagelse af en drøm, da jeg som fireårig var på besøg hos den kvinde og den lille pige, som min far var flyttet hen til i nogle måneder og hvor han havde bedt mig om at ringe til min mor for at spørge om Kirsten og jeg måtte sove der.

Hvilket var ret ubehageligt fordi jeg, trods mine kun fire år, godt kunne høre min mor ikke var vild med den ide, men dog gav lov.

Jeg drømte i stedet for at det var min far der lå i den tremmeseng og fik en sut af mig fordi han kaldte og græd, så var det nu Kurt der lå i den selvsamme tremmeseng og fik sut.

Konklusionen er nok at situationen må have givet mig den samme følelse af at blive afkrævet noget jeg dårligt magtede.

Besøget på den lokale udskænkning

Bjørn var en vældig fordomsfri mand og fik efter kort tid, med sine besøg til mig, et forholdsvist godt forhold til Michael.

En eftermiddag besluttede vi at gå på den lokale bar og få os luftet lidt.

Jeg tror vi var omkring 6 mennesker der satte os omkring et rundt bord og bestilte lidt forskelligt, mens hyggen bredte sig og snakken med.

Pludselig dukkede tre rockere op og kom hen til vores bord.

Sammen med os, var også en kraftig afbleget, lidt uheldig type af en ung pige kaldet Dorthe, ankommet på afdelingen dagen i forvejen. Det hed sig at hendes blåøje og kind skyldtes et fald på trappen, men sandheden var at hun havde fået nogle tæv af sin kæreste.

Af en eller anden grund, blev den ene af rockerne temmelig grov i munden og begyndte at kalde hende en luder og en sæk, der ikke fortjente andet end de tæv hun havde tilegnet sig. Jeg vidste ikke om det kunne være hendes kæreste eller om han havde en forbindelse på anden vis til hende, men jeg rejste mig prompte op og spurgte ham med lærerindestemmen, hvorfor han tiltalte en kvinde på den måde, og om han ikke var et ordentligt mandfolk eller hvad? han stirrede virkelig overrasket på mig, dels var han næsten 1,90 høj og dels temmelig hårdtpumpet. Han vejede højst sandsynligt det

dobbelte af min dengang beskedne vægt. Han svarede at jeg kunne da hurtigt få at føle om han var det.

Bjørn og Michael sad fuldstændig stive af skræk og sendte blikke til hinanden, fortalte de bagefter, og de andre sad ligeledes temmelig lammede. Jeg smilede til "brødet" og kunne slet ikke føle nogen form for angst, men sagde bare, måske med en hjælpende hånd foroven, "det du der udtrykker, kunne faktisk få mig til i den grad at tvivle, for jeg ved at et mandfolk behandler kvinder ordentligt. Så begyndte de to der stod bag ved ham at skraldgrine og "brødet" valgte at udtrykke sin anerkendelse over min bemærkning ved at smile skævt og kort efter vendte de om og forlod stedet. Jeg ved virkelig ikke hvad der i grunden gik af mig, men jeg syntes det var så ondt at denne Dorte der i forvejen led en del, skulle høre på sådan noget.

Michael blev desværre dybt præget i et par dage derefter, fordi han straks efter rockernes udvandring hoppede op og ned i et væk, samtidig med at han begyndte at hvine henrykt.

Bjørn og jeg fik ham lempet tilbage på afdeling 6, hvor han omgående fik en beroligende indsprøjtning.

Men da Bjørn forlod os udtrykte han sin forundring over mig og situationen.

Resten af opholdet på Risskov får du næste gang, for fortællingerne skal lige rundes af.

Hvor jeg dog glæder mig rigtig meget til på søndag, glæder mig til det hele, og bliver varm af længsel efter dig.

Jeg elsker dig og tæller dagene til vi ses igen.

De kærligste og ømmeste tanker

Fra din Karen

Tirsdag d.13.06

Lidt respons og kronike

Min Kære Karen.

Tak for dit brev, ja jeg glæder mig også til på søndag, hvor vi ses og kan være sammen noget tid.

Bare at, kunne slappe af og koncentrere os om hinanden.

Her er det på en måde lidt hektisk, på den anden side lidt afslappet.

Vi har jo været hos ejendomsmægleren, men selv om det var udmærket, har det givet os et luksusproblem.

Vores luksus består i, at han mener at kunne sælge huset for 1,6 mil. Og mindst 1,5 mil. Problemet opstår så ved at den noget højere pris skyldes en generel stigning i Ringsted og nærmeste omegn.

Min umiddelbare tanke kunne være at sælge og så finde noget i et billigere område. Det kunne måske også være en smule mindre.

Men jeg ved jo, at det her hus er helt i orden og det kan man jo ikke regne med at alle huse er. Der kan gemme sig artigheder i tilstandsrapporten.

Muligheden for at blive boende er jo, at købe Hanne ud, men med den højere salgspris, bliver det også dyrere at købe hende ud. Jeg kunne godt klare et lån af en mindre størrelse og så få hende ud.

Hun er dog nu nået til det stade, hvor hun er blevet grådig og hun skal ikke kunne sige, at jeg har snydt hende, derfor får hun tid til at regne alt det hun vil på tallene og er da også selv kommet med et udspil.

Mit ønske er, at hun får nogen, hun har tillid til, til at se på hendes udspil, så jeg ikke skal høre, at jeg har snydt hende. Det er jeg absolut ikke interesseret i, men min økonomiske formåen, skal da lige kunne følge med i det, hun vil kræve.

Jeg har jo sagt, at et eventuelt bud fra mig eller hende også skal gælde den anden vej, men det vil hun ikke tænke på, for hun er ikke interesseret i at blive boende i Lyng.

Det betyder så, at hun kan give mig et tilbud om at betale hende et vist beløb, men det gælder ikke, at hun kan købe mig ud, - da hun ikke vil blive boende, derfor er hendes øjeblikkelige tilbud ikke spiseligt, men det er dog tæt på.

Og så ender den igen med, at vi siger: Lad mægleren sælge, men... – og så starter det forfra.

Jeg har ikke opgivet nogen af mulighederne, men må jo afvente og se.

Måske en anden mægler, men jeg tror dog efterhånden at de 1,5 mil. er meget realistiske.

Jeg ved det simpelthen ikke, for et lille rækkehus i Ringsted er ikke stort nok til os to. De huse, der er rimeligt billige, ligger som regel meget langt fra alt muligt og det er heller ikke interessant. Offentlig transport skal der være og gerne andre muligheder.

Jeg tror altså ikke at vi, trods at vi godt kan og vil tosomheden, kan forlige os med at bo isoleret et eller andet udsted. Det vil jeg tillade mig at se bort fra. Men lad os tale videre om det på søndag.

Respons

Der er ikke så meget at spørge om vedr. din krønike, men jeg vil blot endnu en gang konstatere at det er et dramatisk liv. Du har levet.

KRØNIKEN

Bent og Grethe havde, som det vil fremgå, virkelig truffet nogle beslutninger, som var væsentlige, men det vidste jeg ikke den gang.

Her er lige et par små episoder, inden afslutningen på Samsøe krøniken.

Vi havde i mellemtiden fået Morten og Bents tre børn elskede og forgudede ham. Lige så snart, han var kommet hjem fra dagplejen, stod mindst et af børnene der og ville tage sig af ham.

Det kunne lige så godt være Rene, som det kunne være pigerne Monika og Manuela.

Rene, som i sagens natur blev pacet frem af sin far, havde sit eget lille oprør i gang.

Bent ønskede at Rene skulle blive jagerpilot eller jægersoldat.

Rene havde reageret ved at fortælle, at han ville være damefrisør. Det syntes Bent ikke ret godt om.

Rene, som var omkring de 15 år, reagerede yderligere, ved at tilmelde sig et hold på ungdomsskolen. Holdet hed "Barne – og skønhedspleje".

Jeg var på det tidspunkt blevet ansat på Ungdomsskolen, så jeg ved, det er rigtigt. Jeg ved også, at han var både den første og sidste dreng, der havde konsulteret dette – i øvrigt meget populære – hold.

Efterhånden var Rene blevet overbevist om, at han var bøsse. Det skulle ikke skjules og til hans fars store fortrydelse lagde han ikke skjul på det.

Kort efter gik han ud af skolen og kom i lære som damefrisør, med overdreven feminitet, ordnede han hår på mange af kvarterets damer, bl.a. Birthe Kjær.

Så startede han på fagskolen for frisører. Her var næsten alle de andre elever piger og de viste stor interesse for den høje lyshårede Rene. Da Rene konstaterede forskellen på de andre homoseksuelle drenge og så alle pigerne, fandt han meget hurtigt ud af, at han ikke var den mindste smule bøsse.

Så lidt positivt så Bent Samsø dog nu på Renes uddannelse til damefrisør.

Da børnene holdt så meget af Morten, og da Grethe var blevet arbejdsløs, blev vi enige om, at Morten lige så godt kunne komme i dagpleje hos dem i stedet for den dagpleje, vi ikke var vildt begejstrede for.

Han kom i dagpleje på den anden side af vejen og trivedes med det.

Hvert år i Mortens tre eller fire første år, skrev Manuela og Monika en fødselsdagssang til Morten. Sangen var hvert år på melodien til den danske grandprix vinder, det pågældende år.

Det gik stadig op og ned for Bent og på et tidspunkt blev han så træt af Hvidovre kommune, at han straffede dem, ved at flytte til Ryvangen – det var de nok ikke så kede af.

Han boede ikke ret længe i Ryvangen og flyttede så til Samsø, så han kunne præsentere sig som: ”Bent Samsø, Samsø”.

Jeg besøgte ham et par gange i Onsbjerg. Første gang boede Lisbeth og jeg på Bed and breakfast i Østerby og Bent sagde, at næste gang vi kom, skulle han nok skaffe os et helt hus, hvor vi kunne bo.

Bents krønike nærmer sig den dramatiske og måske overraskende slutning...

Min kære skat, jeg glæder mig meget til at se dig, jeg elsker dig - og glæder mig også til at snakke vores kommende liv, igennem med dig. Jeg glæder mig til at mærke dig tæt på mig og bare være sammen med dig.

De kærligste hilsner og tanker

Din Niels.

Respons og tanker og en krønike mere

Min Kære Niels

Tak for brevet og oplysningerne om ejendomsmæglerens pris ide.

Det må vi selvfølgelig få snakket væsentlig mere om, når vi ses.

Der er meget at betragte i den sammenhæng, så meget desto bedre, hvis vi også får tiden til det. Det ser jeg meget frem til.

Jeg holder virkelig af den åbenhed og ærlighed du skriver alt dette til mig, i.

Jeg vil helst ikke skrive en masse om alt det jeg tænker om huspriser, og muligheder for os to, for det er meget bedre at snakke sammen om det.

Det lyder da som en dejlig opvækst for Morten, det betyder jo meget, at der var børn der holdt af ham.

Og så er spørgsmålet lige, flyttede han med sin familie til henholdsvis Ryvangen og Samsø?

Men jeg får måske svaret sammen med fortællingens overraskende slutning.

KRØNIKEN

Tiden efter Risskov

Efter jeg kom hjem til Tilst og Langhuset igen, indrettede jeg mig i den tredje lejlighed, som lå ved siden af Gunnars og min lejlighed, idet der var, når man gik igennem køkkenet, en dør ind til et noget mindre køkken, en lille stue og et loftsværelse som ikke var isoleret.

Den lille stue indrettede jeg som mit soverum og havde så, udover købet af en seng til mig selv, også en seng til Miriam.

Meningen med denne indretning var at jeg kunne trække mig, og at Georg og jeg måske kunne finde tilbage til en eller anden form for parforhold igen.

Der er en veninde jeg desværre har glemt at fortælle om.

På turen til Paris blev jeg rigtig gode venner med keramikeren Lis Ehrenreich. Hendes far Gustav Ehrenreich var opfinder af bl.a. den lille hoptimist figur og en masse andre påhit.

Lis var ret speciel og i øvrigt forelsket i Lars Hug, som også gik på Det Jyske Kunstakademi.

Også hun besøgte mig flittigt på Risskov og på et tidspunkt, spurgte hun mig, om jeg kunne tænke mig at leje en butik i Århus latinerkvarter, sammen med hende og dels have muligheden for salg og dels have butik og baglokale som værksted. Så allerede et par dage efter at jeg kom hjem, lejede vi en butik i Volden 10, og indrettede den i fællesskab med keramikværksted i baglokalet og billedvævning i butikken, hvor alle Lis's fine ting også befandt sig på hylder og i vinduet.

Jeg besøgte flittigt mine venner på Risskov og hen mod august begyndte personalet og andre at mene Michael var behandlet godt nok til, at blive verftet ud. Problemet var bare, at han som sådan, ikke havde noget at komme ud til, så Bjørn tilbød ham at han kunne leje et billigt værelse hos ham. Bjørn boede ved Århus å, tæt på kulturhuset, som bare hed Huset.

Det skulle han nok ikke have tilbudt, men det er en historie som er til senere.

Det var sådan, at Akademiet først åbnede dørene for et nyt år den 1. oktober, så jeg arbejdede flittigt med billedvævningen efter hjemsendelsen, fra det vi kaldte "folkets rekreationshjem".

Og der gik ikke mange dage, før forskellige, fra akademiet opsøgte stedet og kiggede ind.

Det gav mig følelsen af sammenhold og tryghed, for disse mennesker var afslappede og fordomsfrie og det var noget jeg satte stor pris på.

Tante Astrids 90-års fødselsdag

Den 10. august blev tante Astrid 90 år og fejrede det, ved at invitere min mor, moster og mig og Georg samt en veninde som vist var 71 år.

Efter en hyggelig fest, tog min mor med os andre hjem til Tilst for at opholde sig der et par dage.

Men sådan gik det ikke.

Igennem mit hidtidige liv, havde moster altid været der for min mor, altid været den der ringede min mor op, når min mor atter engang var blevet fornærmet over et eller andet, moster havde sagt eller gjort.

Denne gang var der også et eller andet hun ikke var tilfreds med, og moster må have sagt et eller andet, for pludselig hånede min mor moster, ved at le ad hende og sige at hun havde rigtig godt af at jeg var havnet på Risskov, og nu havde hun da i sandhed fået sin nemesis.

Da blev moster vred. Hun bad min mor om at forlade huset, hvilket min mor da også gjorde. Og moster ringede ikke på noget tidspunkt til hende.

Men en tidlig formiddag i starten af september, ringede så endelig min mor, for at fortælle, specielt moster, at hun nu tog på et kurophold i Rumænien i 14 dage. Min mor var blevet ret kraftig og døjede med både astma og bronkitis, samt diabetes.

Fortsættelse af temaet om min mor, skriver jeg om næste gang og selvfølgelig andre ting, der hændte.

Nu vil jeg så også lige fortælle dig at Krista stadig er her, og bliver til på torsdag eller fredag. Hun har fået lysten til sin fremtid tilbage og kan gudskelov nu godt klare at snakke og dermed se en fremtid uden Jeppe, selv om jeg godt ved at hun vil ryge ned et par gange endnu, så er det den rigtige vej det går. Vi har været på cafe i dag

og på udstilling i Kulturhuset, og jeg syntes det har været rigtig hyggeligt.

I morgen skal hun til Birkerød i forbindelse med et muligt job. Et job som de skal bruge en fra hendes område til. Hidtil har hun været handicaphjælpervikar ud over opstarten af sit eget firma.

Det er med stor glæde jeg nu begynder at tænke på, at der kun er så få dage til vi ses igen, det at vi som du skriver, kan slappe af og være hinanden nær på de planer vi nu kan, er en skøn tanke.

Jeg elsker dig og jeg har dig i bevidstheden dybt i mit indre, altid. Måske kan du fornemme det.

*De kærligste hilsner og
tanker, kys og andet Fra din
Karen*

2.brev: Jeg glemte billederne

*Det første billede er fra
Tantes 90-års fødselsdag
hvor vi poserer ude på Tantes
altan, andet billede er Georg
og mig til denne fødselsdag.*

Onsdag 14.06

Kommentarer, hus og slut på Bents krønike

Min kæreste Karen.

Tak for dit brev og billederne.

Jeg kan da ikke undgå at lægge mærke til at Georg vist var det vi kaldte en "blød mand".

Så bemærkede jeg også det tidstypiske (70'er) hækledede tæppe. Jeg tror omtrent alle havde sådan et. Lise, som jeg boede sammen med i Peter Fabersgade hækledede nærmest altid, så det blev til mange tæpper. Selv hækledede tæpper på væggene, havde vi i den lille fugtige kælderlejlighed.

Nå, jeg kan da også se på Gunnars patchwork vest, at vi lige er nogle få år efter de hækledede tæpper toppede.

Eller også har jeg bare ikke fulgt ordentligt med, jeg havde da en hæklet vest og da den med tiden blev alt for lang blev den netop erstattet af patchwork vesten.

Hussituationen

Det er selvfølgelig stadig et spørgsmål om sælg eller blive boende, for mig, mens det for Hanne er: Flyt med så mange penge som muligt. Jeg kan jo ikke rigtigt fortænke hende i det, men det ligger også klart, at ingen af os vil snyde den anden.

Jeg prøver at se nærmest skematisk på det og hver gang jeg ser en mulighed prøver jeg, om jeg kan føle, hvordan den vil være i praksis.

For eksempel er der jo som udgangspunkt to muligheder: Vi sælger og flytter begge to eller, jeg køber Hanne ud.

Prisen for det sidstnævnte svinger lidt, ligesom baconprisen, op og ned hver anden dag. Uden de helt store variationer.

Hvis jeg stopper ved muligheden for at blive boende, er det forholdsvis enkelt, bortset fra prisforhandlingen, men vi kan blive enige engang imellem og hvis jeg slår til, så skal hun jo flytte. Jo højere pris, des hurtigere udflytning.

Ejendomsmægleren siger, det kan sælges for 1,6 mil. Men i hans notat står der, at 1,5 er realistisk.

Hvordan vi herefter regner det ud, kan jeg bedre fortælle, når vi sidder sammen om nogle få dage.

Men i den situation, ved jeg trods alt, hvad jeg får og hvordan det hele ser ud – bortset fra den endelige salgspris, som jeg så ikke skal bruge til noget, da jeg i dette tilfælde ikke vil sælge senere, hvis jeg ikke er absolut nødt til det på et tidspunkt. Og det har jeg svært ved at forestille mig.

Hvis jeg lander på feltet "Sæt til salg", så åbner der sig to muligheder, enten fuld pris 1,6 og intet nedslag. Det tror jeg vist ikke kan lade sig gøre, men skulle det blive solgt, så har jeg gode muligheder for at finde noget andet, men hvor?

Jeg kunne også sætte til salg og sige til mægleren, at han gerne må gå ned til 1,5, så skal det nok blive solgt, men hvornår?

Derfor åbner den mulighed andre spørgsmål for mig:

Skal jeg straks begynde at finde noget andet. Skal det så være i en prisklasse, så jeg kan klare to huslejer en overgang (Det kan vist godt lade sig gøre i nogle måneder).

Eller skal jeg bare blive boende og så finde noget, når det bliver solgt.

Den sidste mulighed er den, jeg fumler lidt med. Men her hedder det også hvor og når jeg fumler med den mulighed, prøver jeg virkelig at føle, om jeg kunne bo der eller der.

Det handler jo også om, hvor du gerne vil bo.

Eller ikke vil bo.

De tanker skal vi lige vende sammen. Vi har jo gjort det lidt, så noget ved jeg da om dine ønsker, men det kunne være spændende at snakke mere om det.

KRØNIKEN

Jeg vil lige svare på dit spørgsmål. Ja to af Bents børn flyttede med til Ryvangen. Den ældste Monika var flyttet sammen med sin kæreste. De to yngste Rene og Manuela

drømte om at flytte hjemmefra og det gjorde de da også, mens familien boede i Ryvangen.

Derfor var det kun Bent og Grethe, som flyttede til Samsø omkring 1990.

Bent og Grethe besøgte Lisbeth og mig mens vi boede på Østervangen (Idrætsskolerne) og de gentog, at vi kunne låne et hus, hvis vi kom til Samsø.

Det gjorde vi og havde faktisk nogle dejlige dage.

Det kunne lade sig gøre, fordi Bent førte tilsyn med huse i Onsbjerg, som var ejet af udenøsfolk.

Og så havde han bl.a. aftalt med dem, at han måtte bruge husene som gæstehuse.

Det var sidste gang, jeg så Bent.

Han kæmpede stadig med myndigheder og sådan noget, omkring den erstatning, som han havde dom for, at han kunne tilkomme, men ingen ville tage ansvar for.

Et års tid efter, vi havde været på Samsø, fik jeg et brev fra ham, hvor han opridsede hele sin situation og i øvrigt fortalte, at han nu havde fået kontakt med nogle folketingsmedlemmer, som havde skaffet ham i direkte kontakt med Nyrup, som var statsminister på det tidspunkt.

Nyrup ville personligt tage sig af sagen, som han fandt meget retfærdig.

Det ville Bent fortælle mig og så var der noget andet, som åbenbart havde pint ham i mange år.

Bent var jo ikke den mest velformulerende stuntmand, men det var godt nok en raffineret måde, han skrev det på – og det var i sagens natur ikke andre, der havde skrevet det.

Han skrev et sted i brevet ”Som du jo nok ved er jeg ikke far til Rene og Manuela”.

Det anede jeg ikke, det vidste han også godt, at han aldrig havde fortalt mig, så derfor var det en smart formulering, inden han fortalte videre.

Jeg har antydnet, at Monika var lille og mørk og i det hele taget lignede Bent meget.

Mens Manuela og Rene var høje og lyse, det kunne man ikke beskyldte Bent for at være.

Det var jo et meget privat brev som jeg ikke kan skrive om men gerne fortælle dig, men hovedhistorien med Nyrup fik Ekstrabladet fat i, nogle uger senere og skrev om stuntmanden og statsministeren. Masser af tekst og mange billeder, især fra de film, han havde været med i.

Ekstrabladet fulgte sagen tæt og kunne en dag fortælle, at Nyrup meddelte, at han ikke kunne gøre noget for Bent Samsøe.

To dage senere fandt Bent igen vej til forsiden.

Han havde taget sit eget liv. Han havde hængt sig på et skjult sted, så det var IKKE meningen, at han skulle findes.

Det var krøniken om Bent Samsøe, men du får senere lidt supplerende materiale.

Nu glæder jeg mig til at se dig og være sammen med dig.

Jeg elsker dig og ser frem til nogle dejlige dage med dig fra på søndag.

De kærligste hilsner og tanker fra

Din Niels

Biografi om denne Bent Samsøe

Bent Reginal Samsøe var søn af Christian Peter Samsøe (f. 26-06-1910) og Anna Marie Christensen (28-04-1906 - 09-12-1978). Han var i mange år en af Danmarks bedste brydere og blev kendt i 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne, da han under kunstnernavnet Reginald Samson udførte stunts i film som "Præriens skrappe drenge", "Olsenbanden i Jylland" og "Guld til præriens skrappe drenge", i hvilken film han blev kastet af vilde heste og udførte et spring fra 30 meters højde. Han blev kaldt Danmarks stuntman nr. 1 og var på fornavn med skuespillere som Roger Moore (14-10-1927 - 23-05-2017), der tilbød ham stuntarbejde og Reginald Samsøe var således på vej mod en stor karriere i USA. I juli måned 1972 sluttede karrieren dog brat, da han inden Ringridningsstævnet på Sønderborg Stadion blev stærkt invalideret. Sammen med en chauffør, som han ikke før havde arbejdet sammen med, var han ved at træne et stunt med at springe fra en kørende bil til en anden. Ulykken indtraf, da Bent Samsøe stod på en tagbagagebærer og bankede på bilens tag for at markere at træningen var overstået. Chaufføren opfattede det imidlertid som et ønske om højere fart, speedede op, hvorved Bent Samsøe mistede balancen, fik benet i klemme mellem bilens tag og tagbagagebæreren og brækkede venstre ben. Han blev slynget af bilen og ramte med hovedet ind i cementkanten, der adskilte fodbold- og løbebanen. Trods mange smerter nægtede Bent Samsøe at acceptere at han aldrig kom til at arbejde igen. Efter ulykken arbejdede han som arbejdsmand, gartner, graver og meget andet, men døde under tragiske omstændigheder i

Kapitel 7

Livet går videre

Onsdag 14.06

Lidt kommentarskrivning, og en kronike

Min Kæreste Niels

Tak for dit brev og medfølgende slutning på Bent Samsøes liv. Det gjorde mig virkelig ondt at læse, selv om jeg kunne ane slutningen.

Måske var Georg, hvad man kalder en blød mand, det har jeg egentlig aldrig spekuleret i, for i halvfjerdserne og firserne var mange jo såkaldt "bløde" mænd.

Egentlig troede jeg det var dem med strikketøjet osv. og just fingerfærdig var han ikke, ej heller var der særlig meget feminint over ham, når han tyllede øl i sig, men på andre måder kunne han måske gå under den betegnelse.

Jeg kan i øvrigt godt lide følsomme mænd, der tør vise blidhed og følelser, og ikke skal påklistre os andre en eller anden forestilling om den "rigtige" mand. Det er jo sådanne indstillinger der er spændende at snakke om. For holdninger er bare foreløbige, i alt fald hvis man ikke i bar rædsel, vil slippe en eller anden misforstået holdning, selv om man kan se det tåbelige i at holde fast.

Han var på ingen måde rå. Bare ondskabsfuld til tider. Måske fordi han havde haft et ret symbiotisk forhold til sin mor. Hvad ved jeg.

Jeg tænker på da jeg måtte kravle rundt på gulvet efter Miriams fødsel, hvor jeg næsten ikke kunne bære hende hen til puslebordet og bad om hjælp, og han ikke gjorde andet end at smile en smule og ellers lukke ørerne i og bare fortsætte med f.eks. at læse. Da var det selvsagt en guds velsignelse at ringe til moster, der lige kunne smutte over til os og give en hjælpende hånd. I dag får man besked på, selv ved bikinisnit ikke at bære mere end max et kilo de første uger efter. Hvordan det så kan lade sig gøre.

Tæppet bagved billedet er et af tante Astrids værker. Hun hæklede, og især broderede på livet løs, når hun ikke rejste til Harzen, og smuglede stærke alkoholiske drikke med hjem. Hendes hæklede tæppe der ses på billedet, overtog jeg efter hendes død, da det blev min opgave, at rydde hendes lejlighed. Jeg solgte det, da jeg skulle flytte til Farum.

Med hensyn til Tantes broderier, var de faktisk ret gyselige, idet hendes tålmodighed, kunne være på et meget lille sted, og hun derfor sprang adskillige nuancer over, når hun skulle udføre et stramajbroderi, som hun havde rigtig mange af, da hun døde. Med hensyn til hussituationen, er der selvfølgelig en del at forholde sig til, kan jeg i den grad forstå.

Jeg tænker meget på det, ind imellem min forholden mig til Krista og hendes situation. Så der bliver da rigtig meget at snakke om, når du kommer. Det glæder jeg mig vældigt til, selvfølgelig.

Ikke mindst at vi kan snakke lidt mere ind omkring muligheder med fremtiden.

KRØNIKEN

En tragisk rejse

Efter at min mor havde ringet til min moster, rejste hun kort efter på sit kurophold til Rumænien. Dengang var Rumænien under sovjetisk styre.

Pludselig ringede Kirsten til os og fortalte, at hun var blevet ringet op af en dame, der netop var vendt hjem fra Rumænien og kuropholdet. Hun forklarede Kirsten at vores mor var blevet indlagt dagen før hun tog hjem, og dette havde hun lovet at meddele os. Det var bestemt ikke rart at vide, at vores mor lå på et Rumænsk hospital, uden mulighed for at forstå nogen af de mennesker der havde hende i behandling.

Kirsten fik kontakt til den danske guide, som løbende orienterede os alle gennem Kirsten.

Vi fulgte så godt vi kunne situationen, men ingen af os havde forventet pludselig at få den besked, at vores mor var død, uden en egentlig dødsårsag. At vi selv konkluderede at det måtte have været en blodprop, som hun jo tidligere havde haft, behøvede jo ikke at være rigtigt.

Vi var virkelig kede af det alle sammen, men det værste var dog, at det nærmest blev umuligt for os, at få min mors lig hjem til Danmark.

I over 3 uger ventede vi dagligt på at få den besked, der kunne fortælle at vores lidelser var ophørt.

Jeg kunne ikke lade være at tænke på at det havde en eller anden form for tragedie at vores mor døde på denne måde. Og at hun tog muligheden for at få en større indsigt i hende, væk fra mig.

Jeg spurgte flere gange moster om hun var mere ked af det, eller rettere havde skyldfølelse, fordi hun langt om længe, havde afvist min mor så inderligt, men moster svarede at, det følte hun faktisk ikke. jeg tror moster måske var lettet mere end trist. Altså hun havde jo påtaget sig et ansvar i hele sin lillesøsters liv.

Begravelsen

Den dag min mor blev begravet ude på Assistent kirkegården, af en af de katolske præster fra området, som jeg ikke havde kendskab til, kom der også to mænd. Den ene var hendes kæreste Valdemar, som jeg ikke havde indtryk af, hun egentlig havde noget særligt dybt forhold til, den anden var en mand af mystisk sammensætning, som hun havde fundet meget lidt interessant for år tilbage, men som havde kredset om hende i mange år. Ellers var der kun os. Det var i starten af november 1981 og der var et sandt stormvejr den dag, så man dårligt kunne holde fødderne på jorden.

Sangene som skulle synges, havde Kirsten specielt valgt, men de blev ikke sunget på den melodi vi kendte, og sådan kan man sige at det hele virkede en smule kikset.

Min mor blev 63 år gammel.

Akademiet nok engang og et møde inden

I Lis's og min værksted/forretning i Volden, kom rigtig mange af Akademiets elever forbi og fik en kop kaffe eller lign. En dag havde et par stykker mødt en af de nye elever, som først skulle starte 14 dage senere, og slæbt ham med til stedet. Han hed Jeppe og var en meget høflig mand, der smilede overdrevent meget.

Men efter en times tid, begyndte sulten at gnave og vi satte os alle ud i den smalle, men ekstremt hyggelige gårdsplads med noget indkøbt mad og en eller to flasker vin. Selv om vi var i midten af september, var det som en varm sommerdag.

Uheldet var ude, da jeg kom til at vælte en halv flaske rødvin ud over mig selv og Jeppe, der sad ved siden af mig.

Jeg kan godt være klodset, især var jeg det som barn, hvor min mor altid sad nærmest på nåle når vi var ude, indtil jeg endelig fik væltet et eller andet. Det gjorde at jeg ofte skyndte mig at gøre det, nærmest med vilje, for så var det langt mere afslappet bagefter. Denne gang gjorde jeg det bestemt ikke med vilje, men det blev dog indledningen til et nyt bekendtskab, der ret hurtigt endte ud i et forhold.

Jeppe var dengang og i mine øjne en nærmest gammel mand, da han var 7 år ældre end jeg.

Jeg tror det med at være noget frygtsom over for mænd der var over 3 år ældre, nok havde noget med min egen forsigtighed med at være i et forhold til en såkaldt "voksen". Det var jo underligt, at jeg altid veg udenom den ældre årgang. Måske noget der ligesom sad i baghovedet, som et pejlemærke i forhold til min utrygge ungdomstid.

Det blev også utrolig spændende at komme tilbage til Akademiet, til en gravid Randi. Derudover var der kommet 4 nye elever, som både gjorde vores billedværkhold meget mere sjovt og inspirerende.

Ved at Jeppe kom ind i billedet, blev skilsmissen en naturlig realitet nogle måneder efter.

At sådan en skilsmisse var meget sværere og adskillelsen underlig smertefuld, er så en anden sag.

Jeppe havde to drenge på 4 og 10 år. To drenge som jeg stadig kender og som jeg holdt meget af.

Men det forløb kan du høre om i næste krønike.

Der er jo ikke så meget mere at sige andet end at forsøge ihærdigt at kysse dig med mine ord og fortælle dig min længsel og mit savn efter at være ved dig, og vide der ikke er så lang tid tilbage til at du er her igen. Og jeg må også lige give dig den måske efterhånden stærke og kendte erkendelse:

Jeg elsker dig!

*De kærligste tanker og
ømmeste længsler*

Fra din Karen

Ps. Billedet er et nutidigt billede af den lille gade "Volden" hvor Lis og jeg havde vores værksted

Torsdag d. 15.06

En smule respons og boligtanker

Min kære Karen.

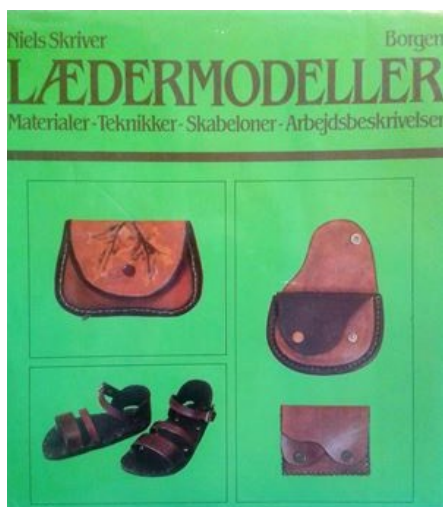
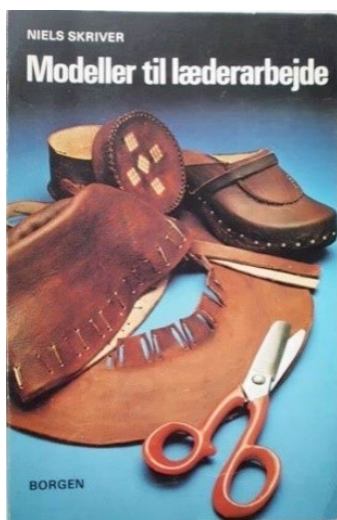
Mange tak for brevet og billedet. Ja vi kan sikkert få meget spændende igennem vores samtaler ud over det at skrive breve.

Jeg kan godt huske Volden i Århus. Jeg mener, det var der, der lå en læderbutik med et stort udvalg i materialer og værktøj. Butikken hed noget i retning af "Læderiet" og de blev meget sure på mig, for mange år siden, hvor jeg var blevet hyret af en læderforretning i Viby og derfor anbefalede deres varer på mine kurser mm. og ikke Læderiet, som jeg altid syntes havde været meget dyre og snobbede.

Så jeg anbefalede folk at holde sig væk fra Læderiet og de solgte til gengæld ikke mine bøger. Sådan er der så meget.

Men der er dog ikke så meget at skrive i dag, så det bliver nok et kortere brev, jeg skal også gerne ud at klippe hæk, mens det er godt vejr.

Jeg fandt lige en artikel, jeg skrev en gang om Bent Samsøe. Den får du lige med, hvis

Mine bogudgivelser

jeg husker at vedhæfte den. Du skal køre den op i naturlig størrelse, så er det muligt at læse selv denne lidt dårlige kopi.

Boligsituationen

Der er ikke så meget nyt, men det er dog lykkes mig at få udsat enhver afgørelse til tirsdag/onsdag.

Så har vi to fået talt sammen og har måske truffet nogle afgørelser eller er kommet nærmere nogle afgørelser. Jeg vil i hvert fald gerne, når vi ses, gå mit causeri fra sidst igennem med dig.

Jeg skriver det lige lidt skematisk, så kan du jo tænke noget mere, inden vi ses.

Jeg ved godt at det økonomiske aspekt i det, kan være sværere for dig at forholde dig til, men bare lad som om du er involveret, hvilket du jo også er.

Hovedspørgsmålene er:

- 1. Købe Hanne ud.*
- 2. Sælge huset gennem mægler.*

1. Købe Hanne ud medfører flg.:

For enhver pris?

Så billig som muligt?

2. Sælge gennem mægler:

For den fulde pris, som Hanne mener, vi kan få?

For en realistisk pris?

Disse fire spørgsmål afføder igen underspørgsmål, men det vil føre for vidt her. Så derfra skal vi to jo bare snakke om det, når vi ses.

Jeg har fundet en lille teknik til at forholde mig til mange spørgsmål på og den vil jeg gerne sætte dig ind i, når vi ses.

Det er ikke noget, jeg direkte selv har fundet på, for det handler grundlæggende om at sætte sig ind i en boform eller sted og virkelig prøve at føle, om jeg kunne bo der sammen med dig. Og så kan det handle om et bestemt sted, en bestemt by, en bestemt ejendomstype osv.

Det har bragt mig lidt videre, men nu er jeg gået lidt i stå indtil vi får talt sammen.

Der er heldigvis ikke så længe til – kun tre dage.

Jeg har meddelt Hanne, at jeg besøger dig fra på søndag, det blev hun ikke specielt glad for at høre.

Det er Ok, hvis du ikke har tid til at skrive særlig lange breve, mens du hjælper Krista, men bare jeg hører lidt fra dig, vil jeg blive glad.

Denne gang, skriver jeg ikke, at jeg elsker dig, for jeg tror du kan huske det fra i går.

*De
kærligste
hilsner og
tanker fra
Din Niels.*

Alle tiders campingvogn for en god rugbrøds-motor

Tekst og fotos:
Niels Skrivers

Det er nok verdens billigste campingvogn, den Bent Samsø, Hvidovre, har bygget sig. På en trehjulet ladcykel har han sat en rummelig trækasse med tagpap og vindue. Den er ovenikøbet varmeisoleret.

Bent Samsø er forhenværende stuntmand, men trak sig tilbage efter en skade for nogle år siden.

– Det er jo ikke nogen racer, men den giver god motion.

4

Taget er beklædt med tagpap og fungerer som dør.

Når han ikke mere svinger sig i sadlen med »Præriens skrappe drenge« eller vader rundt i dykkerdragt sammen med »Olsen Banden«, må han have noget andet at rive i. Først byggede han så selv sit hus i Hvidovre, og da det var færdigt skulle der bygges campingvogn. Men en

forhenværende stuntmand vil bruge sin energi i fuldt omfang, så i disse oliekrisetider er en campingvogn med rugbrøds-motor lige sagen. En trehjulet ladcykel er

– Her sover jeg dejligt og får frisk luft gennem det åbne vindue.

blevet skilt ad til den mindste skrue og hver lille ting er blevet slebet, pudset af og malet, inden stellet atter blev samlet.

Ladet blev bygget om til en kasse med et vindue, der kan åbnes og give frisk luft – og taget, som ligeledes kan åbnes, fungerer som dør. Indvendigt er kassen isoleret med et lag flamingoplader.

Campingcyklen rummer en skumgummimadrass, sengetøj, bagage og andet udstyr.

– Cyklen er naturligvis ikke nogen racer, forklarer Bent Samsø, – men den er absolut ikke tung at køre rundt med. Og når man

vil bruge sin energi og kræfter, er det den helt rigtige måde at drage land og rige rundt på.

– Ah, her er da god plads til mig, forsikrer Bent Samsø.

Fabuleringen, respons men ingen krønike

Min elskede Niels

Tak for brevet, med artiklen om Bent Samsøe, den er ret festlig og inspirerende. Måske er det i grunden nok, med et lille minihus når galt skal være. Altså ikke så småt som Bents Campingvogn med rugbrødsmotor. Nå spøg til side, jeg vil da også takke for niveauet "muligheder".

Jeg syntes det ville være godt, at få endnu en eller to ejendomsmæglere til at vurdere huset og det siger jeg ikke for egentlig at blande mig, men fordi så mange udtrykker denne realitet. For en ejendomsmægler kan jo godt sætte sin pris højt, selv om han udmærket godt ved, han ikke kommer til at sælge det til den højeste pris. Alle ejendomsmæglere vil selvfølgelig presse prisen, men jeg er ret sikker på, at rigtig mange huse bliver handlet til en lavere pris, end den reklamerede.

Selvfølgelig kendte jeg også Læderiet, som netop var utrolig dyre. Jeg købte dog en gang et par blå skindstøvler på deres udsalgssage, som jeg havde i mange herrens år, fordi de var ret specielle og efterhånden også behagelige. Faktisk havde jeg dem til jeg flyttede til Farum, hvor jeg langt om længe opgav dem og da var de også ved at falde en smule fra hinanden. Så de holdt jo fra 1981 til 2013.

At Læderiets indehavere var snobbende kan du sagtens bilde mig ind, de tog i alt fald ikke med til de to vejfester Lis og jeg sluttede op om, så egentlig kendte jeg dem ikke. Jeg lånte dine bøger på biblioteket, kan jeg huske, og skænkede det ikke en tanke at det var dig der stod bag dem. Måske købte jeg også den med taskerne, det kan jeg dog ikke helt huske. Jeg syntes det er lidt mærkeligt at jeg ikke så, det var dig der var forfatteren, men det skal siges at jeg sjældent bemærker navne på hverken forfattere eller komponister. Egentlig en uskik.

Jeg håber du fik klippet din hæk, selv om det nærmest var for varmt her, eller lummert. Krista og jeg fotograferede guldstolene i dag og jeg fandt billedet af sofaen, som jeg havde. Så nu er de sat til salg i DBA.

Derudover har vi prøvet at sortere i de 5 – 6 væve der alle manglede et eller andet, og som jeg har fået af Kirsten.

Vi fik stykket et par af vævene sammen, og resten skal jeg lige finde ud af hvad jeg gør med.

Grunden til alt dette er selvfølgelig, at jeg jo skal af med både møblerne og de ubrugelige vævedele, for det skal jo ikke med, når jeg på et tidspunkt skal flytte. Men den anden grund er også, at Krista får mulighed for det fine værelse hvis hun får brug for det ind imellem.

Krista blev ikke jublende lykkelig for at jeg har sagt, jeg vil leve mit fremtidige liv sammen med dig, i muligvis Lyng. Jeg har jo vænnet dem til, at være meget en mormor, der absolut ikke skulle finde nogen mand. Det er dog ikke dig der er problemet, men afstanden til hendes nuværende bolig. Hun tænker jo ikke ret langt og lige nu forestiller hun sig Hundested som stedet, når hun da ikke pludselig begynder at overveje både Hillerød og København.

Problemet er Ellis idet de begge gerne vil, at hun bliver delebarn. Den tanke er jeg ikke specielt begejstret for, selv om jeg ikke udtrykker for meget. Det gavner jo ikke dem. Mine børn er dog alle klar over, at du er noget nærmest mirakuløst der er sket for mig, netop fordi der slet ikke var tænkt i de baner overhovedet, da vi startede vores brevveksling, og naturligvis vil jeg 100 % det liv jeg glæder mig så meget til at dele sammen med dig.

Du er førsteprioriteten i mit liv.

Jeg elsker mine børn og mine børnebørn, men jeg regner også med at de er voksne mennesker, altså børnene, selv om jeg naturligvis vil hjælpe dem, hvis der er kriser i deres liv, som der i øjeblikket er i Kristas liv. Jeppe og hun skal som tidligere sagt til at dele Ellis imellem sig, de skal sælge huset og samtidig skal Krista få sin virksomhed op at køre. Det kræver jo helst noget overskud, og det er jo ikke just det, der er mest af lige nu.

En helt anden sag er at jeg også har besluttet at deltage i sommerudstillingen i vores kulturhus, så de mange billeder der bare står herhjemme og samler støv kan komme lidt ud og blive luftet. Azurmalerne vil også gerne have billeder til tre andre engagementer, og der vil jeg prøve også at reklamere portrættegning og maleri.

Jeg kan jo ligeså godt få noget ud af Farum borgerne, inden jeg flytter og blot går i glemmebogen.

Jeg håber naturligvis også der findes nogle foreninger eller lign. der hvor vi to skal bo. Enten det bliver i Lyng eller et andet sted.

Jeg glæder mig utroligt meget til at se dig, men som du skriver, om at skrive "jeg elsker dig", så tror jeg også at jeg har understreget det i går, så det vil jeg ikke skrive en gang til, til gengæld skulle vi måske lige få aftalt hvornår du kommer på søndag?

Jeg tager op til Krista i Frederiksværk i morgen og så henter vi sammen Ellis og tager til Nøddebohuse. Krista er ked af at være der alene lige nu, fordi hun syntes hun bliver alt for deprimeret. Ergo bliver jeg der til lørdag og tager så hjem lørdag aften. Hvilket nok også betyder at du selvfølgelig får brev fra mig men nok ikke nogen krønike.

Søndag skal jeg så lige nå lidt, inden du kommer, så ville det passe dig omkring kl. 13? Eller?

*De kærligste dybtfølte hilsner med kys og andet
Fra din Karen*

Fredag d. 16.06

Et lille brev.

Min kære Karen.

Jeg kan desværre ikke nå at skrive det helt store brev til dig i dag.

Jeg har haft diverse ærinder i Ringsted og nu er Hanne klar til den længere snak vi har aftalt at skulle have i dag

Jeg er ked af at det går ud over mit brev til dig

Men hun er klar til at snakke det hele igennem og den mulighed synes jeg at jeg skal gribe.

Vi må så glæde os til vi ses om to dage. Jeg satser på at skrive et længere brev til dig i morgen

De kærligste hilsner og tanker fra

Din Niels.

Nogle tanker og en krønike

Min elskede Niels

Jeg takker for dit brev. Du skal også lige vide, at det selvfølgelig er helt i orden, at du ikke altid kan afse tiden til et langt brev. Du ved jeg bliver glad for også små breve og som i dag, en sms.

Jeg håber Hanne og dig fik en god snak. Jeg tror du generelt er ganske god til både at snakke klogt og hensynsfuldt, men også kunne dreje det så godt som muligt til jeres begges fordel.

Jeg glæder mig vældigt til at vi to kan snakke om det også, på søndag.

Jeg blev noget forkølet i mandags og hoster stadig lidt. Men regner med at være ovre det på søndag, bare så du ved det. Det kan faktisk også være en allergisk reaktion.

Engang hen ad aften i morgen tager jeg tilbage til Farum. Så får Krista besøg af en veninde søndag og skal desuden have nogle fotografer og andet til at komme hjem mandag, til hende, da de vil lave en reportage om Jenses og hendes indretning. Det er noget der kaster lidt penge af sig.

KRØNIKEN

Nye tilstande

Mens det gik strygende på akademiet, ved jeg ikke om jeg just kan sige jeg dybest set havde det fint. Jeppe var vældig glad for mig, men jeg var stadig meget ked af det og havde faktisk ret svært ved at opgive Georg og dermed min lille familie drøm, og det er nok ikke de allerbedste betingelser for et nyt forhold.

Georg syntes at vi sagtens kunne fortsætte, nu han og jeg «stod lige». Og jeg syntes jeg burde, selv om jeg følte en forhindrende skuffelse og vrede, ikke mere over den bøvede given igen ved at være sammen med en anden, men overvejende fordi jeg ikke orkede ham mere. Alt for mange svigt omkring hus og min situation bl.a. også med at jeg selv havde måttet ringe til natlægen selv om jeg havde en ekstrem høj feber og frøs så tænderne klaprede i munden på mig, som jeg beskrev i en tidligere krønike.

Til sidst flyttede jeg ind i Jenses lille lejlighed med Miriam og ventede derfra på, at Georg fandt sig et andet sted at bo.

Omkring 1. dec. kunne jeg så flytte ind i vores hus igen, sammen med Jeppe og Miriam. Det var moster naturligvis virkelig glad for, og hun var også vældig begejstret for den smilende og høflige Jeppe.

Hash-teen.

En weekend hvor Miriam var hos Georg og moster på besøg i Slagelse hos Kirsten og Alex, foreslog Jeppe som egentlig var en slags asket, at vi prøvede at drikke en kop hash te. Hashen havde han fået af en ven fra malerholdet, som vel havde sagt noget, der fik ham lokket til en klump.

Det skal siges, at siden højskoleopholdet, havde hverken Georg eller jeg haft lyst til hash.

Nå men teen skulle smages og da der ingen virkning kom, endte vi med at drikke alt hvad der var i tepotten.

Og så skal jeg love for at virkningen slog folderne ud.

Vi begyndte simpelthen at grine. Desværre kunne jeg ikke stoppe. Jeg grinede i over 6 timer og endte fuldstændig ødelagt af grin og smerter i mavemusklerne, med at lægge mig på gulvet. Jeppe sansede jeg overhovedet ikke, men han fortalte bagefter, at han også endte i sin safaristol ør af latter. Men misforstå det ikke. Det blev den mest tvangsprægede latter jeg nogensinde har og vil opleve.

De næste to dage led vi begge af alvorlige mavesmerter, samt for mit vedkommende alvorlige hallucinationer, så jeg var faretruende nær endnu en indlæggelse på Risskov. Jeg har aldrig siden taget hash eller nogen anden form for stof. Jeg skulle ikke nyde noget. Så hellere en god gammeldags brandert.

Den spirituelle verden

Jeppe gik til de foredrag som Georg også havde været indenom. Det var Jes Bertelsen som afholdt dem på psykologisk institut, og det tiltrak virkelig mange.

Hans foredrag tog udgangspunkt i C. G. Jungs psykologi.

Jeg ved ikke hvor meget du kender til denne Jung, som egentlig var kronprins til den berømte Freud?

Der hvor Freud endte, nemlig at tilskrive alt ubevist som nærmest hørende hjemme i seksuelle undertrykte sider, mente Jung at der var en klar udvidelse af seksualdriften, som forbandt det religiøse og spirituelle menneske og udgjorde den helhed vi alle længtes mod og som bl.a. buddhisterne havde forstået noget af.

Jeg læste de fire bøger som denne Jes Bertelsen havde udgivet, der hed Dybdepsykologi 1 + 2 + 3 + 4. De gav virkelig stof til eftertanke.

Derudover tilmeldte vi os sammen et kursus i en slags meditation, som jeg intet kendte til.

Det pudsige var at kvinden der afholdt det, gik ud fra den katolske måde at arbejde med kontakten til Gud, bl.a. gennem bøn.

Et par måneder før, havde jeg haft en drøm, hvor jeg i drømme sad med et stort fotoalbum, da der pludselig kom en stor kæmpefinger ned og pegede på et billede af en

kvinde med briller, og under billedet stod der «livets bjerg», hvilket jo var noget sært noget at drømme. Men virkelig sært blev det at denne kvinde, som afholdt kurset, hed Grethe Livbjerg.

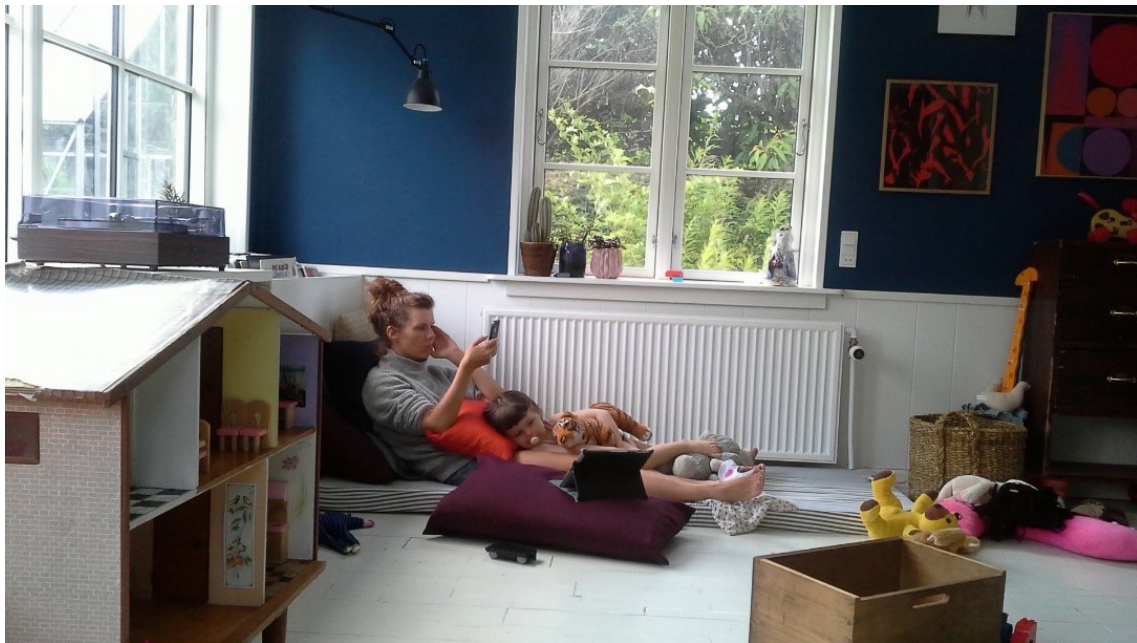
Når jeg sad om eftermiddagen og hørte hendes foredrag, så jeg en masse farvet lys omkring hende. Det var helt utrolig fascinerende. For lyset i toppen af hendes isse, især, bevægede sig op og ned og frem og tilbage. Desværre var det åbenbart kun mig der så det, Jeppe så ikke noget, så i min absolutte uvidenhed, tænkte jeg at det måtte være mig der var en smule langt ude.

Det må jeg nok komme videre med i næste krønike.

Nu kan jeg blot begejstret erkende, der kun er en dag og to nætter til vi ses. Og jeg glæder mig så meget til vores gensyn.

De kærligste og ømmeste tanker

Fra din Karen

Krista og Ellis i Nøddebohuse

Ps. Jeg længes så meget efter dig at jeg må sende dig min kærlighed med endnu engang at fortælle dig at jeg elsker dig så alt i mig glædes derved.

Lørdag d. 17.06

Et kort brev

Min kære Karen

Det har ellers været en god dag, men Hanne har været lidt kontrær på den måde, at hun ikke vil forstå det, ejendomsmægleren skriver.

Det er svært at diskutere med hende, da vi så har forskelligt udgangspunkt.

Hvis det bare var noget jeg kunne acceptere eller blot forstå og så betale mig fra, så var det ikke så slemt. Men jeg vil hellere fortælle dig om det, når vi ses. Alt er jo selvfølgelig ikke nulstillet.

Jeg tror vi er kommet lidt videre,

Problemet er omkring en reel vurdering af boligen. Det afskærer nemlig, at yderligere mæglere vurderer vores bolig.

Nå, men jeg glæder mig så meget til at se dig og være sammen med dig igen,

Dit forslag er udmærket, så jeg ankommer ved 13-tiden i morgen.

Jeg har ikke rigtig ro til at skrive krønike i dag, men jeg kan da nemt skrive, at jeg elsker dig, for det gør jeg, og det vil jeg gerne skrive.

Det er svært at tage hul på de detaljer omkring hus situationen, som er dukket op her på det sidste, for det vil være meget nemmere og bedre, at vi taler om det, når vi ses i morgen.

For at du kan være rolig omkring det, er der ikke nogen ting, der forhindrer os i at flytte sammen.

Det bliver et kort brev i dag,

Men til sidst sendes de kærligste hilsner og ømme tanker og ikke mindst glæde over at vi snart ses.

din Niels

M.d.n.

Jeg vidste godt at når Niels skrev om sværheden i at diskutere med Hanne, så var det virkelig yderst vanskeligt, for Niels havde ikke i al den tid vi havde været sammen, udtalt sig negativt om hende, så når det var ”vanskeligt at diskutere med hende”. så var det dybt alvorligt.

Også et lille brev

Min kæreste Niels

Tak for dit brev.

Jeg kan sagtens sætte mig ind i de kvaler du er inde i med Hanne, der indbefatter husets prisfastsættelse, dit ønske om at kunne købe hende ud og håbet for en dejlig alderdom i kærlighed, varme og forhåbentlig sjov og samvær, med os som centrum, så selv om solen skinner og blomsterne viser sig fra deres bedste sider nu og i de kommende måneder, er det lige nu nok lidt svært, kun at opleve dette.

Jeg har jo så også, på min måde, haft nogle problematikker i forhold til Krista, som jeg har haft stort set hele tiden, fra i mandags og hvor jeg derfor også tog med op til Nøddebohuse, som jeg havde lovet hende. Krista kan dertil også komme til at forvente meget fra mig, som ikke er helt rimeligt, selvom hun er virkelig undskyldt, da hendes situation er svær og nok mere skyldes at hun, sammen med mig, som jo er hendes mor, ryger ned i barnetilstanden næsten automatisk.

Det gør så, at jeg i aften heller ikke sender et særligt uddybende brev til dig, idet jeg først var hjemme kl. 22 og derefter lige skulle snakke med Eja fra Stockholm, som var i stor tvivl om hun egentlig ville være praktiserende dyrlæge.

Det jeg efterhånden konkluderer, er at mine børns liv, simpelthen leves og har sine store og små udfordringer, som jeg ikke kan leve for dem. Og det vil vare, så længe de lever. Mere eller mindre. Det de kan bruge mig til er, at få snakket ting og sager igennem og derved finde deres egne løsninger, uden jeg markerer mig for meget.

Så meget desto dejligere er det, at vi endelig kan få lov til at være sammen i lidt længere tid og få både nydt hinanden generelt, som snakket nogle ting igennem. Jeg glæder mig bare så meget til i morgen kære Niels.

De kærligste hilsner og kys og ømhed og den herlige konstatering at vi ses kl. ca. 13 her i morgen.

fra din Karen

søndag d. 18.06

M.d.n.:

Det er altid herligt at lukke Niels ind, når han kommer. Denne gang ringede han direkte på min hoveddør, så jeg skulle ikke ud og lukke ham ind af opgangsdøren.

Vi bliver altid grebet af gensynet, så vi starter med at ligge varmt og trygt i hinandens arme. Niels overdænger mig med blide kys, når vi endelig ligger i min seng igen.

Hvilken oplevelse. Fortroligheden blomstrer jo også på det fysiske niveau.

Ud på eftermiddagen satte vi os ud på altanen med et glas rødvin og snakkede fremtid og boligønsker.

Niels kom ind på en slags bekymring omkring mad og min økologiske spisning. Jeg kunne klart fornemme at han syntes det at købe økologisk var at smide pengene lige ud ad vinduet, og jeg tænkte, at det ville jeg ikke problematisere. Den slags problematikker har jeg været udsat for før, og jeg accepterer det og ved, at jeg kan noget med at overbevise i et roligt tempo, der ikke gennemtrumfer, men blot foretager stiltfærdige forhandlinger og prissammenligninger. Men jeg kan godt se, at jeg bruger en del ekstra på kost, end så mange andre. Alligevel er frugt og grønt priserne nu ofte af nogenlunde ens karakter. Men det er ikke livet om at håndhæve det som en betingelse.

Måske som en slags overbevisning om at han absolut var interesseret i klima og forbedringer, forklarede han nærmest som et beskyttende skjold, at han hellere ville investere i flere solceller, end i at mænge sig i dyre kyllinger etc. Det lød jo meget altruistisk, men jeg fornemmede klart at Niels tænkte i penge, i materialitet, og kviede sig ved begreber, der ikke var særlig udbredt i hans vennekreds som sådan, og sikkert blev opfattet noget flyvsk, selv om vi i 30 – 40 år havde snakket i klima og kost både i medierne, som på køberplan. Jeg må jo indrømme at uanset omgangskreds, har jeg egentlig gået mine egne veje i mangt og meget, og måske været mindre integrerende i fællesskab og meninger. Jeg mærkede dog også at Niels på visse områder er ligeså fri i sin tankegang, bare ikke når det drejer sig om den provokation det er at bruge ”unyttige penge”, på fikse ideer. Hans stærke håndhævelse af, at det måske var lidt dumt at skulle købe hver sin pose gulerødder og æbler, viser jo under en skarp analyse at afsløre, at han ikke bare gav køb på sin overbevisning og dermed spise det samme som mig. Næ han tog, som jeg gjorde i mine yngre dage, konsekvensen.

Problemet var jo disse penge, idet jeg jo nærmest fik halveret min indkomst ved at flytte sammen med ham, og derfor uanset hvad, var noget ufri, til blot at sætte mig igennem med mine overbevisninger, der ville koste ekstra og ovenikøbet blev anset, som en totalt unyttig luksus.

I den atmosfære af bekymringer over salg eller ikke salg af hus og alle de følelsesmæssige diskussioner han havde med Hanne, var det ikke et frugtbart tidspunkt at strides om økologi eller ej. At kroppene så har langt bedre mulighed for at klare sig i

en forurenede tidsalder, gennem usprøjtede fødevarer, er ikke det væsentlige. Jeg selv har dog et motto der hedder ”Jeg lever ikke for at spise, jeg spiser for at leve”.

En anden ting som Niels havde bekymring om, var om jeg ville kunne falde til i Lynge. Han sammenlignede det med Farums udbud af både det ene og det andet. Jeg kunne dog berolige ham en del, idet jeg altid gerne har nydt at bo afsides og bestemt ikke ønsket at være beboer i et etagebyggeri, selv om jeg havde affundet mig med tanken om at blive i Farum.

Da jeg boede i Ulstrup i et stræk på 7 år, kunne jeg jo ikke just sige det havde været noget problem. Det var jo det bedste sted jeg nogensinde havde beboet. Og der kom vennerne ikke just rendende, og omgangskredsen i selve Ulstrup var noget nær beskeden.

Jeg håber han er klar over at det vigtigste for mig er at kunne male og skrive. Og måske væve.

Jeg går klart ind for at Niels ikke skal til at flytte. Han udstråler for meget udmattelse, fornemmer jeg og det bekymrer mig faktisk. Jeg tror dog mest på det han selv også kommenterer, når vi snakker om hans helbred, at det er den uafklarede situation der er problemet, ikke noget alvorligt som sådan, selv om han lider af Kronisk tyktarmsbetændelse, betegnet som Colitis ulcerosa.

Selv syntes jeg det er ok, at Niels bliver hvor han er, så der kun er en af os der skal pakke og flytte. Det vigtige for mig er helt klart, at få nogle gode år sammen med den mand jeg elsker, på en klar og ægte måde.

Derimod er min fornemmelse at huset, hvis jeg skal være ærlig over for mig selv og Niels med, ikke på nogen måde kan sælges for 1.500.000 kr. Det er et hus bygget af 20 cm brede gasbetonsten, og ikke isoleret i ydervægge, kun i loft og gulv. Det ser pænt og velholdt ud, der er solfanger installeret på taget, men Niels fortalte mig at grunden til skindophænget på stuevæggen ved fjernsynet, ikke bare er for at pynte, men fordi der er en fugtplet.

Jeg ville selv, sammenlignet med de udbudte huse, max give 1.300.000 kr. for det, når dertil fratrækkes 80.000 kr. for ejendomsmægler og ca. 25 til 30.000 kr. til udgifter nedfældet i tilstandsrapporten, er der 1.199.500 kr. der skal deles i to dele, hvilket giver 600.000 til hver.

Men det er slet ikke min afdeling at gå ind i, det skal Niels selv prøve sig frem med. Men for Hanne, er det jo en måde at få en slags gengældelse på. Dette at få så meget med som muligt, med mindst muligt hensyn til ret og rimelighed. Om jeg selv ville have gjort ligesådan, er ikke vanskeligt at sige. Det ville nok have været mindre vigtigt i forhold til ganske andre følelser og evt. gengældelseshandlinger, så jeg kan bestemt ikke sige mig fri for det selv, blot på ganske andre måder, selv om de fleste nok kunne reagere som hun. Det er indlysende, og jo mere Niels bøjer sig for dette, jo mere bøjer han sig også for sin skyldfølelse og indre dommer. Det er der jeg håber, han formår at klare, at indse at det ikke kan være hans skyld, mere end det er Hannes. For et forhold opløses aldrig kun på grund af en af parterne, hvorimod et forhold ofte opløses *fordi* en af parterne handler på forholdets problematik og mulige stille afgåelse af liv. Et liv, der som fugt trænger ind i huse, og stille kan snige sig ind i sovende menneskers sovende tilværelse, indtil en af parterne vågner og opdager problemet, og dermed følelsen af nødvendig forandring, f.eks. at forlade en synkende skude.

Hen ad aften gik vi ned til Cafe Petrine og spiste.

Efter aftensmaden, hvor Niels spiste som en mus, gik vi hjem til mig og så bl.a. nogle af mine Flashfilm. Hvilket indtryk disse ret stærke digte, billeder og musik gav Niels, udtrykte han ikke. Jeg tror faktisk de chokerede ham en smule.

Men en dejlig ro bredte sig, da vi endelig kunne sove ind i hinandens arme, lykkelige i det nu der blot rykkede fra nu til nu.

Mandag d. 19.06

I dag tog vi, efter en utrolig dejlig opvågning, med ophidsende kys og blide berøringer, til Helsingør og derfra med færge til Helsingborg, hvor Niels ville købe en masse snus. vi gik lidt rundt i byen og havnede i den smukke gamle bydel, hvor jeg vovede at købe en af Helsingørs berømte isvaffer, som jo egentlig ikke er beregnet til min diabetesproblematik. Det var dejligt at sidde på den lille bæk ude foran butikken og nyde isen og specielt den lækre vaffel.

Niels købte for over 1000 kr. snus.

Da vi kom tilbage til Havneområdet, kunne jeg godt fornemme hvor træt og forpustet Niels var. Han bad om at vi satte os på en bæk, der stod på strækningen, og jeg så godt

at han var bleg under den mere solbrændte huds udstråling. Jeg så de rødlige områder der trådte frem nu. Jeg konstaterede det med ængstelse.

Niels fik faktisk adskillige pauser i forbindelse med gåturen ned til bilen, der holdt et stykke fra båden.

Hjemme lagde vi os først ind i tæt forbindelse, indhyllet i en meget smuk oplevelse af kærlig mildhed og taknemmelighed som vi begge bærer til hinanden, før vi faldt i søvn. Niels virkede fortsat lidt træt om aftenen, men vi fik da snakket rigtig mange ting, af mere praktisk natur, igennem. Det handlede om sådan noget, som skabe og skuffer, hvordan stuerne kunne og måtte indrettes, om hvad jeg havde af værdi i køkkenudstyr, osv.

Han udviste en del bekymring omkring prissættelsen af huset, Hannes høje krav og hele situationens belastende følelsesmæssige eftervirkninger. Ligeledes gentog han sin bekymring om økologisk mad og om jeg mente jeg kunne trives i Lynge, der jo ikke havde faciliteter, som Farum repræsenterede.

Egentlig forstod jeg ikke helt hans bekymring. Var der noget at bekymre sig for? Eller snarere om det overhovedet gavnede noget at bruge tid og kræfter på bekymring. Tiden ville jo løse det via realiteterne. At ville have kontrol med alt er jo umuligt.

Det blev helt morsomt, sammen at prøve at indrette huset og snakke om hvordan vi skulle opnå fælles følelse af et fælles hjem. Niels var helt med på, at terrassestuen kunne blive til et atelier, med mit vitrineskab og spisebord som arbejdsbord. Niels foreslog endvidere at det ville se godt ud at jeg dekorerede nogle motiver over dørene rundt i hjemmet. Vi snakkede om hvilke møbler der skulle være og hvilke der måske ikke skulle.

Vi snakkede om hans rejse med Hanne, og hvad den i mere detaljeret form gik ud på. Af en eller anden grund var jeg ikke jaloux. Enten lukkede jeg måske bare af for ikke at udmatte mig selv med den slags ustabile følelses tilstande, eller også følte jeg ikke den usikkerhed i forhold til Niels og min kærlighed til ham og specielt hans til mig, til at det kunne få den slags tanker til at blomstre. Men selvfølgelig ville jeg da ønske det var mig der skulle med.

Tirsdag d. 20.06

Efter en god kærlig og ret intens morgenopvågning, blev det efter morgenmaden tid til at sige farvel igen. Det er jeg ikke glad for. Heldigvis er vi begge nogen, der ikke ønsker at trække den situation i langdrag.

Ved 13-tiden tog jeg bus og tog til Krista og Ellis. Det hjalp naturligvis på suget af Niels, at skulle forholde mig til noget helt andet, der også havde stor betydning for mig.

En meget træt mig, som måske har en form for allergi

Min Kæreste Niels.

Hvor var det utrolig dejligt at se dig igen, mærke din kærlighed og snakke om nogle af de tanker du har gjort dig om forskelligt. Jeg håber du fik noget ud af det. Jeg håber også at du kunne mærke min kærlighed og hengivenhed og min interesse i at få løst nogle af de problemer, du ridsede op omkring specielt maden.

Jeg tog op til Krista i eftermiddag, selv om jeg faktisk følte mig ret træt, efter vi to sagde farvel.

Så brevet her er en varm og kærlig oplysning om hvor utrolig jeg holder af dig og glæder mig til at du er tilbage fra Italiensturen, om en ½ måneds tid.

Jeg har sagt til Krista at jeg går tidligt i seng, så jeg kan være friskere i morgen, hvor jeg vældig gerne vil sende dig et længere brev.

Jeg elsker dig så højt, så inderligt.

De kærligste kys, knus og kærlige tanker

Fra din Karen

Onsdag d. 21.06

Respons og krønike

Min kære Karen.

Jeg vil starte med at sige tak for et par rigtig dejlige dage.

Det var så lækkert at være sammen med dig og have nogenlunde god tid. Da vi sad i din stue tirsdag morgen, begyndte tiden jo pludselig at løbe stærkt.

Men vi nåede da at nyde hinanden.

Jeg har lige nogle dage, inden jeg skal på kursusrejse, eller hvad det nu hedder.

Vi må finde ud af at ses, meget hurtigt når jeg er kommet hjem.

Du skal nok også være forberedt på, at der ikke bliver de lange breve fra Italien, men nogle små kærlige hilsner en gang imellem.

Respons

Der er ikke så meget at svare på fra dit brev, men dog er der opfølgning af de (trods alt) små problemer, vi har taget fat på. Jeg synes, at når de små problemer er synlige, kan vi lige så godt tale om det, i stedet for bare at sige at, det skal vi nok løse. Jeg tror selvfølgelig på at vi kan løse det, jeg tænker her især på maden, men derfor kan vi jo godt prøve at være på forkant med det. Og vi er på forkant, når vi for det første kan snakke om det og for det andet kommer lidt videre, hver gang.

Det er ikke engang et problem, vi skal skrive særlig meget om, men kun nævne det, som nu, hvor det ligger os på sinde.

Det andet, jeg nævnte, som en bekymring, var om du kan falde til i Lyngby, men det er jo ikke noget, vi skal debattere, og desuden, har du jo egentligt svaret på det, mens vi var sammen. Det viste sig vist, kun at være min bekymring.

KRØNIKEN

Det bliver ikke en egentlig krønike, men jeg lovede, at der ville være lidt ord og billeder til afslutning af Samsøes saga.

Du fik artiklen, jeg i sin tid skrev om ham og så får du lige et par billeder, som er fra Grethes 70-års fødselsdag. Ud over billedet af Grethe (tv) er der et billede af Rene med sine to søstre. Så er der lige nogen ansigter på.

Og så slutter sagaen med at Rene, som jo blev damefrisør, men fandt ud af, at det, var han nok ikke alligevel.

Han blev i stedet buschauffør og kørte i HT i mange år.

Monika blev skolelærer, jeg ved ikke hvor.

Og Manuela blev politibetjent.

I øvrigt kan du se Rene på facebook, hvor han er med, som Rene Reginald.

Det er der flere, der hedder, men det er ham med det lange lyse hår.

Ikke mere om Samsø, med mindre, jeg pludselig kommer på en god historie. Hov det gør jeg nu, så den får du med i dag.

KRØNIKE

Familien havde jo hunden Bamse. Bamse var meget lidt pæn.

Det var en blanding af puddel og terrier og havde begge racers værste egenskaber.

Han var halvskallet. Dvs. havde han nogle krøllede totter rundt omkring på sin lyserøde, blå plettede hud.

En gang hvor Bent og jeg sad inde hos mig og havde fået et par bajere, ville Bent lave noget sjov med Grethe, så han ringede til hende og sagde:

"De taler med Nielsen lidt oppe af vejen. Er det Dem der har en lille hvid hund?" Jeg ved jo ikke, om Grethe havde genkendt stemmen med det samme og bare spillede med, eller om hun var bange for at Bamse havde ødelagt noget hos nogle naboer, Det var absolut tænkeligt.

"Hun sagde noget i retning af, at hun ikke lige mente, det var deres hund, han beskrev, hvortil Bent sagde: "Det er den lille hund, der er så sød, så sød, så sød."

Da var jeg simpelthen nødt til at gå ud af stuen, for jeg kunne ikke holde mig for grin. Jeg ved ikke, hvordan deres samtale endte, men da jeg kom tilbage sad Bent også og grinede og var tilsyneladende meget glad for, at jeg også havde grinet godt og hjerteligt. Han troede selvfølgelig, at jeg grinte af hans joke med at ringe til Grethe og på syngende sønderjysk udgive sig for at være sjællænder.

Det jeg grinede af, var jo selvfølgelig, da han sagde at Bamse var så sød, så sød, så sød. Men jeg er dog sikker på, at Grethe havde genkendt beskrivelsen, og konstateret, at det helt bestemt var Bamse.

Bamse havde også den irriterende vane, når jeg kom ind i deres have, så gøede han vildt og hoppede op af mig. Der var mange, som ikke turde gå derind, men jeg kendte jo Bamse og omvendt, men alligevel skulle der gøs, til han blev helt stakåndet.

Det blev efterhånden ret irriterende, så jeg besluttede at gøre noget. Jeg købte en dåse gå-væk-hund. Det sprayede jeg ud på mine bukser, inden jeg gik derover.

Der blev virkelig sprayet godt til og så var jeg klar til at starte missionen.

Jeg gik ind ad Bents havelåge og Bamse kom straks, gøede som vanligt helt vildt og sprang op af mig. Der skete intet – i hvert fald de første sekunder. Det var selvfølgelig, fordi han gøede så vildt, at han glemte at trække vejret. Midt i et spring tog han en dyb indånding. Derefter rallede han, så jeg troede hans sidste time var kommet. Han luskede over bag ved en busk og gemte sig. Han sprang aldrig op af mig mere.

Jeg vil slutte for denne gang, med at sige, at jeg elsker dig og tænker meget på dig og de muligheder vi skal give os selv fremover.

De kærligste hilsner fra Din Niels.

Kapitel 8

Alt det vigtige i livet

Onsdag d. 21.06

Min kære dejlige Niels

Tak for dit brev, som jeg altid finder spændende og opløftende.

Og naturligvis er jeg forberedt på at der næppe kommer lange breve og heller ingen krøniker, når du er ude at rejse.

Jeg vil glædes over små søde breve i stedet.

Men måske vil det så også være en fordel at jeg ikke sender alenlange krøniker som du nok slet ikke kan forholde dig rigtigt til alligevel.

Det jeg er i gang med at fortælle i min Krønike lige nu er bl.a. en fortælling om de oplevelser jeg har haft og som derfor har betydet en del for mig. Det var nok også det man kan kalde en kraftig kovending.

Her spiller drømme, psykologi og min aha oplevelse og forståelse af de dimensioner vi mennesker bærer på og ofte ikke vil beskæftige os med, men derimod tillægger den religiøse sfære og overlader til de religiøse ledere.

Selvfølgelig kan det munde ud i en slags åndeligt hysteri, men jeg er ikke i tvivl om at dels, er der "mange veje der fører til Rom" og dels er der vel en grund til at den ganske menneskehed har søgning på de områder indeni sig selv, såvel som udenfor sig selv.

Selv ateister er i min verden med i flokken, der helst vil tro på deres rendyrkede forklaringsmodel, der absolut ikke giver andet, end at vi er tilfældigheder, der kan vælge ordentlighed, men også eksperimentere os ud i vanvid, ofte aflængsel efter underholdning og flugt fra en følelse af meningsløshed.

Jeg kan godt se, der er en vældig afstand mellem "tungetale" og en ernæringsekspert, der holder foredrag om den side af livet. Men det er for mig at se helt ude at ville kun det ene eller det andet.

Det er måske blevet klargjort at jeg siden barndommen har haft mange specielle drømme, som jeg også kan huske helt tydeligt.

Den drøm jeg for længst har fortalt dig, som jeg havde i 1975 om mit liv, handlede bl.a. om mit vendepunkt i mit 33. år. Altså da jeg var fyldt 32 år og dermed på vej ind i mit 33. år.

At få disse afgørende drømme og indsigter via dem, kan jeg ikke affærdige. De er ret betydningsfulde og du skal naturligvis indvies i dem, hvis du ikke allerede kender en bunke af dem via tidligere beskrivning og vores mange dejlige snakke in live.

Jeg dyrker ikke nogen spirituel eller religiøs retning i dag. Måske skyldes det at jeg i den henseende nu stoler på noget i mit eget indre, idet jeg faktisk kun har haft held med mit liv, når jeg fulgte denne stemme og ikke bare de kloges. Det gør ikke, at jeg ikke gerne vil være åben for kloge menneskers input. Jeg skal bare sørge for, at det stemmer overens med den indre tilstand. Nogen gange fordrer det, at komme igennem de emotionelle forstyrrende lag, der bebos af tankemylder og en del angstpræget modstand. Den slags er jeg blevet rigtig god til at komme videre fra. De har sjældent fat i essensen af livets realitet.

Jeg får dog yderst få drømme i dag, virkelig yderst få. Måske har jeg drømt rigeligt, så der er kommet stand by, måske er jeg langt mere fokuseret på det konkrete liv i dag end jeg var dengang. Eller jeg har ikke brug for samme oplysning via drømme, for da jeg f.eks. begyndte at skrive med dig, føltes det bare så rigtigt, og jeg mærkede meget hurtigt kærligheden til dig, det behøvede jeg ingen drømme for at erkende.

Endelig har det nok også en betydning at jeg har mediteret en del gennem mit liv, tror jeg.

KRØNIKEN

Grænseoverskridende tilstande

Den 13. januar 1982 blev jeg skilt fra Georg.

Jeg led stadig af samvittighedskvaler og selvbebrejdelser og Jeppe sendte mig derfor ud til denne Jes Bertelsen, som han selv, ud over universitetsforedragende, også havde været på kursus hos.

Nu vil jeg så igen henvise til en af mine markante drømme ca. 8 – 9 måneder før det jeg vil fortælle dig. Den har jeg godt nok beskrevet tidligere, langt tidligere, men du får den lige opfrisket i fuldstændighed igen, da det var en af de store omvæltninger i mit liv og på en måde

forbandt mig til min katolske barndom eller snarere barnetro i en noget mere forklarende udgave.

Drømmen havde jeg, da jeg boede med Georg og handlede om at jeg havde alt for høj feber, hvilket krævede lægebehandling. Da jeg kom op til lægen, bemærkede jeg de store hornbriller og pandehåret. (tegnede et billede af ham). Denne læge så meget intenst på mig som om han kunne se lige igennem mig og derefter begyndte han at lægge nogle firkanter ud på gulvet i farverne rød orange og gul, rød orange og gul osv. i en uendelig række. Han forklarede mig derefter at det var vejen til den nødvendige frihed.

Da jeg kom til Jes Bertelsen, virkede han bekendt. Som jeg tidligere har fortalt, sad han med et yderst intenst blik, og da han begyndte at forklare mig nogle vejtrækningsøvelser, som gik ud på at arbejde meditativt med farverne rød, orange og gul, huskede jeg min drøm med lægen, som i den grad lignede Jes.

Han foreslog mig at komme med på et af hans kurser, hvilket var stort set totalt umuligt at komme på, idet det vrimlede med ansøgninger, helt fra Tor Nørretranders til Inge og Sten Hegeler. Derudover sagde han at jeg kunne vælge mellem hvad som helst, og et hvilket som helst trin, begyndere såvel som fortsættere, så han ville åbenbart meget gerne have mig med, og jeg var ret smigret over det. Han sagde et eller andet med, at jeg havde fået en gave fra Gud.

Jeg må erkende, at jeg stadig ikke helt ved, hvad han egentlig mente og aldrig fik spurgt ham. Men jeg valgte et fortsætterhold nr. 2, da Jeppe også gik på dette toer hold.

Ergo kom jeg i februar måned med på et kursus som blev afholdt på Øm borgen ret tæt på Øm Kloster ved Mossø.

Det var lidt af en anden verden, hvor jeg fik oplevelsen af, at der var mening i drømmene og deres betydning, at der var en grund til menneskets higen og søgen. Jes Bertelsen virkede ret realistisk og fornuftig, så jeg slog ørerne ud. Derudover var han virkelig sjov.

Jeppe og jeg besøgte i øvrigt også et lille udskækningssted, der lå ved Øm kloster. Her gik et par ældre nonner og vartede lidt op.

Jeg kom i snak med en af dem og fortalte om min far, der i krigens sidste år gik under jorden ved at bo på Øm kloster og kalde sig noget med Hansen. De to nonner kvidrede fornøjet op, åbenbart ved erindringen om min flotte far, og de slog sig begge fornøjet på mave/bryst og lo begejstret ja nærmest henrevet, jo vel kunne de sagtens huske ham.

Det var lidt forunderligt at få en bid af den tids tilstand med. En tilstand som min far så tit havde fortalt om da jeg og Kirsten var børn.

Nyt liv

I marts måned syntes jeg mine bryster var ret ømme, og undrede mig.

Jeg brugte godt nok ingen beskyttelse, men derimod den gode gamle katolske metode, med at springe de dage over, hvor ægløsningen fandt sted. Normalt lige i den periode hvor det fortæltes, at kvinder havde mest lyst. Sådan var dog ikke min egen erfaring. Min cyklus var yderst stabil, så det skulle jo ikke være så svært og hidtil var det gået, uden problemer.

Men åbenbart kan der ske nogle forvridninger. I alt fald konstaterede jeg at jeg var gravid. Jeg havde dog advaret Jeppe om risikoen ved den metode. Men at blive gravid, lige på det tidspunkt, virkede helt ude i hampen.

Jeppe syntes jeg straks skulle få en abort, men jeg var og er vel stadig, for mig selv personligt, inderligt imod abort. Det gælder ikke andre mennesker, som må kunne bestemme frit over deres kroppe, for det er jo et foster der besætter kvindens liv og kræver enormt meget. Men at få abort er noget man gør i aller yderste nødstilfælde. Det kunne jeg slet ikke gabe over, og hvis Jeppe foretrak, at rende bort med halen mellem benene, så måtte han jo gøre det, tænkte jeg og jeg tænkte også, at hvis jeg ikke selv magtede det, grundet mit alt andet end psykiske stabilitet, kunne jeg bortadoptere barnet, det var da 100 % at foretrække, end at det lille menneske blev destrueret. Selv om jeg tænkte denne tanke, så vidste jeg selvfølgelig godt, at jeg ville beholde det. Men det tog noget af toppen af anspændelsen.

Jeppe vænnede sig også efterhånden en smule mere til tanken og ville, at vi fik vores eget sted, og ikke fortsatte med at bo sammen med moster. Han kunne skam godt lide hende, men følte det blev for symbiotisk, desværre. Derfor blev ordningen, da vi fandt huset på Århusvej 105, at gamle tante skulle leje min halvdel af huset.

Vi flyttede ind i sensommeren 1982, selv om vi først officielt overtog stedet d. 1.10.1982. Huset havde en grund med 3 tønder land vild markbeplantning. Selve huset havde indlagt koldt vand og ellers ingenting. Det var opført via støbt beton og der var ingen isolering. Det bestod af et større køkken, og to stuer og dertil nogle værelser ovenpå, samt fuld kælder. Taget var utæt flere steder, og huset fremstod meget mystisk og tilrøget. Det var et dødsbo vi overtog, så der var faktisk en del gamle møbler der fungerede glimrende. Men alene det at vaske tilrøgede brunlige vægge ned, var lidt af en tjans. Manden i huset hed for i øvrigt Kristian, som jeg har fortalt dig.

Der var et lokum i kælderen, så noget af det Jeppe gik inderligt op i var, at studere multitoiletter.

Det skyldtes dog også den omstændighed at vi ikke lige stod og havde penge til at få trukket kloakrør ned til os oppe fra vejen.

Men i Jeppe, havde jeg fundet en rigtig dygtig håndværker, og noget af det jeg godt kunne lide ved ham, var at se hans omhyggelige arbejde. F.eks. lavede han en smuk buet indgang til køkkenet, ordnede bjælkelofterne ved at samle gamle æblekasser og hamre de slebne brædder op imellem bjælkerne, dels for at holde på isoleringen og dels fordi det så smukt ud med bjælker og disse brædder. Jeg frydede mig over endelig at

have en som kunne noget og ikke selv blive destrueret til en hjælperfunktion af den grund.

Selv blev jeg maler og rengøringsarbejder af rummene. Og det var sådan set også den eneste mulighed for at gå til hånde, da maven fyldte op efterhånden og pressede lidt på både luftveje, som andet.

Der var også en voksende følelse af trods, som handlede om, at jeg på ingen måde ville føde under lægestandens skøre påfund, som sidst.

Det drejede sig om at de jo havde modtaget mig, med ideen om at jeg skulle ligge og døse med en sprøjte, hvilket var tåbelig udsættelse af en i allerhøjeste grad aktuel fødsel med gode veer, som naturligvis faldt kraftigt af sprøjten. Dernæst om at blive lagt ned og få fastspændt en ve måler, der var alt andet end behagelig og næppe gjorde fødslen den store gavn.

Derudover var min mave denne gang overhovedet ikke stor, og barnet skønnet til 3000 – 3500 g.

Da jeg sidste gang inden terminen besøgte jordmoderen i Odder, mente hun at jeg skulle under nøje overvågning, da første fødsel, jo var endt med kejsersnit. Jeg sagde at jeg i så fald, hellere ville fokusere på en hjemmefødsel. Hun himlede op og påstod at en livmoder der var blevet skåret i kunne springe op igen.

Men jeg havde læst op og ned ad stolper om sagen, om lægernes indblanding, og desforuden fået kontakt med en klog pensioneret jordemoder, som ville komme så snart fødslen gik i gang. I alle sager stod snarere at kejsersnit, skåret vertikalt, meget sjældent havde med en sprængt livmoder at gøre, så jeg lærte virkelig hvad god research kunne betyde, og brugte det og bruger det stadig, til at gøre tvivl, uvederhæftighed og uvished til mere realistiske muligheder. Desuden skulle en jordemoder rykke ud uanset hvad, hvis en fødsel var på sit nærmest, højeste.

Den sag skriver jeg om i næste afsnit af krøniken.

Da du tog af sted tirsdag, opstod naturligvis denne underlige hule fornemmelse, som har med afsked og snigende savn at gøre og som da fortager sig noget i de kommende dage, men aldrig helt slipper sit tag i mig.

Jeg ved det kun er muligt at føle sådan, fordi jeg elsker dig så højt som jeg gør, åbent og tillidsfuldt.

Jeg er stadig så inderligt taknemmelig over at have lært dig at kende, og opleve den kærlighed, som er en ret massiv følelse i mig, og næppe kan forandres.

Jeg håber naturligvis som du at vi kan ses meget hurtigt efter du er kommet hjem.

De kærligste og ømmeste tanker

Fra din Karen

Ps. Sender dig et billede af min unge far, og ville have sendt nogle billeder fra tiden med Jeppe, Miriam og drengene, men min nye printer er åbenbart ikke blevet indstillet ordentligt. I alt fald fungerer scanneren ikke lige nu. Du får dem så i morgen.

Torsdag d. 22.06

Min kære Karen.

Tak for dit brev og det gode billede af din far. Det er altid rart rigtig at få sat ansigter på, ligesom det er rart at se dig og andre, som du skriver om, i situationer, som du har fortalt om.

Du skal også lige have nogle billeder, af noget, som du ikke rigtig har set.

Så der er lige nogle billeder fra værkstedet og endelig en enkelt rosenbusk fra terrassen.

Allergi

Når man mistænker, at der er en allergi er det vist efterhånden sjældent, at lægen bare lige kan finde ud af hvad det er, man ikke kan tåle. Jeg tror ikke det skyldes uduelighed, men det er jo begrænset, hvad sådan en priktest kan afsløre. Det kan jo være en eller anden kombination, man ikke kan tåle. Sådan tror jeg nok, jeg har det.

Men jeg kender også løsningen.

En almindelig allergi, hvor næsen bare løber og der sidder lidt i halsen, kan tages med den pille, der hedder "Antihistamin". Der er vist flere slags, men dem jeg har brugt og som virker, det er mærket: "Cetirizin Teva".

Der er ikke noget at tabe ved at prøve dem, for jeg ved de virker på mig og så kan jeg bare betale dem, hvis de ikke virker på dig. Jeg ved som sagt de virker på mig. Men jeg ved også at der er mange mennesker, som de har virket på.

De fås både på og uden recept. Du kan jo evt. snakke med din læge om det, hvis han/hun skriver en recept får du jo tilskud fra "Danmark".

De virker indenfor ca. 10 min.

Hus situationen

Jeg tror, at Hanne er ved at forstå, at den rigtige pris er 1,3 dvs. hun skal have 650.000 for sin halvdel. Da jeg kan blive i stand til at give hende pengene, inden jeg overtager, vil hun have en god, stor udbetaling til et hus.

Det eneste, der er lige ved at bekymre mig, er datoerne. Men hun er meget opsat på, at blive enlig folkepensionist pr. 1. oktober, så det er som udgangspunkt den dato, vi skal gå efter.

Hvis det bliver tilfældet, kan du flytte ind i løbet af oktober og sige din lejlighed op pr. 1. november.

Du skal naturligvis ikke gøre noget som helst, før jeg har en slutseddel. Men det her er blot en situationsrapport om, hvordan det går langsomt fremad, netop nu.

Jeg tror, hun forestiller sig, at tage stilling og gå videre, så snart, vi kommer hjem fra sprogkurset i Italien.

Om krøniker

Tak for en interessant krønike, som sætter nogle situationer, som du tidligere har nævnt, ind i sammenhængen med dit liv i øvrigt.

Den gang var den knap så dramatisk, men det er jo godt lige at tage en slapper ind i mellem, at du fortæller om de voldsomme ting, du har oplevet.

Jeg glæder mig til at se de billeder fra din tid med Jeppe og børnene.

Jeg er nået dertil at jeg er flyttet til Hvidovre med Regitze.

Bents saga er jo sket over et længere tidsrum, så jeg skal tilbage til starten i Hvidovre.

Du får lidt af det i dag.

KRØNIKEN

Vi flyttede ind i løbet af september 73 og arbejdede energisk på, at Regitze skulle blive gravid.

Det blev hun omkring februar 74 og skulle føde først i november, men den del har jeg fortalt om. Også at hun fødte lidt før, altså mere nøjagtigt den 26 oktober 74. Sjovt nok, præcis på Mortens fødselsdag.

Der var ikke noget, der hed orlov den gang. Hun gik på seminariet og de første dage havde hun Morten med, så fik vi ham i dagpleje og hun havde sådan en "malkemaskine" med på seminariet, så Morten kunne få modermælk, så meget som muligt.

Jeg har også fortalt, hvordan jeg for at provokere min mor og måske skabe lidt interesse, meddelte, at han ikke skulle døbes. Det blev han dog.

Det smukke navn: Morten Nicolai Skriver.

Vi glædede os meget over ham og det samme gjorde vores lille familie. Angela blev så misundelig, at hun også ville have et barn, så det fik hun et par år efter, sådan ca.

Hun fik Karoline, jeg husker ikke dato og år, men Morten og Karoline havde meget glæde af hinanden, men især have Morten stor glæde af sin farmor, som han elskede og som elskede ham - især da han nu ikke var en lille hedning.

Der kommer lige et meget tidligt billede af Morten med sin far, men det senere, for at du skal se Morten og farmor, som står meget stolt ved siden af.

Jeg har nu lagt an til det, der nok mere bliver Mortens saga og du får ikke mere i dag.

Jeg sender dig nu en masse kærlighed, fordi jeg elsker dig og vil leve livet sammen med dig.

Jeg tror på, at om ikke før, så er alt på plads kort efter, vi kommer hjem fra Italien.

Varme kys til dig.

*De kærligste hilsner og tanker fra
Din Niels.*

Respons og tanker, samt krønike

Min kæreste Niels

Tak for brevet med de mange gode billeder.

Det værksted nåede jeg åbenbart ikke rigtigt at se. Der er virkelig mange gode ting derinde, må jeg konstatere, der kan man jo godt lave noget spændende.

Med hensyn til allergien, så vil jeg først lige besøge min rare læge, og få ham til at give mig recept på Antihistamin af mærket Cetirizin Teva. Det ved jeg han hjertens gerne vil gøre.

Det ville da være godt hvis Hanne kan indse at prisen er på det niveau du nævner. Så lad os håbe hun stille og roligt acceptere det er sådan.

Fordelen er jo, hvis hun gerne vil blive pensionist som enlig, at så er det jo ret utrygt at sætte huset til salg og skulle vente måske i et halvt år, fordi ingen vil købe det til 1,6.

Du skal, tror jeg, helt sikkert ikke være bekymret. Jeg tror det vil gå helt fredeligt, som det skal.

Det må have været svært at komme igennem denne periode kære Niels, som forhåbentlig nærmer sig en afklaring og til sin tid, en ende.

Og a pro pos. Så gik jeg her til formiddag og tænkte på din uro omkring mad og vores forskellige vaner i den retning. Min fornemmelse er at problemet nok så meget handler om, at det er dyrere, hvis jeg vil have økologisk kød.

Uanset økologi eller ej, så kan jeg jo lide stort set alt kød, bortset fra kød fra svin, selvom bacon og flæskesvær er med i bunken af produktlignende karakter, jeg godt vil have.

Jeg opremsede for mig selv at jeg både kan lide al slags fisk, og ligeledes alt fra lam, kalkun, and og kylling, så hvis ikke du skal spise svinekød hver dag, er der vist ellers nok at vælge imellem. Og jeg behøver ikke kød hver dag.

Men det er jo godt at få snakket det mere igennem, så vi ikke skal til det, når vi endelig bor sammen.

Det som har en ret stor betydning for mig i den slags udfordringer er, at vi, igennem de efterhånden mange gange, vi har været sammen, stort set ikke har haft den mindste uoverensstemmelse. Måske over et enkelt brev, men ikke når vi var indstillet på, at jeg ikke bare kan trække hele mit single liv ind i et parforhold, for et parforhold kræver

samarbejde og hensyn og desuden udvider det jo også vores individuelle indsigter. Det er en spændende, men for mig ret tryk udfordring og ikke en svær mudret masse. Jeg glæder mig til at være på den vej sammen med dig, og jeg ved vi vil løse det.

Det med om jeg kan falde til i Lynge glæder mig at du blev klar over, var en nyttesløs bekymring, jeg kan faktisk ikke forestille mig andet. Af alle steder jeg har boet har jeg holdt mest af små steder. Desuden keder jeg mig aldrig. Tværtom.

Det lyder noget barskt for den nyfødte Morten at skulle undvære sin mor i så mange timer, der var da ellers allerede fra 1901 lavet cirkulære om at kvinden havde 4 ugers "barselshvile". I 1960 blev det til 14 uger osv. sært at et seminarium, der skal stå for indsigt i børn og deres trivsel, udelukker, at man kan være sammen med sit barn i nogle måneder før starten. Men der gik måske også lidt tid inden Regitze startede på seminariet?

Jeg havde mine 2 første piger hjemme til de var omkring 9-10 måneder, og jeg ammede efter behov. Det med de apparater, brugte vi også i nødstilfælde. Eja blev sendt i dagpleje allerede da hun var 6 måneder og det var jeg ikke spor glad for. Det var hendes far der fandt min indstilling noget forkælet.

KRØNIKEN

Rejse og lidt om Miriam

Inden vi gik i gang med at se på mega billige huse, var vi med Akademiet på Kreta. En helt igennem dejlig tur, hvor eleverne alle opførte sig rimeligt. Det var i slutningen af april og jorden var helt rød, blomsterne udsprungne og alle søde og venlige. Med andre ord tog Kreta sig ud i sin allerbedste pragt.

Jeg havde lidt en smule af morgenkvalme, generel træthed og en fortsat lidt trist stemning, fordi jeg ikke rigtig følte mig sikker på om jeg i tilstrækkelig grad kunne gå ind for Jeppe. Dette at han havde syntes jeg skulle få en abort, skræmte mig og fjernede noget af håbet om fremtiden. Men Kreta turen rettede en smule op på det.

Miriam havde faktisk stor glæde af denne tid, for akademiet lukkede den 1. maj, og så blev hun hentet tidligt fra børnehaven og hjalp med til bagning, til at hente skvalderkål og fuglegræs ude i vores store vildnis, (jeg fik via disse planter og masser af brændenælder kål på en blodprocent på 64 i løbet af 1½ måned) og hun nåede også at smadre sine i forvejen udsatte mælketænder, ved at hun røg lige ned i køkkenbordet, da hun uforvarende forsøgte sig ud i springkunstens glæder. Jeg kunne ikke lade være med

at undres over at indenfor knap 1½ år, havde hun ramt disse to tænder to gange. Og den slags uheld forfulgte hende faktisk adskillige gange.

Miriam var en meget vild, men også glad lille pige, dertil havde hun arvet sin mors ret kraftige viljestyrke og sin fars stemme, og hun var altid i gang med noget. Meget gerne noget vi kunne bruge vi voksne.

Jenses to drenge

Med jævne mellemrum kom Jenses to drenge Uffe og Tue på besøg.

Det holdt ellers hårdt. I det år forud for mig, hvor han var blevet skilt, havde han besøgt børnene hos sin ekskone Bente, en ualmindelig sød kvinde, som også fritog ham for at betale børnepenge.

Men denne vane med at besøge drengene i Ålborg mente jeg ikke gavnede og bad ham invitere dem til først Tilst huset og siden Odder huset. Jeg fandt på meget, sammen med de to og Miriam, som var et år yngre end Tue. Uffe var 10 den sommer. De var yderst høflige, men meget ofte drillede de hinanden og Jeppe blev utrolig irriteret på dem. Faktisk havde han ikke meget overskud til dem og jeg forstod at det var bevæggrunden til, at han hidtil havde foretrukket at besøge dem oppe hos sin ekskone. børnenes mor, i Ålborg.

Jeg kom selvfølgelig også til at møde hans familie herunder Ida, hans mor og Gunner, hans far, samt de to andre søskende søsteren Tut og broderen Niels.

Forældrene var vældig søde, men Jeppe kom mildest talt rigtig dårligt ud af det med sin far. Baggrundshistorien var, at Jenses far havde været en meget aktiv deltager i modstandsbevægelsen, og skjult en masse våben under deres hus også. Gestapo snuppede ham i februar 1943, hvor Jeppe netop var blevet født i jan. Der sad han til krigen var slut. Men for Jeppe kom der pludselig en sur og negativ far ind ad døren, som stillede krav til ham, ikke mindst fordi der efter et års tid, blev født endnu en dreng. Jeppe beboede en stor omgang trods og vrede, rettet mod faderen.

Men som faderen var, da jeg mødte ham, virkede han vældig interessant. Han havde et snedkerfirma, og ville selvfølgelig meget gerne at Jeppe overtog firmaet på et tidspunkt, så Jeppe skulle være snedker, og blev det også. Men under tvang nærmest. Eller det følte han i alt fald.

Den forestående fødsel og en ekstrem stædig Karen

For at komme tilbage til min usikkerhed om mine følelser for Jeppe så vandt han meget tilbage, da vi nærmede os fødslen. Han gik helt ind for en hjemmefødsel, han købte den obligatoriske fødepakke og arrangerede det hele. Vi havde kontakt med den gamle Jordemoder, så alt så jo rimeligt ud, bortset fra at Odder fødeafdeling, ringede mig op nogle dage inden jeg fødte.

Alle jordemødrene havde haft et møde, hvordan det nu kunne lade sig gøre, og de lovede mig at jeg 100 % fik lov til at bestemme alt. De var blevet enige om at jeg ikke behøvede ve måler og ve drops osv. hvis bare jeg ville føde hos dem, under betryggende forhold. Jeg sagde nej. Jeg troede dem ikke rigtigt.

Fødslen var sat til den 20. november, men d. 5. nov. om natten vistnok ved 3-tiden, dappede jeg ned i kælderen iklædt nogle store gummistøvler, fordi hele kælderen befandt sig cirka en halv meter under vand. Og jeg nåede ikke lokummet før vandet gik. Vi gjorde os klar, Jeppe tændte op i kakkelovnen, vores eneste varmekilde. Miriam vågnede ved syvtiden og vi sad og så et flot stjernesrud og blev enige om at det var det nye barn, der var ved at lande med sin ånd her på jorden. Miriam vidste jo godt, at barnet lå og sprællede, inde i min mave.

Jeppe ringede til den gamle jordemoder, der med et meget stort suk forklarede, at hun dagen før havde forvredet skulderen eller sådan noget og havde regnet med jeg nok først ville føde mindst en uge senere.

Da tænkte jeg på, om ikke der var en slags mening i det. Moster hentede derfor Miriam, som blev lovet at komme tilbage så snart "lillebror" var født.

Hver gang når jeg slutter mit brev, får jeg en utrolig lyst til at jeg bare kunne række ud mod dig og kysse dig, knuge dig ind til mig, blive knuget af dig og fortælle dig at jeg elsker dig. det jeg dog kan, er at skrive tankerne jeg har, fortælle dig hvor lykkelig du har gjort mig.

De kærligste hilsner og tanker

Fra din Karen

Fredag d. 23.06

Hus, kost og lidt aktuelt

Min kære Karen.

Mange tak for dit brev og billederne, som jeg har hygget mig med at se.

Hanne og jeg holder lige en pause i vores forhandlinger, så jeg kan få skrevet til dig.

Huset

Vi er meget tæt på at blive enige.

Vi kommer til at lande på, at hun skal have 675.000 kontant efter en nøjere aftalt plan.

Vi satser på, at hun flytter sidst i september og jeg overtager huset pr. 1. okt.

Det sidste er ikke faldet helt på plads, men hun ser på huse næsten hver dag, så det er meget seriøst.

Som jeg ser det, kan jeg godt klare de 675.000, der er kun det lille problem, at Nordea ikke vil tilbagekøbe den lille pension, jeg har hos dem, det vil selvfølgelig gå ud over vores tillægsprocent til folkepensionen, men du skal ikke regne med det store tillæg, men kan da regne videre på at vi måske kan få lidt.

Jeg skal lige finde mine tal for indtægt, så kan du få dem i løbet af et par dage og meget gerne, inden jeg rejser til Italien.

Disse tal vil jeg prøve at finde så præcist som muligt. Jeg ved bare at, i øjeblikket ville Hanne og jeg intet få, men det er jo heller ikke bare min indtægt, men også hendes større indtægt, som ville trække det ned i den nuværende situation.

Nå, du får snart nogle tal, så kan du regne lidt videre på det.

Økologisk kost

Jo, du har nok ret. For mig er dette et økonomisk spørgsmål, da jeg som regel ser efter selve kvaliteten på en vare og her er det sjældent, at den dyrere økologisk, vinder. Og personligt er jeg bedøvende ligeglad med, om en gulerod eller et salathoved er økologisk.

Selvfulgelig kan vi da købe økologisk, men personligt behøver jeg det altså ikke, men vi skal da heller ikke have to poser af alt.

Til gengæld kan jeg godt sige dig, at jeg ikke behøver at spise svinekød i større mængder. Som jeg vist har fortalt dig, kan jeg lave mange varierede retter af hakket, såvel som skært oksekød.

Fjerkræ og fisk spiser jeg meget gerne. Der er kun nogle enkelte fisk, jeg helst går udenom, men det er ikke noget holdningsmæssigt. Det baserer hvert fald biodynamiske.

Det er meget rart, at vi kan skrive om disse ting, så det bliver meget nemmere at tale om.

Epilog

Det bliver ikke et langt brev i dag, jeg skal tilbage til forhandlingsbordet, fordi vi vil prøve på at blive enige i dag og ikke skulle diskutere noget af det på vores studietur. Jeg vil satse på, at få skrevet noget krønike i morgen, hvor der forhåbentligt er mere ro omkring mit indre. Søndag tager jeg til Sorø for at være sammen med Peter og ordne nogle ting omkring Vesthushusets arrangementer, samt hele verdenssituationen.

Sidstnævnte føler vi os altid meget kompetente til.

Så jeg vil bare lige sige, at jeg tænker meget på dig, jeg elsker dig og vil gerne skrive mere personlige ting til dig, når jeg lige får noget ro i mit liv.

De allerkærligste hilsner og tanker fra

Din Niels.

Tanker om pris, økologi og en bid krønike til dessert

Min kære Niels

Først lige tak for at du sendte en sms om et lidt forsinket brev, det er altid rart lige at få, og dernæst tak for et interessant brev.

Det vil være godt at kunne forholde sig til konkrete tal, for at regne mere eksakt på hvad og hvordan økonomien egentlig kommer til at se ud.

Det lyder dejligt at, i er ved at nærme jer enighed og at 675.000 er helt rimeligt, selv om det jo omregnet, betyder 1.350.000 i huspris, plus ejendomssalær og tilstandsrapportens måske udgiftsproblemer. Det ligger i alt fald snublende tæt på 1,5 million, som ejendomsmægleren mente han kunne sælge det for.

Med hensyn til den lille pension, hvad er så Nordeas argument for ikke at ville eller kunne købe den tilbage?

Kost og økologi

Det er klart at jeg nok har kunnet købe det meste mad økologisk med god samvittighed, fordi jeg kunne rende ned på bytorvet ca. hver anden, tredje dag og få sidste salgsdato

af både kød og fisk. Og det økologiske køb er oftest kyllingekød. Kalvekødet veksler og fisk køber jeg aldrig økologisk.

Det der med økologi har egentlig ikke meget med smag at gøre for mig, selv om jeg må erkende at i gamle dage, da vi havde marsvin i huset, ville dette dyr aldrig spise de almindelige gulerødder den fik serveret, kun de økologiske gik den fornøjet i gang med, så dengang konkluderede jeg dermed, at det nok var sundere at spise. Og så tænkte og læste jeg også om pesticider og ønskede selvfølgelig ikke at hverken jeg selv eller børnene skulle risikere at få alle de pesticider ind i kroppen. Jeg tænkte mest på at undgå kræft, som der hævdes at være større risiko for, med ikke økologiske grøntsager. Nu kan man jo så sige, at en have med grønt i adskillige måneder, hjælper gevaldigt, så den må jeg satse på at få dyrket også med vinteroverlevere som grønkål, porrer og rødbeder. Og så kan jeg godt forlige mig med nogle ikke økologiske grøntsager i al almindelighed. Især hvis kosten skal holdes indenfor budgettet og vi ikke skal til at rende rundt med to poser af alt muligt. Som jeg skrev i tidligere brev, vil jeg gerne slække på min eneboertilstand. Forestiller mig ikke at det hele bare skal fortsætte som jeg er vant til. Jeg ønsker at bygge et stærkt fællesskab op, på dels fornuftige valg og dels hensyntagen.

Jeg er nok idealist, og dertil lidt afmægtig over for alt det som kloden er underkastet. Og så bliver det let til, som fighteren i sit eget lille univers, at hvis bare lille jeg gør noget, for alt det, så har jeg stukket tåspidsen betydeligt frem i at frelse hele verden. Jeg ved godt at det er det rene drømmeri. Det er måske ligefrem denne kampånd af idealisme, der gennem årene har givet mig en følelse af berettigelse til mit liv, og den berettigelse er der jo uanset kampånd eller ej.

Og det behøver altså ikke at gå ud over vores økonomiske formåen.

KRØNIKEN

Krista en ny verdensborger

Ud på eftermiddagen dukkede Jeppe og jeg op på Odder fødeklinik, som var udråbt til Danmarks bedste fødeklinik.

De få jordemødre der var der, udtrykte deres anerkendelse af at, jeg var kommet og det virkede også til at, den jordemoder jeg fik, gik helt ind for mit absolut ”medikament og anden indgribningsfrie fødsel”.

Den dag kom der adskillige fødelystne kvinder ind, mange af dem med deres mænd.

Jeppe var en større hjælp end den rare jordmoder. For udover at hun var rar, blev hun ofte nødt til at forlade mig, da der var trængsel som sagt.

Pludselig dukkede en læge og hans assistent, en ældre sygeplejerske op, mens jordmoderen var ude og se til en anden fødende.

Han hilste kort og begyndte at udtale sig om at han kunne læse jeg havde født ved kejsersnit første gang, så det var nødvendigt at sætte ve måler på mig og bede mig ligge stille med det, desuden skønnede han at grunden til dette kejsersnit sikkert var et deformt bækken.

Det skulle han ikke sige to gange. Jeg svingede benene og maven ud over sengekanten og styrede direkte hen mod døren. Jeppe tog hurtigt fat i lægen og bad mig lige vente et øjeblik. De to forsvandt ud på gangen. Den ældre sygeplejerske greb fat i mig og erklærede at jeg var en dårlig mor, osv. så gik døren op og lægen vinkede sygeplejersken til sig.

Vi så ikke lægen igen før næste morgen.

Jordmoderen kom ind, og erklærede, at den læge fandt de alle var for arrogant og for meget og jeg ikke skulle tage mig af hans udtalelser, mit bækken fejlede ikke noget.

Det er sikkert at oplevelsen med lægen, lige satte veerne på en slags standby et par timer, indtil jeg fik giret

ned og kunne fortsætte.

Fødslen blev gennemført i nærmest meditativ form og Krista kom til verden uden store skrål. Hun var 49 cm og vejede 3200 g. Jeppe havde været en stor hjælp, jordmoderen en erfaren hånd.

Jeg en pave stolt mor.

Da Krista var født, opdagede vi, at det hun nok ikke skulle hedde, var Kristian. Det blev i stedet til Krista.

Næste morgen kom den indblandende læge forbi. Jeg kunne ikke lade være med at smile en smule triumferende til ham og sige: "Nå så jeg har deformt bækken mener du?" han

svarede særdeles mut: "Nu vil jeg lige sige at det barn jo heller ikke er særlig stort". – som om det retfærdiggjorde hans dom over mit bækken.

Vi vendte hjem efter en nats hvil på Odder fødeklinik og moster kom med Miriam ud på eftermiddagen. Og hun tog påfaldende hurtigt sin nye rolle som storesøster op, efter alle kunstens regler.

I dag er Krista kommet igen og har indtaget guldstuen atter engang. Så den kommende uge vil hun så være her og tage op til atelieret hver morgen.

Miriam med lillesøster

I morgen eftermiddag skal vi dog til Slagelse og hente nogle gamle kasserede gyngestole som Kirsten har fået fra museet.

Jeg forstår udmærket godt at det er svært at skrive nogle mere personlige ting, så længe der er så meget der forstyrrer, og selv om jeg ikke har samme problemer, så kræver Krista f.eks. den første aften hun kommer, en masse snak. Det vidste jeg godt, så noget af dette brev blev kreeret før hun kom, og lige nu er der stille og fredeligt.

Jeg ville ønske jeg kunne lægge mig ved din side i aften og falde i søvn sammen med dig, for jeg elsker dig og glædes over det bliver muligt at dele livet med dig i den tid der er. Det ved jeg der vil komme mange gode oplevelser ud af.

De kærligste hilsner

Fra din Karen

Lørdag d. 24.06

Lidt af hvert – kronike

Min kære Karen.

Tak for dit brev og billederne af dine små børn. Det er jo godt, de stadig har deres mor og især Krista i denne tid.

Hus

Ja mægleren er nok ikke helt ved siden af, når han sagde 1,6, men mente 1,5 og alt inklusive, så er 1.500.000 – 1.350.000 – 100.000 (helt nøjagtigt 90.000) jo altså 50.000 til at lave diverse udbudringer for, hvis jeg skulle have solgt det videre.

Det skal jeg jo selvfølgelig ikke.

Hvis eller nærmere, når Hanne finder et sted, hun vil bo, så kan vi komme videre. Hun er netop nu ude og se et hus, som hun er så interesseret i, at hun har set det en gang og nu er derude med nogle håndværkere for at tjekke det helt.

Det koster 1,6, men jeg tror hun kan byde det mindst 50.000 ned, måske 100.000. Dem der bor i det har belånt det næsten helt til tops, det kan både være en fordel og en ulempe.

En fordel, fordi, de simpelthen skal af med det. En ulempe, fordi, de er nødt til at satse på at få en lille smule penge med sig, til indskud eller en lille udbetaling på et mindre hus.

Nå, men det er lige for at, give dig et øjebliksbillede.

Dette øjeblik

I mit eget øjeblik sidder jeg ved computeren og kan se ud på en meget smuk mur af kaprifolier, som er lige på bristepunktet til at folde sig ud til et stort gult tæppe med grøn baggrund.

Jeg er ved at rode nogle boligpapirer igennem, som skal bruges når vi forhåbentligt snart skal skrive en salgsaftale (Det der tidligere hed slutseddel).

Jeg fandt også nogle gamle notater over ting som skal, skulle eller bør laves ved huset.

Det vil jeg kigge nærmere på, når jeg har sendt brevet til dig.

Respons

Jeg sidder også med dit brev fra i nat.

Ang. niveauet for kostbudgettet er det mest op til dig.

Jeg forestiller mig vi deles om alt i dagligdagen og så må vi se, hvad vi har råd til.

Jeg har godt nok flere penge end dig, derfor betaler jeg alt vedrørende hus, lån og større vedligeholdelse og reparationer.

Når jeg har foreslået, at du deltager i driftsudgifterne til vores bolig er det både pga. husets størrelse, men først og fremmest for en ligeværdighed i vores dagligdag i det hus, hvor vi bor sammen.

Jeg håber, du forstår, hvad jeg mener.

Så er du bestemt heller ikke "en hemmelighed", men én der bor her på Lyng Vænge 41 sammen med mig.

Mest af alt tror jeg, at det, at vi skriver om økonomi, gør at vi nemmere kan tale om det, der evt. kunne være uklart, uden at det bliver et problem. For i dagligdagen kan jeg ikke forestille mig, at vi skal tale økonomi. Det er ikke specielt sjovt.

Mine holdninger går mere på energi, end på økologi og de signaler, man kan sende til omverdenen, herunder i det små, til naboer og det nære samfund.

Jeg har derfor både på Aalykke og her haft solfangere og ønsker at bruge et evt. overskud i min økonomi til solceller.

Jeg har tidligere (på Fyn) deltaget i et vindmølleprojekt, som i øvrigt blev så godt styret, at det gav et lille overskud i den sidste ende, men først og fremmest sparede megen CO2 udslip fra de ellers nødvendige kraftværker. Eller import af atomkraft fra Tyskland eller Sverige.

Nordea, siger bare, at når udbetalingerne først er i gang, kan pensionen ikke tilbagekøbes. Jeg tror nok, det er specielt ved denne lille ratepension, at Nordea har købt pensionsafdelingen hos Alka, hvor jeg oprindeligt havde købt det, der hed Alka rater – en meget fordelagtig opsparingsform. Disse få kunder (mig og nogle få andre) fulgte med, da Nordea købte hele afdelingen af Alka. De satte åbenbart en masse penge til og tilbød os at de på det tidspunkt, ville købe alle kontrakterne tilbage. Det kunne jeg ikke se nogen fordel i på det tidspunkt. I dag kan jeg jo se muligheden for tillægsprocenten til folkepensionen. Nordeas vilje til tilbagekøb ligger nok I, at det dermed bliver synligt, hvor lidt denne pension er værd og dermed trække deres udbetalingsprocent ned i almindelig regi, altså det, der kan ses udefra og vurderes af kommende pensionssparere.

Alka havde allerede den gang fortalt (som salgsargument) hvor lidt, der skulle indbetales og hvor meget man ville få udbetalt. Pga. nutidens lave renteniveau, er det altså blevet Nordeas problem.

Hvis der havde været en reel tilbagekøbsværdi, tror jeg, jeg ville tabe på den, men så kunne jeg bare sige nej, som jeg tidligere gjorde, når de sendte tilbud om at købe den tilbage. En lille gevinst er der trods alt på den i de næste ca. 6 år, hvor den løber – Det kan så være vores feriepenge eller sådan noget.

Det var ellers noget af et persongalleri, du måtte igennem i forbindelse med Kristas fødsel. Jeg tror egentligt på, at der i dag, er længere mellem arrogante læger, end der var dengang.

Og dog, går den udvikling vist ret langsomt, jeg har selv oplevet arrogance på Svendborg Sygehus – godt nok for 12 -13 år siden, men det kommer jeg til i krøniken på et tidspunkt.

Epilog

Jeg ville ønske, at det var os to, der skulle rejse på en rigtig ferie sammen. Jeg glæder mig dog til at deltage i det sprogkursus, selv om jeg ikke har den store tiltro til det. Det bliver dog dejligt at komme til Italien og jeg ønsker oprigtigt, at vi to engang kan komme til Italien sammen. Se det jeg tidligere skrev om feriepenge.

Jeg elsker dig og sender dig varme tanker og ønsker for vores fremtid.

De kærligste hilsner

Din Niels.

Respons og noget fra i dag

Min kære Niels

Tak for dit brev med ”øjebliksbilledet” især også af den malende beskrivelse af kaprifoliemuren.

Det er derudover da et stort ryk, at Hanne så seriøst ser på et bestemt hus. Jeg krydser fingre.

Jeg bliver også lidt spændt på, hvad det var for boligpapirer du der fandt frem og om de overhovedet har nogen betydning.

Med hensyn til udregning af det vi og dermed også jeg, kan forvente at få i tillæg, skrev du noget om, at du ville sende mig en oversigt over indtægt inkl. alt til beregning af tillæg, inden du rejste, så jeg kunne sidde og regne mere præcist på det. Det ville være rart. Jeg har på et tidspunkt tidligere fået noget på et Excel ark, er det det du tænkte

på? Der mangler f.eks. skatteprocent osv. så det kan knibe med at få de mest pålidelige tal frem.

Jeg glæder mig til at leve sammen med dig og ikke være en hemmelighed for nogen, overhovedet.

Også jeg mener det er godt, at få de økonomiske sider af vores liv op, for selvfølgelig gør det det nemmere også at snakke om. Og du har ret i, at det vil være rigtig godt at være færdig med, når vi skal til vores liv sammen.

Du er måske inde på noget rigtigt i forbindelse med økologi og energi. Og jeg er ikke altid sikker på det alt sammen, som jeg har udlevet gennem årene. Det handler nok så meget om hvilken vinkel jeg betragter det fra, eller hvilken vinkel man betragter det fra. Hvis det er et spørgsmål om hvor meget økologisk hvede (f.eks.) kræver af jord for at kunne høstes i samme mængde som ikke økologisk hvede, så bliver resultatet i CO₂, at den økologiske hvede forbruger en smule mere CO₂ end den almindelige påstås det, til gengæld er den økologiske ikke så risikabel for sundhed og grundvand som den ikke økologiske. Og grundvand bliver noget dyrt noget i fremtiden. Nestlé koncernen har jo snart opkøbt alle de rene kilder og søer, samt grundvands områder der findes på kloden, så de kommer virkelig til at kunne sidde på vandresevoirer. Jeg kan blive en anelse forpustet af den slags og bare håbe vi ikke smadrer vores egen.

Det med at den økologiske hvede forbruger en smule større areal at vokse på, bliver så omregnet til, at i meget store mængder, skal der så nogle større skovarealer fældes og fanden og hans pumpestok.

Men jeg kan vældig godt lide tanken om at gøre noget ved energien. Det er da helt sikkert. At bruge dit evt. overskud til solceller syntes jeg da rigtig godt om.

A pro pos rejse. Jeg ville selvfølgelig også ønske det var os to der skulle ud at rejse, men jeg håber at du bliver bedre til det italienske, for noget der godt kan gøre mig lidt mundlam, når jeg rejser, er sprogproblemer. Jeg er virkelig god til tysk og ret elendig til engelsk. Måske er det ren indbildning, for jeg forstår en del engelsk, men blander ofte engelsk og tysk sammen, når jeg skal besvare spørgsmål fra engelsktalende turister herhjemme, fordi jeg har talt så meget tysk.

Jeg håber du får en rigtig dejlig ferie og jeg vil virkelig glæde mig, hvis jeg en dag fik fornøjelsen, at rejse sammen med dig til dette land, som jeg aldrig har været turist i.

I dag har været en dejlig dag, trods et heftigt regnvejr, mens Krista og jeg kørte ned til Slagelse. Det var så voldsomt at vi næsten ikke kunne se kørebanen. Krista og jeg havde aftalt at komme hos Alex og Kirsten, fordi Kirsten, da jeg sidst var hos hende, viste mig nogle billeder af nogle gamle gyngestole, som havde været brugt på Anders vænge. Kirsten havde sørget for de ikke blev kasseret, selv om personalet ville have dem smidt ud. Jeg mente de var Wegner stole, hvilket de er, og Krista fik så en med hjem plus en anden lænestol som ikke var en Wegner. Måske er der også sådan en gyngestol til mig, hvis jeg vil have den. Ps. Billederne er fra i dag ude på Anders Vænge Museum.

Søndag d. 25.06

Et lille morgenkys

Min kære Niels

I går aftes glemte jeg at få overskrift på min mail, så den får du lige og så får jeg også lige muligheden af at sende dig et virtuelt morgenkys.

Jeg elsker dig.

*Overskriften fra i går er: **Respons og noget fra i dag***

De kærligste hilsner og tanker

Fra din Karen

Lidt af hvert

Min kære Karen.

Mange tak for dit brev og den lille ekstraudsendelse i morges.

Især siger jeg også tak for billederne.

Respons

Tak for beskrivelsen fra Anders Vænge og ja, jeg tror da ganske bestemt, at du gerne vil have sådan en gyngestol – og ellers skal jeg nok sidde i den for dig.. Jeg kan godt se os sidde i en gyngestol med en plaid svunget omkring kroppen.

Det med boligpapirer, er ikke særligt spændende. Det var mest salgsmaterialer fra Aalykke, som jeg skal se lidt efter, for at vi kan lave en købsaftale her på Lyng Vænge. Desuden var der lidt om solceller og isolering af mur, det skal jeg have gået igennem ved lejlighed, men jeg tror ikke, det er up to date.

Dagen i dag

Jeg er lige kommet hjem fra et besøg (det hedder principielt ikke et møde, når det har med musik at gøre) hos Peter, som har det meget bedre, han har dog tabt sig en del, hvilket ikke gør så meget. Fejloperationen har kostet ham en del musikjobs, så det vil han naturligvis klage over. Det kommer Christian (harmonikaen) og hjælper ham med.

I fremtiden

Du får lige nogle tal, du kan regne videre på.

Mine pensionsudbetalinger er (før skat på 39 %) mdl.:

Jeg har allerede fået flyttet en del over til det Hanne skal have, men regn bare med ovenstående tal, så bliver du ikke skuffet (igen) bagefter.

Det kan vist godt betale sig at have en vis aktieindtægt, så dem beholder jeg foreløbig. Jeg håber, du kan finde ud af det, ellers skriv, hvis der er noget, jeg skal forklare nærmere.

Penge til solceller kan jeg låne "rentefrit", så det får ingen indflydelse på noget som helst andet end det signal vi godt vil sende.

De næste dage

Fremover vil du de næste ca. 8 -10 dage kun få små korte breve fra mig enten som mails eller sms.

Det er fint, at der ikke kommer krønike til mig i Italien, men bare jeg får en lille kærlig hilsen fra dig og et par ord om din hverdag, så vil jeg være meget glad.

Jeg skriver ikke noget om, hvad Peter og jeg vil gå i gang med, for det starter først, når jeg kommer hjem fra Italien, så skal du nok blive løbende orienteret.

Jeg elsker dig og ser frem til, at vi skal være sammen igen.

De kærligste hilsner og tanker fra

Din Niels.

Et lille kærligt brev og en rigtig god Rejse

Min Kæreste Niels

Tak for dit brev og de ret konkrete oplysninger. Det vil jeg prøve at benytte til udregning af vores tillæg.

Jo det kan vist være ret hyggeligt at sidde og rokke i en god gyngestol en stille vinteraften, mens sneen daler udenfor og der er pyntet lidt op til julen, f.eks.

Det er da også vældig godt at høre, at Peter er ved at være igennem det værste og han må da bestemt være berettiget til en eller anden form for erstatning.

Det bliver spændende at høre, hvad det er dig og Peter vil gå i gang med, når du er hjemvendt fra Italien.

Nu er der så kun få timer til du drager af sted.

Det er altid, når først alt er pakket, nemmere at føle den spænding der vel altid er ved at rejse.

Det jeg har erfaring med, godt kan virke trættende, er hotelværelser. I virkeligheden nok det, at der mangler det man er vant til at omgive sig med. Da er det ret vigtigt hvem man rejser med, og derfor ville jeg da mægtig gerne have været med dig i stedet for Hanne.

Men jeg ved, du er meget glad for Italien, men er ikke helt klar over, om det er Rom du foretrækker eller en anden by?

Jeg tager til Jylland d. 1. juli for at besøge mine venner derovre. Det plejer jeg at gøre ca. 2 gange om året.

Jeg regner i den forbindelse med at tage tilbage til Farum mandag d. 3 om aftenen.

Det vigtigste i de dage du er ude at rejse er naturligvis at få nogle kærlige sms'er og mails fra dig. Det betyder meget. Og selvfølgelig vil jeg gerne og kan da slet ikke lade være med at sende dig tilsvarende.

Du skal i alt fald have at vide at jeg vil længes og tænke på vores nærvær, vores kys og dejlige fornemmelse af samhørighed. Vores skønne følelse af at sove ind med hinanden og vågne op med hinanden. Jeg vil nok også komme til at fantasere lidt omkring hvordan vores samvær i Lyngø, som jeg regner med det så ender med, bliver.

Jeg elsker dig og ønsker dig en rigtig god rejse.

De kærligste hilsner og ømmeste tanker

Fra din Karen

Ps. Jeg går ud fra at siden du ikke har skrevet noget om huset, som Hanne var ude at se på, så blev det ikke til noget, eller blev det til et eller andet?

Kapitel 9

Rejsetiden

Mandag d. 26.06

RE:

Min kære Karen.

Godmorgen til dig min søde og dejlige pige.

Nu starter min rejsedag så, derfor får du et brev rigtig tidligt.

Tak for dit brev som jeg lige vil svare på.

Nej. Hanne har ikke opgivet det hus, men trækker den til vi kommer hjem, så vil hun byde på det.

Det var et rigtig smart sæt tøj du havde på, på Anders vænge. Det glæder jeg mig meget til at se dig i. Ligesom jeg også kan glæde mig til at sidde sammen med dig foran brændeovnen. Gyngestol eller ej.

Jeg kan godt lide Rom men foretrækker Firenze og måske Verona.

Nå nu skal jeg til at af sted og sender dig lige kærlighed og mange varme tanker.

Din Niels

Lidt om livet i dag og noget om kærligheden til dig

Min kære dejlige Niels

Tak for din kærlige morgenmail. Og tak for bemærkningen om tøjet jeg havde på da jeg besøgte Kirsten og også Anders Vænge, sammen med Krista, som altså tog billederne.

Jeg håber du er landet i god behold og har fundet hotel og det hele.

Over vejrudsigten ser det ud, som om der er virkelig varmt i Rom og nordpå skulle det regne i enorme mængder. Det er bedre med varmen end med styrtregn hele dagen.

Jeg fik en tid hos min læge i dag, men det var så alligevel ikke min læge for han er på ferie. Den læge der tog sig af mig, lavede en infektionstest men tallene var ikke alarmerende høje, alligevel podede hun mig også for lungebetændelse. Hun mente ikke umiddelbart det var allergisk reaktion, eller hun ville først se på det, når prøven udelukkede muligheden for en evt. lungebetændelse. Jeg håber selvfølgelig ikke det er den slags, for så har jeg måske smittet dig.

Svaret skulle komme på onsdag.

Jeg troede også i går jeg havde solgt mine to stole til en køber fra DBA der ringede mig op kort efter jeg havde lagt annoncen ind, hun ville have dem bragt ud til sig og Krista fik overtalt Jeppe til at hun kunne beholde bilen i dag. Men den handel blev ikke til noget. Hun svarede hverken på mine sms 'er eller opkald. En underlig fornemmelse. Jeg går ud fra at kurset i Italiensk starter op i morgen.

Indtil da vil jeg bare sende dig min store kærlighed og hengivenhed til dig og fortælle dig at jeg tænker rigtig meget på dig og elsker dig af hele mit hjerte.

Og når jeg bliver en lille bitte smule trist over du er så langt væk osv., så tænker jeg på at vi forhåbentlig snart kan ane virkeligheden til drømmen om at bo og leve sammen.

Desuden glæder jeg mig til at kunne være i din favn igen.

De kærligste hilsner og ømmeste tanker

Fra din Karen

Tirsdag d. 27.06

RE:

Min kære Karen.

Her er så et lille brev fra Cortona med Tak for dit brev. Det var da ærgerligt med guldstuen.

Jeg er lige kommet fra 4 lektioner italiensk, det var lige langt nok. Så fra i morgen bliver der lavet lidt om på det.

Bagefter var hele holdet, af en eller anden grund, inviteret til modtagelse på rådhuset. Det var med en borgmester der talte om noget med kultur. 4 timers undervisning viste sig ikke at være nok til at forstå hvad han

Niels vinker
fra terrassen i
Cortona,
Italien
sagde. Men
alle forstod
da han
sagde skål
og
inviterede os
på en lille

buffet inde i byrådssalens kølige omgivelser. Det er meget varmt her, men de fleste steder er der køligt inde bag de tykke gamle mure...

A og jeg har en stor 3-værelses lejlighed så vi kan nemt dele den op og samles på den dejlige terrasse som du får et foto af.

Jeg ønsker oprigtigt at du kunne være med.

De kærligste hilsner

Din Niels

Lidt respons og fortælling om dagen i dag

Min kære Niels.

Tak for dit brev og billedet af dig, du ser bare så dejlig ud, lige til at kysse. Det er også en absolut hyggelig terrasse og et smukt bord tillige, så omgivelserne passer jo fint.

Det er godt at vide at turen og det hele bare klappede, som det vel skulle.

Det lyder da ret seriøst at der er undervisning i 4 timer. Men du skriver der bliver lavet om på det? Er det ikke noget alle netop har betalt for at få?

I dag var det egentlig meningen at, jeg skulle have haft besøg af Lisa. Men hun turde ikke rigtig komme, fordi jeg stadig er "forkølet og hoster". Lisa er snublet, da hun var på badeanstalt for nogle uger siden, hvor hendes højre arm gik af led og de første gang satte den på plads, for så at operere den, da hun havde været til kontrol.

Jette kan jeg også først tillade mig at besøge, når jeg har fået svar fra lægen.

Men til gengæld ville Krista meget gerne at jeg kom op på værkstedet og hjalp hende, da hun får en rigtig god fotograf op på mandag, som skal tage nogle vigtige billeder af Kristas design til bl.a. hendes hjemmeside.

Det kan du måske se, hvad handler om, på de medfølgende billeder.

Vejret her har været dejligt med en masse sol, og ikke over 20 grader, men det var faktisk ganske behageligt.

Du er i mine tanker altid, eller omskrevet er du jo nærmest flyttet ind i mit hjerte, og det er jeg bestemt ret glad for.

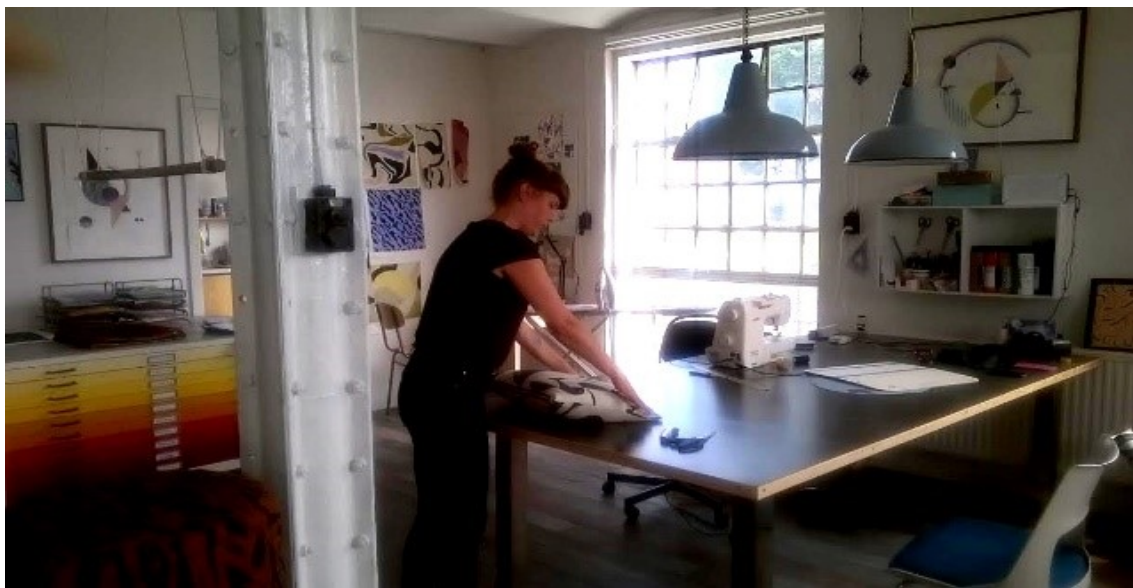
Og selvfølgelig ville jeg da også ønske at jeg havde kunnet være i Cortona med dig, men jeg tænker at vores tid ikke er så langt væk mere.

De kærligste tanker og hilsner

Fra din Karen

Ps. 1. billede: "En mor kan bruges til mange ting"

(hovedbeklædningen er en gammel skjorte) 2. billede: Kristas værksted.

Onsdag d. 28.06

Min kære Karen.

Tak for dine breve. Det er altid dejligt at høre fra dig og så kan jeg samtidig føle dig.

Selv om vi er så langt fra hinanden i kilometer.

Respons.

Turen som sådan begyndte godt nok, om end det er noget amatøragtigt men det kan jeg altid fortælle mere om.

Så er der din hovedbeklædning. Hidtil har jeg syntes vældig godt om alt det tøj jeg ser dig i. Så jeg må for en gangs skyld sige at den gamle skjorte som er blevet til en hat er meget lidt klædelig.

Jeg kan jo ikke have din mail ved siden af, som normalt mens jeg skriver. Så jeg kan måske glemme at svare på noget.

Nå ja. Det lyder godt nok underligt, men det er en god aftale, vi har fået med sprogskolen. Idet den bl.a. omfatter at vi kun er tre på holdet, hvilket gør det ret effektivt og jeg har alligevel svært ved at lære nye ord. Men går efter lidt talte om behændighed og mere grammatik og udtale.

I dag

Vi blev vist rundt i et keramikværksted på italiensk. Det var ret spændende at se og høre det jeg nu kunne forstå. Mine billeder er desværre meget store så jeg sender bare et enkelt fra værkstedet, som du også havde fundet spændende.

Resten må du se, når jeg kommer hjem og vi ses

I eftermiddag skal vi på etruskermuseet.

Jeg føler virkelig en lyst til lige at gribe ud efter dig og trykke dig ind til mig. Ja jeg vil mærke dig sammen med mig. Nu får du så de kærligste hilsner fra

Din Niels

Torsdag d. 29.06

SMS:

Det er dejligt at vide. Jeg kan også mærke din kærlighed. Så ville det være dejligt at mærke dig rigtig tæt på. Kysse dig. Elske dig

Min kære Karen.

Tak for dit brev. Jeg vil nu til at skrive lidt til dig.

A er på busudflugt men jeg ville hellere blive herhjemme i lejligheden og prøve at følge op på noget af det vi har lært.

Sprogskolen er ok. Men selve turen er ikke særligt professionelt arrangeret. F.eks. den tur Hanne er med på er først hjemme efter midnat, så hun kan ikke nå at forberede sig til skolen i morgen kl.9.

Forberedelsen er jo også en del af, at lære så meget som muligt, på den korte tid.

Nå men ellers er det en dejlig by dog med mange, mange bakker hele tiden.

I dag har jeg bare været til undervisning og så prøvet at slappe lidt af i varmen, som er ret voldsom.

Jeg tænker meget på dig. Jeg elsker dig og sender dig de kærligste hilsner og kys.

Din Niels

De kærligste hilsner Niels

Dagens foto Mit værelse hvor du skulle ligge ved siden af mig.

Lidt af hvert

Min kære Niels

Tak for dit brev. Og gid du vitterlig kunne gribe ud efter mig lige nu. Jeg ville elske det og dig.

Jeg ved ikke hvorfor jeg har følelsen af et større savn nu, end når du bare er i Lyngø, men det kan selvfølgelig også være den reelle virkelighed, der slår ind, idet at det er over en uge siden vi sagde farvel og der nok er en uge eller mere til vi ses igen. Det lyder da ikke så tosset at der er tre på et hold, og bare lidt hænger ved i de små grå hjerneceller, så kan det måske altid friskes op igen. Det med at lagre nye input, kan jo godt knibe lidt, jeg antager det skyldes den omstændighed at der er fyldt godt op i forvejen.

Billedet af et keramikværksted ser dejligt ud, og det ser ud til at det kvinden udfører, er underglasurmaling. Det minder nemlig om Akvarelmaleriet. Jeg vil glæde mig til at se resten af billederne når du er hjemme igen. Og få fortalt lidt om det hele.

Jeg giver dig fuldstændig ret, den hovedbeklædning er nok ikke en der fortjener designpris. Men det var en god ide at få på hovedet, da der kunne komme grøn maling i mit nyvaskede hår. Og det kan godt være irriterende svært at få af.

Også i dag har jeg været oppe i Frederiksværk hos Krista og slebet en stol der var bejdset med teaktræsfarve ren, så egetræet kom frem, det har så lige gjort min højre armmuskel noget øm.

I morgen fortsætter jeg med finslibningen, og skal ende med at give den sæbe, så den står lys.

Jeg kom til at læse vores blomstrende start igen for lidt siden og en dyb taknemmelighed skyllede igen ind over mig, og jeg kom til at tænke på at, på fredag d. 30.06 er det præcis et halvt år siden du skrev til mig, angående Kirsten, min søster. Og der er sket så meget siden. Så utrolig meget.

Jeg føler det er så meningsfuldt og stadig ret mirakuløst at, vi to kan få lov til at få nogle kostbare år sammen, med mulighed for at berige hinanden og elske hinanden, favne livet og hinanden, både fysisk og åndeligt.

Det var dejligt lige at skrive nogle hurtige sms'er. Så føles afstanden mellem os noget mindre.

Jeg har været inde og se på billeder af byen Cortona. Den ser ud til at være en mindre bjergby, med rigtig mange gamle bygninger.

Jeg håber selvfølgelig du får noget ud af turen og sprogkurset. Også selv om kvaliteten af rejsen og dens plan er en anelse kikset.

Jeg har været oppe på Kristas værksted og fået slebet stolen færdig. Den blev faktisk ret flot. Men det er noget der krævede knofedt. Det har jeg så stadig lidt af.

Og da jeg kom hjem, kom et ret specielt par og købte en aflænestolene til 600 kr. Jeg overvejer at beholde den anden og så se at få solgt min chaiselong, for den er ikke særlig bevendt. Men stolen er faktisk god at sidde i og en anelse fræk med leopardbetrækket. Men nu får vi se.

I morgen skal jeg ikke op til Krista, men derimod lige få lejligheden gjort ren og pæn, inden jeg så på lørdag om formiddagen smutter en tur til Jylland. Det er trods alt næsten som en ekstra hjemstavn idet jeg jo boede i Århus og omegn i næsten 40 år.

Jeg tænker virkelig meget på dig, drømmer en del om dig og savner dig så det er lige før det gør ondt. Det er jeg dog ikke ked af at det gør, selv om det kan være lidt ubehageligt, for jeg syntes det er så fantastisk at mærke følelserne så meget. Det troede jeg jo ikke var muligt at kunne mere.

Jeg ville helt vildt gerne hoppe lige ned i den seng dit billede fremviser, men må vente til du kommer her.

At jeg er begyndt at tælle dagene til du er hjemme igen er indlysende. Jeg glæder mig simpelthen ret meget til at omfavne dig og føle glæden over din eksistens i helt fysisk form. Men du får lige et stort varmt virtuelt knus og kys

De kærligste og ømmeste tanker

Fra din Karen

Fredag d. 30.06

Tak

Min kære Karen.

Du får lige et lille brev fra mig til dig.

Det er både tanker og en Tak fordi du er der og fordi du er dig. Du er det bedste der er sket mig i mange, mange år. Hvis jeg skriver det bedste i hele mit liv, får jeg rodet mig ud i noget jeg aldrig vil kunne bedømme. Men jeg er så glad for, at vi er der for hinanden og kan komme tættere sammen og dele meget mere af vores liv med hinanden.

J.e.d.

Øjebliksbillede

I dag var en normal kursusdag. Udmærket men trods alt, noget der kræver en del koncentration.

Der er mange kunstudstillinger her og jeg får set nogle stykker. Jeg har desværre ikke kopier af mine breve herfra. Så jeg kan ikke huske om jeg har skrevet om regnvejrs billederne. Men dem vil jeg også så gerne fortælle dig om når jeg kommer hjem og vi ses.

Ja for vi ses snart.

De kærligste hilsner fra

Din Niels

Sms:

Jeg har ikke lyst til at gå ud og spise alene så nu har jeg købt en pølse og en pose frugt og sat mig med det på terrassen.

*Vi har lært om
jobfunktioner i dag så jeg
kan skrive: bare du havde
været her på terrassen
sammen med mig.
Kærlig hilsen din Niels.*

Taknemmeligheden og andre mindre ting

Min elskede Niels.

Tak for dit brev. Det berørte mig meget. Det falder jo ind i min egen oplevelse ved at have lært dig og kende. Du er det bedste der er sket for mig, og som du lidt rodet (dit udtryk) siger, vil jeg sige det bedste der er sket for mig nogensinde. Jeg tror jeg kan bedømme følelsen af særlige årsager. Grunden til denne (for mit vedkommende) oplevelse er, at jeg er så overbevist om det skyldes, at jeg har fået en meget dyb indsigt og meget blid følelse med, omkring taknemmeligheden over at møde dig, lære dig at kende, glædes hver time på dagen over du eksisterer og giver energien liv, ved din gengældte kærlighed til mig. Den følelse har ikke været noget jeg har kendt til i særlig grad, gennem mit liv. Du er ikke en selvfølgelighed. Du opleves som en gave fra Gud, eller det Guddommelige univers. Vi har naturligvis gennem vores levede liv oplevet

kærligheden, det tvivler jeg ikke på. Men jeg for mit vedkommende, har ikke formået, ikke tænkt på, at føle ret meget taknemmelighed, jeg har ikke rigtig formået at åbne i sand tillid, som jeg gør til dig. Min kærlighed har meget at gøre med den modenhed, jeg trods mit pigede sind, vitterlig bærer i mig. Derfor skulle vi også først mødes nu. Det er nu i alt fald mit hjerte er, som en moden frugt. Og kun du var den, det kun skulle være. Ingen anden. Måske ligget i dvale i 50 år. For megen erfaring skulle høstes, for at vi kan nyde den kærlighed vi har mulighed for at øse af, til hinanden.

Med hensyn til regnvejrsbillederne, så har jeg ikke noget kendskab til dem, men jeg vil glæde mig til at se dig og dermed dem, når du er hjemme igen.

Jeg har prøvet at bruge de tal du sendte mig, før du rejste om de forskellige indtægter du havde, og gået ind på "borger.dk" hvor de har sådan en foreløbigt udregnet pension og evt. tillæg. Jeg har printet resultatet ud og faktisk får vi ud fra den udregning inden skat ca. 1978 kr. i tillæg. Det eneste der var lidt uvist var dit skattefradrag. Ikke procenten for den havde du opgivet.

Men sådanne regnskaber skal vi nok prøve at udføre igen.

Lige nu regner det her, og det siger vejrprofeterne også vil fortsætte noget i morgen hvor jeg skal til Jylland, men søndag kommer solen og bliver der også mandag.

Ok jeg ved godt du sikkert er helt klar over det, men jeg glæder mig til at se dig igen.

Glæder mig til at kysse dig, favne dig, se dig smile. Se dig stå i døren, det hele.

Og jeg glæder mig til at snakke om noget af det, vi sikkert begge gerne vil snakke om, i forbindelse med på et tidspunkt at flytte sammen.

Du er næppe i tvivl om at jeg elsker dig, men jeg skriver det alligevel som et kys, et favntag, for jeg kan ikke gøre andet

De kærligste tanker og hilsner

Fra din Karen

Lørdag d. 01.07

En hurtig hilsen

Min kære Karen.

Det bliver bare et lille brev i dag for vi er næsten i gang med noget hele tiden.

Du er nok også en del optaget på din Jyllands tur, så jeg forventer ikke et langt brev fra dig.

I går var jeg med halvdelen af vores hold til operakonzert i det meget smukke lokale teater. En hel opera er ikke lige mig, men sådan en koncert med udvalgte stykker af især Verdi og Puccini var rigtig god.

Jeg længes efter dig. Måske kunne vi ses torsdag / fredag?

De kærligste hilsner fra

Din Niels

Det var det her billede du skulle have haft af katten og havenissen på terrassen.

Kh Niels

Den lokale kat

M.d.n.

Jeg er lidt bekymret for Nielses tilstand, den smule mad han spiste og viste et billede af, hans helbred der udviste tendens til svedeture, forpustethed og appetitløshed, da han sidst var sammen med mig hos mig. Han mistede jo appetitten for flere uger siden. Derudover kunne jeg heller ikke undgå at forsøge at læse ud af linjerne hvordan Hanne og han havde det.

Det er underligt at jeg ikke er mere utryk ved denne hans rejse sammen med Hanne, men hans små sms'er er ret opmuntrende og tilliden til processen føles helt ok. Det

eneste der kan give uro er hvordan Hanne måske på sådan en rejse, kan finde på at gøre sig umage, både i form af at besnakke hans dårlige samvittighed, som ved at opføre sig meget kærligere end hun ellers har udvist. Lige netop hende kender jeg jo slet ikke, så hun er lidt som den ubekendte brik i et underligt spil, som jeg meget nødig går ind i, men må erkende jeg er viklet ret meget ind i, om jeg vil det eller ej.

RE:

Min elskede Niels.

Tak for din søde lille mail.

Jeg har aldrig helt haft den store energi på opera. Måske fordi jeg kun en gang har oplevet en forpremiere på "Den politiske kandestøber" eller noget i den dur. Derimod har jeg nogle specielle stykker jeg af og til hører. Det må selvfølgelig virke anderledes at høre det natura.

Lige nu er jeg på vej over til Jylland, hvor jeg starter med at besøge min smukke veninde Therese og hendes mand Andreas.

Therese lærte jeg at kende tilbage i 1984 hvor vi begge boede på P.M. Møllers vej i de gule huse kaldet "De enlige mødres paradis". For os var det faktisk ret tæt på sandheden. Nu bor hun med sin mand i Stavtrup.

Det ville passe mig fint med torsdag/fredag. For jeg længes også så meget efter dig. Nogle gange kan jeg godt føle at jeg nærmest er med dig i Cortona, indtil jeg erkender jeg er hjemme i lille Danmark og bare længes efter at være i din nærhed.

Jeg sender mit brev tidligt i dag, for jeg bliver ofte overmandet af både Therese, som hendes voksne børn, der nok også kommer forbi. Dem har jeg passet en del, da de var små. Omvendt har Therese også passet mine. I morgen bliver det nemmere at skrive hen ad aften for der besøger jeg min veninde Susanne.

J.e.d.

De kærligste og ømmeste tanker og hilsner

Fra din Karen

Søndag d. 02.07

Min kære Karen.

I går var bare en stille dag. Jeg var på en lille gåtur med rejselederen hvor vi så, nogle små butikker og virksomheder, som ikke er umiddelbart tilgængelige. Jeg har af og til min fornøjelse af at blive forvekslet med den italienske modedesigner Roberto Cavalli. Det er bare det at han taler nok en smule bedre italiensk end jeg gør.

I morgen er der udover undervisning en heldagstur til Siena. Den vil jeg for en gangs skyld godt med på. Så jeg får ikke skrevet så meget til dig i morgen.

Katte billederne har været et stykke tid under vejs pga. internettets funktion her i byen. Jeg har fundet ud af at gøre billederne mindre. På dagens foto kan du se min lejlighed som er bag de tre grønne skodder til højre. Hanne har lige så meget plads på den anden side af huset.

Det ser nok ud, som om jeg bor på første sal, men byen er så kuperet at indgangsdøren på den anden side, ligger i stueetagen, svarende til kælderetagen i det næste hus. J.e.d. De kærligste hilsner og tanker fra Din Niels.

Min kære dejlige Niels.

Tak for din mail og billederne. Det giver mig et vist indtryk af bl.a. lejligheden.

I går ankom jeg helskindet på Århus hovedbanegård og blev hentet af Andreas, Thereses mand. Aftenen blev rigtig hyggelig, ikke mindst fordi Therese og jeg senere rykkede ud på terrassen i gyngesofaen, hvor vi snakkede til langt ud på natten.

Jeg sender dig lige et billede jeg tog i formiddags af Therese og Andreas. Senere kom

Susanne og hentede mig og sammen spiste vi inde på et nyt sted kaldet "Street food" der er indrettet i den gamle busterminal. Et rigtig dejligt sted med mange madboder.

Derfra kørte vi lige forbi Moesgaard og så en meget smuk kortfilm der hed "Rejsen" som handlede om grundværdier, som vi mennesker har tilfælles.

Jeg tænker meget på dig og glæder mig rigtig meget til at være i din favn igen. Men foreløbig må du nøjes med et par billeder og mit forsøg på at sende dig al min varme og

kærlighed

J.e.d.

De varmeste tanker og hilsner fra din Karen

Ps. 1. og 2. billede er Susannes hus og "have" i Fulden. Susanne bor i et bofællesskab

Mandag d. 03.07

Sms og mail

Min kære Karen.

Jo jeg har modtaget både mail og sms fra dig. Tak for dem.

Det er bare forskelligt hvornår jeg får de forskellige ting og hvor i byen det virker på et givet tidspunkt.

Jeg når desværre ikke at skrive så meget til dig i dag. Der er frikvarter i skolen og efter sidste lektion går turen til Siena.

Hjemme ved midnat

J.e.d.

Kærligste hilsner din Niels...

Lidt om veninderne og forventningens glæde

Min kære Niels

Tak for din mail.

Jeg er kommet hjem fra Jylland og slapper lige lidt af efter 4,30 timers tog og buskørsel.

Jeg ved ikke helt hvordan din hjemrejse i morgen egentlig er sat sammen, om det er en tidlig afgang eller en sen, osv. Ej heller ved jeg egentlig, hvor mange timer sådan en rejse tager, men jeg håber du får en god rejse hjem til Lyng.

Jeg har nydt at være hos både Therese og Susanne og fået snakket en masse. Næsten for meget.

Therese er ofte ret livlig og humørfyldt, hun arbejder som rådgiver for familier i

Herning og er meget engageret, hun skal først på pension om nogle år.

Hende og jeg kan godt diskutere ret meget om sammensætning af politik og menneskers muligheder. Vi diskuterer også ofte religion, selv om vi ikke rigtig kom ind på det i denne omgang, men Therese er også opvokset som katolik og gået på den århusianske katolske skole Sankt Knuds skole. Hun gik i klasse med sin nuværende mand Andreas, men de opdagede først hinanden da de var 41 år, hvor de mødtes på Anholtvejren.

Therese har som jeg, en efternøler Johannes, som hun fik, da hun var 43 år. Jeg fik Eja da jeg var 40½ år. Desværre blev det ikke oveni hinanden, da jeg er 4 år ældre end Therese. Derudover har hun to døtre med to andre mænd.

Susanne er til gengæld for længst gået på pension, efter et aktivt liv på daghøjskoler. Hun er altid engageret i et eller andet. Hun mistede sin kæreste gennem mange år for 5 år siden. Det var ret hårdt for hende.

Hun bor meget hyggeligt på Møllegården i Fulden, en luksuslandsby tæt på Århus. Igennem flere år, har hun været med til at udforme kulisserne til forskellige teaterstykker på Vilhelmsborgs sommerteater. Hun har malet i mange år og er på sine gamle dage, blevet ret optaget af at male ikoner. Hun snakker om alt fra buddhisme til kristendom, og bryder sig ikke specielt om politik.

Det er jo på en måde ret behageligt, fordi politik ofte er så emotionelt betinget og når Therese virkelig kommer i gang, nikker jeg mere end jeg taler. Ingen af mine veninder er højreorienterede, end ikke Socialdemokrater.

Jeg glæder mig utrolig meget til at se dig igen og høre om dine oplevelser i Italien, tage dig i min favn og omvendt, snakke fornuft, og bare nyde din eksistens og nærheden.

Jeg elsker dig og sender det til dig med stor længsel og glæde.

De kærligste hilsner og tanker

Fra din Karen

Tirsdag d. 04.07

Kort brev

Min kære Karen.

Du får lige dagens program.

10.00 fernisering hos kunstnergruppen.

12.00 afgang fra Cortona.

14.30 ankomst Rom.

17.00 afgang fra Rom til Kastrup hvor vi lander ca. 19.30.

Så er vi nok i Lyngby ved 22-tiden.

Ellers er der ikke så meget at skrive, vi skal køre nu

De kærligste hilsner Din Niels ♥

Sms:

Jeg når ikke at skrive så meget til dig i dag så du får et indlæg fra min gamle Oure sambo, Lars Madsen.

Læs det hvis du gider.

De kærligste hilsner Niels ♥

Sms:

Kære Niels.

Hvilket indlæg er det? Håber du får en god rejse.

Kærligst din Karen ♥

Sms:

Jeg troede jeg havde delt det med dig, men det er vist delt på min facebook side. Det har været lidt hektisk i dag ind til nu

RE:

Min kære Niels

den sang med The Doors, forstår jeg ikke helt.

jeg blev i alt fald urolig, fordi jeg oversatte sangen som virker ret trist:

jeg forestiller mig at det er dit farvel til Rom og måske Hanne, men ved jo ikke om du forsøger at sige mere eller noget om farvel til mig.

Jeg er meget urolig over hvad du egentlig mener?

fra din Karen.

Jeg kan selvfølgelig dårligt forestille mig, at du skulle verfe mig ud med en sang. Der må være et andet budskab i den

skriv så hurtigt du kan.

THE DOORS

The end

"Dette er enden

Smukke ven, Dette er enden min eneste ven, enden

af vores udførlige planer, slutningen

af alt hvad der står, slutningen

ingen sikkerhed eller overraskelse, slutningen

Jeg ser aldrig igen i dine øjne

*Kan du se hvad der vil være
så ubegrænset og fri
Desperat behov for en fremmed hånd
i et desperat land
tabt i romersk, ørken af smerte
Og alle børn er vanvittige
Alle børnene er vanvittige,
Venter på sommerregn, ja
Der er fare i kanten af byen
Kør på King's Highway. baby
Kør slangen, kør slangen
Til søen, den gamle sø, baby
Slangen, han er lang, 7 miles
Kør slangen; Han er gammel og hans hud er kold
Vesten er bedst
Vesten er bedst
Kom her og vi vil gøre resten
Den blå bus ringer til os
Chauffør, hvor tager du os hen?
Morderen vågnede før daggry, han tog støvlerne på
Han tog et ansigt fra det gamle galleri
Og han gik ned ad hallen
Og han kom til en dør og han kiggede indad
"Far?" "Ja søn" "Jeg vil dræbe dig"
"Mor? Jeg vil gerne ...
Kom nu baby, tag en chance med os
Og mød mig bag på den blå bus
Kom igen ja
Fuck, fuck mange gange.....
Det gør det muligt at sætte dig fri
Men du følger mig aldrig
Slutningen af latter og bløde løgne*

*Slut og nætter forsøgte vi at dø
dette er enden"*

M.d.n.

jeg blev virkelig ude af mig selv umiddelbart, men noget i mig fandt dramaet inden i mig, ovre i den emotionelle rodekasse.

I det indre af mig ved jeg jo godt at det simpelthen ikke kan passe.

Det var derfor en stor lettelse at komme ind på facebook siden og erkende misforståelsen, jeg med vanlig dramatik, havde udstyret mig selv med. Det viste jo tydeligt hvor usikker Nielses tur i grunden har været for mig, at jeg straks kan konkludere sådan noget, selv om han har skrevet søde sms'er til mig på hele turen. Denne forløsning af spænding og denne forestilling om svig og svigt, fortæller med al tydelighed at jeg har ængstes over hvad der kunne ske med Niels og Hanne på sådan en rejse, hvor de var kommet ud af deres smalle dagligdags fokuseren på deres situation. Det der i virkeligheden havde ængstet mig, var Hannes beslutning om at vente med en evt. slutseddel til de havde været ude at rejse.

RE:

Min Kære Niels

Pyha, nu forstår jeg sammenhængen. jeg var jo inde på min side med messinger, hvor du bare havde sendt mig henvisningen til You tube. først nu gik jeg ind på din facebook profil og fandt indlægget fra din gamle Ovre sambo Lars Madsen.

Jeg kunne simpelthen heller ikke forestille mig, at du skulle sende den sang som tekst til mig direkte.

Jeg blev bare noget urolig, selv om min underbevidsthed sagde jeg overdramatiserede.

Jeg ville slet ikke kunne bære at miste dig.

De kærligste tanker

fra din Karen

Sms:

Det handler ikke om sangen. Så du kan godt være tryk. Det er Larses artikel i det hele taget fra hans ungdom. Lige som vi skriver.

Sms:

Det kan jeg godt forstå. Det var lidt hastigt sendt og bare ment som underholdning, hvis du havde lyst til det

Lars skriver fantastisk godt

Flyet er lige landet. Vi ses på torsdag

Sms:

Det er da klart. Jeg har lige set facebook beskeden. Kys fra din Karen

Onsdag d. 05.07

Hjemme igen

Min kære Karen.

Så er jeg helt hjemme igen og ved at lande her i løbet af dagen.

Så er jeg jo også klar til at besøge dig i morgen.

Jeg er ked af, at du misforstod mit link fra Larses artikel. Der var bestemt ikke nogen henvisning til en Doors tekst.

Men jeg kan også forstå på din morgen mail, at misforståelsen vist er blevet rettet. Ja, det var erindringerne, som vi jo kender fra København, selv om Madsen er vokset op i Frederikshavn. Det er jo noget, vi kender, men det får alligevel en lille twist, når det foregår helt deroppe.

Lars Madsen var i sin tid musikanmelder på et tidspunkt ved Land og Folk og på et andet tidspunkt ved Information.

Desuden var han Oure skolens ideolog, sådan, når det gjaldt om at formulere skriftligt alt omkring værdigrundlag, holdninger, og til alt muligt.

Lige nu

Jeg sidder nu igen foran min computer og tænker på dig og vores forhold. Dejligt.

Når jeg kigger ud af vinduet er kaprifolierne så småt ved at afblomstre, men som forgrund for det stadigvæk smukt grønne tæppe, er der nu som afløsning vokset meterhøje valmuer op.

Men der er vist også lidt ukrudt, jeg skal ud og slås med om lidt.

Ellers var det en nem rejse hjem, især i forhold til udturen, som ikke var topprofessionelt udført.

Vi var jo tre grupper på den rejse: en kunstnergruppe, som arbejdede med akvarelmaling, en kulturgruppe, som bevægede sig meget rundt i Toscana og så endelig var der os i sproggruppen, som gik på sprogskole i en lokal skole, heldigvis mindre end 10 min. fra vores lejlighed.

Cortona er meget bakket og lidt besværlig at bevæge sig rundt i, eller jeg skal måske sige det på den måde, at man tænker sig om, inden man går ned af en bakke, for det kunne jo være, man skulle op igen om lidt.

Hanne og jeg har fået snakket os ret godt ind på, hvad der skal ske fremover, men det må vi hellere snakke om i morgen. Jeg kan da godt afsløre allerede, at hun har lovet at flytte 1. oktober under alle omstændigheder, men vi har dog ikke lavet nogen papirer endnu. Jeg tror kun det er et spørgsmål om en uge eller to, så er hun klar til papirarbejdet, men det er efterhånden kun en formssag.

Dog vil jeg være mest tryk ved at papirerne bliver ordnet. Det er hun også nødt til, for at få nogle penge til at købe et hus for.

Jeg har næsten skaffet alle de penge, hun skal have, men hun skal ikke have dem alle på en gang, så det bliver intet problem.

Vi ses

Jeg foreslår at jeg kan være hos dig ved 11-tiden, hvis det passer dig ellers skriv et andet tidspunkt og så bliver jeg til fredag, så jeg kan nå hjem inden weekendtrafikken omkring København starter.

J.e.d.

De kærligste hilsner fra

Din Niels.

Sms:

Der er et brev på vej om et øjeblik men du får lige dagens billede på denne måde. Det er fra turen til Siena.

RE:

Tak Niels. Det er et super godt billede af dig.

M.d.n.

En bekymring popper igen op

da jeg ser billedet af ham. han ser majestætisk ud, men han ser også meget træt ud.

Forklaringen kan jo være varmen, men også noget andet. Dette at han skriver om de mange bakker, om hans ringe appetit, og jeg tænker på den træthed og forpustethed han udviste for adskillige uger siden, ja måske for adskillige måneder, siden.

Jeg erindrer vores mange pauser, da vi kom fra Helsingborg til Helsingør og lige ville have en is inden vi gik det lille stykke op ad en svagt skrånende bakke, for at komme til bilen. Der skulle han have pauser flere gange. Jeg ængstes og glæder mig til at se ham i morgen og få en fornemmelse af ham og ikke mindst hans udstråling, hans eventuelle træthed.

Forventningens glæde

Min elskede Niels

Tak for dit brev. Og tak for det dejlige billede af dig.

Jeg tror jeg lige starter med at sige det vil passe mig storartet at du kommer ved 11-tiden. Og nøj hvor jeg glæder mig til at se dig igen. Det kommer jeg nok til at gentage et par gange.

Med hensyn til Doors sangtekst og forbindelsen til Lars Madsens artikel, fandt jeg ud af det, efter at jeg oversatte teksten, specielt starten af den hvor jeg fik hjertet næsten forvildet ud af halsen.

Kort sagt, troede jeg sangen var en eller anden slags kærlighedserklæring, indtil de første linjer trådte frem, jeg fik først derefter din sms og din henvisning til Lars Madsen, og endelig gik jeg ind på din facebook side og fandt artiklen.

Det var som at blive født på ny, og hjertet forsøgte næsten skamfuldt at finde sin rigtige plads igen. Helt ærligt syntes jeg bagefter, det nærmede sig det vildt komiske.

Jeg glæder mig udover at se og mærke dig in natura, også at snakke med dig om den fremtid, der ser ud til at have mulighed for at realisere sig, indenfor en ikke speciel lang tid.

Selvfølgelig forstår jeg godt at du først kan føle en endelig tryk forvisning, når papirarbejdet er kommet i orden.

Jeg har haft en ivrig køber til chaiselongen, prisen blev aftalt og dagen for afhentning nær aftalt, og så vupti sprang hun fra.

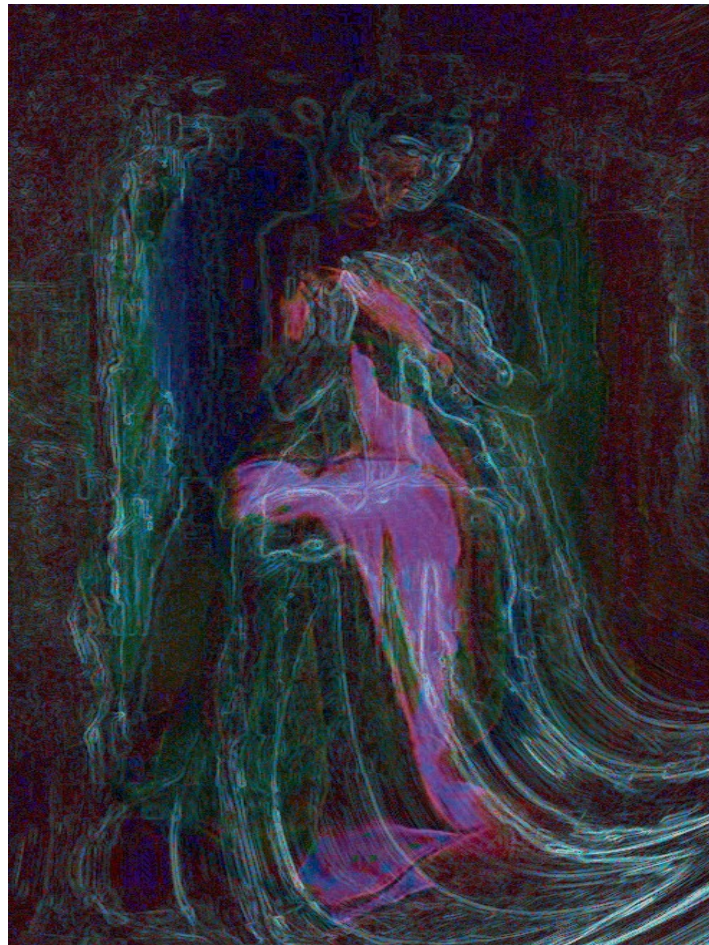
Nå - der er mange der har den som deres favorit, så jeg skal nok bare have en anden pris ind, men venter lige lidt endnu.

J.e.d.

Jeg føler mig så glad over at der bare er ganske få timer til jeg ser dig igen. Vi skal bare lige sove vores skønhedssøvn så er ventetiden slut.

Indtil da ønskes du godnat og får lige et kys, et knus og al min kærlighed

Fra din Karen

Kapitel 10

Hjemme igen

Torsdag d. 06.07

Godmorgen

Godmorgen min kære Karen.

Vi ses om lidt.

Du skal ikke købe ind til aftensmad.

J.e.d.

Kærlig hilsen din Niels

Re:

Ok, dejligt du snart er her

J.e.d.

Kærligst din Karen

M.d.n.

Endelig kom Niels. Der stod han lige udenfor min hoveddør, lyslevende og storsmilende, efter nogle ihærdige tryk på dørklokken.

Jeg havde ellers forberedt mig på, at skulle lukke ham ind af den fælles opgangsdør, men den var åbenbart fuldstændig tilgængelig, efter der var sket hærværk på den.

Det var en stor lykke at få udraderet savnet efter ham og umådelig lyksaligt at fornemme vores energistruktur, der øjeblikkelig foldede sig ud omkring os i min lille stue. Som et befrielsens hørlige suk var det, efter igen at ligge i hans kærlige varme favn og høre ham hviske kærlige ord, mærke ham så tæt og oprigtigt.

Efter en varm sammensmeltning, hvor vores kærlighed havde været foldet ud og samlet både krop, sind og ånd, slumrede vi ind i en kapsel af energi. Her efter jeg gik ind i stuen, og lod Niels sove videre. Det gjorde han i 1½ time.

Han virkede bestemt ikke rigtig rask, måtte jeg konstatere hen ad aftenen. Han spiste ikke meget og forklarede at han led af noget kvalme, især på rejsen til Italien. Han kunne ikke sidde rigtigt i elevationssengen, hvor vi tilbragte aftenen med en fjernsynsudsendelse. Han svedte mere, hvilket kunne skyldes vejret, der havde belastet

det ganske land med en del varme, men hvor Nielses svedetur dog snarere skyldtes en slags svækkelse eller direkte feber.

Derudover faldt han stille hen flere gange, virkelig et tegn på stor udmattelse. Denne udmattelse fortsatte, selv om han havde sovet i 1½ time fra 15.30 til 17.

Jeg gav ham, et par timer efter hans ankomst, mine to gaver, en god flaske whisky, og en bog om musikgrupper fra 60erne og 70erne. Ikke danske, men kendte på verdensplan.

Han fortalte egentlig ikke så meget om turen til Italien.

Men lykken over hinanden var uforandret og intens.

Det betyder alt.

Jeg ønsker bare vi kunne være i hinandens nærhed som en selvfølge altid. Duften af ham, oprigtigheden fra ham, hengivenheden og varmen er næsten til at række ud og føle på.

Fredag d. 07.07

Da Niels vågnede om morgenen glædedes vi begge over at vågne op sammen og give efter for intens følelse af nærvær. Begeistret kiggede han mig ind i øjnene og hviskede mens han trak mig ind til sig: ”du er min Karen” og ”Jeg elsker dig” for så at knuge mig ind til sig i lykkerus. At jeg har de samme følelser for ham kan vist ikke benægtes, og at jeg har behov for at udtrykke dem må være en naturlig selvfølge.

Han faldt hen igen da jeg stod op mens han sov en times tid mere og det er som altid, ham vel undt. Det er så rart at han bare befinder sig i min lejlighed og ligger og slapper helt af.

Da vi skulle tage afsked fornemmede jeg at vi begge havde svært ved at sige farvel, sjovt var det ikke, men timerne sammen med ham var vidunderlige efter så lang tids afstand, uanset om Niels var i topform eller små syg. Jeg følte denne store taknemmelighed, da jeg gik ind i min stue igen, efter farvelkysset.

Jeg gik ind i min stue med en følelse af bekymring og gabende spørgsmål der ingen svar levnede mig.

Glæde, kroniken og mere endnu

Min kæreste Niels

Det var virkelig utrolig dejligt at se dig igen og være tæt på dig, jeg nyder hvert minut du er hos mig.

Egentlig syntes jeg tiden flyver uforskammet hurtigt af sted, men det er fordi jeg så gerne vil kunne holde fast i nuet, og det er vist ikke rigtigt muligt, på anden måde end bare være til stede, og glædes over alle de små ting, der skaber vores univers.

Jeg var meget glad og taknemmelig over, at du valgte så hurtigt efter rejsen at komme til mig.

Og selvfølgelig håber jeg der snart bliver mulighed for at ses igen.

Nu kan jeg jo så forsøge at fortælle videre på krøniken efter en pæn pause.

KRØNIKEN

Det håbløse hus

Vel hjemme i huset på Århusvej 105 ved Odder, med Krista, begyndte, efter ca. 14 dage, en brystbetændelse at blomstre. Det virkede også, som om jeg havde fået noget halsbetændelse eller lignende, i alt fald steg temperaturen, som ved forrige fødsel af Miriam. Også denne gang, til alarmerende højder.

Huset vi befandt os i, var forfærdelig koldt, idet der faktisk kun var kakkelovnen i stuen. Der var stadig en del vand i kælderen, hvor lokummet stod placeret, og vi skulle derfor stadig have store røjser på, for at komme helskindet derned og op igen. At tømme spanden blev foreløbig Jenses opgave.

Nu er nyfødtes sugeevne ofte ret veludviklede og de kan selvfølgelig hurtigt gøre en brystvorte temmelig øm, derfor har Vorherre sørget for to styk, så man kan skifte. Jeg tror ikke han har givet os to bryster fordi der var mulighed for tvillinger. Nå det er jo nok mindre vigtigt.

Til forskel fra Georg, var e hurtig til at få ringet til vagtlægen, som omgående indlagde mig på Odder sygehus, med Krista. Miriam kom atter op til moster i de 10 dage jeg og Krista var indlagt.

Det tog tid at få feberen ned, dels fordi jeg, oveni brystbetændelsen også havde erhvervet mig en halsbetændelse der involverede begge ører.

Alligevel insisterede jeg på at amme Krista. Bare tanken om at hun skulle indtage noget sammensat mælkepulver, fik stædigheden i mig til at rende over.

Ok det var måske lige stædigt nok, men hospitalet fik mig da på fode igen, uden jeg helt husker hvordan. Jeg håber ikke jeg fik en bunke antibiotika, for så må Krista jo have fået også.

Inden jeg havnede på hospitalet havde vi, som så mange andre nybagte forældre, haft besøg af en sundhedsplejerske, som mildest talt fandt vores hjem dybt uforsvarligt at have et spædbarn i. Så slemt fandt vi det nu ikke.

Men Jeppe var ret detaljeorienteret og hvad jeg ikke dengang var klar over, så led han af et nærmest fobisk ubehag ved at skulle gøre noget der var absolut påkrævet. f.eks. da vi overtog huset og kravlede ud i skunkrummene, var det udenfor enhver tvivl, at taget var utæt. Der stod forskellige fade og spande til at opsamle regnvandet, som havde en yderst let adgang til disse skunke. For mig var det logisk at starte med taget, men Jeppe mente godt det kunne vente og startede i stedet med at isolere et værelse på 1. salen, som vi alle fire skulle sove i. altså Jeppe og jeg og Miriam og Krista. Det gjorde han så også, efter alle kunstens regler, med udskårne vinduesrammer og bemalede dørkarme, med selvdrejede dørhåndtag, og finurlige små detaljer.

Det var meget kunstfærdigt, men samtidig trængte fugten ind fra lofthjørnet og ligeså begyndte noget at dryppe ned af væggen ude i vores køkken. Der befandt sig i stueetagen.

Da Krista og jeg kom hjem fra hospitalet, dukkede der dagen efter, to personer op i huset, den ene var sundhedsplejersken, den anden måske en sygeplejerske eller lignende.

De bad mig inderligt om at sige ja til at modtage en plads på et slags rekreativshjem for kvinder med småbørn.

Tøvende gik jeg med til det, vel vidende at det ikke rigtig faldt i den bedste jord hos Jeppe.

Men 20. januar kom Miriam, Krista og jeg til at bo et par måneder på Kragelund. Kragelund var indrettet sådan at alle børn over 2 år, skulle sove i børnehuset, så kun små fik en seng i moderens værelse. Det var virkelig ret hårdt for Miriam.

Til gengæld var der en pæn samling børn på hendes alder og jeg syntes faktisk også det var rart at snakke med nogle andre. De fleste var dog ikke helt i min situation.

Flere kom der fordi de var i voldsramte forhold. Nogle få, for at, rekreere som jeg.

Imens var det så meningen at Jeppe kunne komme videre, uden at skulle tænke i nyfødte spædbørn og feberophedede mødre eller en aktiv 4-årig.

Når Jeppe besøgte os, kunne jeg godt mærke han virkede meget opgivende og trist. Vi snakkede om de penge, vi ikke havde til restaurering, da vi begge stadig gik på Det Jyske Kunstakademi, med SU som indtægt. Vi begyndte også at snakke om evt. at sælge det igen.

Da først ideen var plantet virkede det som den eneste rimelige løsning. De var ved at bygge noget i den lille by Beder, der lå ca. 15 km fra vores hus og dermed blot 12 km fra Århus.

Men der var overhovedet ikke nogen tvivl om at Jeppe fandt det var et kæmpe nederlag. Den 1. april flyttede vi ind i et 4-værelses nyopført rækkehus i Egelundsparken, opført som en slags lille landsby. Vi havde da fået en rimelig god pris for huset på Århusvej. Men Jeppe befandt sig nærmest i en depression.

Kære Niels, jeg bliver nødt til at skrive dette her for jeg oplever nærmest, at min kærlighed til dig rækker ud over døden, ja har en styrke der ophæver den, som et fatamorgana. Som om den styrke, der er i denne kærlighed er af så kraftfuld en art, at end ikke døden kan få den udslettet.

Min kærlighed til dig er ikke blot en forelskelse, ikke blot en vandret form af kærlighed, den er ikke reelt overmandet af emotionelle urolige svingninger, den er som en kraftig flamme, der begyndte sit liv, som en ulmen, dybt nede, og den har med en styrke og kraft igennem dagene, ugerne og månederne, rejst sig lodret op, som et livskraftigt barn, der vil livet og lod sig føde. Helt uden betænkning, stort set fra starten af vores kontakt.

Og min længsel efter at være ved din side er en selvfølgelighed, for du er som at komme hjem, også fordi jeg formår at sætte ord på min kærlighed til dig, trods den erkendelse at ord nogle gange slet ikke dækker glæden ved at få lov til at elske dig.

Jeg har så stor en tillid til dig, som gør, at jeg har turdet åbne mit hjerte fuldstændigt, som et uspoleret barn. Derfor kan jeg også sige til dig, at jeg aldrig har elsket så åbent og dermed tilladt mig selv en så stor følelse af kærlighed i at eksistere.

De kærligste hilsner og tanker

Fra din Karen.

Lørdag d. 08.07

Tillykke

Hjertelig tillykke med fødselsdagen.

Jeg håber du får en rigtig dejlig dag og et super godt år.

Det bliver et lidt andet år end det foregående, ja det gør jo hvert år, men dette bliver alligevel mere radikalt anderledes. Lad det blive med lykke og forventning om hvad der skal komme.

Jeg glæder mig til den fremtid du gerne vil dele med mig.

Foreløbig sender jeg dig tusinder af kys, knus og kærtegn og forestiller mig din fejring næste år.

Jeg elsker dig over alt.

RE:

Min kære Karen.

1000 Tak for din søde hilsen

Jeg tænker meget på dig og skriver lidt mere til dig i eftermiddag

De kærligste hilsner fra din Niels

Lille brev plus foto

Min kære Karen.

Jeg vil lige skrive lidt til dig.

Det er ikke fordi der skal ske noget særligt i dag, måske tager vi på golfbanen ellers vil jeg se Tour de France.

Mange tak for dine breve og lykønskninger og ikke mindst tak for sidst.

Det var dejligt at være sammen med dig igen, også selv om, jeg ikke var helt på mærkerne, men det skal vi jo også opleve ind imellem.

Men det var dejligt at mærke dig og ligge sammen med dig, ja og ikke mindst at vågne op sammen med dig.

Jeg synes det er en dejlig morgen, når vi vågner op sammen og kan tage os tid til at kæle med hinanden og mærke det intense nærvær, inden vi står op. Det er jo ikke nødvendigvis samtidig, at vi står op, men det kan vi jo se fungerer ganske udmærket.

Det vigtigste er, at kunne give sig tid og følelser til at vågne op sammen.

Så glemte jeg at sige noget til dig: Hvor var det noget lækkert tøj, du havde på, jeg kan rigtig godt lide de bukser!

Dagens foto er fra vores modtagelse på Rådhuset.

Nu vil Hanne snakke hus, så jeg når ikke at skrive ret meget mere til dig.

Jeg har fundet grundplanen for huset, men den er i så ringe stand, at jeg ikke tror den kan kopieres, men jeg prøver om jeg kan lave den, ellers må du bare låne originalen, der som nævnt er lidt utydelig. Nå, jeg prøver, men kan ikke sige, hvornår det kan lade sig gøre.

Jeg ved ikke, hvornår vi ses igen, men jeg ser frem til det med glæde og vil så snart, jeg kan overskue resten af måneden, komme med et forslag til dig.

J.e.d.

De kærligste hilsner

Din Niels.

PS. Jeg vil prøve at komme tilbage til krøniken så snart som muligt, men det kræver som den øvrige brevskrivning lidt ro omkring mig.

M.d.n.:

Når Niels skriver om at det er svært at skrive uden ro omkring ham, ved jeg, at Hanne snakker for meget og kræver hans fulde opmærksomhed i en lidt for anstrengende form. Det har han naturligvis ikke nævnt, når vi snakker om hans situation i forhold til hende, det er blot min klare fornemmelse og selvfølgelig dette, at han ofte skriver, at de skal snakke om hus og andet.

Jeg kan ikke blande mig, og kunne ikke drømme om det, men jeg kan heller ikke undgå at bekymre mig, for han er ikke på toppen.

Muligvis har han aldrig været det til fulde i vores periode, der går fra februar, men at det er blevet meget værre, må jeg erkende og det ligger som en slags tunghed i hele dagens forløb. Jeg har svært ved at slippe min ængstelse. At snakke med Niels om dette, duer ikke rigtigt, for han er overbevist om at det er på grund af den anspændte situation på hjemmefronten.

Derfor kan jeg ikke lade være med at forestille mig, at Hanne er meget krævende og over ham, det meste af tiden. Og jeg glemmer jo ikke, at Niels har været vant til at være meget sig selv i de år de har boet sammen, idet Hanne har haft fast arbejde.

Lidt respons og mere krønike

Min kære Niels

*Tak for dit brev og billedet af dig og holdet
Jeg håber din fødselsdag er gået fint og ved jo godt at, i morgen kommer Hannes
børnebørn med sønnen Rasmus, for at fejre dig lidt mere.
Og tak for rosen af bukserne jeg havde på. Jeg syntes naturligvis også de er gode.
Og kære Niels, selvfølgelig er det fuldstændig i orden, at du ikke var helt på mærkerne,
du skal bestemt ikke leve op til et eller andet, sammen med mig. Uanset hvad, så glædes
jeg ved at ligge med dig så tæt ved mig, mens jeg beroligende kan høre dit åndedrag.
For mig er det også nærvær og tæthed.
At vågne op til ømhed og intimitet er jo bare så dejligt, jeg oplever også vores evne til
denne intense nydelse er noget vi begge har. At opleve at tiden er vores, at der ikke er
nogen eller noget der straks får os gennet ud af sengen, er et privilegium.
Vi er bare gode sammen.
Det er selvfølgelig helt i orden du ikke skriver krønike, det er jo helt din beslutning og
du ved bedst hvornår der er mest samling i dit sind til at skrive krønike.
Jeg håber det er i orden at jeg selv fortsætter min krønike.
Lige nu er der ikke så meget forstyrrende, idet Krista er taget på Fanø med Ellis. Fanø
er Arthurs mors barndoms ø, hvor hun sammen med seks andre børn voksede op.
Mette min bonusdatter og dermed Arthurs datter, har sine tvillinger med, som er et år
ældre end Ellis.
Miriam er på Anholt.
Desværre har min computer problemer, som jeg har forsøgt at få has på. Det er noget
der kan tage ens tid i irriterende grad, men jeg tror det er løst nu.
Og så får du lige en bid mere krønike.*

KRØNIKEN

Kurset

*Lige inden moster skulle have opereret sit ene øje for grå stær, tog hun med mig og
Jeppe til Vækstcentret i Nørre Snede, som Jes Bertelsen havde opstartet.
Jeg gik jo på nogle af hans kurser sammen med Jeppe, og moster tog med og passede
Krista, hvilket gjorde, at jeg kunne amme hende i pauserne.
Det kursus var ret specielt og bestod af drømmetydning og meditation. Jeg oplevede
specielle ting, som jeg altid kan fortælle om, og Jeppe var meget tiltrukket af stedet,
ingen tvivl om det.*

Jes blandede på det tidspunkt en del kristendom sammen med den buddhistiske lære og vi skriver 1983, hvor der var vældig gang i alt dette.

Lidt forklaring og Karnevallet

Da vi havde boet i Beder i 3 uger forlod Jeppe mig, Krista og Miriam en morgen.

Det slog mig selvfølgelig virkelig meget ud. Jeg havde måske ikke været nok interesseret i ham, ikke rigtigt gået ind for ham. Haft en del tristhed selv.

Det handlede dog mest om, at han jo tidligere havde haft en familie i Ålborg. Deroppe havde han sammen med sin daværende kone Bente og deres to små drenge, Tue og Uffe, købt en gammel nedlagt gård. Der var kun et stort stuehus og en mindre lade. Han havde lovet Bente, sin kone, at restaurere huset først. Dette hus var i lige så ringe stand som huset på Århusvej. Alligevel var han gået i gang med at endevende indkørslen op til huset. Der plantede han piletræer og lavede den flotteste indkørsel som var flere hundrede meter lang, det gik det første halve år med.

Det blev hans i øvrigt meget søde fornuftige kone, rigtig træt af og erklærede at hun ville skilles og have solgt gården.

Det blev den og Bente flyttede med drengene ind i et rækkehus.

Jeppe søgte efter et års skilsmisse om optagelse på Det Jyske Kunstakademi og kom ind.

Denne gang lignede altså en del af hans forrige nederlag. Jeg krævede dog ingen skilsmisse (vi var ikke gift) i overført betydning, jeg håbede bare at den lille familie jeg var blevet en del af, kunne få fodfæste og vi kunne holde sammen, selv om min energi hovedsagelig gik til den spæde Krista og Miriam.

Jeppe var desuden bidt af en spirituel stormende længsel og flyttede til Nørre Snede hvor denne Jes Bertelsen huserede på vækstcentret.

I 2 måneder oplevede jeg en slags dyb fortvivelse, også fordi jeg hverken havde børnehaveplads til Miriam eller en vuggestueplads til Krista, og uden mosters hjælp i denne svære periode, da hun netop i disse måneder, var blevet opereret for grå stær og absolut ikke måtte bære noget der vejede over 1 kg. Jeg fik dog bevilget en hjemmehjælper en time om ugen. Den time brugte jeg udelukkende til at cykle rundt i Beder og føle friheden i desværre yderst begrænset omfang.

Heldigvis kom Moster dagen før vi havde karneval i Århus, således at hun da karnevallet begyndte, kunne passe Krista, mens jeg og Miriam lettere bemalede og

udklædte, drøede ind til Århus centrum for at opleve de mange dansende parader og føle der var lidt liv i verdenen stadig væk.

Jeg har tidligere sendt dig nogle billeder fra dagen med Miriam.

Nu var det sådan, at den unge mand der tog billederne, blev ret optaget af mig, og jeg har nok også i lutter begejstring over den uventede frihed og store glade menneskemængde, flirtet med ham. Søren hed han, og han var uddannet fotograf. Vi sludrede en del og da jeg hen ad kl. 17 eftermiddag måtte hjem med Miriam, fortalte han, at hvis jeg kom tilbage om aftenen, ville han være i Ridehuset, hvor der var levende musik og dans.

Jeg mente naturligvis det ville være helt umuligt, men han fik da mit telefonnummer, selv om jeg syntes det var lidt overdrevet, da jeg stadig håbede at Jeppe ville komme tilbage.

Da Miriam og jeg havde fået spist og de praktiske ting med at putte etc. og amning af Krista overstået, opfordrede moster mig til at tage ind i Ridehuset og se om denne Søren stadig befandt sig der.

Så kort efter tog jeg igen den lokale gris ind til Århus. Det skal indrømmes at det føltes lidt vovet.

Og ikke lang tid efter ankomsten til Ridehuset fandt jeg Søren.

Fortsættelsen venter jeg med at fortælle videre på, til næste brev eller gang.

Jeg vil naturligvis glæde mig så meget til næste gang vi ses og håbe du får lidt overblik de nærmeste dage på at sende nogle forslag.

Indtil da vil jeg lige fortælle dig, at jeg elsker dig og allerede savner dig, for det kunne nu være rart at sove ind i din favn, eller kunne slynge min arm omkring dig, men det har vi jo lov til at glæde os til også kan blive en nydelse i dagligdagen, på et tidspunkt.

De kærligste tanker og hilsner

Fra din Karen.

Ps. Jeg har desværre næsten ingen billeder fra tiden efter Kristas fødsel, så jeg sender dig lige en skitse af Jeppe og Krista.

Søndag d. 09.07

Kærlighed og grundplan

Min kære Karen.

Jeg sender dig lige nogle tanker og varm kærlighed.

Jeg skal se at få skrevet til dig, for jeg får jo gæster til min børnefødselsdag om et par timer.

Men jeg skynder mig at skrive fordi, det er lykkedes mig at få kopieret en grundplan med mål af huset i en næsten rimelig kvalitet.

Så jeg håber, du kan få noget ud af det.

Angela har inviteret mig i sit sommerhus med indbygget golfspil fra mandag til tirsdag og så tænkte jeg, at hvis du er hjemme tirsdag/onsdag kunne jeg køre over til dig fra sommerhuset.

Det er foreløbig en løs plan, men jeg ville da lige høre dig så hurtigt som muligt.

Måske laver Angela det om til tirsdag/onsdag og så har jeg samme spørgsmål til dig bare med dagene onsdag/torsdag.

Jeg har, som du ved, ikke helt ro til at skrive lange breve og krøniker, men nu ses vi måske pludselig og under alle omstændigheder tror jeg, jeg får god tid i næste uge igen, hvor jeg har hundene og ikke skal noget særligt ellers.

Angående helbredet har jeg det heldigvis ind i mellem bedre, jeg er lige ved at have lidt appetit en gang imellem og ikke så meget kvalme og utilpashed.

Jeg er efterhånden ret sikker på, at det er noget psykisk, for jeg har det reet godt om morgenen, indtil Hanne begynder at snakke, enten om sin situation eller bare small talk (det er næsten det værste). Men nu er hun tilsyneladende ret tæt på at købe hendes ønskehus i Benløse og så er jeg sikker på, der bliver lidt ro om situationen, for så kan vi også lave papirer på det her hus.

Og resten er noget jeg bare kan betale mig fra. Jeg har egentligt økonomisk forberedt mig på denne situation og jeg har jo en rimelig indtægt de næste 5 år, så et mindre lån, der kan afdrages inden for den tid, vil ikke være noget problem. Sådan da.

Men jeg glæder mig til at se dig og snakke videre og så glæder jeg mig over, at jeg vist har det lidt bedre.

Du får ikke mere denne gang, andet end en vedhæftet tegning af husets grundplan. I en rimelig størrelse skulle det være muligt at se mål og det meste af det, der er med.

J.e.d.

*De kærligste hilsner din
Niels.*

M.d.n.

Jeg er ikke klar over om de kortere breve uden krøniker skyldes forstyrrende indblanding, for urolige tanker omkring situationen, eller slet og ret hans træthed, minimale appetit og måske feber tilstand. Der er altså noget ravsuskende galt, og jeg har ingen mulighed for at gøre noget som helst, reelt.

Lidt om bekymring og krøniken

Min kære Niels

Tak for dit dejlige brev.

Og tak for grundplanen, det giver jo en bedre mulighed for at tænke sig ind i Lynge Vænge 41.

Med hensyn til at Angela har inviteret dig i sommerhus fra mandag til tirsdag, vil det passe mig fint og glæde mig meget, hvis du kom tirsdag, på et tidspunkt og blev til onsdag. Skulle Angela lave planen om til fra tirsdag til onsdag, således at du først kom fra onsdag til torsdag, kan det også sagtens forenes med mig, idet jeg har en aftale

torsdag med Krista, om at komme op til Nøddebohuse engang i løbet af torsdagen, men det skulle der jo ikke være spor i vejen for, selv om du kom fra onsdag til torsdag.

Jeg regner så med at blive hos Krista/Ellis til fredag og måske lørdag med.

Med hensyn til dit helbred Niels er jeg naturligvis bekymret, selv om jeg sagtens kan forestille mig at denne ret lange planlægningsfase omkring dig, huset, Hanne, mig og fremtiden, må have og stadig er lidt af en tur ud i både en masse afventning, håb, frustration og rigtig mange tanker. Tanker der vel automatisk bobler op, selv om nogle af dem kan virke næsten som for meget.

Ventetid og tålmodighed sætter sig ofte som træthed af dimensioner. Det kan vel også sætte sig som en form for appetitløshed, og måske en slags kvalme, men jeg ville alligevel på et tidspunkt få taget en blodprøve med alle tal for dit, dut og dat i, for i vores alder skal vi passe ekstra godt på os selv og hinanden.

Tænk bare på, hvordan jeg lige ville have et syns tjek hos optikeren og får konstateret grøn stær. Havde jeg gået med dette i 14 dage mere, kunne jeg være blind på det ene øje i dag. Tilsvarende med min diabetes, som også blev konstateret lidt hovsa for snart 5 år siden.

Jeg fokuserer naturligvis optimistisk på, at du mener du har det lidt bedre. Men håber også at Hanne får afklaret sig om huset hun påtænker at købe, således, at i snart får skrevet papirerne på huset, for mon ikke det kunne give dig den ro du ikke rigtig har haft mulighed for i lang tid.

KRØNIKEN

Ridehuset, Søren og Jeppe

I Ridehuset fandt jeg Søren, og snakkede og dansede med ham i adskillige timer.

Han virkede virkelig både tiltalende og rar, selv om der lige var et lille problem i, at han var 8 år yngre end mig. Det er nok noget med, at som kvinde og ikke mindst kvinde med børn, suser der lige en slags "brugbarhedskontrol" gennem hovedet på en. Og selv om ingen havde sagt at Søren ville noget alvorligt med mig, så gjorde jeg dog den slags hurtige vurderinger af ham.

Omkring kl. 24 så jeg pludselig Jeppe komme direkte hen imod os.

Jeg tog Søren i hånden, for ligesom at signalere at jeg ikke regnede med noget fra Jenses side, at jeg på en måde nærmest var optaget. Men Jeppe bad mig om en snak og

jeg gik derfor med ham udenfor, hvor han fortalte at han havde ringet til moster og fået at vide han kunne finde mig i Ridehuset, og at han havde fortrudt det hele.

Jeg anede ikke hvad jeg skulle stille op. ordsproget; ”gå aldrig tilbage til en fuser”, poppede et kort øjeblik op, men han var også Kristas far, han havde undskyldninger og haft behov for at finde sig selv.

Af princip har jeg nok tænkt, at han skulle have en chance.

Jeg forklarede Søren situationen, hvilket gjorde mig ondt, fordi jeg godt kunne mærke, at han var både et godt menneske og måske mere tryk i sin ansvarlighed end Jeppe.

Trods det at Jeppe var 7 år ældre end jeg og som jeg, havde erfaring fra en tidligere familiestiftelse.

Mellemfolkeligt Samvirke

Selv om Jeppe mente han ville det hele igen, havde han dog nogle forbehold. For det første ville han gerne blive boende nogen tid endnu i Nørre Snede og fortsætte hos Jes Bertelsen.

Han var meget engageret i at snedkerere spiseborde til centrets gæster. Derudover ville han gerne at jeg og børnene skulle tage med ham til en af de Afrikanske stater gennem ”Mellemfolkeligt samvirke” der sendte folk ud i de forskellige områder, som trængte til hjælp og opbygning.

Han havde allerede søgt ud som enlig, men ville med det samme trække ansøgningen tilbage og ansøge sammen med mig som familie.

Det blev et meget udfordrende spørgsmål, ja nærmest et krav overfor mig, dersom vi skulle have en fremtid sammen.

Jeg var i stor tvivl. Hvordan tage Miriam bort fra sin far, som hun var ret knyttet til, og hvad med moster, der havde plantet sig i Århus omegn, for at være tæt på mig og børnene? Og kunne jeg overhovedet forestille mig at sidde i bushen, med to små børn, uden at kunne kommunikere med nogen, ud over Jeppe? Engelsk var jeg mildest talt elendig til, og det var jo ikke sådan at alle afrikanere, der var vokset op i bushen automatisk kendte til engelsk. Jeg anede ikke hvad jeg skulle. Selvfølgelig kunne det være spændende, hvis jeg kunne få mulighed for et projekt af en eller anden art, men kunne jeg det og hvor skulle børnene være når jeg ”arbejdede”? Derudover var jeg ikke på toppen, hverken psykisk eller fysisk.

Kravet fra "Mellemfolkeligt Samvirke" var, at et par skulle have boet sammen et ½ år umiddelbart inden de blev sendt ud.

Det krav var jo ret forståeligt, da det drejede sig om, at folk havde en vis orden og stabilitet, inden de vovede sig ud i det fremmede.

Men Jeppe ville ikke bo sammen med os i Beder inden afrejsen og ønskede derfor at jeg til den intense samtale, hvor vi skulle komme engang i starten af september, simpelthen løj.

Vi gik til nogle samtaler hos Jes Bertelsen, som mente at jeg måske gjorde bedst i at lade Miriam blive hos sin far, således at jeg kun skulle kære mig om et barn, Krista.

Han kunne se auraer og mente at jeg var helt i bund energimæssigt.

Georg havde fået en ny samlever Anne Mette, som havde en datter lidt ældre end Miriam, der boede hos faderen. Altså ikke hos Anne Mette. Dette kommer der noget uddybende om i senere krønike.

Da jeg forelagde muligheden for Georg om at Miriam kunne være hos ham i to år, hvor jeg kunne komme hjem ca. hver 3. måned, i 3 uger, erklærede han forståeligt nok, at dersom Miriam i længere tid skulle tage ophold hos ham, ville han have forældremyndigheden.

I min barndom havde jeg savnet min far virkelig meget, og ikke fået den moderlige omsorg fra min mor, så jeg forbandt dette med, at mit barn var bedre tjent med at være hos sin far end hos sin mor.

Aldrig har jeg været så fortvivlet som i de uger hvor beslutningen skulle tages.

Men den 1. september fik Georg forældremyndigheden over Miriam. Jeg har tidligere fortalt dig om tarottrækningen. En skæbnetung afgørelse som jeg i årene fremover begræd, og blot håbede var rimelig for Miriam, selv om hun som stor pige kom tilbage til mig igen.

Afgørelsen

En nat drømte jeg at jeg var til køreprøve. Under køreprøven skulle jeg som afslutning bremse.

Det kunne jeg imidlertid ikke. Bremsesystemet fungerede simpelthen ikke.

Til sidst fandt jeg ud af at presse fødderne igennem bilens gulv og med stor effektivitet, ved mine fødders hjælp, få stoppet bilen. Fødderne var medtagne af handlingen men Jeg bestod.

Da jeg vågnede vidste jeg lige præcis hvad den drøm hentydede til og da Jeppe som sædvanen var, kom lørdag formiddag for at blive der til søndag, fortalte jeg ham min beslutning. Jeg ville ikke med til Afrika.

På det tidspunkt håbede jeg så, at jeg kunne få Miriam tilbage.

Jeg glæder mig til vi kan ses snart igen, uanset om det bliver tirsdag til onsdag eller onsdag til torsdag. Jeg nyder blot at være sammen med dig.

J.e.d.

*de kærligste varme tanker og hilsner
fra din Karen*

Mandag d. 10.07

Min kære Karen.

Jeg tager af sted til Angela om lidt og så ses vi i morgen.

F.eks. ved 11 – 12-tiden. Jeg ved ikke hvor lang tid det tager at køre.

Jeg når ikke at skrive ret meget til dig i dag

Der er ved at komme skred i hushandelen så jeg skal lige hjælpe Hanne med nogle papirer.

Her efter bliver der forhåbentligt lidt mere ro omkring det hele

J.e.d.

De kærligste hilsner

Din Niels

Dejligt!!

Min kære Niels

Super dejligt.

Jeg skriver et mindre godnat brev i aften.

Om lidt skal jeg langt om længe se Kirsten Vikkelsø igen. Vi sås sidst i januar.

Du må hilse Angela fra mig, og så ønsker jeg dig en rigtig god dag.

De kærligste ømmeste hilsner

Fra din Karen

Så ses vi snart

Min kæreste Niels

Først og fremmest vil jeg ønske dig godnat med nogle virtuelle kys og kærtegn og glæde mig til at se dig i morgen ved 11 12-tiden, hvor jeg ikke behøver skrive om kys og kærtegn, men kan handle det ud.

Jeg håber også der er kommet noget skred i hushandelen for Hannes vedkommende, for det vil nok lette dig psykisk en del.

Det var en hyggelig eftermiddag jeg fik med Kirsten Vikkelsø, hvor jeg også fortalte at vi var blevet glade for hinanden.

Vi kom overhovedet ikke ind på noget omkring Hanne og den slags. Men jeg sagde at mine dage i Farum var talte.

J.e.d.

De kærligste hilsner og på gensyn snart

Fra din Karen

Tirsdag d. 11.07

M.d.n.:

Niels kom og virkede glad og noget mere opkvikket end sidst. Han havde nogle flotte lyse bukser på og hele golfudstyret med sig.

Vores gensyn er altid fyldt med ømhed og længsel, men i dag valgte vi at starte med at sætte os lidt ud på altanen og snakke.

Først senere lå vi i en omfavelse i min smalle seng. Niels fik som sædvanlig en lidt længere lur end jeg, men denne gang virkede han trods det umiddelbare indtryk af en forbedring, mere træt end normalt.

Hans appetit var bestemt ikke noget at prale med, og om aftenen faldt han i søvn som sidst, i små ryk, mens vi så en udsendelse i fjernsynet. Han virkede varm på huden og min bekymring steg meget.

Appetitmanglen forklarede han, skyldtes en konstant kvalme, og til dels mavesmerter, hvilket man jo ikke får kun af uro, tænker jeg. Men han havde jo en kronisk tarmbetændelse, der jo nok var den reelle årsag til bøvlet.

Desuden viste det sig at aftalen med ham om at ses ret snart igen ikke holdt stik, for i den uge de passede Hannes søns hunde, og som jeg havde forstået, betød at han havde mulighed for et besøg eller omvendt, ikke hang helt sådan sammen, men betød at han kom ugen efter.

Da vi skulle sove var han dog oplagt nok til mere intim glæde. Det lægger en slags dæmper på bekymringen.

Onsdag d. 12.07

Niels havde desværre sovet virkelig dårligt. Oplevet at jeg hele tiden spjættede med benene, var stået op og gået i seng flere gange.

Da vi vågnede udbrød han pludselig: ”Jeg holder simpelthen ikke ud at skulle hjem til Lyngby, hvor Hanne snakker og snakker og snakker. (hidtil havde han absolut ikke ytret noget specielt negativt om Hanne, udover den med at hun blev lidt grådig under husforhandlingerne. Og hentydninger til uro omkring ham.)

Der var ingen tvivl om at han plagedes af situationen med Hanne og sin egen fysiske svækkelse, som havde taget til i ugerne inden rejsen til Italien. Det hjalp ikke at jeg foreslog han bare kunne blive, for som han sagde, det turde han slet ikke. Det gik ikke op for mig, om det var dette at overlade Hanne og huset til forgodtbefindende, eller om det handlede om hendes vrede, dersom han blev hos mig, og dermed efterfølgende risiko for snart sagt alt muligt. At han var en plaget mand, var ikke svært at konkludere, og selv om jeg godt forstod Hannes reaktioner, forstod jeg ikke hvorfor en af dem ikke trak sig. At gå op og ned af beskyldninger, vrede, fortvivlelse eller andet er benhårdt for et par, der forsøger en eller anden form for mægling, men aldrig rigtig fornemmer en forløsning, da ord er som klister i nogen sammenhænge.

Jeg blev ret ked af at have forstyrret ham så meget. Sådan skulle det jo nødtigt være. Jeg tror dog ikke at Niels mærkede i overvældende grad, hvor ked af det jeg egentlig blev.

Niels sov i øvrigt ekstra meget denne morgen, efter vi havde varmet os i hinandens favn. For han er ivrig efter kærtegn, både at give og tage, trods hans mulige svækkelse. Det virker jo beroligende på min bekymring for hans trivsel. Da jeg stod op, tænkte jeg på, om han egentlig magtede det han havde sat i gang.

Al den snigen sig udenom virkeligheden i forhold til en kvinde, der må finde det yderst besynderligt, at blive konfronteret med en slags fejl og mangler, når det også havde en dybere årsag.

En tidlig godnat hilsen med refleksioner

Min kære Niels

Tak for en rigtig dejlig dag i især i går.

Morgenen var måske nok en smule anderledes end forventet må jeg lidt trist, erkende. Men derfor skal du alligevel have et varmt og kærligt virtuelt godnatkys, med et stort håb om at der er kommet mere og gerne afgørende afklaring på advokatbenyttelse, slutseddel osv.

Det krydser jeg virkelig fingre for, så du kan få mere afslapning ind i både dit liv i allerhøjeste grad, men som også påvirker mit liv, altså dermed os begge to.

Jeg sender dig lige lidt tekst fra brevet du sendte mig d. 9/7 under overskriften:

”Kærlighed og grundplan”,

”Jeg har, som du ved, ikke helt ro til at skrive lange breve og krønike, men nu ses vi måske pludselig og under alle omstændigheder tror jeg, jeg får god tid i næste uge igen, hvor jeg har hundene og ikke skal noget særligt ellers.”

Jeg sender det mest for at du kan se jeg ikke havde misforstået noget, som du mente jeg havde.

Til gengæld er det naturligvis helt op til dig selv, hvad du gerne vil og gør, det bestemmer jeg naturligvis på ingen måde. Det skal helst være længslen og lysten til at være sammen med mig, der driver dig, ikke andet.

Jeg ønsker dig en rolig afslappet nat uden spjættende reaktioner fra mig og beklager med nærmest skyldfølelse, at dette fænomen pludselig er dukket op, efter måneder i skøn tryk sovende samdrægtighed og taknemmelig glæde, ved at vågne op sammen. Det har i sandhed været mirakuløst for mig at opleve med dig, det er ingen hemmelighed.

Det har jeg aldrig oplevet før.

Jeg forventer naturligvis ikke at vi skal elske hver gang vi ligger sammen i en seng, men der er jo andre ganske små søde og kærlige måder at gøre en følelsesmæssig tilstand god end det helt store.

J.e.d.

De fortsat kærlige og ømme hilsner og ikke mindst tanker, som jeg forsøger at sende dig gennem dagene, fordi jeg tror på, du kan mærke det, som den omsorg og ind i mellem bekymring som jeg har for dig.

Fra din Karen

Torsdag d.13.07

Misforståelser og forståelser

Min Kære Karen.

Det er godt, du ikke har misforstået, hvad jeg skrev. Men det er ikke så godt, at jeg ikke kunne udtrykke mig klart.

Vi kan jo begge lide sproglige udredninger og betragtninger, så jeg vil tage det op, mest af den nævnte grund, for du har da ret i, sådan som det opfattes.

Du har ret i at jeg skrev ” jeg får god tid i næste uge igen, hvor jeg har hundene og ikke skal noget særligt ellers.”

Det, der skaber misforståelsen er, mit brug af vendingen uge igen. Det er sikkert forkert brug af vendingen for med næste uge, menes naturligvis: Næste uge. Med udtrykket næste uge igen mente jeg om to uger.

Jeg tror, jeg på samme måde kunne sige, næste dag = i morgen, mens næste dag igen er i overmorgen.

Det der nok i virkeligheden giver den største misforståelse er, at jeg har glemt et ord, der skulle have stået ”hvor jeg har haft hundene”. Sådan noget opdager stavekontrollen jo ikke.

Stavekontrollen opdager jo heller ikke, at jeg selvfølgelig ikke kan tage af sted, når jeg passer hundene. Men vi skal nok få lejlighed til at ses.

Men jeg synes oprigtigt, at det er godt du gør opmærksom på sådan noget, for i ren skrift, har jeg jo skrevet det, du har opfattet. Da jeg troede, jeg havde skrevet noget andet, forstod jeg jo ikke rigtigt, hvad du sagde.

En af de andre ting, med min manglende søvn den nat, skal du ikke tage på dig, for hvis jeg havde været rolig, afslappet og søvnig, ville jeg ikke have haft noget problem. Jeg synes, vi sover rigtig godt sammen, det vil vi da også fortsætte med, men jeg var så søvnig og utilpas den morgen, at jeg bare havde lyst til at sove lidt mere, da jeg endelig var faldet i søvn langt ud på natten.

Øjebliksbillede

I går gik jeg i seng lidt før kl. 23 og sov til kl. 9. Jeg tror, jeg i min nuværende tilstand har godt af at få sovet. Jeg kan jo ellers godt lide at stå tidligt op og så hellere tage en middagslur, selv om det er alene.

I øjeblikket har jeg ikke ondt i maven, ikke kvalme, men er bare lidt træt. Det kan jeg kun mærke, når jeg står eller går – men det forhindrer ikke min morgentur, som stadig er som balsam for sjælen.

Dagen vil så vise, om jeg har fået lidt mere appetit, om lidt vil jeg prøve med lidt frokost.

Husning og genhusning

Det er helt sikkert, at den næste uge bliver alt afgørende. Hanne har skrevet købsaftale og skal have hele materialet godkendt inden onsdag.

Hun har ringet fra banken, hvor det gik rigtig godt og banken har givet hende et oplæg til købsaftalen mellem hende og mig. Kombineret med det dokument jeg lavede, da jeg overtog Lisbeths halvdel af Aalykke, kan vi sagtens selv lave en købsaftale.

Jeg har også gennem tiden både solgt ejerlejlighed uden mægler og lavet officielle lejekontrakter, så jeg er lidt inde i det, selv om jeg lige har brugt et par timer på at repetere diverse regler.

Skødet vil jeg dog ikke selv lave, da det ikke er ret dyrt med en advokat, som ikke skal tage hensyn til ejendommens "byrder" eller yde juridisk vejledning.

Når Hanne kommer hjem, vil vi se, om vi kan nå at lave slutseddel i dag, ellers bliver det i morgen og så kan jeg få sendt papirer til den advokat, som skal lave mit skøde.

Jeg har efterhånden en liste så lang med ting, der skal gøres omkring huset, men den stresser ikke, for her er jeg ikke afhængig af andre mennesker i ret mange af sagerne. Det er mest ting og forbedringer, som skal være i orden inden vi flytter sammen.

Epilog

Det er rigtig godt, at vi får taget det op, når der er den mindste misforståelse mellem os. Og jeg har heller ikke indtryk af at nogen af os er bange for at sige det. Sådan skal det også være i et godt og trygt forhold. Det er da ikke sikkert, vi er enige om alt, men hvis udgangspunktet er en misforståelse, så kan vi komme temmelig langt ud, inden det bliver opdaget.

Du må ikke tro, jeg ikke har lyst til at se dig meget mere, end vi gør nu, men der er, som du ved, en del, der optager mig her i Ringsted og Lyngby. Af samme grund, bliver der heller ikke nogen krønike de næste dage, selv om jeg glæder mig til at fortælle videre.

J.e.d

De kærligste hilsner fra

Din Niels.

Tilbagemelding, refleksion og kærlighed

Min kæreste Niels.

Mange tak for dit brev og tak for at du også giver forklaringen på misforståelsen. Det er så godt at få den slags på plads. Og det kan netop let ske i dette regi, at der mangler et vigtigt ord og så kan der jo komme kludder i forståelsen. Og det giver en helt anden mening hvis ordet "haft" havde været tilføjet.

Men nu jeg er ved dette emne med at ses, vil jeg lige forklare dig at i uge 30 og specielt fra tirsdag d. 25/7 til fredag d. 28/7 har jeg lovet Krista at være barnepige for Ellis. De har ferie fra vuggestuen og Krista har forskellige opgaver at tage vare på.

Det jeg vil håbe kan lade sig gøre, er om du kunne komme fra søndag d. 23 på et tidspunkt og være til tirsdag formiddag. Du kunne selvfølgelig også komme fra mandag til tirsdag formiddag. Det jeg har erfaret med to overnatninger er at det giver ro til at foretage os noget på den midterste dag.

Med hensyn til Hannes huskøb og hele processen, er det jo som at følge et spændingsmættet hørespil. Alt andet lige er det faktisk gået ret hurtigt, syntes jeg. Men det må give meget indre spænding for dig. Jeg håber faktisk at det er dette, der giver dig kvalme og minimal appetit. Men fortsætter det, så håber jeg du får kontaktet din læge. Ja hvorfor ikke bare gøre det nu?

Og hvor er jeg glad for at læse at du har fået dig en gedigen nattesøvn. Jeg håber også, at der så kommer lidt mere appetit.

Apropos nattesøvn, så kan du naturligvis til hver en tid sove længere også hos mig, hvis du skulle trænge til det. Jeg tror jeg blev lidt trist, ikke over du ville sove længere, men over at føle mig skyldig i din manglende søvn og over at du bare virkede lidt anderledes. Altså som oppegående.

Det er altid noget vemodigt at sige farvel til dig, og godt vi begge to ikke er typer der trækker afskeder i langdrag, men et godt kys og varme ord er aldrig af vejen. Jeg fik heldigvis lige hevet dig tilbage inden du også var gået fra denne mulighed.

Og så syntes jeg det emne er uddybet, tænker jeg. Ikke mindst hvis du stadig har mod på at sove i min smalle seng, og vågne med mig om morgenen. Og det lyder det til du har.

For faktisk er sandheden den at jeg oplever dig som manden i mit liv, som om jeg altid har håbet at møde dig, og jeg elsker dig, hvis du ikke ved det, overalt på denne jord.

De kærligste hilsner og tanker

Fra din Karen

Fredag d. 14.07

Et kort brev

Min kære Karen

Jeg har været i Ringsted det meste af dagen og fået ordnet en hel masse - også almindelige gøremål.

Jeg kigger på vores muligheder for at ses med to overnatninger og kommenterer det i morgen

I forhold til hvad du skal og hvad jeg skal via Slagelse sygehus, så bliver det nok den sidste weekend i juli

Det skriver jeg mere om i morgen.

*Jeg sov meget dårligt i nat så det har ikke noget med dig at gøre. Jeg glæder mig til igen at ligge ved siden af dig hele natten og vågne stille og roligt op sammen med dig
J.e.d*

De kærligste hilsner fra din Niels

RE:

Min kære Niels.

Tak for dit brev.

Det gør mig ondt for dig at du får disse nætter med dårlig søvn. Så tænker jeg at det igen må være uro der giver det.

Jeg går ud fra at der skulle ordnes noget i forbindelse med papir omkring hussalg og huskøb, udover de almindelige gøremål i dag og at det måske giver meget snak omkring mange ting.

Jeg håber du får det bedre snart. Hvordan med appetitten? Er der sket lidt der?

Hvis du skal på sygehus i Slagelse mandag, så må vi jo vente med at ses. Jeg er spændt på dine forslag i morgen.

Min dag er gået med at underholde Ellis og sammen med Krista og Ellis spadserer små 4 kilometer ned til Hundested havn, for at se på krabber, som er samlet i en slags krabbebur. Det var noget der kunne bjergtage Ellis.

I morgen formiddag skal jeg mødes med Jette i Hundested, fordi hun alligevel skulle besøge et galleri der hedder X-porten, som ligger nede ved havnen. Jette har haft sommerhus i flere år nær Hundested og deltaget i mange maleriudstillinger i omegnen. Hun er bidt af det der med udstillinger. Det er jeg faktisk ikke. Men det er altid hyggeligt at se noget kunst og så kører hun mig jo tilmed hjem.

Jeg skriver også kun et lille brev, for det er svært at få koncentration i aften. Krista kredser meget om skilsmissem og sine muligheder fremover.

Så min elskede, som jeg helst af alle ville være ved, dig sender jeg mine varmeste kærligste tanker, og glæder mig til i morgen hvor jeg er hjemme igen og kan skrive lidt mere samlet.

J.e.d.

De varmeste hilsner fra din Karen

Lørdag d.15.07

Godmorgen

Min kære Niels.

Et lille virtuelt morgenkys og ønske om at du får en rigtig god dag.

De kærligste hilsner fra din Karen

Øjebliksbillede, kalender mm

Min kære Karen.

Tak for dit brev og også tak for din søde, varme morgenhilsen.

Der bliver ikke så mange filosofiske tanker i dag – der er lagt planer for hus mv. Men nu har jeg lige en kort stund til at sætte mig ved computeren og tænke på dig og på, hvornår vi kan ses.

Øjebliksbillede

Det er smukt solskin udenfor vinduet til mit værelse. Kaprifolierne er ikke helt væk. Der er stadig friske blomster på den flot grønne hæk, som er baggrunden for min udsigt. I forgrunden slås de meterhøje valmuer om at blive højest. Og de vinder næsten alle sammen, for de er stort set 1, 20 alle sammen.

Der er et par enkelte, som enten er efternølere eller har opgivet kampen om at blive højest, men det sætter lidt ekstra kolorit på den lille hæk, de efterhånden har dannet. På gulvet i mit værelse ligger to hunde trygt og sover. De gider ikke spise tørfoder, som de får derhjemme, men det får de også her. Så står deres skål urørt hele dagen og når vi skal have aftensmad, får de hældt en utrolig lille portion brun sovs over tørfoderet og så ryger det ned på ingen tid.

Kalenderen

Vi har planlagt slagets gang i den kommende uge (29). Da er det jeg har hunde og skal til sygeplejersken på onsdag.

Hundene skal afleveres i løbet af weekenden, sikkert lørdag den 22. Vi har Rasmus bil her, som i forvejen er dekoreret med hundehår, så vi slipper for at skulle dække alt til i min eller Hannes bil.

De fælder faktisk ikke ret meget, men lidt hundehår kommer der jo altid.

Nå, men vi har roligt planlagt den kommende uge, så vi skriver købsaftale i løbet af weekenden. Vi har studeret købsaftaler fra mange vinkler og kan i lighed med dengang på Aalykke godt lave den selv.

Men under alle omstændigheder bliver det en lettelse, når den er lavet og A. har fået nogle penge.

På et tidspunkt, mens jeg alligevel er meget hjemme med hundene, kommer der en mand og ser på taget, som jeg gerne vil have rensat, inden der evt. bliver installeret solceller.

Hele solcelleverdenen skal jeg nu til at have repeteret, for der er jo kommet meget nyt, siden det sidst var ved at være aktuelt her på Lyng Vænge. Det er vist 4 – 5 år siden.

I uge 30 skal jeg på Slagelse Sygehus om mandagen og derefter har du jo Ellis.

Hvis vi skal have tid sammen med 2 overnatninger, uden at det bliver presset ind, kan jeg se muligheden, at jeg kommer op til dig lørdag den 29. og bliver til mandag den 31.

(Så kan jeg også opleve jeres markedsdag på Bytorvet)

Jeg tror også det er nogle gode datoer, fordi alt omkring vores huse, så skulle være faldet på plads og bare køre. Vi tror begge, at vi fortsat kan enes om det.

Der er jo mange detaljer, vi finder frem efterhånden.

Vi skal dele møbler, ting og sager, vi skal aflyse testamente og mange andre ting, men altså i dag starter vi fra en ende af på to-do-listen og her står købsaftalen altså øverst.

Kampen mod Nordea

Jeg skal have helt styr på udbetalingen af ratepensionerne og har ikke opgivet kampen mod Nordea. Jeg vil gå derop og have helt præcist at vide, hvorfor Nordea i modsætning til andre banker, ikke vil udbetale hele beløbet på en gang, (minus statsafgift). Når jeg har snakket med dem, vil jeg i givet fald skrive et læserbrev til ældresagens magasin. Jeg ved ikke om jeg helst vil have pengene udbetalt, eller skive læserbrevet om Nordea i forhold til de andre banker. Det drejer sig ikke om særlig meget, men da det går ud over tillægsprocenten bliver det dog interessant. Og da jeg i den sidste ende kun får et overskud på 5 % af de penge jeg oprindeligt havde indbetalt, synes jeg det er værd at gøre lidt ud af. Jeg er sikker på, at mange andre er i samme situation, uden at de har lagt mærke til det. Det er jo så visselig indrettet, at noget bliver trukket, andet betales i skat, noget bliver modregnet i tillægsprocent osv. Så man kan ikke se på en gang, at det udgør et samlet tab på 95 % af det indbetalte.

Epilog

Vil du ikke måle dit fjernsyn, skærmstørrelse, gerne i centimeter fra hjørne til hjørne.

Du kan også skrive, hvis du kender størrelsen i tommer.

Dagens billede er to hunde med en hundepasser, lige efter ankomsten.

Og så vil jeg ellers fortælle dig, at jeg elsker dig og tænker meget på dig. Jeg glædes enormt ved disse tanker, som gør mig varm og optimistisk.

De kærligste hilsner

Din Niels.

Vores kommende møde og lidt dagsrest

Min kære Niels

Tak for dit brev med den dejlige malende beskrivelse af din udsigt fra dit vindue, og andet du beskriver.

Det er du super god til. Og selvfølgelig tak for billedet af dig og hundene.

Det skal ikke være nogen hemmelighed at jeg er ked af, at vi først ses igen efter 17 dage. En periode der er endnu længere, end da du rejste til Italien. Selv om det bliver en helt utrolig lang tid der går, fra vi sagde farvel d.12. juli og til d. 29. juli, må jeg selvfølgelig acceptere det, og jeg tænker at det nok alligevel er, som det skal være set oppefra og så er der jo bare at håbe, at denne ret lange tid, vil give afklaring og fred omkring bolighandlerne, fordeling af jeres ting og møbler og andre tiltag i forbindelse

med de mange praktiske gøremål, der følger med sådanne handlinger. Det må jo trække tænder ud.

Jeg ved du gør det så godt, som du overhovedet kan og du har gjort det virkelig godt, selv om du må have oplevet en del anspændelse omkring dette at få alting til at klappe. Ja i virkeligheden er det jo kolossalt, som du har fået alt til at falde i hak, på forholdsvis kort tid.

Så selvom jeg er ked af du og jeg skal vente så lang tid igen, er det at foretrække, hvis du dermed får mere af det hele på plads, skal passe hunde, og til behandling.

Jeg savner dig selvfølgelig ret meget, ikke kun nærværet og den varme glæde ved at sove ind og vågne op med dig, men i absolut lige så høj grad, at snakke om alt det jeg gerne vil snakke med dig om, at bare være i stue sammen i stille forvisning om, at du er så tæt ved mig, at jeg blot kan gå hen og give dig et lille kys hvis jeg ville, mærke afslapningen og roen bygge sig op. Det som er så vigtigt for vores fremtid og er med til at gøre, at vi ønsker at dele vores liv med hinanden.

Apropos praktiske ting spurgte du til størrelsen på mit fjernsyn. Det med hvor mange tommer det er, kan jeg ikke svare på, men de ydre mål er 95 cm x 55 cm.

Dagen i dag

I morges gik jeg fra en temmelig trist Krista og en livlig Ellis (Jeppe ville komme ved 9-tiden og tage over i forhold til Ellis) så jeg smuttede kl. 9.30 og gik ind til Hundested havn, hvor Jette sad og slikkede solskin. Derfra gik vi ind og så udstillingen i galleri X – porten, hvor bl.a. Troels Trier også havde malerier med. De var ret spøjse og ret humoristiske.

Der sad i øvrigt en kvinde som havde sit eget galleri og passede udstillingen. Hende kom jeg i snak med og hun udtrykte interesse og ville gerne se mine billeder i det hun manglede en mere til galleriet, der blev kørt med også at trykke plakater af ens billeder til salg i både Tyskland, Frankrig og Holland udover Danmark.

Efter at have set og snakket på udstillingen, susede vi hjem til Jette og fik igen (som sidste gang) rejer vi selv skulle pille og dertil ristet rugbrød, hvidløgs mayonnaise, samt rose' vin. Det er ikke så tosset at få, når solen bager og man kan sidde lige under den. Vejret var jo helt over forventning, som det sikkert også har været i Lyngby, så jeg tror faktisk jeg er blevet lidt solbrændt (endelig), selv om jeg, som du ved, ikke er den store soldyrker.

Jeg starter først med at skrive videre på krøniken måske i morgen, men du må endelig skrive, hvis du faktisk har så meget at tænke på i denne tid, at du vil foretrække at vente med disse beretninger. De løber jo ingen vegne.

Jeg har dig med i mit hjerte altid, tænker meget på dig og håber du dels får sovet rimeligt og begynder at få lidt mere appetit.

J.e.d.

De kærligste hilsner

Fra din Karen

Søndag d. 16.07

Netop nu, ferie og helbred, TV-mm

Min Kære Karen.

Mange tak for dit brev og også den lille tilføjelse.

Søde Karen, det skal du ikke få mavepine over. Jeg synes da, at vi holder fast på de datoer, vi har fået til at passe til de øvrige ting, vi foretager os.

Vi kan da sagtens hygge os og rydde skabene, inden vi går i seng søndag aften. Mandag formiddag kan vi jo gå en tur, eller sidde på din altan og gætte kryds og tværs og meget andet, som kan give en stille og rolig morgen, selv om der er håndværkere.

Jeg venter f.eks. på en håndværker lige nu. Det er tagmanden som netop har ringet, at han vil komme forbi om lidt og kigge på det tag på selve huset, som han skal rense. Når taget er blevet rensset og malet, skulle projektet gerne fortsætte med, at der bliver monteret solceller på sydsiden af taget.

Det er ikke så stort et projekt med tagrensningen, da garagen, værkstedet og bryggerset har fået nyt tag for et par år siden.

Jeg elsker faktisk at kigge ud af mit vindue fra værelset – også i dag, hvor det regner og jeg endnu engang lægger mærke til, at blomsterne i pendlerne er visne, men de har endnu en meget køn gul farve. Den lette regn giver en friskhed, som jeg holder meget af og heldigvis gemmer hverken valmuer eller kaprifolier deres blomster, for en smule regn.

Som nævnt kommer tagmanden om lidt og, når Hanne kommer hjem fra Ringsted skal vi skrive købsaftalen under, hun skal have nogle penge og vi skal i gang med først udgave af selve delingen af de få fælles ting.

Jeg måler lige mit TV på samme måde, som du har målt dit.

Det er 62 x 110.

Og så sammenligner jeg. Det er jo ikke den helt store forskel fra dit, så det skal jeg ikke slås for. Det er jo den mest eftertragtede genstand, vi har sammen A. og jeg.

Vores gamle Samsung er 47 x 82.

Du vil jo sikkert gerne have fjernsyn i soveværelset, så kan vi evt. bruge vores Samsung der og dit Sony i stuen.

Nu vil jeg høre, hvad Hanne kræver for det / vil give for det. Foreløbig er aftalen, at vi ikke handler ting for ting, men prøver først om vi bare kan blive enige. Det giver jeg en 50/50. Måske med hældning mod, at vi kan blive enige.

Du kan sagtens sælge din opvaskemaskine. Den får vi ikke brug for.

Nå - det var bare lige nogle momentane bemærkninger, det er bedre at snakke om det, når vi ses, men der er jo noget tid til og jeg tror, der er ved at ske ret meget her.

Ferie

Vi må vente lidt med at tale ferie, da jeg nævnte muligheden sidst i august/først i september havde jeg endnu ikke opdaget, at sygehuset, vist har regnet forkert, ang. hvornår jeg skal derved efter næste mandag.

Men den mulige fejlberregning giver os en meget bedre mulighed for at finde en passende dato omkring det nævnte tidspunkt.

Jeg har overvejet at ringe til dem i morgen, men vil måske hellere spørge dem face to face næste mandag.

Helbred

Jeg har det rimeligt godt i dag, er måske lidt mat, men har heldigvis ikke ondt nogen steder. Det er jeg da sluppet for i lang tid, men det er ikke normalt, at have det, som en mindre influenza. Jeg er dog kommet i tanker om, at lægen spurgte mig sidst, om jeg havde haft influenza eller influenza lignende symptomer. Det havde jeg jo ikke på det tidspunkt, så jeg har ikke hæftet mig så meget ved om han sagde, at det er pga. tarmsygdommen eller pga. behandlingen. Men det får jeg så at vide af sygeplejersken på næste mandag.

Så vil jeg slutte med at skrive, at jeg elsker dig og glæder mig så meget til at se dig igen, men når det ikke bliver før sidst på måneden er det jo pga. den stressede situation, som meget nemt opstår her i huset.

Et eksempel er, at A. nogle gange spørger om jeg ikke skal se dig noget mere (ikke ironisk) og andre gange, kan hun ikke forstå, at jeg ligefrem behøver at overnatte hos dig en eller flere nætter. Men da hun selv godt vil have nogle dage for sig selv, er der aftalt både den omtalte sidste weekend og at vi kan tage på en form for ferie sammen – ”bare det ikke bliver til Firenze”. Det har hun selvfølgelig ikke noget med at gøre, men jeg vil jo gerne bevare husfreden, så vi kan jo nok finde et andet sted. Samsø eller Bornholm. Østrig eller Prag.

*Og så sender jeg de kærligst hilsner og tanker fra
Din Niels.*

M.d.n.

Jeg kan fornemme gennem hele den form Nielses breve er inde i, at der må være en del uro og diskussion i huset. Alene sætningen ” *den stressede situation, som meget nemt opstår her i huset.* ” siger ikke så lidt.

Hvad foregår der hjemme hos ham? Tager han ansvar for sin egen elendighed? Jeg ønsker på ingen måde at presse ham ud i at skulle formå noget han ikke kan, for det er jo tydeligt, at han borer sig ind i det der er udfordringen, og ikke i sådanne tilstande, så han også magter at fordybe sig i krøniker eller meget andet, men desværre og efterhånden ret åbenbart, tror jeg også han overser alle de skavanker han lider så meget af. Jeg tror ikke det kun er psykisk, det må være noget mere alvorligt. Det må immervæk være lidt af en udfordring med en kronisk tyktarm.

Jeg tænker, som en strejf af et lille, men dramatisk strofe i en melodi, nogen gange på synet jeg så d. 16.04, hvor Niels stod inde i mit værelse en sen aften, selv om han jo var hjemme på Lynge Vænge. Så får jeg oplevelsen af noget mørkt og ubegribeligt, der som en tåget vej en sen aften, forhindrer en i at finde vejen og bævende går skridt for skridt i buldermørke. Der ligger ligesom noget jeg ikke formår at få fat i. det er ikke om Niels vil mig eller ej, det er bare noget uvist. Er der et hul på strækningen? Er der risikoer, jeg ikke ser?

Jeg tør ikke at fortælle nogen om synet. Det kan jeg bare ikke lukke ud. Jeg er bange for at forstærke min angst, frem for at forstærke min tillid og tro. Det duer ikke.

Sluk den kontakt.

Tanker, feriesnak og lidt krønike

Min elskede Niels

Tak for dit brev og din kærlighed. Og ikke mindst dette, at du deler dine genvordigheder med mig.

Med hensyn til Hannes lidt modsigende spørgsmål så tror jeg at der er absolut logik i de modsatrettede bemærkninger, selv om mit forsøg på analyse jo ikke behøver at være specielt rammende. Men hun spørger jo om du "ikke skal se mig noget mere?" hvor jeg tror hun prøver at prikke ind til, om der er dybere alvor i det forhold du der har, for det virker ikke særlig overbevisende, for hende og derfor finder hun måske også dette med at du så pludselig har flere overnatninger lidt besynderligt. Det er et absolut forsøg på at få afklaring. Mens jeg ikke tror, hun måske forstår, at du tager hensyn og netop ikke vil overbevise hende om for meget, men selvfølgelig er det nødvendigt for hende at afklare hvad sandheden egentlig er, det er altid ret ubehageligt at skulle gisne om situationer.

Det er en følelsesladet situation, som jeg håber, ikke giver dig for meget uro, og for mange spørgsmål. Jeg håber også det ikke giver dig dårlig samvittighed, for det mener jeg ikke er helt rimeligt.

I forbindelse med ferie sammen, så syntes jeg egentlig heller ikke det er helt så eftertragtellesværdigt at skulle til Firenze, hvor du just har ferieret sammen med Hanne, så du kan roligt bevare den side af husfreden.

Men Samsø har jeg snakket om, og Bornholm kunne også være ret interessant at vende tilbage til, da jeg ikke har været på Bornholm siden 1968.

Egentlig er jeg ikke på nuværende tidspunkt specielt interesseret i at komme til udlandet.

Jeg ville foretrække en mere afslappet form lige i denne tid, hvor vi ikke skal tage stilling til andet end os selv, især fordi der er meget vi kommer til at skulle tage stilling til, omkring det at flytte sammen, som jo står foran os.

Det betyder bestemt ikke at vi ikke kunne tage på en rejse til udlandet når vi har fået etableret os sammen.

Så du siger bare til, når du mener muligheden er der, for at få sådan en ferie sammen, så jeg også kan få aftalt med nogen om at se til kattene og være på forkant med Ellis og Kristas evt. forventninger.

Det der virkelig er så positivt og berigende er denne kommunikation, som vi dagligt har. Det gør det nemmere for mig med de ofte lange tider, hvor vi ikke ses, og det gør det nemmere for mig med rigtig mange af de følelser, der popper op af og til, og skaber en form for forvirring omkring vores forhold, ja, det der gør det nemmere skyldes især, at du som regel fortæller om hvad du har gang i og hvor du er henne i forløbene, så jeg bedre kan forstå dig og sætte mig ind i det hele. Omvendt får du jo også mine tilbagemeldinger, hvilket jeg selvfølgelig er sikker på også betyder noget for dig.

Et forhold er jo aldrig stationært, det gror jo udelukkende på den kontakt vi skaber sammen, den interesse vi udviser for hinanden. Og vores skal bare gro sundt og stærkt. Måske har du været angrebet af en influenza, eller en virus der både giver madlede og træthed. Har du haft en lille smule feber så trætter det jo alligevel ret meget. Det kunne være indblandet i det hele, også fordi vi mennesker ofte tager imod den slags, når vi i forvejen har anspændelse, er presset og er nødt til mange overvejelser og spekulationer, som ofte dæmper vores immunsystem noget.

Jeg selv kan også mærke når der ligesom bokser for mange ting ind i mit system, som f.eks. Kristas og Ejass situation, som suger en del energi ud af mig, samt skaber denne følelse af afmagt, ja nærmest åndenød og trykken, for jeg kan ikke leve deres liv, selv om jeg nogen gange ville ønske jeg lige for et kort afgørende øjeblik, kunne.

Og så får du en lille bid mere krønike, selv om jeg ikke ved om du egentlig har overskud til dette. Men du siger bare til.

KRØNIKEN

Sommerferien på Anholt

Da jeg fortalte krønike sidste gang, hvor jeg gjorde op med Jeppe engang i september efter at Miriam var kommet til at bo hos Georg og hans nye kæreste Anne Mette, glemte jeg at fortælle om ferien til Anholt.

I år 1982 havde nogle kursister som deltog hos Jes Bertelsen, fundet på at leje sig ind på Anholt camping, købe et par store militærtelte og på anden måde få etableret en slags privat ø lejr.

I 1983 tog Jeppe, Tue på 6, Uffe på 11, Miriam på 4½, Krista på ½ år og jeg, så med et mindre telt og diverse sovegrej til den lovpriste ø.

Det var Susanne (min nuværende veninde fra Fulden i Jylland) hendes mand Niels og et par stykker mere der de første 5 – 6 år stod for at få lejren op at køre.

Det var dog ikke det nemmeste, at ligge så mange i et forholdsvis lille telt, som det Jeppe og jeg havde fået købt og medbragt, med daglige regnbyger og uden rigtigt regntøj, fordi vi kun havde det allermest nødvendige med. Det blev med andre ord lidt af en udfordring. Men jeg kunne godt lide stemningen af afslapning og snak.

Anholt er simpelthen en yderst interessant lille ø. Dengang totalt bilfri, med en skøn lille havn hvor vi vandrede op for at købe is, en lille by med en brugs, og et landskab lidt mere specielt end på fastlandet.

Denne ø lejr deltog jeg og børnene trofast i de kommende 16 – 17 år. Jeg med større og større ansvar indrulleret i forbindelse med køkkenansvarlighed. Det vil jeg ikke kunne undgå at fortælle dig mere om i de fremtidige krøniker. For at feriere på Anholt kunne ikke sammenlignes med noget andet jeg havde oplevet.

Rejsen til Samos

Da jeg endelig havde opgivet Jeppe, gav moster mig en rejse til Samos, kort efter og inden Det Jyske Kunstakademi åbnede sine døre til næste studieår, der startede i oktober og normalt kørte til 1. maj.

Det blev en meget speciel rejse.

Som kvinde var jeg absolut ikke vildt begejstret for at rejse mutters alene af sted, men ingen jeg kendte, havde penge, eller mod på sådan en tur, så jeg tog den som alene pige.

Holdet jeg rejste med bestod, udover en del mennesker op i årene, også af et par unge mænd og en familie bestående af en datter lidt yngre end jeg, samt hendes meget romantiske forældre.

Allerede den 2. dag tog vi ud til Hera templet, hvor jeg oplevede en helt fantastisk lyd foran en gammel basilikaruin. Det lød nærmest som rungende overlydstoner af utrolig skønhed. Desværre kunne den unge kvinde jeg fulgte med ikke høre noget, så jeg spekulerede et kort øjeblik på, om jeg skulle være blevet lidt småtosset. med baggrund i alt det jeg havde oplevet af svigtende karakter fra Jeppe, kunne det jo godt være hjernen koksede en smule.

Om aftenen fandt vi en dejlig restaurant, styret af et gammelt græsk ægtepar som var helt utrolig søde. Da vi var i septembers slutning, ville vi som turister nok være nogle af de sidste, inden vejret skiftede til regn i større mængder.

Dagen efter vandrede jeg ud i det knastørre landskab, med tegneblokken under armen og blikket rettet mod interessante områder.

Der gik ikke lang tid efter jeg havde udvalgt mig et panorama med et lille hvidkalket hus, at en gammel sortklædt kone kom ned til mit sted og snakkede som et mindre vandfald.

Jeg forstod ikke spor, men smilede flittigt, hvilket hun også gjorde, samt vinkede mig med sig hen til hytten.

Sikke en eftermiddag. For det første var jeg ret overrasket over den yderst beskedne lille bolig som denne kvinde beboede med sin gamle mand, der bare sad og nikkede og smilede med stort set nul tænder. Jeg blev inviteret ind og fik set nogle billeder af sikkert deres voksne børn og nogle børnebørn. Det var virkelig så fantastisk. Konen ville meget gerne have at jeg tegnede hende og det gjorde jeg selvfølgelig, og selv om jeg virkelig gerne ville have beholdt portrættet selv, så gav jeg hende selvfølgelig billedet. Hun lavede kaffe ved at putte de maledes bønner i en lille kasserolle og koge det op. derefter blev kaffen hældt op i ret små kopper. Den var uhyggelig stærk og gav mig hjertebanken i adskillige timer.

Resten af fortællingen om opholdet på Samos ø fortæller jeg videre på næste gang.

Lige nu skal jeg lige huske at spørge dig, hvor stor din sofa er? Og får du et bord med eller?

Jeg har forsøgt at tegne hus planen op med mål, selv om jeg godt ved at målene kun er ca. mål. Det er blot for at få en følelse af huset jeg mest gør det, for dette at forestille sig de forskellige rum og muligheder, foregår bedst for mig, ved at lave mål tegninger.

Krista er kommet her ved 20-tiden, for hun kan ikke så godt udholde at være alene i huset, nu Jeppe og Ellis er taget med hans familie i sommerhus.

Men hun er begyndt at se videre frem. Og det er et stort fremskridt.

Jeg holder meget af at fortælle dig hvor glad jeg er for dig, og hvor meget du betyder for mig. Det er næsten, som at kysse dig blidt. Som et strejf af den store kærlighed, jeg

gerne vil, du får at mærke hver dag fremover. Og som jeg ikke mindst glædes over i min hverdag så langt fra din.

De kærligste og ømmeste hilsner

Fra din Karen

Ps. jeg sender dig lige et billede af Egelundsparken i Beder. Det sted jeg flyttede hen til, sammen med Jeppe, Miriam og lille Krista.

Kapitel 11

For meget at se til?

Mandag d. 17.07

Sms:

Kære Karen, Jeg når ikke at skrive brev til dig inden kl. 18

Jeg håber jeg snart når det.

Lidt af hvert, mest svar

Min kære Karen.

Endnu en hektisk dag er i gang.

Der sker en del fremskridt, men dem fortæller jeg om i morgen.

Nej, du skal lige have det vigtigste. Vi har underskrevet købsaftalen og sendt den til sagføreren til tinglysning og skødning.

Hun får sine penge om lidt.

Her vil jeg først og fremmest prøve at svare på dine spørgsmål.

Jeg elsker at læse din krønike, så bare fortsæt. Det er en dejlig godnat læsning, som om du ligger ved siden af og fortæller mig det.

Jeg er sikker på, at du har helt ret, når du analyserer Hannes modsigende spørgsmål.

Feriedage vil jeg meget gerne være med til, at de foregår i Danmark, f.eks. Samsø eller Bornholm.

Jeg har et enkelt krav til et sommerhus. Man skal kunne se vandet fra terrassen.

Jeg synes perioden omkring den sidste uge i august vil være fin og når sygehuset får rettet fejlen med datoen, kan vi planlægge videre.

Jeg vil ikke skrive eller ringe til dem, men hellere spørge direkte dernede, på mandag.

Det kan jo være, der er noget jeg ikke ved, om den behandling, som jo sidst virkede på ryggen. Jeg har ikke mærket noget til det siden.

Ja, dine tilbagemeldinger betyder meget for mig.

Jeg skal heldigvis på sygehuset om en uge og så regner jeg med, at få ordentlig besked.

Sygeplejerskerne plejer at give væsentlig mere besked end lægerne, så der skal nok komme noget ud af det besøg, ellers tager jeg til min egen læge dagen efter.

Du har også ret i den tapning af energi, der sker. Uanset om mine influenzasymptomer, er fremkaldt af noget fysisk eller psykisk, så tapper det selvfølgelig energi, sjovt nok, for det er jo ikke energi, jeg bruger mest af for tiden.

Jeg glæder mig til at læse mere om din tur til Samos.

Sofaen måler på de bredeste steder, omkring ryg og armlæn 195 x 84 x 84. Og, ja, hun lader bordet stå på Lynge Vænge.

Når vi skal til Amager og se vores barndoms gade, kan vi som tidligere nævnt besøge John Grøndal. Han har inviteret os og det må, skriver han, meget gerne være med overnatning, hvis det kan passe os – og det synes jeg da det kan. Hvad synes du?

Jeg har i dag været lidt omkring i byggemarkeder og sådan noget, da der skal ordnes et mindre problem med skorstenen. Det er skorstenen fra brændeovnen, hvor hættten er fløjet af. Så der skal en ny på, eller i det mindste en allikerist. Jeg har lånt nogle beslag med fra byggemarkedet, som jeg skal have afprøvet, når Hanne kommer hjem og kan hjælpe lidt. Det er jeg lidt spændt på, måske passer det hele, eller jeg skal starte forfra. Det er ikke nogen katastrofe, der må bare ikke flytte fugle ind i skorstenen.

Den anden skorsten, fra gasfyret, er blevet malet, så den er i orden. Jeg var ikke sikker på om taget kunne holde til min vægt, så jeg har fået en bekendt, som er i fluevægtsklassen til at male skorstenen.

Nu er jeg vist klar til at lave en smule frokost og sætte mig ind i stuen og slappe lidt af. Der er desværre ikke Tour de France i dag, så jeg må tage en lur til ”Nyhederne”.

Der er nu ikke mere at fortælle, men du skal da vide, at jeg tænker meget på dig og ser frem til at være mere sammen med dig. Jeg elsker dig meget højt og glæder mig til at dele mit liv med dig.

De kærligste hilsner fra

Din Niels.

Respons og lidt andet, samt krønike

Min kære Niels

Tak for dit brev. Det er da et stort fremskridt, at i nu har fået underskrevet købsaftalen, så er det da overstået skulle man tro. Jeg ved dog ikke præcist, om det er for Lynge Vænge 41 eller for Hannes hus, men det er i hvert fald en købsaftale.

Dit "enkle" krav til et sommerhus kan jeg fint gå med på, selv om jeg ikke ved, hvad sådan et, koster at leje.

Og det vil passe mig storartet med den sidste uge i august. Så vil jeg så snart du er sikker, engagere mig, med nogle, der kan se til kattene.

Jeg har også brug for at høre om du tager mig med til Susannes festlighed, og derfor også datoen, så den er reserveret? Er der andre vigtige datoer du gerne vil jeg er med i, så skriv dem til mig, så ingen af børnene eller andet kommer ind over.

Og nu vi er ved det, så vil det da være dejligt at se John i forbindelse med at opleve vores barndoms landområde, hvilket jeg glæder mig til, og selvfølgelig er det helt ok også at overnatte. Det har jeg ingen problemer med.

Du skriver at; sjovt nok er det jo ikke energi du bruger mest af for tiden. Men selv om det ikke er en energi i form af fysisk aktivitet du så bruger, så kan det måske give dig et billede af det at bruge energi, hvis jeg fortæller dig (og du ved det selvfølgelig godt), at på mine kurser i croquis, hvor eleverne den ene dag skulle sidde ret stille og fokusere, blev de alle utrolig trætte. Flere så meget at selv om de var dårlige til at sove, så var denne ene dag om ugen blevet soveaften/nat for adskillige. Dette eksempel havde oven i købet ikke meget med det pres eller andet at gøre som jeg tror du må have været underlagt.

Og jeg skal da love for at du har måttet bruge en pæn mængde energi på alt omkring Hanne, huse, balancekunst osv.

Det er selvfølgelig nødvendigt at få skorstenen spærret for evt. fuglefamilie ideer. Der skulle jo nødig, en kold sommerdag, falde et par ristede fugle med fjer og reder, ned i brændeovnen.

Her i Farum Midtpunkt sidder jeg med Krista i stuen. Hun arbejder på at få sin hjemmeside færdig og valgte derfor ikke at tage op på sit værksted i Frederiksværk. Jeg til gengæld, er så gået i gang med at skrive til dig, mens fuglelyde sniger sig ind, som en slags lydprøver af forskellig art.

Jeg skriver lidt i etaper normalt.

Vi har dog også været oppe ved Farum konditori og cafe og siddet ved rundkørslen og drukket en kop Cafe latte.

Bagefter rundede vi lige "Tøjgården", som jeg ville vise Krista. Jeg køber sjældent noget i den butik, fordi jeg syntes tøjet er lidt for stilrent, og trods udsalg lidt for dyrt, selv om jeg ikke ville købe ret meget, dersom jeg havde penge til det, men Krista fik da lige brugt nogle kroner på mærkevarerne.

Sjovt som den slags køb, kan fornøje kvinder når de, eller skulle jeg sige vi, for jeg hører jo absolut med til det køn, hænger lidt med mulen.

Krista er i hvert fald mere munter nu end i går.

KRØNIKEN

Samos og folket

Dagen efter besøget hos den gamle kone og mand, besluttede de to unge mænd og de romantiske forældre med deres voksne datter og jeg, at gå ned på den restaurant med det græske ægtepar, som vi havde gæstet den første aften. (De romantiske forældre), kræver måske lige en slags forklaring. Manden var kaptajn på et eller andet større fragtskib og derfor sås de to ikke så tit. Derudover havde han faktisk en usædvanlig smuk kone, selv om hun var 5 år ældre end ham. De ville gerne holde i hånd og kysse lidt i hjørnerne, men det var også tydeligt at deres lidt mere kejtede og noget triste voksne datter, følte sig tilovers.

Jeg foretrak om dagen at gå ud i naturen og tegne og filosofere og først slutte mig til de andre omkring aftenstide, hvilket vi havde aftalt.

Da vi ankom, snakkede og smilede de til mig og serverede gratis vin ad libitum, mens konen, efter fortæringen, satte sig ved mig og lavede tegnebevægelser og manden på yderst gebrokkent engelsk, forsøgte at spørge mig, om jeg ville tegne et portræt af hans kone. Selvfølgelig ville jeg da det. Men jeg kunne simpelthen ikke forstå, hvordan de havde fået at vide, at det lige var mig, der havde tegnet den gamle kone dagen før, for det måtte de jo have fået at vide.

Så jeg tegnede konen og oplevede at forskellige indbyggere hilste på mig resten af den ferie, ikke ved at hilse i al almindelighed, men nærmest råbe, mit navn når de især kørte forbi på knallerter, i de små knallertvogne eller sad ved en taverne med deres små kopper sort kaffe. Kvinderne råbte dog ikke, men de kørte heller ikke på knallert, men spadserede på gaden og nikkede smilende. Om det var de samme 8 – 10 mennesker, der hilste på mig ved jeg så ikke helt, det føltes bare, som om det var den halve by, fordi jeg blev lige overrasket hver gang. Jeg kendte jo ikke nogen af dem.

Jeg var virkelig ret forundret. Ja det var lige før jeg hellere ville grave mig ned i en jordhule af forlegenhed i begyndelsen, selv om det var velment. Jeg har stadig denne forundring siddende i mig.

Det var yderst mærkeligt.

Akademiet

Akademiet åbnede d. 1. oktober 1983 ved at alle eleverne fra det, nye som gamle, drog op til Fur, hvor vi blev indkvarteret i en stor spejderhytte.

Det viste sig at der startede en fyr på billedvævning som hed Jens Bor. Han var i familie med Niels Bor, og så i øvrigt ganske godt ud.

Om aftenen blev der selvfølgelig lagt op til fest og ballade. Vi manglede musikinstrumenter, så der var ikke andet for, end at forsøge os med gryder, skeer osv. så vi til sidst fik virkelig gang i både musik, dans og rigelig mængder alkohol.

Jeg selv havde det måske en smule trist umiddelbart, idet hele situationen med Jeppe, bestemt ikke var overvundet med en rejse til Samos. Jeppe havde valgt at blive i Nørre Snede på Vækstcentret, så han skulle heldigvis ikke fortsætte på akademiet.

Han havde desuden adviseret i et brev, at han ikke ønskede at have nogen form for kontakt med lille Krista.

Det var virkelig ubegribeligt og gjorde mig meget ondt på Kristas vegne. For mig var det grusomt at udsætte børn for. Og jeg mener det sætter sig spor, selv om man som barn bare sluger alting, som de bliver præsenteret.

Og så lagde Jens Bor den aften ret kraftigt an på mig. Ham ville jeg egentlig godt noget med, men bare ikke lige oveni bruddet med Jeppe. Det kunne jeg simpelthen ikke gabe over.

Til gengæld blev aftenen en stor opmuntring, ikke kun på grund af denne Jeppe, men i aller højeste grad også af den selvrealiserede rytmiske musik, som foldede sig ud, og i øvrigt resulterede i en pæn efterregning for akademiet, i form af ødelagt bestik og bulede gryder.

Da dagligdagen oprandt, var vi alle på billedvæverafdelingen glade for både at have Jeppe, men også to nye kvinder i folden. Majbritt og Gitte.

Og så flyttede jeg 1. februar til P.M. Møllers vej nr. 3. nærmere betegnet ”De enlige mødres paradis”. Og sandt at sige oplevede jeg det også sådan.

Det fortæller jeg mere om senere, selv om du flere gange har stiftet bekendtskab med fænomenet. Jeg vil også fortælle om, at vi hen mod foråret skulle på en af akademiets obligatoriske rejser, hvor vi som vævehold tog til Polen uden resten af akademiet. Det blev en ret lærerig rejse, da vi jo på det tidspunkt befandt os i 1984, hvor Polen stadig var under Sovjetisk dominans, hvilket virkede ret chokerende på mig. Både flytningen til P.M. Møllers vej, samt rejsen til Polen, fortæller jeg videre om i næste afsnit af krøniken. Og så glæder det mig, at du har noget fornøjelse ud af disse fortællinger.

Hver gang jeg nærmer mig slutningen på mit brev, vil jeg allerhelst bare kunne mærke dig rent fysisk. Kunne give dig en varm omfavnelse, række hånden over mod dig, eller bare smile ind i dine varme brune øjne. Jeg ville også give meget for at ligge i din favn, eller bare høre dit åndedrag midt i natten og vide jeg lå tæt op ad dig eller mærke dine arme ligge om mig. Jeg bliver også nødt til at fortælle dig i mine mange breve, som en

slags måde at være dig nær, at jeg elsker dig og som dig, glæder jeg mig så meget til livet sammen med dig, og også, at se dig d. 29. juli igen. Det bliver dejligt.

*De kærligste hilsner
Fra din Karen.*

Ps. Jeg ærgrer mig over at jeg ingen billeder har fra rejsen til Samos og lige nu ikke kan finde en eneste skitse derfra, selv om jeg ved de må være et sted.

Så jeg sender bare et billede fra en rejse i Schweiz i 2011 i stedet for.

Tirsdag d. 18.07

Min Kære Karen.

Mange tak for dit brev, som lyser op her hver aften.

Du får lidt respons på dit seneste brev, samt nogle datoer, af dem, der ser ud til at være faldet på plads.

Man kunne nærmest kalde det for en kalender:

Mandag den 24. skal jeg på Slagelse Sygehus. Bortset fra, at parkering kan være et problem, så er det som regel en ganske afslappende dag. Dem har jeg ikke så mange af i øjeblikket.

Lørdag den 29. sidst på formiddagen kommer jeg og er hos dig til ved middagstid mandag den 31. juli.

Derpå må vi finde ud af noget, så vi kan ses, inden næste arrangement, som er lørdag den 19. august, hvor der er Vesth fest.

Det smarteste ville være, hvis du kommer til Sorø, for Hanne rejser først lørdag morgen, men det er muligvis en finte og hun rejser allerede fredag aften. Det har jeg en stærk fornemmelse af. Så vi kan holde os klar til at du kommer til Lyngby allerede fredag eftermiddag.

I forbindelse med Vesth festen, er der et lille marked og forskellig underholdning, som starter kl. 14. Det varer nok til ved 17 - 18-tiden. Derpå kan vi tage til Lyngby, hvor jeg er alene hjemme til søndag ved middagstid. Eller senere.

Lørdag den 26 er Regitzes og Eriks fest. Jeg har sendt et forbeholdent afbud, men skal lige snakke med Morten, når han kommer hjem fra USA.

Mandag den 4. september er den dag, jeg mener, jeg ikke skal til Slagelse, selv om de har skrevet det. Men det er heller ikke så vigtigt for vores fællesplanlægning. Det kan dog komme på tale, i forbindelse med nogle feriedage f.eks. i uge 34, hvor også Regitzes fest ligger om lørdagen. Men lad os tage det helt roligt, til Morten kommer hjem.

21. september til 24. september er jeg alene igen, hvor Hanne er i noget så eksotisk som Letland.

Lørdag den 30. september og søndag den 1. oktober flytter Hanne det sidste ud.

Den weekend har jeg lovet ikke at være hjemme. Så der kan vi finde på noget sammen. Derefter er der fri bane.

Alle disse datoer er jo forslag, fordi jeg ved, hvad der skal ske, men det betyder ikke, at vi ikke kan ses, hvis der viser sig, at være for lang en periode mellem nogle af disse datoer.

Det betyder, at du kan begynde at overveje, hvordan og hvornår, du vil flytte ind. Det behøver vi ikke præcisere lige nu, men der skal da tænkes over det. Det kunne da godt være pr. 1. november. Det er også en rimelig tid inden jul.

Svar og respons

Det er begge købsaftaler, der nu er i orden, mit skøde ligger klar til underskrift, så det skal ske i morgen. Hannes nye skøde, har jeg jo ikke noget med at gøre, andet end hun skal bruge nogle flere penge.

Jeg siger til John, at vi meget gerne vil besøge dem og det kan blive meget afslappende med en overnatning på Amager. Det vil jeg glæde mig til.

Det kunne være et par dage i uge 32 eller midt i uge 36. Hvad mener du.

Selv om jeg ikke behøver at besøge "Tøjgården" kunne det være hyggeligt en gang at gå på Farum Konditori. Når jeg har appetit nok til at spise en kage.

Jeg kender godt det, med at være verdensberømt i en enkelt by. I Obergurgl var der i sin tid mange engelske bureauer, som sendte rejsende dertil. De beslaglagde ofte hele byen. Der var hver uge mindst en kælkeaften med koncert, hvor jeg ofte spillede, som regel alene eller sammen med Ossi.

Nogle store uger, var der flere aftener og hvis der havde været mange englændere til de koncerter, var der en masse englændere, som råbte og hilste på mig resten af ugen, når de så var taget hjem, blev der totalt ro igen.

Det med at møde en lige efter et brud, vil jeg komme mere ind på, når jeg snart kommer med krøniken igen.

Det var meget interessant, da jeg mødte Lisbeth og måtte vente et år på hende.

Det var alt for nu.

J.e.d.

De kærligste hilsner og varmeste tanker fra

Din Niels.

Ps. Jeg har det nogenlunde i dag.

M.d.n.

Igen følte jeg at de små bemærkninger i Nielses breve omkring hektiskhed og stresstilstand, ud fra mit kendskab til Niels, er en pæn underdrivelse, af klassisk Nielsesk form.

Underdrivelse.

Det må være en form han også er opvokset med på Samsø, for den hører landbefolkningen mere til, end decideret byfolket.

Kort sagt jeg fornemmer ret stor sitren i hans hjem. Jeg kan vist godt tillade mig at skrive det er hans hjem nu. At de to har gået op og ned ad hinanden må egentlig for begge parter være opslidende.

Hus, tanker, flytning og kronike

Min kæreste Niels

Tak for brevet og datoerne, som jeg har noteret i min kalender, selv om der er usikkerhed om nogle af dem.

med hensyn til Regitze og Eriks fest, så er det vigtigste i forhold til om du skal tage mig med, at Morten syntes det er ok.

Det kan jo være han hellere vil hilse på din nye kærlighed på tomandshånd.

Men alt i alt lyder det godt, at der er en slags tråd i de fremtidige muligheder, og så glæder det mig at skødet bliver underskrevet i morgen, så er det jo på plads.

Min fornemmelse er at så er der lige den mere psykiske del af det, at gå sammen og snakke om alt det der nu er, og hvor stemningen fornemmer jeg, kan svinge noget.

Sådan kan jeg i alt fald godt opfatte det.

Jeg håber bare, at du får slappet mere af snart.

Det må da også være rart, at komme lidt ud af jeres processer, især når skødet også er blevet underskrevet.

Selvfølgelig tænker jeg efterhånden ret klart på min egen flytteproces og apropos flytte proces, så vil Krista og også Miriam, gerne snart lige hilse på dig, for hvem er du, der har fået deres mor til at opgive en tilkæmpet 3-værelses lejlighed, der gjorde at deres mor måtte sidde 2 gange indenfor 1½ år i flytterod, og anspændelse, inden hun endelig kunne opnå privilegiet.

De tager dog ydmygt hatten af for min beslutning, for jeg har fortalt dem min store glæde ved at have lært dig at kende. Selvfølgelig kan jeg godt forstå deres lidt overraskede facon, idet jeg til Miriams fødselsdag d. 25. oktober sidste år sagde, at jeg bestemt ikke havde nogen planer om at møde nogen mand overhovedet. Derfor syntes specielt Krista, det snart må være muligt.

Jeg vil også have afklaret om jeg kan forvente en hurtig overtagelse af min lejlighed eller hvordan.

På K.A.B.s hjemmeside, ser det ud som om der er 3 – 4 års ventetid på 3-værelses lejligheder i Farum Midtpunkt, så man skulle tro der er rigeligt med familier, der gerne vil leje sig ind i min.

KRØNIKEN

Michael

I slutningen af oktober 1983 kom Bjørn, som gik på malerafdelingen, over på min afdeling, bleg og underlig.

Under skiftende omstændigheder, havde han haft den unge mand Michael fra Psyk, boende i sin lejlighed, idet denne var ret stor og derfor indbød til udlejning.

Han bad mig sætte mig ned og fortalte derefter, at Michael i en alder af 20 år, havde begået selvmord, ved at spise sovepiller i en anseelig mængde. Jeg havde adskillige gange besøgt Michael og Bjørn, og troede egentlig at Michael trivedes nogenlunde. Det er altid en fuldstændig mærkelig oplevelse, når et ganske ungt menneske tager sit eget liv. I dette tilfælde havde han sagt til Bjørn at han havde mødt Jesus, som havde bedt ham om at gøre en ende på sit liv. Bjørn troede det var en skør indskydelse og havde sat sig til at snakke med ham og oplevet at Michael glad gik ind på sit værelse bagefter for at sove.

P.M. Møllers vej nr. 3

Flytningen til P.M. Møllers vej startede faktisk med, at jeg snakkede med en af pigerne Jannike fra Akademiet og i øvrigt kom fra Belgien, om at rækkehuset i Beder og transporten ind, var ret dyrt for mig.

Hun foreslog mig, at gå til ejendomskontoret for boligerne på P.M. Møllers vej og snakke med en, som oftest mega sur ældre mand, der stod for den kommunale udlejning. En slags husvilde boliger.

Men just sur syntes jeg ikke han virkede og efter 14 dage, fik jeg en stuelejlighed med en lille have til. Der blev kun henvist disse lejligheder til særligt ramte familier, herunder enlige mødre, især hvis de også var studerende. Så gadens beboere var et muntert sammensurium af enlige mødre, enlige fædre sågar, og ellers lidt af hvert, fra den mindre bemidlede underklasse.

Sådan noget skænkede jeg gudskelov ikke en tanke. Om jeg boede "fint" eller ej, havde slet ikke min bevågenhed.

Selv om Bjørn hjalp mig med at få den møgbeskidte lejlighed vasket ned og tapetseret, var vi på ingen måde kæresten. Han var bare et godt og yderst hjælpsomt menneske. Jeg lejede en gulvafhøvler, for der lå nogle ganske gedigne gulvplanker der nærmest var sorte af en masse gulv lak, og med denne maskine, trampede jeg ivrigt rundt en hel dag, uden der skete ret meget med det sorte lakerede gulv. Så næste morgen gik jeg ned med maskinen og klagede. Ham der stod i butikken forklarede mig teknikken, for bæstet skulle jo indstilles, og selv om jeg havde restaureret et stort bondehus, havde jeg aldrig prøvet at afhøvle gulve.

Han fik vist lidt ondt af mig, så jeg lånte den to dage vederlagsfrit, hvilket var uhyre godt, da jeg ikke just trampede rundt i særligt mange penge.

Den 1. februar flyttede jeg ind i lejligheden, da var den totalt gjort i stand, med savsmuldstapeter både i det lille køkken, gangen og de to pæne stuer, hvoraf det bagerste blev Kristas og Miriams, når hun kom, mens jeg sov i stuen på en lidt bred seng, der fungerede som sofa om dagen.

Den lejlighed var utrolig hyggelig. For en sikkerheds skyld malede jeg køkkenlågerne i farven blå, som kaffekanden, og væggene svagt laksefarvede. Egentlig kommer jeg til at tænke på at det lille køkken kom til at ligne køkkenet hos grisehandleren i Matador. Det var før denne serie eksisterede, skal lige siges.

Lejligheden ovenover mig var foreløbig tom, så jeg havde toilettet som var i kælderen, for mig selv.

Men omkring 1. marts flyttede en anden ligeså rødhåret kvinde, som jeg selv, ind ovenover, med sin lille dreng Sune på 2 år. unge kvinder der farvede deres hår hennafarvet, signalerede helt klart noget frigjort noget.

For at du kan få brevet i ordentlig tid, slutter jeg her og fortæller videre næste gang om både mødet med veninderne, og rejsen til Polen.

Ud over alle de praktiske overvejelser som skal falde i hak, så er der heldigvis ikke noget der skal falde i hak i forhold til min kærlighed og sikkerhed omkring denne store oplevelse. For mig er det drivkraften som jeg taknemmeligt forholder mig til.

Jeg forholder mig også til dagene der triller af sted, indeholdende en pæn portion længsel, som jeg glæder mig til om mange dage endelig bliver til, at du står, går, sidder og ligger hos mig i lejligheden her.

Indtil da skal du have et stort virtuelt godnatkys i håb om at du får en god nats søvn.

J.e.d.

de kærligste hilsner

fra din Karen

Ps. 1. billede er bare Krista og jeg med en eller andens kattekilling som vi ikke ejede. 2.

billede er bare for at du kan se det blev nogenlunde det gulv. Og 3. billede er

P:M:Møllersvej i renoveret form. Men med samme gule farve og teglsten i rødt.

Onsdag d. 19.07

Lidt praktisk snak

Min kære Karen.

Det her brev er skrevet på min mobil, så det bliver ikke så langt. Men du får lige en situationsrapport og lidt praktiske oplysninger.

Tak for dit brev. Der er ikke nogen umiddelbare kommentarer til det.

Flere datoer.

Mikroskoparrangementet i Vesthuset er søndag den 24. Sept. Vi kan godt tage sammen til det, der er kun det lille problem at det er den dag Hanne kommer hjem fra Letland, så vi kan ikke tage til Lyngø bagefter, men det må vi lige tale om. Det er jo også deromkring at vi kan være sammen flere dage i Lyngø.

Du er nu inviteret til Regitzes fest. Det skal vi så lige have til at passe med overnatning.

Der kan vi heller ikke tage til Lyngø. Det bliver godt nok lettere om et par måneder.

Tirsdag den 31. oktober er vores klassefest i Sorø. Det giver dig tre muligheder, det kan vi komme tilbage til når vi ses. For da bor vi måske sammen.

Helbred

Jeg har været hos lægen i dag. Dvs. Sygeplejersken sendte mig videre da hun havde målt mit infektionstal. Lægen vil sende et notat til Slagelse så de kan tage sig ordentligt af det på mandag. Så håber jeg de for en gangs skyld kan finde notatet.

Ellers har jeg det nogenlunde, især når jeg sidder eller ligger. Jeg har heldigvis ikke specielt ondt nogen steder, men er stadig mat og mangler appetit. Sygeplejersken siger at det er den mindre fødeindtagelse, der har fået infektionstallet til at stige lidt. Men så skal jeg bare have færre piller. Det går fint med at passe hunde. De er ret nemme. Men der skal godt nok støvsuges en gang i mellem.

A. Er i banken nu og ordne det sidste. Jeg har skrevet skødet under i dag og mangler bare en digital underskrift fra A. I forbindelse med hendes salg af Lyngø Vænge. Det regner jeg med sker i eftermiddag. Så mangler vi kun at få aflyst det pantebrev hun har i huset her.

Jeg vil slutte med at sige at jeg savner dig. Savner dine kærtegn og kys.

Savner at vågne op ved siden af dig om morgenen.

Bare at vide du er i nærheden.

J.e.d.

De kærligste hilsner

Din Niels

Forskelligt og krønike

Min kære Niels

Det blev da et ganske pænt brev når man tager i betragtning at du har skrevet det på mobilen. Og tak for det.

Arrangementet i Vesthuset d. 24. september, er ikke noget problem at jeg bagefter må tage direkte til Farum, for da har vi jo været nogle dage sammen inden.

Jeg vil glæde mig til Regitzes fest og siger tak. Hvor holdes festen?

Alle datoer er nu noteret, så ingen kan trække i mig da.

Med hensyn til flytningen har jeg en god dato, men det kan vi også få mere på plads, når vi ses igen.

Jeg vil krydse fingre for at alt er som det skal være sundhedsmæssigt for dig, for selv om proces hus, Hanne osv. lakker mod en form for ende, så er det jo først endeligt omkring 1. okt. Og så er det om man så må sige, den næste proces omkring min afhændelse af lejlighed og flytning til Lyng.

Det må betragtes som et ret begivenhedsrigt år dette år, som vi indledte med at skrive sammen lige omkring nytåret 2017, for selv om du havde sendt en venneanmodning allerede d. 23.11.2016 som jeg glad trykkede ja til, så skrev du først og spurgte om Kirsten var min søster d. 30.12.2016.

I dag har jeg besøgt min veninde Lisa, som var så uheldig for nogen tid siden at glide på et mega glat gulv i Hillerød svømmehal, og vride sin skulder ud af led. Under stor smerte blev det sat på plads, men viste sig at gro forkert sammen, så hun skulle opereres.

Lisa er lige så optimistisk og udholdende som jeg mener jeg også har en del af. For hun har virkelig trænet med at få armen til at fungere igen, indtil nu, og selv om hun ikke ved om hun kommer til at ro kajak og svømme igen, så har hun vandret lange ture hver dag i det smukke Fredensborg, for at bevare konditionen.

På samme vis ved du jeg stædigt har fået mit blodsukker ned på normalt tal, selv om det kræver at motionere ret meget.

Det gjorde vi også i dag. En vandretur på ca. 1½ time.

Lisa laver ret god mad, så det er altid herligt at besøge hende, også af den årsag.

Jeg sender dig lige et billede fra stoppestedet, da jeg skulle med bussen hjem. Vi tog et par stykker af hinanden.

KRØNIKEN

Rejsen til Polen

Midt i april drog væverne så af sted til Polen. Vi medbragte en masse nylonstrømper og chokolade, fordi Annette Holdesen, vores billedvævslærer havde inviteret en billedvæver, med kendskab til polske vævere, med på turen.

Jeg har glemt hvad hun hed, men hun vidste godt nok meget om hvordan man var turist, i dette land.

Vi startede med en lidt våd sejltur, fyldt med pjat, og måske muntrede det også op, at have en mandlig deltager med. Selvom vi nok havde gjort nøjagtig det samme uden. Jeppe blev ret fuld og forsøgte at overtale mig igen i en pæn brandert, hvor man siger mærkelige ting. Men på dette tidspunkt havde jeg lært ham lidt bedre at kende og selv om han var en sød og køn fyr, så var han absolut ikke noget for mig. Der manglede en slags rygrad, syntes jeg.

Ret meget af togturen til Warszawa, husker jeg ikke, så jeg har en lumsk anelse om, at vi alle sov en slags rus ud. I hvert fald har jeg tegnet nogle skitser af vennerne i toget. Faktisk fik vi allerede første aften i Warszawa, champagne af den mest udsøgte slags. Og de 10 dage, vi var i Polen, havde de fleste af os en ret fantastisk brandert, som vi ubekymret daskede rundt med, fordi champagne rus er en helt anderledes form for rus, end noget andet.

Men det er et sidespring.

At besøge Warszawa var ikke det mest opmuntrende.

Der var beskidt, folk stod ofte i ekstremt lange køer og ville man ind på en cafe, blev flere af ekspedienterne nærmest sure, fordi de polske folk etværelses lejlighed i et 10 etages højhus, med en mærkværdig udsigt til endnu et højhus, der lå bare et par meter fra hendes vindue.

Men den lille etværelses var helt utrolig indrettet. Der hang blomsterpotter ned fra loftet, farvede garner og en stor og lille billedvæv, og i et hjørne var en slags hems, bygget, da loftshøjden var ret høj.

Vi var alle dybt betaget over at det kunne lade sig gøre at få et så håbløst et sted i en så lille lejlighed til at lyse op, som var det et slot.

Efter en overnatning drog vi videre til Krakow, hvor vi for alvor fandt ud af den undertrykkelse der fandt sted overfor befolkningen.

I Krakow ligger Polens kunstakademi og en af vore egne elever havde åbenbart søgt et ophold på et år på denne skole. Jeg anede egentlig slet ikke det var muligt, men Peter, som han hed (jeg kendte ham slet ikke) kunne fortælle os mange ting. Bl.a. gik de fleste fra dette kunstakademi med kors om halsen. Peter fortalte at det var forbudt fra regeringens side og kunne medføre fængsling.

Senere fik vi mulighed for at besøge en polsk familie igennem vores hjælpelærer. De havde en datter på omkring de 15 år der fortalte hvor barske regeringen tog fat, hvis en elev eller lærer sladrede, eller hvis der pludselig dukkede en slags politi op på skolen. Alle søgte den katolske kirke og dens præster, som de betragtede som stedet, hvor oprøret mod undertrykkelsen, kunne få bedre muligheder.

Vi vekslede sorte penge på Krakows store torv, hvor Helle og Jens blev snydt for rigtig mange penge, som vi andre dog kunne dække via sortbørshandlen, som halvdelen af alle turister forsøgte sig ud i.

Jens gik altid i bare tæer og havde viklet en slags farverig poncho om sig, så han lignede til forveksling en indianer fra Guatemala. Men ham om det. Polakkerne var forundrede og vidste at sådan nogen som os måtte eje nogle amerikanske cowboybukser, det mest attraktive stykke tøj for enhver ung polak.

Vi gik på en af de dyreste restauranter som Hanne Holdesen og hendes hjælper havde fundet og spiste dyreryg og glaserede kartofler, hvilket vi egentlig fik dårlig samvittighed over, fordi det var ret tydeligt, at utrolig mange polakker var rigtig dårligt stillet. Samvittigheden dulmede vi med dels champagne og dels køb af alle mulige mærkelige ting på torvet.

Jeg købte bl.a. et fantastisk smukt lille slot, lavet i karton og dækket med metalliske farver fra slikpapir, sikkert karamelindpakning. Det var utrolig smukt og jeg havde det i mange år. men det blegedes efterhånden til ukendelighed, desværre.

En eftermiddag, hvor jeg var på tur med Hanne, en pige der i øvrigt var opvokset i et indremissionsk hjem og derfor temmelig vild, blev vi passet op af to alvorlige mænd på ca. 35 år.

Først troede vi begge, at det var nogle der ville gøre tilnærmelser, men ikke mange minutter efter, viste de fotografier af deres koner og børn og forsøgte på gebrokkent engelsk at spørge os om vi ville invitere dem proforma til Danmark således at de kunne få pas og komme ud af Polen. Deres mål var Australien.

Hanne og jeg snakkede lidt frem og tilbage uden helt at ane konsekvenserne og sagde ja, for vi ville da gerne hjælpe disse familier ud af landet.

Ergo måtte vi bruge en del af følgende dag på paskontoret, hvor vi skulle underskrive en hel masse papirer.

Men hvordan den historie ender får du senere.

Jeg sidder her og forundres over, som tiden i grunden stormer af sted. Det er ret utroligt at jeg skal til at få fingrene ud snart og få set på hvornår og hvordan samt gjort noget ved salg af forskelligt. Måske kommer der en i morgen og ser på den chaiselong som mange spørger til, men ingen endnu har vovet at købe. Jeg glæder mig så meget til at vi kan være sammen, bo sammen, dele vores liv med hinanden. Det ligger der

foran, som et nyt kapitel i vores fælles liv, som vi modigt har villet realisere, inden det blev for sent.

Jeg elsker dig og føler dig altid i dybet af mit hjerte eller snarere hele mit indre.

De kærligste og ømmeste hilsner

Fra din Karen

Ps. 1.billede er af mig, som Lisa tog i dag, og 2. billede er af Lisa med tørklæde, fordi hendes trigenius nerve plagede hende 3. billede er en togskitse af vævepiger jeg tegnede når vi kørte i tog og 4. billede er en skitse fra et hus i Lotz

Kapitel 12

Ting tager tid

Torsdag d. 20.07

Sms:

Brevet blir lidt forsinket i dag

Respons, datoer og fremover

Min kære Karen.

Tak for dit brev og de dejlige billeder. Det var især spændende at se din tegning fra Lotz, fordi jeg har mange billeder fra den by inde i hovedet. Jeg har godt nok aldrig været der, men jeg har mange billeder af netop sådanne bygninger, som Roman Polanski brugte, som sine kulisser i de film, han lavede, mens han var elev på det polske filmakademi i Lotz. Jeg tror, det var sidst i halvtredserne.

Nå men nu sidder jeg på mit værelse efter endnu en dag, hvor det har været svært at koncentrere sig om ret meget, i hvert fald ikke på en gang.

Jeg savner dig meget og må så af og til give hundene et kram, det er ikke det samme, skulle jeg hilse og sige, men det giver mig en glæde, at vise dem, hvor godt jeg kan lide dem og de viser mig konstant, hvor godt de kan lide mig, ikke mindst når jeg går ud i køkkenet. Og det selv om, de ikke får andet end deres hundefoder og en ekstra godbid hver morgen.

Nå, men jeg kommer til at tænke på, at du engang skrev til mig at jeg gjorde dig lykkelig og du ville så gerne gøre mig lykkelig. Lad mig sige, at det gør du, bare tanken om dig, fylder mig med varme og jeg ville ønske vi skulle ses om lidt. Men det er vist godt at få redet alle tråde ud og yderligere få bundet knuder på dem og det ser det ud til at det er det, der sker stille og roligt, men Ting Ta'r Tid.

Datoer

Nu er vi imidlertid ved at få broderet i vores kalendere, men der kan jo stadig de næste to måneder komme forbehold, mest i form af, at vi ikke kan tage til Lyngø. Det må vi overstå på bedste måde, indtil det hus her, bliver vores fælles hjem. Det glæder jeg mig til.

Når vi ses den 29. – 31. juli kan du godt invitere dine piger, eller hvem du vil. Jeg må jo hellere blive godkendt.

Amager tur og John Grøndal kunne måske blive den 10 – 11. august. Det er mellem to andre gange, hvor vi ses.

Måske har jeg igen rodet rundt i nogle datoer, men omkring Regitzes fest lørdag den 26. august har jeg ikke mulighed for at invitere dig til Lyngø. Men jeg skal nok finde en løsning. Jeg vil meget gerne have at vi kommer med og det samme vil Regitze og Erik.

Festen holdes i Restaurant Kastrup Strandpark, Kastrup Strandpark fra kl. 18.30.

Vesthusets arrangement søndag den 24. september er et eftermiddagsarrangement, og vare ca. fra kl. 13 til kl. 17 – 18 stykker.

Hanne overtager sit hus den 15. september, men flytter først rigtigt den 1. oktober.

Jeg ved ikke, hvad du forestiller dig, men for at du ved det, så har jeg lovet hende, at der ikke flytter en anden ind to dage efter, hun er flyttet. Jeg glæder mig til at høre dit forslag, når du er klar til det. Vi skal selvfølgelig have noget overlap, så vi kan få ordnet, hvad du evt. kunne tænke dig, der skal ændres.

Jeg må lige sige, at den tid, hvor jeg har kræfter til de store byggeprojekter er for længst forbi.

Selv om jeg forhåbentligt snart får det noget bedre, så kommer konditionen ikke tilbage lige med det samme. Kræfterne har jeg sådan set, men det er nok pga. min vægttræning. Jeg prøver som vanligt at køre programmet igennem, helst hver anden dag. Men jeg kan heldigvis sidde ned, til det meste.

Men det er også vigtigt, når jeg taber mig, som jeg gør i disse dage, skal det helst ikke være muskelmasse, der falder på gulvet. Egentligt var min tanke at gå lidt på kur her i sommer, men det tror jeg ikke jeg behøver, som det er nu. Jeg har tabt 3 kg. her i juli.

A. er hos en veninde i Glumsø og kommer sent hjem, så om lidt vil jeg lægge mig ind på sofaen sammen med hundene, som i øvrigt har lært, at de ikke må sove i sengene, selv om de er vant til det hjemmefra.

Den årlige tradition, Borgerforeningens oktoberfest, går vi glip af, for det er lørdag den 30. september, det er nok derfor det hedder oktoberfest. Det er den weekend, hvor jeg har lovet Hanne, ikke at være hjemme.

Sms'en om det forsinkede brev, kom jeg ved en fejl til at sende til John G. Det skulle gå lidt hurtigt.

Fremover

Næsten alt mellem os pt. handler om tiden fremover. Så lad os (og især mig) prøve at slappe af og tage det roligt til fremtid bliver til nutid.

J.e.d.

De kærligste hilsner fra

Din Niels, som glæder sig så meget til, at være sammen med dig igen.

En masse respons og kronike

Min elskede Niels

Jeg var noget rastløs de sidste tre kvarter inden du sendte din sms, som jeg kunne forstå du lige i skyndingen også fik sendt til John. Men tak for det, for når du nu er lidt mat i sokkerne, kan min forestillingsverden hurtigt svinge sig en anelse op i ængstelse. Jeg tænkte du nok havde set Tour de France-etapen. Så det hjalp jo noget på ventetiden. Jeg vil også lige sige tak til invitationen som du sågar sendte som billede. Det er faktisk rart at vide også hvordan Regitzes mand Erik ser ud.

Jeg kender helt sikkert vældig godt det at trøste mig lidt med kattene når jeg savner dig særlig meget.

Især Simba (den lyse han) kan pludselig dukke op ved mig og blive aldeles kælen på en meget givende måde, idet han lyder som en kurrende skovdue og ofte bliver så ivrig at han triller ned bag min ryg og stolen jeg sidder på for at kunne lægge sit hoved helt ind til mig. Silva er, som du ved også meget kælen, men noget mere kontant, hun vil simpelthen aes og kløs, eller bide lidt i mit hår, hvis det er nyvasket. Får hun ikke mig til at kæle og klø, bliver hun mopset.

Jeg er glad for at jeg giver dig glæde Niels og jeg håber og tror at det er det vi kan give til hinanden, i resten af vores liv. Jeg tror vi vil være gode til at løse de evt. problemer der jo kan opstå, og jeg fornemmer at vi er så tætte på en måde, at vi vil gøre det nænsomt og kærligt. Jeg føler det er det vi tidligt blev klar over, og det som vi blev gelejdet til.

Også jeg fyldes jo med stor varme og dyb længsel efter dig.

Jeg vil se om det kunne lade sig gøre at invitere i det mindste Krista, for Miriam er stadig på Anholt også i den uge. Måske er det også bedst at invitere Miriam senere, og da er jeg nødt til også at invitere Bent og børnebørnene. Miriam er jeg ikke sikker på vil komme alene.

Det vil være ganske fint med d. 10. og 11. august at komme på en Amager tur og besøge John. De andre datoer har jeg fået noteret.

Og selvfølgelig flytter jeg ikke ind straks Hanne er væk fra huset. Det syntes jeg simpelthen ikke er passende, og jeg vil naturligvis gerne tage et ordentligt hensyn til hende. Selv skal jeg jo også lige finde ud af adskilligt.

Jeg kan jo ikke lade være med også at ønske, det er en god dag i forhold til at jeg tjekker de astrologiske indflydelser. Det gør jeg mest, når jeg virkelig vil snakke med Vorherre, og jeg tror, det er en slags guddommeligt sprog, der er lagt i de energier vi muligvis bliver påvirket af, såvel som vi også har et kort i hvert enkelt menneskes hånd, bortset fra at jeg aldrig rigtig har sat mig helt ind i håndlæsningens kunst.

I alt fald er det ret interessant at det stort set holder stik. Syntes du det er lidt for meget så håber jeg bare du kan bære over med mig.

Den bedste dato er søndag d. 22. oktober, men der er også nogle i nov. der går an.

Måske er der mulighed for at jeg kan få Miriams kæreste Bent engageret sammen med en hjælper, da han jo er flyttemand og har nogle muligheder der måske kan betales sort.

Og kære Niels, du skal ikke ud i hverken store byggeprojekter eller mindre. Måske blot ganske små, jeg kan jo gøre det jeg finder vigtigt, uden du også skal stå på hovedet.

Men jeg håber du snart får afklaret hvad det er der gør dig så træt og får dig til at miste appetitten. Det gør mig bekymret.

Jeg ville ønske, virkelig ønske jeg kunne være hos dig.

Lørdag d.30. september er du selvfølgelig ret velkommen hos mig. KRØNIKEN

Dage og nætter i Krakow

Efter mange spændende dage specielt i Krakow, blev det tid at drage mod Danmark igen. Vi var jævnt trætte af at stå i kø i over en time, hvis vi ville købe en isvaffel, spise rødbedesuppe med lidt kartoffel og et styk brød til mange aftner, fordi vi faktisk blev lidt trætte af de få andre retter vi blev tilbudt, og naturligvis ikke kunne spise dyreryg og glaserede kartofler hver aften.

Alting i byerne lukkede kl. 22 og kun en enkelt aften fik Peter os gelejdet ind ad bagdøren til noget ala privatfest, med striptease indrulleret. Peter var fra vores akademi, men havde søgt 1 års ophold på Krakows Kunstakademi, fordi der var et eller andet specielt man kunne studere der. Den striptease, havde nok ikke meget med den danske frimodighed at gøre, men mindede snarere om ballet bag et slør. Det var jeg faktisk lettet over, for det er ikke lige mig at sidde og glo på kvinder der smider tøjet langsomt. Men bortset fra det virkede det ret smukt som sagt.

Det korte af det lange var at vi havnede på et af vores værelser på hotellet en del af aftenen, og så havde vi selvfølgelig fornøjelse af den fornemme champagne "Den gule enke", som for os ikke kostede ret meget da vi jo havde vekslet sort.

En eller anden sen nattetime ville nogle af os lige "luftes" lidt og gik målrettet ned på Krakows smukke torv. Alt andet byggeri i denne by var overdænget med et lag sort farve, grundet kulminerne tæt på.

Vi havde denne lette rus af champagne, da Jens pludselig fik øje på en højst besynderlig cyklist. Vi vendte os alle om for at se mod Jenses pegende finger og jeg må tilstå at det jeg så den nat, godt kunne få mig til at spekulere på syner og lign, var det ikke fordi vi alle sammen så det samme. Ude på en sidegade cyklede en ung mand rundt på en ethjulet cykel iført en trikot bluse og ellers splitternøgen.

Jeg ville have givet en del for at have haft nutidens mobil med kamera og skudt et billede eller mere af, på det syn, men for en gangs skyld havde jeg ikke min tegneblok og blyant med, så det blev ved mindet, manden cyklede flittigt rundt og stod på hænder på det lille område sadlen bestod af. Dygtig var han, men hvorfor dygtig uden bukser på?

På hotellet gik oplevelsen sin sejrsgang, og ingen af os kom til at se dyner, før ud på de lyse morgentimer, hvor vi måtte transportere en totalt champagneberuset Jens ind i hans seng.

Rejsen hjem

Efter en trættende togrejse endte vi på færgen, der skulle transportere os til København. Netop som vi skulle fra landgang, hørtes der råben og kommandotoner.

Det var mandsstemmer.

Vi kunne ikke lade være med at søge mod situationen. Det viste sig at en ung polak havde sneget sig ombord på færgen som blind passager, i et forsøg på, at flygte, som

Du har ret i at rigtig meget mellem os pt. handler om tiden fremover, men ikke alt. For vigtigst er, at opleve den varme og kærlighed vi dagligt forsøger i ord at fortælle hinanden. Det er stadig værd og skal da forblive værd at takke for. Det er så vigtigt at tage vores fremtid roligt, og prøve at slappe af så godt vi begge to kan.

Dnia 12.04.1944 1944 r.
 Zarchiwować podczas pobytu w Polsce
 To be kept while in Poland

31-002 Kraków, ul. Półwiejska 22
 Tel. 241-62, 22-81, 24-14
 1-10-1944

Kwit. potwierdzeniowy - Acquittance W-1, Ser. K № 0812540
 Rozmiana Lde Marzen Domio P.4505151

Waluta Curren- cy		Kwota w walucie Amount	Kurs, mno- żnik of exchange	Równoważ- nik w zł Amount in zł	Wypłacone w zł Payment in zł	Zaliczenie na ustługi w zł Value of services in zł	Główna usługa Services	Oświadczenia wymiana walut osoby dni stawka		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
Pozostałe i inne waluty — Foreign currencies										
4 US — 1, 10.14 10.15 10.15 10.15 10.15 10.15 10.15 10.15 10.15 10.15										
Exchange orders, vouchers										
Potrącenie w gotówce zł Deducted in cash zł										
Wydane za zwrotkiem wpisane Visa certificate issued										

Jeg er glad for du ikke også skal pakke og flytte. At du på den måde kan og må sørge for, at fornemme den glæde, selv om der sikkert er meget der tales om og tænkes i forbindelse med deling osv.

j.e.d.

De kærligste hilsner, forestillende kys og knus, og ømmeste tanker

Fra din Karen

Ps. Jeg sender lige den kvittering eller hvad det nu var, som jeg fik udleveret, da jeg underskrev de mange papirer til accept af, at få en polsk familie på ferie i Danmark.

Fredag d. 21.07

Min kære Karen.

Jeg vil nu skynde mig at skrive til dig, så du ikke får brevet så sent i dag. Men vi har jo aftalt, at fra min side vil der enten ligge et brev eller en besked inden kl. 18.

Det er let nok for mig at sætte mig til tasterne med tanker om at skrive til dig.

Der farer også nogle tanker rundt inde i mit hoved omkring, hvad jeg vil skrive om. Her er der nogle stille dage og hvis jeg havde været helt på mærkerne, var jeg nok også mere inspireret til at skrive, både om tanker og krøniker.

Men nu prøver jeg begge dele.

Jeg startede dagen med ét boblebad. Det renser lidt, men får ikke tanker og fantasi i gang – eller også skyldes det bare min tilstand. Hvis jeg ser bort fra lidt manglende kræfter, kvalme og træthed, så har jeg det såmænd udmærket.

Men problemet med at starte dagen med et bad er mere, at jeg ikke får gået min morgentur og er der noget, der klarer tanker, så er det min morgentur. Her får tanker lov at flyve og bliver så indfanget efterhånden, som jeg kan bruge dem til noget.

Om visualisering

De dage, hvor jeg skal noget bestemt. F.eks. løse en eller anden opgave, på job eller lignende bliver morgenturen også brugt til at visualisere de episoder, der kan komme i løbet af dagen.

Da jeg i sin tid startede med at visualisere kommende projekter, var det i forbindelse med weekend vagter på Oure. Sådan en weekendvagt begyndte efterhånden at blive lidt

triviel og ensformig. Nå jeg så i tankerne gik den igennem, var den stadig triviel og ensformig, men jeg havde ligesom fået plads til mig selv i det trivielle og ensformige. Det skal forstås sådan, at jeg fik taget de små lyspunkter frem og gjort dem væsentlige – og dermed var jeg lige ved at glæde mig til, at vagten skulle starte. Der kunne også blive plads til improvisationer og andre indslag, fordi alt det, der skulle gøres var på plads og mere end tænkt igennem = visualiseret.

Ellers bruger jeg det, at når jeg træder ud af døren om morgenen siger jeg til mig selv: Det her kan blive en dejlig dag. Herefter bruger jeg så noget af turen til at tænke på, hvad der kan gøre det til en dejlig dag.

Det er ikke et udsagn, jeg misbruger eller automatisk bruger hver dag, men når det falder mig ind, må der være en grund til det og så siger jeg det til mig selv.

Du får lige en lille anekdote i forlængelse af noget, vi har skrevet om.

KRØNIKEN

De koncerter, jeg afholdt på kælkeafternerne, var altid ret godt besøgt. Kælketurene var populære og de engelske guider var gode til at sælge billetter til det.

Det foregik sådan, at der først var kælkning også kaldet Rodelfarht eller Tobogganing. Efter kælkningen var der så med i den billet, folk havde købt, at de gik indenfor og fik en Glühwein, Jägertee eller lignende og der var så samtidigt koncerten.

Der var i mange uger flest fra de engelske bureauer til disse arrangementer.

En aften havde jeg udelukkende hørt folk tale engelsk og vidste selvfølgelig, at der ikke var danskere, så englænderne skulle have et show på deres betingelser, tænkte jeg.

Folk sad pænt bænket, havde drukket ud og fået fyldt op, så der startede jeg med en lille præsentation.

Jeg fortalte (selvfølgelig på engelsk) at jeg ville starte med en sang, der virkelig kunne minde os om England her nede i den hvide verden. Jeg sluttede med at sige, at det var så smukt poetisk beskrevet og med en smuk melodi. Kort sagt en af de mest typiske engelske sange jeg kendte.

Så lød en høj stemme ned fra salen: "Don't mind. We are all schottish".

Hvis kælkebanen af forskellige grunde var lukket plejede vi at finde på noget andet, for det var så lukrativt ikke kun for mig som musiker, men for alle guiderne og herunder igen mig, som guide, at afholde disse aftener.

Du får et par hurtigt skannede billeder, fra en aften, hvor vi lavede langrend, musik og diverse sjov i området omkring, Hotel Jagdhof, hvor jeg boede på det tidspunkt. Jeg kan ikke huske, hvem den lille pige var, men jeg husker, at vi havde ladet hende vinde langrendsløbet og jeg holder hende op, sammen med min gode ven Christian, som var vært på Hotel Jagdhof.

Epilog

Det var en kort krønike, men anekdoten her, skulle du jo have, mens den nærmest er aktuel.

Jeg glæder mig vildt meget til at se dig igen og bare være tæt sammen med dig, hvad enten vi blot er i samme lokale eller i samme seng.

Jeg elsker dig og glæder mig til at mærke dig tæt på mig. Nu kan jeg vist godt skrive det. Det er om 7 dage.

De kærligste hilsner fra

Din Niels.

Lørdag d. 22.07

Nogle svar og refleksioner og en krønike

Min kære Niels

Tak for brevet og det dejlige billede.

Med hensyn til vores aftale om at du sender brev eller besked senest kl. 18, så er det fordi du har forvent mig noget med en lille besked flere timer inden, så du skal bestemt ikke opfatte det som en bebrejdelse, du har adviseret og vi har den aftale. Men i og med du ikke rigtig er på toppen, kan jeg godt bekymre mig en smule, netop fordi du har sendt disse små beskeder om forsinkelser, som jo aldrig var det, fordi de altid alligevel kom

inden kl. 18. Det jeg skrev om min tilstand i går, er jo egentlig mere et udtryk for min kærlighed og bekymring for dig, og ikke for alt mulig andet.

Det lyder interessant, den måde du gennem tiden har kunnet visualisere dig på.

Jeg ved ikke om jeg selv kender det sådan.

I min undervisning byggede jeg et fast skelet op, om forløb så jeg vidste, som i en skitse, hvad det var jeg ville med de uger eleverne var hos mig, og på cykelturen ind til skolen fik jeg så forskellige indfald, som jeg kunne benytte. Nu var min cykeltur jo 12 km ind, så dagligt fik jeg det meste af året i de år jeg boede i Beder cyklet 24 km om dagen.

Hjemturen fungerede som en slags udrensning. For mange af eleverne havde store og tunge problemer, som blev snakket og malet ud, og som godt kunne tynde mig, fordi jeg så intens, søgte løsninger, behandlingsmulighed og forløsning.

Ved at forestille mig situationernes forløb på hjemvejen, kunne jeg som regel fuldstændig slukke kontakten, når jeg kom hjem til børnene, for på det tidspunkt var Miriam kommet til at bo hos mig igen.

Mine børn skulle jo nødig have en fraværende mor, der spekulerede sig ud i løsningsmodeller over aftensmaden.

At din morgentur er vigtig kan jeg godt fornemme, og den er jo også med til at styrke dig fysisk.

Hvis jeg føler mig lidt flad en formiddag så ved jeg at et kvarter til halv times dans, eller ude tur på cykel, frisker hele min psyke og krop op. (mest dansen, for musikken er jo med til at sætte endnu mere gang i endorfinerne).

Jeg håber snart du kan få afklaring på dit helbred.

Apropos visualisering så bruger jeg tit lidt af dette i forhold til os, og også i forhold til at få overblik og styr på, hvornår jeg egentlig skal opsige lejligheden, og hvordan jeg skal pakke, hvor jeg skal bestille kasser til flytningen osv. osv...

Så kan jeg godt føle ind i mellem, at det er svært helt at få overblik over og at jeg gerne ville snakke lidt med dig om det, ind imellem.

KRØNIKEN

De enlige mødres paradis

Måske skulle jeg her lige oplyse at året 1984 blev et utroligt dejligt år for mig, ikke mindst på grund af P.M. Møllers vej også kaldet "De enlige mødres paradis".

I marts 1984 opdagede jeg en morgenstund at en kvinde med langt rødt hår og en lille mørkhåret dreng, var i færd med at flytte ind i taglejligheden.

Hver opgang bestod af en stuelejlighed og en taglejlighed. Senere blev flere af disse tofamiliehuse til enfamiliehuse, i forbindelse med restaureringen af hele gadens huse.

Jeg skulle ned med lille Krista i vuggestue og på akademiet.

Men det var rart at vide at der flyttede en kvinde på min alder, med en lille dreng på Kristas alder, ind lige over os.

Allerede om eftermiddagen bankede det på min dør og kvinden fra om morgenen stod i den og smilede. Hun så sød og køn ud og fortalte at hun hed Lone.

Selvfølgelig sludrede vi løs med det samme, mens den lille dreng som hed Sune og Krista fik en eller anden slags babykontakt etableret.

Sune viste sig at være en forholdsvis vred lille fyr. Og det gik hurtigt op for mig, at Lone havde særdeles mange problemer.

Dem vil jeg nok ikke kunne undgå at berøre lidt.

Sune gik altid på tæerne. Han kunne ligesom ikke formå at sætte hele foden ned. Han kunne også finde på pludselig at slå, eller stikke en med et eller andet han fandt. Kort sagt, ligefrem at sige han stortrivedes kan man ikke hævde.

Hans far var mexicaner og boede derovre tilmed.

Lone havde mødt faderen i en eller anden periode af sit liv, og ganske givet i Århus, hvor han en kort overgang gik på Århus universitet.

Lone var meget svingende overfor Sune. Den ene dag ville hun lege med ham til kl. var omkring midnat og den næste puttede hun ham kl. 19 og ignorerede hans enorme protestskrig.

En aften kunne jeg høre en masse latter og snak og da Krista sov sødeligt besluttede jeg at stikke op og blande mig lidt i selskabet, for latter er ret tiltrækkende.

Straks jeg kom ind stødte jeg ind i Therese, en storsmilende kvinde, også med langt rødt hår som Lone, og vi kom usædvanlig hurtigt på talefod og fortrolighed.

Og så var vejen banet for en masse fællesspisning i vores små seks kvadratmeter store køkkener, byture to og to, hvor tredjemand passede børnene, som også Therese havde en af, nemlig Maria, som på det tidspunkt var syv år.

Vi gik alle sammen på cafe' lørdag søndag, med børn og klapvogne, og vi snakkede fanden et øre af, som veninder nu engang gør.

På akademiet havde jeg lidt kørende med en grafiker kaldet Bo, selv om det ikke lige var ham jeg følte jeg skulle dele mit liv med. Desværre mente han det modsatte. Han var en utrolig dygtig grafiker og dette at tegne delte vi jo med hinanden. Pudsigt nok var der også en maler der hed det samme, som også kunne være et brugbart emne at underholde sig lidt med. Men energien mener jeg ikke har godt af for spredte fægtninger, så jeg prøvede i nogle måneder med grafikereren.

Jeg har kun en gang prøvet det som de fleste vist har, at være sammen med en bare en aften. Det måtte jeg erkende var totalt intetsigende, og for mig oplevedes det på ingen måde som frihed.

Efter en stor fællesudstilling på egeskov slot på Fyn, i slutningen af juni, besluttede jeg temmelig impulsivt, at jeg ville på Anholtlejren, som jeg jo havde været på året før med Jeppe og alle vores børn.

Straks jeg kom hjem kontaktede jeg Susanne, som var arrangør af lejren sammen med sin mand Niels.

Hun beklagede meget og fortalte mig at der var over 140, der havde tilmeldt sig og det var mere end det dobbelte af 1983.

Som hun sagde, du har jo ret til at slå dit telt op, det er jo en officiel campingplads vi lejer os ind på, men du skal nok ikke regne med, at du kan være med til aktiviteterne og fællesspisningen.

Jeg tænkte at der nok var nogen der ikke dukkede op. Det største problem var imidlertid færebilletterne, idet de skulle være bestilt i marts april, for at man havde en chance. Alligevel pakkede jeg Kristas gamle store barnevogn med telt, bleer, luftmadrasser og tøj, for jeg følte bare, at derover skulle jeg.

Dette chancespil, fortæller jeg om næste gang.

Nu vil jeg bare sende dig mit brev og ønske dig en rigtig god nat, visualisere en varm omfavelse og opleve i denne tilstand at være dig nær, hele natten.

Jeg elsker dig så højt.

De kærligste hilsner

Fra din Karen

Søndag d. 23.07

Sms:

Min kære skat

Du får lige et virtuelt kys ❤️🎵 og et J.e.d.

Jeg ringer lidt senere når hundene er blevet hentet 🐕.

De kærligste hilsner fra din Niels.

M.d.n.:

Niels ringede til mig mens jeg gik rundt i Liseleje sammen med Ellis og Krista. Vi stod, efter en tur i en smuk skov nær stranden, med legepladser for børn i alle aldre, og ville have en kop cafe 'Latte. Der var meget trafik og dermed temmelig meget larm omkring mig så det var ikke helt nemt at høre Niels klart. Men han fortalte at han skulle have en scanning af tarmen, i morgen, hvilket var nærmest en lettelse for mig at høre. Jeg var jo ved at fortvivle over, at han ikke kom under en grundig vurdering snart. Han havde jo gået i 1½ måned med de smerter, den feber og den træthed, der ikke kunne skjules. I virkeligheden havde han måske gået i flere måneder.

Min Kære Karen.

Mange tak for dit brev.

Jeg sidder bare og kigger ud på en regn, som langsomt falder ned. Det er så langsomt, så jeg kan næsten forestille mig, at det var snefnug.

Mine kaprifolier holder stadig ved og sender nye knopper i blomst, mens valmuerne går et hurtigt livsforløb igennem og nu står med store bristefærdige knopper i over en meters højde. Selv om de er afblomstret er de meget kønne, da de holder den grønne farve på blade og stængler.

Hvis jeg husker at vedhæfte billedet, så er det udsigten fra mit værelse i dag.

Respons

Der mangler vist lidt respons til de seneste breve, så det vil jeg lige koncentrere mig om i dag.

Vi har en hundetransportbil stående herude og den har vi netop fyldt med hundenes puder mv. og om lidt vil Hanne køre hundene til Store Merløse, hvor de skal fortsætte deres ferie hos Rasmus' svigermor.

Transportbilen er Rasmus bil, som i forvejen er fuld af hundehår.

Jeg kan huske, da jeg havde Freja samt en Chevy, som var fyldt med hundehår. Det var ikke særlig lækkert. Havde jeg tænkt over det skulle Freja have haft et bur til biltransport.

Det er ikke så meget de hår, der sidder i bilen, som det, at de kommer på alt tøj, bare man sætter sig.

Freja skulle jo have det så godt, så jeg købte en sikkerhedssele til hende, så hun kunne sidde på et sæde og nyde turen i stedet for at sidde i et bur.

Ang. stednavne i Oure, så var den kun oppe at vende i skurvognen en gang imellem, hvor vi godt nok mente, at de kunne bruge livmoderen til at navngive deres lille bydel, men det skulle dog ifølge skurvognen være med det oprindelige græske ord: Hysterikos / hysteria.

Nå, der blev aldrig mere ud af den historie.

Jeg går ud fra at P.M. Møllers vej var til ære for den pragtfulde og lidt miskendte danske forfatter Poul Martin Møller.

Vi må jo se, men jeg tror ikke, jeg får det dårligere af at komme omkring hospitalet. Så jeg tror vi under alle omstændigheder får en god weekend sammen.

Uanset, hvordan jeg har det, så bliver der ikke snydt med morgenturen for det er jo så kun mig selv jeg snyder – og jeg ville opdage det.

Selv en kort morgentur er en morgentur.

Jeg kan kun sige, at det er forfærdeligt at høre om en dreng som Sune. Det må være et af dem, Niels Hausgaard omtaler som "De onde børn".

I øvrigt er han utrolig morsom i sin rolle som overlærer Skjælager, der sammen med en meget flittig elev rejser land og rige rundt og fortæller om skolen før og nu – især før.

*Jeg glæder mig til
at høre
fortsættelsen på dit
chancespil i
forbindelse med ø-
lejren.*

Epilog

Nu er Hanne taget af sted med hundene og der er meget stille her. Det er måske også meget godt, som Gerdas fine farmor sagde, da hun hørte, at Gerda "kun" havde født en pige.

Jeg vil sætte mig ind i stuen og se sidste etape af Tour de France. Jeg vil prøve at spise en smule frokost, det kan jeg vist godt.

Jeg har ikke glemt de muligheder, der er for dig omkring vores klassefest, men jeg vil hellere tale om det, når vi ses.

J.e.d.

De kærligste hilsner

Din Niels.

Lidt respons, lidt filosofi om fortid og kærlighed og en krønike

Min kære Niels

Tak for dit brev med mest respons.

Når du fortæller om de to hunde og deres hundehår, der jo let kan sætte sig alle vegne, så kommer jeg til at tænke på kattehår. For katte fælder jo også. Og selvom jeg ud fra erfaring syntes hunde fælder mere, eller mere bunkeagtigt, så er det jo bare min oplevelse.

Nu skal kattene jo ekstremt sjældent transporteres nogen steder hen og skal de, har jeg transportbure til begge to.

Jeg tænker nok mere på i det daglige.

Du har helt ret, P.M. Møllers vej er opkaldt efter forfatteren Poul Martin Møller, hvis bog "En dansk students eventyr" har henrykket mig mere end en gang, den er virkelig et mesterstykke. Jeg kender til gengæld ikke så meget andet fra hans hånd.

Med hensyn til Lille Sune så vil jeg komme mere ind på denne drengs tilværelse sammen med sin noget forstyrrede og uligevægtige mor Lone.

Nogle refleksioner om kærligheden i livet

Jeg vil godt fortælle dig at det er lidt svært på en måde, at skrive til dig om en stor forelskelse og samtidig erkende i dag, at den følelse af helhed og inderlighed, som jeg oplever med dig, faktisk ikke var rigtigt tilgængeligt for mig på det tidspunkt jeg vil fortælle dig.

Måske er det fordi det er gennemlevet og kan ses tilbage på, stille og roligt.

Men den kærlighed jeg bærer til dig er ligesom større, fordi den indeholder flere nuancer, mere erkendelse og indsigt og større dybde og taknemmelighed.

I det herrens år 1984, 34 år gammel, hvor jeg mødte kærligheden reelt, efter nok mange års, ikke kærlighedsløse, men snarere begrænsede åbninger til den, kan jeg sige, at jeg lærte utrolig meget om livet, længslen og evnen til at rumme, ikke mindst mig selv i forhold til et andet menneske, som virkelig kom mig ved.

Jeg syntes at jeg dengang oplevede at begge parter var mere optaget af hvad vi gerne ville have af den anden og ikke så meget på, hvad vi kunne give til den anden.

Og jeg havde ingen forståelse for, de små afgørende detaljer og "finmotorik" i forhold til dels at være omhyggelig med at bygge et tillidsfuldt rum op, dels at være klar og oprigtig, uden at det betød at jeg så skulle fortælle hver eneste detalje af min egen frustration og sårbarhed osv. kort sagt forstod jeg ikke, at det ikke kun er serveret fra oven og så er der ikke mere at gøre i det. For det er jo ikke et eller andet mål der tæller, det er de skridt vi tager på vejen sammen, der er de egentlige væsentligheder.

Måske kunne jeg sige at både Georg og Jeppe havde fungeret mere som en længsel efter noget der handlede om normalitet, noget der ikke skilte sig for meget ud, mere end som en stor oplevet kærlighed. (David var jo blot et broderligt skjold for livet selv).

Med dem, var det vigtigste at undgå at lave de samme håbløse fejl som mine forældre, samtidig med at det så skete i næsten værre grad.

KRØNIKEN

Anholt

Efter en times togtur med en slags gris, der kørte fra Århus til Grenå, stod jeg af med en sovende Krista placeret nærmest ovenpå en masse habengut.

Der var et pænt stykke fra toget ned til havnen, som jeg og flere andre valgte at spadserer ned til. Jeg var i god tid og havde gennem Susanne fået vejledning i rute og tidsplan, så der var fuld kontrol på den side af sagen.

Problemet var hvordan jeg kom med færgen til Anholt. Den sejlede kun en gang om dagen og billetterne skulle have været købt flere måneder i forvejen. Jeg havde selvfølgelig kontaktet billetkontoret telefonisk og de havde selvfølgelig beklaget og sagt at der ofte blev et par pladser hvis man stillede sig op ved båden, idet der som regel altid var nogen der ikke ankom til tiden, eller blev syge og aflyste osv.

Så jeg stillede mig med barnevogn og Krista nede foran båden, sammen med adskillige andre håbefulde mennesker, og ventede til alle med billet var kommet ombord.

Så vendte den ene af mændene der havde stået ved landgangsporten sig om og vinkede mig hen. Og det var helt tydeligt mig som denne solrige formiddag, som den eneste blev inviteret ombord, selvfølgelig mod betaling, men jeg følte mig utrolig heldig.

Den lille båd var stuvende fuld. Voksne og børn sad ude på dækket og slikkede solskin og der blev snakket livligt.

Jeg satte mig også der og kom kort efter i snak med nogle, der åbenbart også var på vej til lejren. Det tegnede jo godt.

Ude ved agterstavnen stod en mand på min alder i en orange anorak med ryggen til. Der var et eller andet over ham. Som om jeg kendte ham.

Efter 3½ times vuggende sejlads, hvor en del, især børn, havde fået bleg hudfarve, hen mod skæret af grønligt, samt af og til vendte en slags vrangside ud, nåede vi endelig den lille havn, hvor nogle mennesker stod med et stort skilt hvorpå der vistnok stod, "Velkommen til Anholtlejren".

Hverken Krista eller jeg var heldigvis blevet påvirket af sejlturen, men kunne gå fornøjede i land med al oppakningen med. Mange var jo nødt til at vente til vognen med deres bagage rullede frem.

Der kørte ingen biler på den eneste vej der skar sig gennem landet. På venstre side lå stranden og i dens forlængelse dukkede Campingpladsen op, på højre side tårnede sig et vældigt bakke drag.

Den første del af pladsen var besat af tre store militærtelte, med nogle småtelte placeret udenom.

Susanne kom mig i møde og fortalte at jeg godt kunne blive deltager på lejren alligevel for, der var en hel familie der havde meldt fra. Om det var held eller hvad så følte jeg simpelthen at den fornemmelse jeg havde haft siden udstillingen på Egeskov slot, holdt stik.

De kommende dage blev der arrangeret workshops af frivillige deltagere hvor jeg også bød ind med lidt astrologi.

Og om aftenen var der lagt op til den helt store hygge med guitaraspil og fællessang.

Første aften faldt Krista hurtigt i søvn, sikkert udmattet af rejsen og det nye.

Anden aften havde jeg puttet hende, og bagefter listet op til fællesteltene for at deltage i sangen. Rundt om disse telte lå der nu det ene lille telt efter det andet. Og deltagerne var en broget flok af både enlige og familier med en masse børn.

Denne aften blev der igen spillet og sunget. Hvilket der blev næsten hver aften resten af lejrens tid der gik frem til 1998.

Pludselig kom et par piger ind i det store telt, og fortalte at der løb en lille pige med gule krøller rundt derude. Alle, med små børn, velsagtens med gule krøller, blev febrilske, især jeg, for beskrivelsen var rammende for Krista.

Og ganske rigtigt. Den lille dame havde selv lynet teltåbningen op og gik glad og fro rundt. Heldigvis ganske afslappet.

Jeg tog hende med ind i teltet og fyren med den orange anorak fra båden, spurgte om han lige måtte sidde lidt med hende. Manden var Arthur.

Krista kvitterede med på storslået fyldigt kinesisk, at underholde hele teltet, hvilket fik Arthur til at mene, at hun var en reinkarnation af selveste Buddha, og faktisk kunne hun bortset fra krøllerne godt ligne sådan en lille en.

Problemet de kommende dage var at jeg var svær at få en reel kontakt med, for Arthur, har han siden sagt. Jeg kunne selvfølgelig også have gjort mere for at få kontakt til ham, men det var ikke noget der huede mig.

Ydermere var der flere der kredsede forstyrrende rundt, så jeg nærmest følte mig hensat til min pubertets tid i skolen, KUK og PUK. Det var som om alle var på jagt efter noget, så der var sådan en sær stemning af sød musik, ikke bare i forhold til mig, men overalt. Og der var mange mænd med, der var omkring min alder.

Det lykkedes dog en af deltagerne at være mere aktiv end andre, han blev for i øvrigt senere udråbt som Tarot mester i Danmark. Ulrik Golodnoff, og jeg kendte ham resten af hans liv og fik ham til nogle gange at komme på Gimle daghøjskole, for at undervise. Han døde for nogle år siden, da han ville fælde et stort træ og fik det ned i hovedet. Han var ret svær at undgå på lejren den sommer og vældig sjov, vittig og inspirerende.

Han ville gerne lære noget om astrologien fra mig og så tog han det som en selvfølge at jeg gerne ville lære noget om tarot oplæg af ham. Det lød jo vældig fornuftigt. Men det ærgrede mig til dels at han forhindrede en kontakt til den, jeg egentlig helst ville have kontakt til.

Det var simpelthen bare ikke det jeg skulle eller kunne, som om Gud eller en af hans hjælpere havde hvisket i mit øre at jeg ikke skulle bekymre mig, men bare trygt overlade det hele til dem. Og det gjorde jeg så.

Indeni vidste jeg mærkeligt nok at der ville ske mere, ligegyldigt om det blev nu eller ej, for det virkede så forudbestemt, som om nogen havde udvalgt ham og det ikke stod til at ændre.

Men på de 8 dage vi opholdt os på lejren, skete der ikke nogen verdens ting, selv om jeg klart fornemmede Arthurs interesse. For han benyttede ofte en lejlighed til at komme hen og snakke med mig. Og skal lige bemærkes, jeg var ret populær at kontakte for mange deltagere på lejren, fordi jeg lagde horoskoper og vidste noget om den slags, og det var et hit på sådan en lejr, så det han snakkede mest med mig om, var ovre i den enten praktiske, eller teoretiske side, og så kan det godt nok være vanskeligere at få andet i gang.

Hvad der siden skete, vil jeg fortælle i næste krønike. Du kan jo sikkert gætte noget af det.

Apropos den måde vi to, kom ind i denne sære forudbestemte kontakt på, havde også en lidt mere speciel og udefinerlig, men ret direkte måde at udfolde sig på.

Jeg fik en sær afklaret fornemmelse lige da din venneanmodning landede i min mailboks.

der opstod virkelig en kæmpe varm følelse lige med det samme, som jeg slet ikke kunne forstå, hvorfor opstod. Det var jo da sket mange gange før at der havnede en venneanmodning, fra både gamle kærester, klassekammerater, kukkere som andre, uden så meget som en trækning kom ind i mit indre univers.

Det helt mærkelige blev, da du så skrev hvordan du faktisk ikke bevidst havde trykket på venneanmodningen, før min bekræftelse kom.

Jeg venter spændt på hvordan det kommer til at gå i morgen og hvad de vil anbefale dig som behandling videre frem.

Krista vil gerne komme på søndag ved kaffetid (ca. kl. 14 - 15) og hilse på dig. Miriam må vi vente med, for hun kommer fra Anholt sent lørdag, så jeg gætter på den står i kærestetegn og udpakning søndag, inden arbejdet skal begynde igen mandag d. 31. Men det bliver ikke noget problem at møde hende på et tidspunkt. For også hun har jo ytret sig om, at jeg da ikke bare kan flytte sammen med dig, uden de har lært dig lidt at

kende. Det var sagt i spøg, men som Piet Hein sagde, så er "den der kun ta'r spøg for spøg og alvor kun alvorligt, de har faktisk fattet begge dele dårligt".

J.e.d.

De kærligste hilsner

Fra din Karen

Kapitel 13

Det går ned ad bakke

Mandag d. 24.07

Sms:

♥ min kære Niels ♥

Godmorgen.

Håber du får god behandling på sygehuset.

Sender dig lige lidt kærlighed og beklager min forvirring i går aftes, hvor jeg var overbevist om at jeg ikke havde fået sendt overskriften.

Jeg elsker dig. Kys fra din Karen ♥

Sms:

Min kære Karen. Tak for din søde morgen hilsen. Jeg har fået målt alt muligt og sidder nu og venter på lægen. De kan som vanligt ikke finde det notat som min egen læge har sendt hertil.

Skriver igen senere

Kærlig hilsen din Niels

Sms:

Er der et sygehus, en blodbank eller et andet sted i nærheden af dig hvor jeg evt. kan få taget blodprøve på mandag. Det vil lette sagen noget ♥

Sms:

Jeg tror det tætteste sted er Hillerød. Men kan man ikke gå op i vores lokale lægehus, vi har blodprøvetagning mellem 8 og 9?

Sms:

Det må man kunne. Jeg ringer og spørger dem.

Når jeg ikke er fra regionen, får de jo penge for det.

Hvad hedder lægehuset?

Sms:

Lægehuset Farum midtpunkt ♥

Refleksion og kærlige tanker

Min elskede Niels

Sikke en omgang du er kommet ud i, med din opblusning af sygdommen. Det gør mig så ondt for dig. Det jeg håber er, at de kan finde frem til en behandling der gavner dig, så du igen kan føle energien komme tilbage.

Det var så dejligt at høre din stemme igen, selv om jeg også får større længsel efter dig. Ellis og Krista er kommet her, da der ikke er den store energi til at kaste sig over projekt firmaopstart.

Krista er meget opgivende og stadig meget chokeret. Det kom tilbage efter nogle mere håbefulde uger. Jeg håber at dette at kunne snakke det igennem op til mange gange og lytte til hendes smerte, vil få tømt hende lidt, så hun snart kan tænke lidt videre.

I morgen tager vi i Zoologisk have, så der sker lidt for Ellis, som i øvrigt ser ud til at fungere helt fint.

Jeg får ikke skrevet et særlig langt brev her til aften hvilket skyldes Krista, men til gengæld tænker jeg utrolig meget på dig.

Jeg håber du får afklaret lidt om det videre forløb på onsdag og jeg kan forstå at blodprøven, som evt. skal udføres mandag, er for at følge dine tal.

Slagelse sygehus har vist fået en eller anden klage omkring deres akutmodtagelse. Men jeg husker ikke hvorfor. Den var i overskrifterne d. 29. juni husker jeg. Jeg nævner det fordi, der har været klager, og generelt siger læger på sygehusene over det meste af Sjælland, at deres nye it-system er lige så udueligt som skats. Ret utroligt der bliver valgt

sådanne systemer, som ikke er tjekket mere grundigt.

Uanset hvor træt og udmattet du er, glæder jeg mig inderligt til at se dig igen, kære Niels.

Men i aften vil jeg koncentrere mig om at give dig varme, kys og kærlige tanker og håbe og ønske for dig at du får en god nats søvn.

I kærlighed

Fra din Karen

Tirsdag d. 25.07

Sms: Jeg er nu hos min egen læge og venter

Referat fra dagen og noget kærlighed.

Min Kære Karen.

Tak for dit brev og din medfølelse med mig.

Osse tak for et dejligt billede fra Anholt.

Nu hvor jeg sidder foran computeren har jeg lidt kvalme og svært ved at koncentrere mig. Men du skal lige have et lille brev, så jeg kan fortælle dig, hvor godt det går fremad med sygehusenes rod.

Jeg har været rundt og prøvet at få styr på det, mange steder i dag.

Jeg har bl.a. været til blodprøve, her havde jeg beregnet, at det kunne tage op til en time i værste fald og det passede så med min næste aftale.

Meget overraskende kom jeg til med det samme. Der var overhovedet ikke nogen, som ventede. Det forærede mig pludselig en time midt i planen. Inden jeg skulle videre til hørecentret.

I blodbanken var der en bio analytiker, hedder det vist, som går med slør og jeg er ikke altid vild med folk, hvis navn, jeg dårligt kan udtale. Men jeg vidste heldigvis fra tidligere, at hun er dygtig. Det viste sig, at hun var meget dygtig og fik klaret det nul tid. Man kan jo ikke selv vælge, hvem man vil ind til, men hvis man kunne, ville jeg afgjort vælge hende fremover. Hun taler væsentligt bedre dansk end mange af de slaviske læger, der er ansat på Slagelse Sygehus.

Nå, men jeg fik en lille pause og besluttede mig for at gå på konditori. Det var ikke fordi jeg specielt trængte til en kop kaffe og en ostemad. Men det var udmærket. Der er kommet ny indehaver og det er et godt koncept, de har skruet sammen. For eksempel spørger de automatisk om man vil have iskoldt vand til kaffen – dejligt.

Og så et rosenbrød. Jeg skulle have taget ostemaden. Det er godt nok sødt, men det ved du jo alt om.

Videre på min færd. Jeg skulle også aflevere en urinprøve et eller andet sted, som jeg ikke var klar over, hvor var.

Så jeg gik op til min læge med det lille glas og de tog imod det.

For lidt siden ringede de fra Ringsted Sygehus, at jeg kunne komme til scanning allerede på torsdag kl. 9.00.

Det er jo godt nok og fint, at jeg havde været rundt og fået alle prøverne i orden.

Jeg kan så forestille mig, at en røntgenlæge skal se på scanningen om fredagen, hvors han ikke har ferie eller er til møde.

Så hvis vi kan vente til sidste øjeblik behøver alt det her ikke, at gribe meget ind i vores weekend.

Så skal jeg nok op til lægen og forhåbentligt i behandling mandag. Og så er det, vi kan rykke vores weekend en dag frem, så jeg kommer op til dig fredag til søndag. Men det ændrer vel ikke for meget i forhold til Krista, så jeg ville gerne vente så længe som muligt med at træffe beslutningen, men da den jo også involverer dig, kan du jo meget gerne kommentere disse tanker.

I disse dage har jeg næsten hver dag drømt om et eller andet, som jeg godt kunne spise. Og så købt det og spist en lille smule af det, men det hjælper så meget, at jeg godt kan nyde et glas kærnemælk eller en mad med rejsesalat, en pølse eller andet, som jeg har hentet i min drømmeverden for derefter at materialisere fra fryseren eller Rema. Forleden dag havde jeg f.eks. meget, meget lyst til dampet kulmule og så blev det aftensmaden.

Det er blot for at fortælle dig, hvordan jeg tænker og handler pt. ikke fordi det skal påvirke, hvad du vil servere i weekenden, bare husk, jeg spiser ikke ret meget og er der noget, jeg har sindssygt lyst til, køber jeg det enten med fra Rema, eller vi kan gå i centret.

Nå, nok om det.

Nu skal jeg lige have planlagt min strategi i forhold til Remikade behandlingen i Slagelse, som jeg gerne vil have udskudt. Jeg ved, det virker, men hvis jeg endnu engang bliver sendt hjem pga. forhøjet infektionstal, så gider jeg ikke. Så jeg tror, jeg vil ringe og fortælle dem, at det tal selvfølgelig ikke kan være faldet til på mandag, hvis jeg først kan komme i behandling mandag eller tirsdag.

Det tror jeg, selv en slavisk læge kan forstå, i hvert fald hvis en behjertet sjæl oversætter det til serbokroatisk.

Jeg vil kigge lidt mere i diverse papirer i morgen og så se, hvor jeg selv kan sætte ind, for det er jo desværre nødvendigt.

Du skal vide, at jeg elsker dig højt og glæder mig til at se dig igen og være sammen med dig. Bare at kunne røre ved dig, kysse dig og vise, at jeg elsker dig – det håber jeg, jeg kan, også i min lidt svageligere tilstand.

De kærligste hilsner fra

Din Niels.

Respons, dagens zoo tur og andet væsentligt

Min kære Niels

Tak for dit dejlige nærværende brev. Det var virkelig rart at få beskrevet din dag og de tiltag du er ude i, det kunne jeg vældig godt lide, det virker så vedkommende, så åbenhjertigt fortalt.

Med hensyn til de slaviske læger vil jeg godt tro de kan være noget knudrede ud i det danske sprog. Og selv om vi syntes det er temmelig besynderligt at rende med tørklæde i 2017, det gjorde alle gifte bondekoner vistnok også i Danmark men mindst 100 år før, så er mange af disse unge eller yngre indvandrerkvinder, ret dygtige, hvis de først har sat sig i hovedet at blive til noget.

Jeg husker udmærket den søde lidt tunge smag af rosenbrød, fra tiden hos moster. Den holdt jeg virkelig meget af, dengang. Senere kunne jeg bedre lide croissanter, især dem med chokoladecreme.

Faktisk kan jeg kun lide glasur på lagkager. Og meget lagkage får jeg ikke mere.

Det er utroligt at du drømmer om din mad. Det har jeg aldrig prøvet, og det lyder da som om psyken godt vil være med i den mulighed.

Du ved godt at jeg på anden vis har brugt mine drømme til at kigge ned i de mere mørklagte sider af mit indre. Men det kunne da også være herligt at få lidt tips om kosten, for nogle gange kan jeg godt famle lidt i blinde og være noget ensformig, idet jeg næsten dagligt skærer de samme grøntsager til i rå tilstand med olie over, og gerne lidt feta fra ged. Og så kan jeg altså godt finde på i skyndingen at spise pålæg som f.eks. kylling i forskellige afarter, eller noget kyllingebein, fisk eller rejer og muslinger. Har jeg spist makrel til frokost nøjes jeg med grøntsagerne og gedefetaen eller anden feta, eller gufler selleristængler med smøreost i mig som aftendelikatesse.

Krista er helt indforstået med hvis du kommer fredag i stedet for lørdag.

Da hun har valgt ikke at være på værkstedet, men bruge Ellis ferie og vores aftale, til et ophold hos mig i stedet, tror jeg det er helt fint de drager af sted torsdag engang, for at være en dag i huset selv, inden Jeppe så overtager Ellis, og bebor huset. Hvis du kommer fredag skal du nok først komme ved 13 - 14-tiden, da jeg skal nå at have gjort lidt mere rent inden du kommer. Men det vil da være dejligt kan jeg forsikre dig.

Det kan godt være lidt belastende at have dem her hele tiden. Dels fordi humøret ikke altid er specielt lyst for Krista, hvilket gør at hun bliver irritabel, og også kræver meget af min opmærksomhed.

Lille Ellis tror jeg, nogen gange, nærmest føler konkurrence om at få mormor for sig selv. De gange jeg har passet hende her, har hun jo ikke haft sin mor til at forstyrre, og min opmærksomhed har været nærmest 100 %.

I dag tog vi af sted til Zoologisk have, efter at Ellis havde fået en lille middagslur.

Det betød at vi dels skulle med tog til Ryparken, videre med et tog 5 – 6 stop, for til sidst at havne i en bus A6 til haven.

Det småregnede helt tiden, og efter at have startet med gederne ovre i Søndermarken og lægge op til at se på Zebraer og giraffer, gik Ellis helt i selvsving og græd det bedste hun havde lært over, at hun ikke kunne få lov til at æde dem. Vi fik hende dog trøstet ved at klappe en hest og da hun så chimpanseburet med en ekstrem fræk lille chimpanseunge, som i den grad optrådte og drillede de andre, glemte hun heldigvis alt om sin store sorg over ikke at kunne klappe eller æde de store flotte dyr.

Vi var i haven ved 14.30 tiden og vi tog derfra ved 18.30 tiden. Jeg var egentlig mindre træt end Krista, og Ellis faldt totalt om kuld efter nogle forvirrede ytringer om at tegne etc. Mens hun puttede.

Jeg skriver heller ikke krønike i dag, men vil satse på en fortsættelse i morgen.

Det er så jeg får varme helt ned i tæerne når jeg tænker på at der kun er få dage til vi ses. Det glæder jeg mig selvfølgelig frygtelig meget til, uanset om det bliver fredag eller lørdag.

J.e.d.

De kærligste og inderligste hilsner og tanker

Fra din Karen

Onsdag d. 26.07

Er du ok?

Min elskede Niels. Jeg har endnu ikke hørt fra dig og er vældig bekymret.

De kærligste hilsner fra din Karen

Re: Er du ok - ja næsten

Min kære Karen.

Det må du meget undskylde.

Vi har været i banken og en del andre steder.

Jeg fik mit skøde med anmærkning om Hannes pantebrev i går og i dag har min sagfører sørget for at skødet er helt anmærkningsfrit og helt klar.

Jeg tror, det er Nordea, som har prøvet at trække sagen, da de gerne vil have mig som kunde.

Det kan jeg godt forstå, for jeg kan ikke komme til at koste dem noget, men min sagfører har forklaret dem, at det skal de ikke medregne i aflysningen af et pantebrev, som både Hanne og jeg har bedt om at få aflyst.

Det gav os ret meget at ringe om og rende rundt efter i dag. Men nu er vi hjemme og jeg er frygteligt træt.

Jeg er meget ked af, at jeg ikke har fået sendt bare en lille besked til dig, som jeg erkender, at vi ellers har aftalt.

Lidt omtåget er jeg, samtidig med at jeg skal føle mig klar til at give Hanne endnu en portion på 200.000 kr.

Men det er som sagt i orden.

Jeg har vist et par kommentarer til dit brev fra i går, men dem får du i givet fald først i morgen.

Jeg har fået tid til scanning i morgen kl. 9 på Ringsted Sygehus, men skal op kl. 7 og drikke en liter vand.

Så må jeg høre, hvad de mener om, hvornår min læge får resultatet og så bliver weekendplanerne derefter.

Men alt det har jeg måske skrevet – det kan jeg ikke lige finde her.

J.e.d.

Jeg glæder mig så meget til at se dig.

*De kærligste hilsner
din Niels.
Har du fået min mail?*

RE: Ja det har jeg, og det var dejligt.

Kærligst din Karen

Sms:

*Vi snakker lidt deling
Har du et eløretermometer?
Har du en god blodtryksmåler?*

Sms:

*Nej jeg har et almindeligt termometer af den mere moderne slags og ingen
blodtryksmåler ♥*

M.d.n.:

Jeg havde Krista på besøg da Nielses sms kom. Den foruroligede mig på en eller anden måde. Som om jeg fornemmede sitren og udmattelse gennem den lille sms-besked. Jeg fornemmede at specielt Hannes og Nielses samtaler og omgang med hinanden var af yderst vanskelig art.

Han er virkelig meget syg tror jeg. Med hvad kan min logiske forstand kun gisne om. Jeg tillægger måske hans situation mere end reel sygdom. Men det kan faktisk være omvendt. At han er mere syg end jeg har troet og at konflikterne og ”skilsmissen” med Hanne udmatter ham yderligere. Hvor meget er Hanne klar over, omkring hans reelle sygdom?

Lidt respons på dagen, og en krønike

Min kære Niels

Tak for din mail, det var godt at høre fra dig.

Det meste af dagen var nettet gået ned, her i Farum midtpunkt, så jeg skulle tjekke via mobilen og det er jeg ikke just vant til. Den er sikkert ikke indstillet rigtigt, for det tager

syv lange og syv brede før nye mails kommer ind på den. Nogen gange skal jeg slukke den og tænde op igen for at de viser sig.

Det lyder jo også til der har været rigtig meget at se til, oveni din træthed m.m. jeg ville også kunne miste tidsfornemmelsen i sådan en situation, tror jeg.

jeg vil selvfølgelig sætte stor pris på en lille bitte sms, dersom du kan regne ud at du evt. vil stresse eller glemme, når det sker, at der er mange bolde der skal gribes. Du kan jo f.eks. godt udskyde et brev til næste dag og bare sende en ganske kort sms.

Du skal vide at jeg godt forstår noget af denne tilstand.

Nu er det jo også mest fordi, vi har denne aftale.

Under alle omstændigheder håber jeg at du passer godt på dig selv, også i de ret så krævende situationer du er kommet ud i.

KRØNIKEN

Moster og sommerhuset i Følle

Mens jeg var på Anholt havde jeg ikke for vane at ringe til nogen, ej heller til moster, så først da jeg kom hjem til P.M. Møllers vej 3, fandt jeg ud af at moster havde ligget syg det meste af den tid jeg havde været på Anholt.

Hun var stadig så svækket, at det feriehus vi havde lejet sammen, afskrev hun, hvilket var så usædvanligt, at jeg virkelig forstod alvoren.

Hun ville dog at jeg tog af sted til huset, der lå ved Følle strand ikke så langt fra Århus. Selv om jeg egentlig hellere ville blive hjemme i nærheden af hende, overtalte hun mig og foreslog at jeg inviterede nogle kammerater fra akademiet. Og det blev enden på det. Jeg inviterede Helle fra min vævestue og Helle fra keramikafdelingen, som også havde en lille pige Maria med. Jeg havde selv Miriam og Krista med.

Helle fra Keramikken var en meget power fuld størrelse og i kølvandet på hende kom af og til en lesbisk pige på besøg der hed Lone Lab. Hvorfor hun hed sådan vides ikke, men hun var værre end de fleste mænd til at lægge an på os kvinder. Hun var sjov og mærkelig, og jeg må indrømme at jeg, trods tolerance ikke helt forstod Helles specielle forhold til denne sære kvinde. For Lone Lab var simpelthen for viderekomne.

En eftermiddag jeg stod med Miriam i fordybelse over et eller andet, der både krævede koncentration og aktiv indsats med hurtigtørrende lim, (det har sikkert været et eller andet modelfly, eller en speciel drage) kom Bo fra Akademiet på besøg. Ham havde jeg ikke haft kontakt med i de sidste 1½ måned, så jeg havde regnet med, han kunne regne

ud at den forbindelse ikke skulle bevares, men han havde åbenbart fået at vide at vi var på denne adresse og fundet derop. Han blev virkelig meget ulykkelig, da jeg forklarede ham at jeg ikke ville ham mere. Og de to Heller syntes det var frygtelig synd for ham. Det syntes jeg selvfølgelig også og lovede mig selv aldrig at indlede overfladiske forhold, for det var jo det det for mig, havde været.

Alligevel var jeg jo nødt til at stå ved hvordan det var fat.

Jeg fik ham til at forlade sommerhuset og tage tilbage til sin lille lejlighed i Århus.

Da vi var kommet vel hjem igen, kunne jeg glæde mig over at moster virkede frisk igen, og hun mente at det kunne have været en influenza.

Jeg fortsatte med at besøge moster, der i september 1983 havde solgt langhuset i Tilst og af en ret pæn fortjeneste købt en dejlig 2-værelses lejlighed i Sjællandsgade, hvor jeg bl.a. lånte hendes badeværelse så jeg slap for at gå ned i svømmehallen ved havnen, når jeg skulle have mit ugentlige bad og hårvask. At besøge moster var altid noget jeg så hen til, for hun var jo et elskeligt menneske og uundværlig, på mange måder.

Faldet fra cykelhøjde

En urimelig varm eftermiddag i slutningen af juli måned, besluttede Lone Borgen fra P.M. og jeg at spadserere langs strandpromenaden ud til Feddet hvor Lones mellemste søster boede, med mand og børn.

Sune kom op i sin klapvogn og Krista i sin barnevogn.

Og så gik snakken, mens vi skuede ud over vandet, som tog sig så indbydende ud i sin blå spejling, fra en uendelig blå himmel, mens vi nærmede os Bellevue badeanstalt, som der også var noget der hed i Århus.

Pludselig hørte vi nogen der skred på en cykel eller lignende og et mandebrøl i en behersket mere bandende udgave.

Og der, nærmest for mine fødder, lå Arthur.

Han havde bremsset lige lovlig voldsomt op, da han havde fået øje på mig og en lang hudafskrabning a la en flænge, begyndte at bløde, da han ved min fremstrakte hånds hjælp, fik hevet sig op af den noget uheldige landing.

Det første han spurgte om, var om jeg havde været sammen med Ulrik i dagene efter Anholt, dernæst om han måtte komme og besøge mig for at få lagt horoskop. Det nægtede jeg selvfølgelig ikke, men gav ham mit nr. så han kunne ringe til mig, men det

ville han ikke, i stedet foreslog han hurtigt, mens han gav mig sit nr. at jeg skulle ringe til ham så hurtigt jeg kunne.

Lone snakkede resten af den pænt lange gåtur om at, den mand virkede meget forelsket i mig, og det havde jeg ikke noget imod at høre.

Det nr. lå så i min bukselomme og ulmede irriterende.

For ikke at virke alt for ivrig, ventede jeg lige nogle dage. Jeg var også ret urolig stemt indeni, så jeg turde næsten ikke, at være den, der kontaktede.

Men en torsdag middag, som Arthur faldt næsegrus om mandagen, ringede jeg. Han ville komme samme aften, hvilket jeg straks afslog med undskyldninger, men dem fejede han kækt af bordet, det var vist noget med rengøring og mad forpligtelse jeg snakkede om, som han bare sagde han kunne være behjælpelig med.

Fra han kom den torsdag forblev vi sammen den næste uge, og hvad derefter opstod af vanskeligheder fortæller jeg videre om næste gang uden at pensle det ud. Der skete jo så sandelig andet i de første år efter vores start end kun noget om dette.

Jeg håber at du og Hanne blev enige om de forskellige ting i åbenbart så gennemgår efter en travl dag. Og jeg håber du virkelig får sovet i nat så du ikke går helt omkuld i morgen.

Jeg elsker dig Niels. Du er så utrolig vigtig for mig og jeg glæder mig til at se dig meget snart.

De hjerteligste tanker og kærligste knus og blide kys

Fra din Karen

Ps. Dagens billede er af Ellis (og Krista, som tegner fabelagtigt), igen, igen, men du skal mere se på maleriet af en færdigtrykt tegning som hun simpelthen formår at male

uden rigtig at komme udenfor stregerne. Hun sad i næsten 2 timer eller mere. Mormor her har fået den og gemt den, og jeg må bekende, at jeg er pave stolt.

Torsdag d. 27.07

Sms:

Min kære Niels

Lige et lille godmorgen kys ♥

Håber du får en god dag med scanning og andet.

De kærligste hilsner fra din Karen

Sms:

Min kære Karen.

Tak for din søde morgen hilsen.

Nu sidder jeg og venter på en scanner.

Skriver til dig når jeg er hjemme.

Jeg ved ikke hvor længe det varer.

De kærligste hilsner Din Niels

Sms:

Det gik hurtigt.

*Nu sidder jeg i venteværelset og skal vente en halv time så at kontrastvæsken forsvinder,
for så kan jeg tage hjem. ♥ ♥*

Nogle (nye) muligheder

Min kære Karen.

Tak for dit brev og billedet.

Samtidigt med, at der en del at fortælle er der ikke så meget at sige.

Men du skal have brevet nu, så du kan overveje dine svar.

Dagens gøremål og muligheder

Jeg startede dagen med at stå op kl. 7 og drikke en liter vand inden kl. 8. så var jeg klar til skanning.

Jeg ved jo ikke noget om det, før min læge får resultatet i begyndelsen af næste uge.

Men jeg ringede til Slagelse og fik dem til at aflyse blodprøve og behandling på henholdsvis mandag og onsdag.

Jeg skal så ringe til dem, når jeg kan fortælle, hvilken behandling jeg bliver sat i af min læge. Det vil så afgøre, hvornår jeg skal til Slagelse igen.

Hanne skal til sølvbryllup på Fyn lørdag søndag og det åbner en mulighed, som jeg vil give videre til dig.

Jeg kunne hente dig i Borup lørdag over middag og så tager vi til Lyngby, hvor vi overnatter til søndag, hvor vi om morgenen tager til Farum sammen og fortsætter weekenden sammen indtil mandag ved middagstid eller sådan noget.

Jeg synes, det kan give en god mulighed for, at du kan opleve huset og også få at vide, hvilke ting, der forsvinder. Det vil nok give dig nogle gode muligheder for at tænke og drømme, nu er huset jo mit og vi ved, at det er der, vi skal bo.

Vi kan efterfølgende både nå til marked i Farum og holde vores kaffeaftale med Krista uden at det bliver stressende.

Det skulle heller ikke give noget problem med kattene, da du er væk mindre end et døgn.

Hvad synes du om det?

Regitzes fest

Det, jeg har fundet problematisk omkring festen er ikke så meget mit helbred, som det, at vi ikke kan tage til Lyngby bagefter, sammen. Jeg kan ikke lide, hvis du skal tage toget hjem til Farum en sen lørdag aften, så jeg vil prøve at finde et hotelværelse eller lignende i nærheden. Jeg har fået frist til den ca. 10. august med at give endeligt svar til hende.

Jeg kunne forfærdeligt godt tænke mig, at vi kom med, så kan du møde det meste af min familie, som jo ikke er ret mange.

Det må du også gerne kommentere.

Jeg skriver ikke mere nu, for jeg er lidt mere træt end ellers, det skyldes ifølge sygehuset den kontrastvæske, jeg fik ved scanningen.

Men jeg syntes lige der var nogle væsentlige punkter, som du skal have at tage stilling til.

J.e.d.

De kærligste hilsner fra

Din Niels.

Hurtig svar.

Min kære Niels

Tak for dit brev, som jeg gerne vil svare på hurtigt.

Så kan jeg sende dig et mindre brev til godnat læsning, hvor der nok også kommer lidt af en allerede skrevet krønike med.

Jeg syntes det kunne være fint, at jeg kom til Borup på lørdag over middag. Jeg kan være på Borup st. enten kl. 13 eller kl. 14.

Jeg vil selvfølgelig meget gerne med til Regitzes fest og på den måde også møde din lille familie. Det glæder jeg mig til.

Og jeg vil faktisk sætte pris på ikke at skulle hjem sent om aftenen, specielt i øjeblikket, hvor der er indsat togbusser i stedet for tog til Farum st. Naturligvis er det ikke sikkert det er sådan fat d. 26. august. Det ved jeg ikke helt. Men det ville da være rart hvis vi kunne finde et billigt overnatningssted.

Jeg håber du får hvilet dig rigtigt godt, efter sådan en dag og det er rart for mig at vide at huset nu er dit, så er den anspændelse kommet af bordet. Så er det mere processen med delingen, der kan være krævende. Jeg håber bare, for dit ve og vel, at du snart kan se en ende på det.

J.e.d. og glæder mig virkelig meget til at se dig.

det skriver jeg nok også i aften, men det er kun fordi det fylder så meget, og hvad hjertet fylder over med må jo siges/skrives.

De Kærligste Hilsner

Fra din Karen

Re: Hurtigsvar

Dejligt. Jeg skriver mere om det i morgen.

Med kærlighed fra Niels

Lidt tanker om os og en krønike

Min kære Niels.

Jeg sender dig lige lidt godnat læsning eller hvornår du nu får lejlighed til at læse lidt. Jeg glæder mig til at komme til Lynge og fornemme noget om dette, at det nu også skal være mit fremtidige hjem.

Det tænkte jeg ikke meget på den anden gang, for da var intet afgjort, og du vidste ikke selv, om det blev muligt at overtage huset.

Jeg er sikker på, vi sammen, godt kan få det til at fungere, som vores hjem, med vores ting, og jeg er utrolig glad og taknemmelig for at vi får mulighed for at leve disse væsentlige år sammen, som der er tilbage i vores liv.

Jeg glæder mig også så meget til at se dig, mærke dig, kysse dig og ikke mindst snakke med dig om de ting som er væsentlige lige nu.

KRØNIKEN

Rejsen til Holland

Den sidste aften inden Arthur og jeg skiltes efter en herlig uge, fortalte han mig, at han havde en kæreste fra det kollektiv han beboede, og yderligere havde indledt et forhold til endnu en, som erklærede at hun var gravid. Han prøvede meget at overbevise mig om, at han kun ville mig.

Jeg var selvfølgelig rystet. Det havde set bedre ud, at han havde fortalt situationen inden ugen startede, i stedet for efter.

Jeg sagde farvel og skrev dagen efter et brev til ham, hvor jeg skrev at han var hjertelig velkommen som min kæreste og at jeg virkelig gerne ville ham, men ikke før det rod han var i, var blevet løst. At jeg simpelthen ikke ville blandes ind i det mismask han var i færd med at boltre sig i.

Jeg var nødt til at handle sådan, for jeg kendte mig selv og min uro, og vidste at den ville kunne præge forholdet alt for meget, i den fase hvor vi skulle lære hinanden ordentligt at kende. Og jeg fandt det særdeles rimeligt at han havde orden i sit liv, inden han kom ind i mit.

Arthur ringede en del derefter, men jeg må have virket ret bestemt, for han fattede da alvoren, især da jeg også havde fået en invitation af min veninde Lis og hendes kæreste, om at tage med til Holland, i en bil der skulle afleveres i Amsterdam. Vi kunne blive indkvarteret gratis hos nogle venner lidt udenfor byen. Jeg ville på den måde være væk i 10 dage, og moster ville i det nævnte tidsrum passe Krista.

Den tur var meget afslappet og dejlig.

Jeg fik forskellige ret vejledende drømme om Arthur og vores problematikker. Dem kan jeg altid fortælle om.

Roserne

Efter de ti dage var vi hjemme igen og på mit lille spisebord i køkkenet lå et postkort fra Arthur, som fortalte at han var flyttet hen til en kollega og havde fundet ud af, at den

kvinde der havde fortalt ham, at hun var gravid med ham, slet ikke var det. Hans kæreste der også boede i kollektivet, havde selv noget kørende, og ville rykke ud ved månedens udgang. Om jeg ikke nok ville ringe til ham, så snart jeg var hjemme. Det gjorde jeg så og han kom styrtende med 50 røde roser, det var jo ikke just det en repræsentant for et kollektiv normalt gik hen og gik i selvsving på, så jeg var helt klar over at han vitterlig mente det, roserne blev mig bekendt også den eneste gang jeg fik blomster af ham i de 10 år vi levede sammen. Da han havde afleveret roserne til en virkelig benovet Karen, kommenterede han lige, hvilket var ekstremt typisk Arthurhumor, som jeg ikke var bekendt med, at han ikke mere car forelsket. Jeg ville jo så aflevere de flotte roser tilbage i hans beklagende favn, men han skubbede dem tilbage og erklærede, nej for nu elskede han mig. Alt andet lige var jeg lidt forvirret. På overfladen kunne denne Arthur altså godt være noget leddeløs, men det viste sig ikke kun at være hans reelle karakter. Tværtom viste han en særdeles jysk sindighed, hvilket jeg nok havde fornemmet, men dog tænkt, om jeg mon havde fejlet, i den fornemmelse. Hans beskæftigelse var at være skolelærer. Det største problem var, at han var mere afhængig af pot og alkohol end jeg anede. Så nu ved du det, og jeg behøver ikke udlevere mere, andet end min ihærdige indsats for at "frelse" ham fra sig selv. I dag ved jeg, at det handler kærligheden mellem to mennesker ikke om. Den filosofi kommer jeg sikkert til at strejfe af og til.

Bo

I de dage efter Arthur havde fået mere orden i sit liv, dukkede Bo pludselig op en eftermiddag. Jeg havde forfærdelig ondt af ham, for han havde tabt sig mindst 10 kg, og så ud som et offer for alvorlig hungersnød. Jeg kunne ikke trøste ham, men må indrømme at jeg virkelig ængstedes for ham og derfor ringede til bl.a. Jeppe fra væveafdelingen og bad ham hjælpe Bo. Jeppe var god til at snakke og kunne måske hive ham lidt op. Da akademiet startede op som vanligt omkring 1. oktober, var han der heldigvis stadig på grafisk afdeling, og jeg undgik så vidt muligt at støde ind i ham i lang tid.

Jeppe fortalte mig, at han havde været ret mærkelig i sin selvdestruktion og kun købt de små glas med babymad, hvis han overhovedet ville have mad. Det rystede mig, og gjorde mig ikke just glad for min samvittighedsløse facon. Et eller andet sted vidste jeg jo godt, at Bo var særlig sårbar. At spise babymad virkede virkeligt sygt på mig, men det skal dog tilføjes at mange af kunstnereleverne, både de mandlige som kvindelige, havde sære og anderledes psyker, end det almindeligt arbejdende folk, og det var jo ikke noget som forbavsede ret mange, i vores lille verden. Det var ganske almindeligt at der var større sensitivitet, og at adskillige lige havde en tur på Psyk.

Så galt gik det heldigvis ikke Bo.

I næste krønike vil jeg fortælle om akademirejsen til London og andre begivenheder. Nu er der virkelig ikke lang tid til vi ses, ja blot 1½ døgn. Og uanset hvor

udmattet du er Niels, så berører det jo ikke kernen i min kærlighed til dig, eller den kærlighed vi ved vi bærer til hinanden. Jeg vil altid være der for dig. Jeg elsker dig og ved det er sådan fat.

De kærligste hilsner og kys

Fra din Karen

Ps. 1. og 2. billede er mig forrest, keramiker Lis Ehrenreich, og en af de hollandske venner, eller omvendt.

Fredag d.28.07

Et hurtigt brev

Min elskede Karen

Mange tak for brevet, og billederne fra kanoturen, som jeg nåede at få som godnat læsning.

Jeg tror, der står endnu en travl dag foran mig, så det var godt vi justerede aftalen.

Jeg skal op til min læge i dag kl. 12.45, han har fået resultatet af scanningen. Det er åbenbart ikke ligesom røntgenbilleder, som røntgenlægerne først skal vurdere. Jeg forstår heller ikke, men det er et lille kuriosum, at scanningen af lægerne kaldes "hele pakken", for det tog under et kvarter. Så jeg gad vide, hvad en lille del af pakken er. Nå, men så kan der formentlig ske noget. Jeg har ikke egentligt ondt, men er altså stadig træt og mangler appetit. Har nærmest kvalme ind i mellem.

Det er svært lige på nuværende tidspunkt at kommentere på dine seneste breve, men jeg vil lige prøve at huske efter.

Jo du skrev, at du syntes du nogle gange spiser for ensformigt. Det har jeg rådet bod på, men du må vente til i morgen.

Jeg skal nok være på Borup Station i morgen kl. 14 og tage imod dig og så tager vi det hele derfra.

Jeg skal nok skrive til dig, når jeg har været hos lægen.

J.e.d.

*De kærligste hilsner
din Niels.*

RE:

Min elskede Niels

Tak for dit hurtige brev.

Jeg kommer på Borup st. kl. 14 i morgen, og så er jeg spændt på hvad lægens udfald og konklusion bliver.

J.e.d.

*de kærligste hilsner
fra din Karen*

d.29.07

Endnu et hurtigt brev.

Min søde Karen.

*Jeg håber du forstod at du ikke får et længere brev i dag. Men de kærligste hilsner fra
Din Niels*

J.e.d. og glæder mig meget til at Se dig i morgen.

RE:

Min kære Niels

Ja det har jeg selvfølgelig ikke forestillet mig at der kom. Jeg har jo fået et, ja faktisk flere.

Der kommer dog lige en lille godnat hilsen fra mig senere.

Jeg glæder mig som et barn til at se dig igen i morgen.

Kærligst din Karen

Et godnat brev

Min elskede Niels

Jeg vil bare lige skrive lidt til dig uden at sende krøniker.

Dagen i dag blev sidste dag hvor Krista og Ellis holdt "ferie" hos mormor.

Det har ikke bare været en dans på roser, da Krista af naturlige årsager ikke var i det bedste humør, og godt kunne være ret negativ, ja nærmest kontrær. Men Ellis er herlig og fuld af leg og sjov.

Selvfølgelig får hun nogle flip engang imellem, når der er et eller andet hun gerne vil og Krista bestemt siger nej. Det glæder mig at Krista trods sin energiforladthed er bestemt i disse sager, for et nej skal opfattes som et nej og ikke en opmuntring til at fortsætte fordi det er det der giver pote.

Da de ved 15-tiden kørte, indrømmer jeg at jeg blev lidt lettet. Det er nok denne afmagt over for hendes umulige situation, der forstærker et pres.

Det kan jeg altid fortælle dig om, for det kræver nogle ord.

Til gengæld vil jeg forfærdelig gerne fortælle dig at jeg elsker dig og er lykkelig for at skulle se dig i morgen.

Jeg forventer ikke at du er på nogen top, men kun at være ved dig.

Indtil da får du lige sendt nogle varme kys og kærtegn og et håb om at du får sovet godt.

De kærligste godnat hilsner

Fra din Karen

Ps. Vi ses

lørdag d. 30.07

Sms:

Jeg glæder mig rigtig meget til at se dig om et par timer

De kærligste hilsner

Din Niels. ❤️ ❤️ 🎸

M.d.n.:

Niels stod ved stationen og hentede mig. Han så meget glad ud da han fik øje på mig, kyssede mig varmt, og jeg elsker at mærke ham og føle mig i en så kærlig omfavelse som han er i stand til at give mig, men han så bestemt ikke rask ud. Han virkede faktisk som om han havde feber. Små svedperler fremstod på hans pande. Det kunne end ikke hans stædige vilje skjule.

Jeg mærkede denne udefinerlige uro som en spænding i maven.

Hjemme tog vi lidt frokost, og Niels sagde efter at han havde spist umådeligt lidt, at han havde noget han ville fortælle mig.

Han tog alvorsfuldt min hånd i sin tværs over bordet og så mig fast ind i øjnene.

Det viste sig at scanningen af hans tyktarm havde afsløret en knude, som man endnu ikke kunne sige om var godartet eller ondartet.

Jeg blev igen meget urolig indeni, uden at vise for meget, men gav hans hånd et fast klem, tværs over bordet og sagde at han måtte love mig at overleve, uanset hvad.

Med blikket bestemt rettet mod mig, lovede han mig højtideligt dette, som om vi havde magten til en sådan beslutning. I min måske tæt på, magiske verden, hvor jeg har en overbevisning om, at vi er skabende, men ikke ved vi er det, ret mange af os, er sådan en ed afgørende.

Jeg blev urolig, og samtidig troede jeg på at han kunne overleve næsten hvad som helst, hvis han havde svoret sin egen overlevelse, og havde styrke fra vores kærlighed.

Han forklarede at han på et ikke nærmere oplyst tidspunkt skulle indlægges på sygehus og opereres. Bare tanken om hvad han skulle igennem var rystende for mig.

Brændende ønskede jeg at kunne være ved hans side, når han skulle igennem denne store operation, som ville efterlade ham uden tyktarmen, men højst sandsynligt med en stomi. At han evt. fik sådan en, ville da gøre, at al det rod med tyktarmen ville blive en saga blot. Jeg gjorde mig ikke klart hvad der ville følge med sådan en stomi.

Vi sad en kortere stund ude i haven på havestolene og ved bordet af støbejern. Det var hvidt, men rusten trængte hist og pist igennem.

Niels så glad på mig og spurgte, om jeg ikke kunne tænke mig at male det hele, måske trække nogle af blomsterprintningerne frem med forskellige farver. At jeg syntes det var en dejlig tanke lagde jeg selvfølgelig ikke skjul på.

Senere lagde vi os ind og lå i hinandens arme i vores intime følelse af hinandens fysiske nærvær, men Niels var ikke i stand til andet end et knus. Jeg vågnede en halv time senere, men Niels virkede ret varm og ville gerne sove lidt længere. Det vil han som regel, så det var jo som sædvanligt, men denne gang var han næsten ikke til at vække. Han sov med andre ord helt til kl. 18. og de gange jeg var inde ved ham, blev jeg meget bekymret. Han svedte stærkt og jeg var ikke i tvivl om at han havde høj feber. Da han endelig vågnede spurgte han mig, om jeg kunne stege de par oksekødsstrimler, han havde planlagt vi skulle spise.

Det blev i overvejende grad mig der spiste maden. Han nippede lidt til den, det var alt. Han snakkede til gengæld meget om Regitzes fest, som han glædede sig til, at jeg kunne deltage i, ligesom han også kredsede meget om den klassekomsammen, der skulle afholdes i slutningen af oktober. Han spurgte mig om jeg kunne tænke mig at være serveringsdame, eller måske kunne jeg komme når de skulle til at slutte. Der var ingen tvivl om at han meget gerne ville vise mig frem for de gamle venner. Min søster Kirsten var også blevet inviteret med, hvilket hun glædede sig til, da en af hendes små veninder, fra den tid hun var under Sankt Annæ skoles vinger, havde været meget sammen med. Om aftenen satte han en ret god film på og sejlede ind i sig selv. Sad meget skråt og sov det meste af tiden. Det var dybt foruroligende for mig må jeg sige. At han led af smerter skulle der ikke megen fantasi til at forstå.

Jeg vidste at det at sidde gjorde ondt bagi, hvor han havde en fistel. Denne gang blev jeg klar over at det måtte være en fistel der virkelig afstedkom store smerter, for Niels er ikke pivset, snarere (desværre) tvært om.

Da vi lå inde i hans seng, som jeg ikke var meget for at hoppe i, fordi det var Hannes og hans fælles seng, som de godt nok nu, ikke sov sammen i, men havde gjort indtil for nylig, måtte han ganske opgive intense berøringer. Det var som om hans krop var en stor smerte, så jeg valgte derfor forsigtigt at lægge min venstre arm omkring ham, i det

vi lå i ske med mig bag ham. Vandet drev af ham hele natten. Og min søvn var minimal, hvis det kunne kaldes søvn.

søndag d. 31.07

Morgenens kunne ikke sammenlignes med andre morgener, Niels lå i en nærmest lille sø af sved, hans smukke hår klistrede ind til hans ansigt, og jeg sagde til ham, at han skulle se at kontakte sin læge, for han havde jo klart høj feber.

Men op ad morgenstunden stod han op, hvilket jeg kunne se var yderst problematisk og tog lidt yoghurt, vi gik lidt ud senere og så på haven og på de støbejernshavestole og det lille bord, der hørte til. Niels foreslog igen at jeg kunne male det. Han viste mig sit værksted, og vi forsøgte også at kigge ind i Hannes værelse, som det viste sig var noget vanskeligt at få døren op til, fordi hun havde placeret en plastikkasse på en sådan måde, at man fik svært ved på nogen måde at komme indenfor. Jeg nøjedes derfor blot med at kigge ind.

Niels rystede bare på hovedet, men det gik op for mig, at hele huset faktisk emmede af negativitet. En slags dyne af emotionelle følelser. Særlig usundt at opholde sig i, i længere perioder.

Jeg ved ikke hvorfor vi mennesker ikke beskæftiger os med energitilstande. Er det blot fordi vi ikke kan se dem? Skal alting kunne mærkes, ses fysisk, måles og vejes før vi erkender det som virkeligt? I så fald bliver verden til en lille grønært af erkendelser og hele den side af både psykisk som intuitiv oplevelse, bliver gladelig fejlet af bordet som en slags nonsens, hvilket føles mere som forstokkethed, end erkendelse.

Dette hus emmede af noget negativt, noget tungt. Skulle jeg flytte ind i det, og det skulle jeg, ville det første jeg ville gøre være at male alle vægge over og rense luften så godt jeg kunne.

Op ad dagen steg min ængstelse for Niels meget.

Derfor foreslog jeg at jeg tog hjem ved 15-tiden, så han ikke skulle ligge og køre på motorvej for at komme op til mig i så syg og elendig tilstand. Det forslag var Niels lettet over, kunne jeg fornemme, og han kontaktede straks Hanne, især for at bede hende om ikke at tage nogle af hendes børnebørn med sig hjem.

Det var en stor trøst, trods viden om deres diskussioner, at Hanne kunne tage over og jeg bad Niels kontakte vagtlæge eller sin egen læge om mandagen og ikke trække tiden unødigt.

Det var forfærdeligt at sige farvel til ham.

Det trøstede mig virkeligt, at vide Hanne ville komme hjem nogle timer senere og tage vare på ham og situationen.

Men allerhelst ville jeg ønske jeg selv kunne gøre noget, at jeg kunne tage over, i så fald ville jeg straks bestille en taxa og køre ham til modtageafdelingen på Slagelse sygehus.

At vente ville være virkelig at udfordre skæbnen. Men mon ikke Hanne ville reagere ligesådan?

Eller havde Niels været i denne tilstand allerede i ugevis? I så fald var det ikke nogen rar eller betryggende tanke. For selvom Niels godt ville have fuld kontrol med alting, og det vil han jo tydeligvis, så ville jeg ikke tøve alligevel. Der var jo ingen grund til at vente.

En bøn til dig

Min elskede Niels

Du skal vide at jeg var meget glad for at være sammen med dig i går og i dag, og jeg ville virkelig brændende ønske at jeg bare kunne være blevet hos dig, for det føltes så forkert at kysse dig farvel, så forkert at vi ikke bare kan være sammen.

Jeg er så fuldt og helt din, uanset de veje Gud giver os, og jeg oplever at du er min mand, den jeg har ønsket hele mit liv.

Jeg ved ikke hvornår vi ses igen, men kære Niels, jeg ville blive utrolig glad og taknemmelig, hvis det var muligt at være ved dig på Slagelse sygehus, når du skal opereres. Jeg ved godt jeg ikke kan være på operationsstuen, men som din kvinde, ville det føles som min naturlige plads at være ved dig.

Jeg vil naturligvis også komme så ofte som muligt mens du er indlagt.

Det var faktisk et stort arbejde at få alle mine ting ud af overskabene her til aften, idet håndværkerne kan finde på at komme allerede kl. 8 i morgen tidlig.

Fordelen var til gengæld, at jeg lige fik set alle mine ting efter, og der var ret meget, specielt opbevaringsglas og bokse, har jeg mange af, med indhold af forskellig slags.

Krista kom efter at jeg var kommet hjem, men besluttede ved 20-tiden at køre hjem, jeg tror nok beslutningen kom, efter at jeg fortalte hende jeg skulle have alt ud af overskabene, da der ville komme håndværkere og tage dem ned, for at udskifte ophængningssystemet, idet boligforeningen skrev at de frygtede, de pludselig kunne dratte ned.

Jeg vil godt have du får brevet en smule tidligere end normalt, så jeg vil slutte med at ønske dig en rigtig god nat og sende dig min kærlighed og forestille mig endnu en nat med fornemmelsen af dig tæt på mig.

Jeg elsker dig

De kærligste hilsner

Fra din Karen

